12

ไชยยันต์ อนันตรัย ทะลึ่งพรวดขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว ตะปบมือไปทางด้านหัวนอน ซึ่งจำได้ว่าก่อนจะม่อยหลับวางไรเฟิลกับไฟฉายไว้ที่นั่น ประกบฮันเตอร์ไว้กับกระโจมมือ แล้วกดสวิตช์ ลำแสงสว่างจ้าพวยพุ่งสาดขึ้นไปเบื้องบน แสงไฟที่ส่องขึ้นไปในยามนี้ยังไม่ช่วยให้มองเห็นอะไร นอกจากยอดไม้เตี้ย ๆและซะง่อนหินของบริเวณหุบใหญ่ที่แวดล้อมอยู่กับอากาศอันว่างเปล่าเวิ้งว้างเหมือนผืนผ้าสีดำที่ขึงกั้นอยู่เบื้องบน

"เร็ว เมย์! วิ่งไปเอาเสื้อผ้าของเรามา ลูกปืนอยู่ในนั้น! ผมจะระวังฉายไฟไว้เอง"

เขาร้องอย่างไม่หายใจ

มาเรีย ฮอฟมัน ในสภาพของนางเปลือยพุ่งถลาออกจากที่ วิ่งตรงไปยังกองเสื้อผ้าพร้อมทั้งย่ามหลังของหล่อนเองและ

ไชยยันต์ ซึ่งถอดออกทิ้งไว้ริมฝั่งธารอันเนื่องมาจากหลับไปเสียก่อนที่จะทันตระเตรียมไว้ใกล้ตัว แหม่มสาวออกแล่นหัวซุนห่างออกไปได้เพียง 5-6 ก้าวเท่านั้น มฤตยูที่ยังมองไม่เห็นตัว...นอกจากได้ยินเสียงลมปีกที่คร่างกระหึ่มครืนครันเป็นพายุอยู่เหนือศีรษะจนขณะนี้ ก็พุ่งโจนกวดไล่หลังไปราวกับลมกรดลมปีกที่เลยผ่านศีรษะของไชยยันต์พัดวูบพร้อมกับกลิ่นสาบสางอย่างรุนแรง

"ระวัง!!"

ชายหนุ่มตะโกนออกมาสุดเสียง หมุนตัว สาดไฟฉายกับลำกล้องปืนตามเสียงที่โฉบผ่านศีรษะนั้น แวบเดียวที่ลำไฟสาดให้เห็นเงาทะมึนไม่ผิดอะไรกับราหูที่แถลงมาใส่มาเรีย .600 ไนโตรในซอกแขนของเขาก็ระเบิดตูมสนั่นหวั่นไหวขึ้นจากลำกล้องซ้ายขวาสองนัดซ้อน สะท้านกลบสรรพสำเนียงใดทั้งสิ้นลงชั่วขณะจิตหนึ่ง

มาเรียว่องไวสุดยอดพอตัว วิบตาเดียวเท่านั้นที่สัมผัสเตือนให้รู้ถึงมหาภัยที่จี้ติดหลังมาจากเบื้องบน หล่อนทิ้งตัวเองคว่ำหน้าลงกับพื้นในลักษณะล้มฟาดโดยไม่คำนึงว่าร่างกายจะได้รับอันตรายเช่นไร

ในการล้มตัวเองอย่างกะทันหันเช่นนั้น มันก็ชั่วเสี้ยวของวินาทีที่กรงเล็บอันแหลมคมจากปลายปีกด้านหนึ่ง ถากผ่านหลังอันเปล่าเปลือย ผิวหนังฉีกขาดเป็นทางราวกับคมดาบเฉี่ยวจากลอนก้นขึ้นมาจรดสะบักขวา เลือดซึมเป็นยางบอน ตนเองล้มกลิ้งไปสามสี่ทอด ไรเฟิลที่ถือในมือหลุดกระเด็นไปทางหนึ่ง โลกทั้งโลกพลิกหมุนไปหมด

ร่างอันใหญ่โตราวกับวัวมีปีกบินนั้น เลยผ่านหล่อนพุ่งเข้าชนต้นไม้เล็ก ๆ ที่ขึ้นอยู่ริมธารน้ำหักถล่มเป็นทาง ดังสะเทือนเลื่อนลั่นพ้นลำธารไปปะทะกับกลุ่มหินฝั่งตรงข้าม พร้อมกับเสียงแผดร้องแหลมอย่างดุร้ายโกรธแค้น

สำหรับไชยยันต์นั้น บัดนี้เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ร้ายของเขาจะเป็นเช่นไรบ้างก็สุดที่จะเดาได้ กระสุนจากไรเฟิลแฝดทั้งสองนัดหมดสิ้นไปแล้ว และกระสุนสำรองก็ไม่ได้มีติดตัวอยู่เลยขณะนี้ อดีตนายทหารหนุ่มตะโกนร้องอะไรลั่นออกมาไม่เป็นภาษา ฉายไฟลงต่ำค้นหามาเรีย ซึ่งบัดนี้กำลังตะเกียกตะกายอยู่กับพื้น พยายามจะคลานเข้าหาไรเฟิลของหล่อนที่ตกอยู่ห่างออกไปประมาณ 5-6 เมตร

“อย่าฉายที่ฉัน ฉายจับตาของมันไว้!”

หล่อนร้องเตือนเสียงหลงมา

ไชยยันต์ได้สติ กระดกลำไฟฉายส่องผ่านธารน้ำ พุ่งตรงไปยังฝั่งตรงข้าม ที่ได้ยินเสียงไอ้ค้างคาวผีบินเลยไปปะทะหินหล่นอยู่ที่นั่น พริบตาต่อมานั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงมันร้อง ‘แจ็คค์!’ ฟังแล้วบาดลึกเข้าไปถึงขั้วหัวใจ มีเสียงเคลื่อนไหวผลุบผลับ แล้วก็โผนพรึบขึ้นมาจากโคนหินที่มันกำลังหมอบคลานอยู่ พุ่งสวนเข้าใส่เขาเป็นเป้าหมายที่สอง

ไชยยันต์ไหวพริบดีเยี่ยม มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหันในวินาทีฉุกเฉินขีดสุด เขาตั้งไฟฉายที่ยังเปิดค้างอยู่นั้นไว้บนแง่หินตนแถงกระโดดเข้าหลบที่หินใหญ่อีกก้อนหนึ่งทันควัน

อีกตูมหนึ่งที่เปรียบไม่ผิดอะไรกับพายุสลาตันพัดเข้าใส่ไฟฉายที่ตั้งล่อไว้ ถูกส่วนใดส่วนหนึ่งของปีกกระทบกระเด็นไป

ตกอยู่กลางพื้นหิน แต่ลำแสงยังสว่างจ้าอยู่เช่นนั้น เพราะหลอดไม่ขาด ลมจากปีก และสาบสางฉุนกึกแทบสลบ ไชยยันต์ผงะหลังจ้ำเบ้าลงกับพื้นแล้วพลิกตัวเป็นลกขนนเข้าไปหลบอยู่ใต้ซอกพร้อมกับตะโกนสบถสาปแช่งเอ็ดอึง ระคนไปกับเสียงคำรามร้องอย่างกระหายเลือดของไอ้ค้างคาวผี มันบินวนฉวัดเฉวียนอย่างรวดเร็วเป็นวงกลมไปรอบ ๆได้ยินแต่เสียงร้อง และเสียงลมปีกที่วูบวาบครืนครันอยู่ในนี้เท่านั้น ยอดไม้และพุ่มพงเตี้ย ๆ ลู่ระเนนสะบัดไหวเพราะอำนาจลมจากปีกอันทรงพลังทั้งสอง บางยอดหักขาดวินาศไปเพราะถกชนอย่างดร้ายเกรี้ยวกราด

กระสุนทั้งสองนัดของไชยยันต์ที่ระเบิดออกไปคงพลาดเป้าหมาย หรือมิฉะนั้นก็ไม่ถูกเข้าที่ถนัด **อาการของมันยามนี้ไม่ได้ส่อให้เห็นเลยว่าจะผละหนี หรือได้รับความเจ็บปวดแต่อย่างไรทั้งสิ้น มีแต่ความดุร้ายกระหายเลือด หวังที่จะโจมตีเล่นงานมนุษย์ทั้งสองชีวิตให้จงได้**

เขาพยายามจะคลานเข้าไปทางไฟฉายที่ตกอย่ แต่แล้วก็ต้องถอยหดเข้าหาซอกหินที่หลบอยู่ตามเดิม เมื่อมันวาบถลาเข้ามาเหมือนจะมองเห็นอาการเขาอยู่ทุกขณะที่จ้องคอยโอกาสอยู่

จังหวะนั้นเอง ลำไฟฉายจากมาเรียก็สาดจ้ามาจากด้านลำธารที่เห็นหล่อนล้มกลิ้งอยู่ หล่อนคงจะตั้งตัวได้แล้ว

เจ้าค้างคาวสูบเลือด ซึ่งคงจะหลุดขึ้นมาจากนรก และหายหน้าจากการราวีคณะเดินทางไปชั่วระยะหนึ่ง ครั้นแล้วอยู่ ๆ ก็ปรากฏอย่างกะทันหัน...จู่โจมถึงตัวไชยยันต์กับมาเรียอย่างพรวดพราดราวกับจะมีอะไรชักนำมันมา บัดนี้บินร่อนขึ้นไป

เบื้องสูง ในระหว่างชะง่อนหุบเหมือนจะรู้ว่าตัวมันเองกำลังจะตกเป็นเป้าหมายของกระสุน อาการบินร่อนโฉบเฉวียนเป็นไปอย่างแคล่วคล่องรวดเร็วที่สุด ตามคุณลักษณะเดิมของมันชนิดที่ไม่ยอมให้ไฟฉายจับได้ถนัด

ระหว่างที่ไชยยันต์เต้นเร่าไปทั้งตัวโดยทำอะไรไม่ถูกนี่เอง เขาก็ได้ยินเสียงไรเฟิล .375 ของเพื่อนสาว แผดระเบิดอย่างดุเดือด ถี่ยิบสามนัดซ้อน เปลวไฟแลบเป็นทางแดงวาบในความมืด พร้อมเสียงตะโกนเอ็ดอึงอย่างบ้าเลือดของมาเรีย

“ฉันจะฆ่าแกให้ได้ เจ้าสัตว์นรก!”

แล้วก็อีกเปรี้ยงหนึ่ง สะท้านไปในคลื่นอากาศอันเงียบสงัดนั้น กัมปนาทของมันราวกับสายอสุนีบาต เสมือนมหิทธิอำนาจอันเกรียงไกรที่พระผู้เป็นเจ้าประทานลงมาให้เพื่อแก้ไขสถานการณ์ร้ายของมนุษย์ทั้งสองชีวิตซึ่งกำลังจะตกเป็นเหยื่อของอสูรร้ายที่มาในรูปกายของสัตว์ประหลาด

มันผงะร่อนแฉลบสูงขึ้นไปอีก ในระหว่างชะง่อนหินที่ยื่นล้ำออกมาจากหน้าผาเบื้องบน แล้วหายแวบเข้าไปยังมุมบังแห่งนั้น ต่อมาก็มีเสียงคราง กรรโชกดังแหบต่ำอยู่ในลำคอซึ่งไม่สามารถจะเปรียบเทียบได้ว่ามันดังคล้ายเสียงร้องของสัตว์ประ-เภทไหน และไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิต สำเนียงของมันฟังแล้วบังเกิดอาการสยองเกล้า ขนหัวลุกชัน เสียงนั้นดังสลับกันระหว่างเสียงต่ำเครือ และเสียงกรีดแหลมยาว สำหรับไชยยันต์เขาสดับเป็นเสียงเปรต หรือมิฉะนั้นก็อสุรกายในอบายภูมิร้องขอส่วนบุญ

มันหวีดยาวโหยหวนเย็นยะเยือกก้องไปไกล ปกคลุมไป

หมดทั้งหุบ จะเป็นเสียงของความโกรธแค้นเจ็บปวด หรือทุกข์ระทม ทรมานก็สุดที่จะประมวลออกไปได้ ท่ามกลางขวัญและกำลังใจที่เตลิดไปด้วยความสยองกลัว จนแทบจะระงับสติอารมณ์ไม่ได้ในขณะนี้

มาเรียยิงนัดที่สี่ออกไปแล้ว ก็ฉายไฟกราดส่องไปเบื้องสูงไว้ พลางก็วิ่งหอบเอาเสื้อผ้าและย่ามหลังเข้ามาทรุดหมอบอยู่ข้างไชยยันต์ผู้บัดนี้ กำลังนอนหมอบกระแตตัวแข็งอยู่ใต้ซอกหิน เขามาได้สติอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงเพื่อนสาวตะโกนกรอกช่องหูละล่ำละลัก

"บรรจุลูกปืนเร็ว! ฆ่ามันให้ได้!!"

ไชยยันต์ตะครุบเสื้อล่าสัตว์ของเขาขึ้นมา แกะกระสุนไร-เฟิลที่เสียบติดอยู่กับรังลูกปืนอันเย็บเป็นแผงไว้ตรงอกเสื้อออกมาอย่างลนลาน หักลำไรเฟิลแผดแล้วยัดกระสุนเข้าไปอย่างรวดเร็วที่สุด พร้อมทั้งกำไว้ในมืออีก 2-3 นัด ในขณะที่มาเรียก็ฉายไฟจับไปยังชะง่อนหินลูกที่เห็นมันแฉลบหายลับเข้าไปนั้นแล้วบรรจุกระสุนชุดใหม่ของตนเข้าแม็กกาซีนเช่นกัน หนีบพาน-ท้ายไว้ในซอกแขน เงยปากกระบอกขึ้นจ้องระวัง หล่อนใช้วิธียิงแบบประจัญบาน โดยไม่ได้เอาขึ้นประทับไหล่ เพราะต้องการปล่อยกระสุนออกไปอย่างรวดเร็วที่สุด สำหรับเป้าหมายเคลื่อนที่ราวกับเครื่องบินไอพ่นนั้น

"ออกมา ไอ้ผีห่า แล้วก็ร่อนลงมาอีกครั้ง!! เหยื่อของเอ็งอยู่นี่!"

ไชยยันต์ตะโกนท้าทายขึ้นไปสุดเสียงอย่างบ้าระห่ำพอ ๆ กัน ถลันลุกขึ้นยืนกระชับไรเฟิลมั่น อีกมือหนึ่งกำลูกปืนสำรองไว้กัดกรามแน่น

ขณะจิตหนึ่งที่ความเงียบสงัดย่างเข้ามาปกคลุม เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย คงได้ยินแต่เสียงตะโกนสาปแช่งท้าทายของไชยยันต์ก้องสะท้อนไปมาอยู่คนเดียว อึดใจต่อมาเขาก็วิ่งเข้าไปเก็บไฟฉายที่ยังส่องจ้าอยู่กับพื้นขึ้นมาถือไว้ นาบขนานไปกับลำกล้องปืน มาเรียถอยระวังคุมเชิงเข้ามาเอาหลังชน ต่างสาดไฟสงขึ้นไปคนละด้านกราดอย่ไปมา

จากผิวกายที่สัมผัสเบียดชิดกัน ดูเหมือนจะหยั่งได้ถึงหัวใจแต่ละฝ่ายที่เต้นเร่าไม่เป็นส่ำอยู่ในขณะนี้ได้อย่างชัดเจน

“ทำไมมันถึงเงียบไป โดนลูกปืนคุณเข้าไปบ้างแล้วกระมัง”

ไชยยันต์พูดเสียงสั่น

“ไม่รู้เหมือนกัน ขณะที่ยิงเห็นตัวไม่ถนัด แต่อย่าเพิ่งไว้ใจ มันยังไม่ไปไหนหรอก อาจเกาะหลบอยู่หลังชะง่อนหินก้อนบนนั่นแหละ ระวังฉายไฟไว้ให้ดี”

เสียงมาเรียตอบมาสั่นสะท้านพอ ๆกัน

ขณะนั้นเอง จากลำไฟทั้งสองกระบอกที่กราดค้นหา สายตาของไชยยันต์ซึ่งยืนอยู่ในมุมหนึ่ง ก็สังเกตเห็นที่ขอบชะง่อนหิน ซึ่งแยกเป็นกิ่งล้ำออกมากลางอากาศสี่สิบห้าองศาเฉียงจากหน้าผาใหญ่ มีอะไรไหวดุบดิบอยู่ทางซีกซ้ายมือ ครั้งแรกเขาเข้าใจว่าเป็นหิน แต่ผิดปกติไปเมื่อเห็นมันขยับเขยื้อนได้ นั่นคือปลายปีกอันเป็นพืดหนังของมันด้านหนึ่ง ซึ่งเกาะ

บังหินแท่งนั้นไว้ และขยับอย่างเงียบกริบในอาการไต่เดียะเหมือนจะหาที่ยึดตัวให้ถนัด

ไชยยันต์กัดริมฝีปากแน่น ประทับปืนขึ้นไหล่ในพริบตานั้น เล็งตามแสงไฟไปยังส่วนใดส่วนหนึ่งของมัน ที่เห็นเคลื่อนไหวลับล่ออยู่แล้วระเบิดลำกล้องขวาออกไป เสียงมันดังเหมือนฟ้าผ่าในนรก อานุภาพแห่งเสียงปานว่าหินภูเขารอบด้านจะแยกร้าวฉานออกจากกัน

ตำแหน่งที่หมายตาไว้ ปรากฏเศษหินชิ้นใหญ่ ๆเท่ากระ-แบะมือกระจายว่อนไปคนละทิศละทาง พร้อมกับม่านฝุ่นขาวมัวตลบแลเห็นชัดในแสงไฟส่อง ม่านฝุ่นทึบเป็นก้อนลอยคลุ้งปกคลุมบริเวณที่กระสุนกระทบอยู่ชั่วครูก็จางลง**สิ่งที่เห็นลับล่อเมื่อสักครู่ อันตรธานหายไปเสียแล้ว ไม่มีอะไรมากำหนดได้ว่ากระสุนนัดนั้นได้ผลเพียงไรหรือไม่ แต่อย่างน้อยที่สุด... จากแรงทำลายมหาศาลนั้นก็คงสร้างความสะดุ้งสะเทือนให้แก่มันได้แน่นอน**

ชายหนุ่มรีบหักลำกล้องสลัดปลอกที่ยิงออกแล้วบรรจุใหม่ให้ครบ 2 นัดแล้วยังจ้องพร้อมอยู่เช่นนั้น เบิกตากว้าง พยายามค้นหา นิ้วแตะรออยู่ที่ไกหลัง พร้อมที่จะปล่อยซ้ำออกไปในพริบตาที่มันโผล่ออกมาให้เห็น

“เห็นมันรึ?”

เสียงมาเรียกระซิบพร่า ๆมา ตัวหล่อนเองก็ประทับปืนคอยระวังอยู่แทบไม่หายใจ

“เห็น คล้าย ๆจะเป็นปีกของมันข้างใดข้างหนึ่ง โผล่ออกมาที่แง่หินบนชะง่อนโน่น”

"ยิงตรงเป้าหมายหรือเปล่า?"

"ต่ำลงมาประมาณ 6 นิ้วจากระดับเล็ง แต่คิดว่าควรจะถูก มันผลุบหายเข้าไปแล้ว"

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดคำสุดท้ายของเขานั่นเอง

ทั้งสองก็ต้องสะดุ้งสุดตัวพร้อมกัน เพราะเสียงแผดร้องแหลมกึกก้อง ทำลายความเงียบสงัดอันเต็มไปด้วยปริศนานั้นอย่างจู่โจมกะทันหัน พร้อมกับเสียงเผ่นโผนกระพือปีกถี่รัวทะยานดิ่งตรงรี่เข้ามาจากหลังชะง่อนหินลูกนั้น

ภาพที่เห็นถนัดที่สุด ในชั่วพริบตาก็คือเงาดำมืด ดุจเงาปิศาจ วูบถลาเข้าใส่

.375 แม็กนั่ม กับ .600 ไนโตร แผดกัมปนาทประสานกันขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน และพร้อมๆกับกระสุนระเบิดพ้นลำกล้องออกไปนั่นเอง สิ่งหนึ่งก็กระทบเข้ากับกลางลำตัวของคนทั้งสองอย่างแรงเหมือนถูกตีด้วยผืนผ้าใบขนาดใหญ่ ปลิวกระเด็นลอยจากพื้นไปล้มกลิ้งอยู่คนละทาง

ปืนกับไฟฉายหลุดจากมือตกไปที่ใดไม่ทราบได้ และดับวูบลงบัดนั้นด้วยความสะเทือน ถ้าไม่หลอดขาดก็สวิตช์ถูกดับเพราะอำนาจความแรงที่ปลิวหลุดมือไป

วินาทีดับจิตที่ประสาททุกส่วนมึนงงทำอะไรไม่ถูก

แอกจากนอนชาดิกไปทั้งตัวนี้เอง ไชยยันต์ได้ยินเสียงกรีดร้อง

สะท้านก้อง...**มันเป็นเสียงของมนุษย์ชัด ๆ...มนุษย์ผู้หญิง! เสียงที่เปล่งออกมาอย่างเจ็บปวดรวดร้าวที่สุด**

เสียงนั้นมันติดตามไปกับเสียงชนปะทะพ่มไม้หักวินาศ แล้วหล่นตูมสนั่นลงไปในธารน้ำ เสียงดิ้นรน น้ำแตกกระจาย แล้วเคลื่อนไหวตะเกียกตะกายบุกขึ้นไปยังกอตะไคร้น้ำของฝั่งธารด้านตรงข้าม

"เมย์!!"

เขาตะโกนสุดเสียงอย่างตระหนกขีดสุด เสียงร้องที่ได้ยินมันจะต้องเป็นเสียงของมาเรีย ฮอฟมันอย่างไม่มีปัญหา เขาเข้าใจเช่นนั้นท่ามกลางประสาทอันหมุนคว้างอยู่ในขณะนี้...หล่อนคงถูกเขี้ยว หรือมิฉะนั้นก็เล็บของมันเข้าอย่างฉกรรจ์ที่สุด และเขาก็ได้ยินเสียงมันตกลงกลางธารน้ำด้วย อาจคาบมาเรียติดปากไป ทั้ง ๆที่ตัวมันเองถูกลูกปืนที่สาดสวนขึ้นไปอย่างจัง

เสียงดิ้นรนของเจ้าสัตว์ครึ่งนกครึ่งหนูนั้น ยังดังอยู่ฟากตรงข้าม ลักษณะของมันกำลังตะกาย กระเสือกกระสน

"เมย์ อยู่ที่ไหน?"

ไชยยันต์แผดเสียงกึกก้องออกไปอีก สติแทบไม่อยู่กับตัวในขณะนี้คลานเปะปะอยู่กับพื้นอันมืดมิดคลำหาทางไม่ถูก

เขาได้ยินเสียงร้องครวญครางตอบมาจากความมืดเบื้องหน้า...ครั้งนี้ มันแผ่วเบา โหยละห้อย เสียงร้อง "โอ๊ย!..." แล้วก็กลั้วไปกับอาการสะอึกสะอื้นร่ำไห้

ความตระหนกตกใจ ทำให้อดีตนายทหารหนุ่มแทบจะเป็นบ้าไปในขณะนี้ เขาตะโกนเรียกชื่อหล่อนถี่ ๆเอ็ดอึงไปทั้งความเงียบนั้น ทะยานทรงกายขึ้นหมุนคว้าง พยายามจะสดับฟัง

ที่มาของเสียง ตัวเองก็มือเปล่า อาวุธและไฟฉายหลุดหายจากมือไปทางใดแล้วก็ไม่ทราบ รอบด้านก็มืดมิดราวกับตกอยู่ในเหวนรก ไชยยันต์ออกวิ่งถลาเปะปะชนปะทะก้อนหินหมนคว้างหาทางไม่ถูก ปากก็ตะโกนเรียกเพื่อนสาวอยู่เช่นนั้น

เสียงคร่ำครวญพิลาปร่ำนั้น แผ่วจางลงเป็นลำดับ แล้วทันทีนั้นก็กลายเป็นเสียงหัวเราะเยือกเย็น กังวานมา ฟังสยองไปทุกขุมขน **เสียงหัวเราะของผู้หญิง!! มันหวานวิเวกไพเราะราวกับระฆังเงิน ในขณะเดียวกันก็เย็นแสยงบาดลึกเข้าไปถึงกลางหัวใจ ยึดประสาททุกส่วนให้ชั้งนิ่งอยู่กับที่**

“เมย์! เป็นอย่างไรบ้าง อยู่ที่ไหน นั่นคุณบ้าไปแล้วรึ”

ไชยยันต์ตะเบ็งเสียงหลง กายสั่นเทิ้ม

ทุกครั้งที่เขาตะโกนโวยวายออกไป เสียงหัวเราะจะสะ-ท้อนก้องตอบมาทุกครั้ง สลับไปกับเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้น

ร่างกายของเขาในขณะนี้ รู้สึกว่าจะขยายใหญ่โตขึ้นถึงสามเท่าด้วยขมขนที่พองชันขึ้น บางสิ่งบางอย่างทำให้สะดุ้งใจบอกไม่ถูก เบิกตาโพลงอยู่ในความมืด พยายามคุมสติไว้ ไม่กล้าที่จะทำเสียงดังออกมาอย่างครั้งแรก จ้องมองไปทางตำแหน่งที่มาของเสียง แล้วกระซิบเรียกนามของหญิงสาวแผ่วเบาที่สุด

เงียบสงัดลงอีกครั้ง ไม่มีสำสำเนียงใดๆแว่วมาให้ได้ยินอีกเลย นอกจากเสียงหัวใจเต้นรัวของตนเอง

ไชยยันต์สะกดลมหายใจ ค่อยๆทรุดกายลงนั่งคุกเข่า พยายามเรียกร้องประสาททุกส่วนที่กำลังจะเป็นอัมพาตใน

ขณะนี้ให้กลับคืนตื่นพร้อมขึ้นมา แล้วควานมืองมหาไปรอบ ๆ กาย

เกือบสะดุ้งเมื่อคลำไปสัมผัสกับร่างกายของใครคนหนึ่ง นอนหงายเหยียดยาวอยู่ทางด้านซ้าย ภายหลังจากลูบคลำ เขาก็พบกับความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว **มันจะเป็นร่างของใครไปไม่ได้ นอกจากมาเรีย ฮอฟมัน หล่อนนอนสนิทนิ่งร่างกายอุ่น มือคลำไปที่หน้าอก...ก็ยังสัมผัสได้ว่ามันสะท้อนขึ้นลงเป็นระลอกของการหายใจ**

หล่อนอยู่ใกล้ ๆเขานี่เอง และยังไม่ตาย!

พยายามเขย่าตัว กระซิบเรียกร้อนรน อึดใจต่อมานั้นเอง แหม่มสาวก็กระดิกกาย ชันศีรษะขึ้น

“ไชยยันต์!”

หล่อนกระซิบตอบเรียกเขาตื่น ๆต่างคนต่างจับแขนกันแน่น

“คุณไม่ได้เป็นอะไรหรอกหรือ?”

“ฉันหมดความรู้สึกไปชั่วขณะ หัวไปฟาดกับหิน...ไอ้ค้างคาวนั่นไปไหนแล้ว รู้สึกว่ามันจะถูกลูกปืนของเรา”

มาเรียกระซิบกระซาบ

ไชยยันต์ยิ่งงงจัด

“เมื่อหยก ๆนี่เอง ผมได้ยินเสียงคุณหวีดร้อง ครวญคราง แล้วก็หัวเราะ...”

แหม่มสาวลืมตาโพลง

“ฉันยังไม่ได้ร้องอะไรออกมาสักคำเดียว เพิ่งจะรู้สึกตัวขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง”

ไชยยันต์เย็นเข้าไปถึงไขสันหลัง

“เอ๊ะ! แล้ว...เสียงผู้หญิงร้องเมื่อตะกี้...?”

“เสียงผู้หญิงที่ไหนกัน ฉันไม่ได้ยินอะไรเลยสักนิด ครั้งสุดท้ายเท่าที่เห็นและได้ยิน มันพุ่งเข้ามาเอาปีกตีเราขณะที่เรายิงสวนออกไป แล้วฉันก็กระเด็นไปเอาหัวฟาดกับแง่หิน หมดความรู้สึกไปชั่วขณะ ว่าแต่ไอ้ค้างคาวนั้นไปไหนแล้ว”

มาเรียร้องออกมาอย่างสำลัก

ระหว่างที่ไชยยันต์ตะลึง หล่อนควานหาไปรอบๆตัว แล้วพบกับไฟฉายท่อนหนึ่ง ฉวยขึ้นมาขยับจะกดสวิตช์ แต่ไชยยันต์คว้าข้อมือไว้ในทันทีนั้น

“อย่าเพิ่ง!”

เขากระชิบเร็วปรื๋อ เบิกตาโพลง พยายามจ้องฝ่าความมืดไปยังด้านลำธาร

“ปืน! ปืนของคุณอยู่ไหน เมย์”

แทนคำตอบมาเรียเอามือควานแล้วยัดเยียดไรเฟิลกระบอกหนึ่งมาให้ในมือเขา สัมผัสนิดเดียว ไชยยันต์ก็รู้ว่ามันคือ .600 ไนโตรลำกล้องแฝดของเขานั่นเอง มาเรียงมไปพบเข้าแสดงว่ามันคงจะตกอยู่กับพื้นใกล้ๆตัวหล่อน จำได้ว่ากระสุนล้ากล้องซ้ายอีกนัดหนึ่งยังเหลืออยู่ ไชยยันต์กระชับปืนแน่น นิ้วสอดเข้าโกร่งไกแตะอยู่ที่ไกหลัง ยกปากกระบอกจ้องไปทางด้านนั้น มาเรียหมอบเบียดกายสั่นเทาอยู่เคียงข้างเขา มือกำไฟฉายพร้อม

“มันยังอยู่หรือ?”

หล่อนถาม

“เงียบ! อย่าเพิ่งพูดอะไรทั้งสิ้น”

เขาเอาศอกสะกิด พร้อมกับห้ามอย่างร้อนรน มาเรียสงบนิ่งตามคำสั่งในทันทีนั้น ทั้งคู่แทบจะไม่หายใจ

ความเงียบปกคลุมบริเวณอันมืดสนิทเต็มไปด้วยปริศนาเร้นลับนั้นอีกวาระหนึ่ง มันเงียบเหมือนกับว่าโลกทั้งโลกจะหยุดนิ่งอยู่กับที่ฉะนั้น ไม่มีเสียงการเคลื่อนไหว หรือเสียงร้องครวญ-ครางประหลาดที่ไชยยันต์ได้ยินอยู่เมื่อครู่นี้ปรากฏขึ้นให้ได้ยินอีก ในยามที่มาเรียกลับคืนสติและร่วมรับรู้เหตุการณ์กับเขาด้วยเช่นนี้ ดูราวกับว่าสิ่งที่ได้ยินมันเกิดจากอุปาทานของตนเอง แต่ไชยยันต์กล้าสาบานว่า เขาไม่ได้หูฝาดไปเลยจนนิดเดียว และบัดนี้เขาก็เพิ่งจะรู้แน่ว่าเสียงที่ลอยมานั้นไม่ใช่เสียงของมาเรีย ฮอฟมันอย่างที่เข้าใจแต่แรก

มันเป็นเสียงอะไร?...เหตุใดเจ้าค้างคาวนรกตัวนั้นจึงทำเสียงกรีดร้องและเสียงหัวเราะ...ราวกับมนุษย์เช่นนั้น!

มนุษย์ผู้หญิง!!

ขนของเขาลุกเป็นระลอก ศีรษะรู้สึกพองโตเท่ากระบุง ไม่ว่าจะพยายามควบคุมสติเช่นไรก็ตาม มาเรียเพิ่งจะฟื้นคืนสติขึ้นมา และหล่อนไม่มีโอกาสที่จะได้ยินอย่างที่เขาได้ยินเมื่อครู่นี้

ที่แน่นอนอย่างไม่มีอะไรจะต้องเคลือบแคลงก็คือ มันถูกปืนแน่แล้ว ขณะที่พุ่งสวนเข้าใส่เขากับมาเรีย และหล่นร่วงลงไปในธารน้ำตะกายคลานขึ้นไปยังอีกฝั่งหนึ่ง **บัดนี้ เขารอ**

คอยเสียงของการเคลื่อนไหวหรือเสียงใดๆ ก็ตามที่จะปรากฏขึ้นจากมัน ทว่าก็มีแต่ความเงียบเชียบ

อึดใจใหญ่ๆต่อมา ไชยยันต์ ยกพานท้ายปืนที่หนีบอยู่ในซอกแขน ขึ้นประทับไหล่

“ฉายไฟ เมย์!”

เขาออกคำสั่ง พร้อมที่จะลั่นกระสุนนัดสุดท้ายออกไปในทันทีที่อะไรก็ตามปรากฏขึ้นในลำแสงของไฟฉาย

มีเสียงสวิตช์ไฟฉายลั่นในมือของมาเรีย แล้วไชยยันต์ก็รู้สึกเย็นวาบขึ้นอีกครั้ง เมื่อได้ยินหญิงสาวละล่ำละลักออกมาว่า

“หลอดขาด!”

วินาทีวิกฤตนี้ ทำให้ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกไปชั่วขณะ ไชยยันต์เต้นเร่าไปหมดทุกเส้นประสาท โอ้ไฟเจ้ากรรมเกิดทรยศขึ้นมาอีกแล้วในยามฉุกเฉินต้องการพึ่งพามันอย่างที่สุดนี้ หลอดมันคงจะขาดไปเพราะการตกกระเด็นกับพื้นอย่างรุนแรง หรือมิฉะนั้น ตัวไฟฉายก็ต้องมีอะไรชำรุด ทำให้มันไม่สามารถจะเปล่งแสงออกไปได้

ไชยยันต์สบถออกมาในลำคอ กระสับกระส่ายไปหมด

“แน่ใจหรือว่า มันยังอยู่ที่นั่น?”

“ผมได้ยินมันพลัดลงไปในลำธารน้ำ แล้วตะกายขึ้นฝั่งตรงข้ามไปเงียบอยู่ที่นั่น มันจะต้องอยู่ฝั่งโน้นแน่นอน แต่ทำยังไงดี เรามองไม่เห็นอะไรเลย กระสุนก็มีติดปืนอยู่นัดเดียวเท่านั้น ถ้านัดสุดท้ายไม่อยู่ เราเสร็จ”

“คอยระวังไว้ ฉันจะงมหาไฟฉายอีกกระบอก”

"อย่า! อันตรายที่สุด มันมองเห็นเรา แต่เรามองไม่เห็นมันเลย"

"จะรอให้มันมาถึงคอหอยรึ?"

"ก็ยังดีกว่าที่จะยื่นคอไปให้มันเร็วขึ้น แต่ผมคิดว่าเราเป็นต่อมันแล้ว มันถูกปืนเจ็บแน่ อาจบินไม่ไหว ขอให้ได้เป้าหมายแน่ๆอีกนัดเดียวเท่านั้น"

มาเรียหมุนตัวไปรอบๆในความมืด มันเป็นวินาทีที่ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกทั้งสิ้น **ความเงียบ...เต็มไปด้วยปัญหาและเจ้าความเงียบอันทายอะไรไม่ถกชนิดนี้แหละ มักจะถูกทำลายขึ้นด้วยเหตุร้ายจู่ถึงตัวอย่างฉับพลัน ชนิดรับมือไม่ทันเสมอ**

มันอาจหมดฤทธิ์ นอนกองอยู่กับที่พบวาระสุดท้ายไปแล้วก็ได้...

หรือมิฉะนั้น ก็อาจรอคอยหาจังหวะอันเหมาะเจาะที่สดที่จะพ่งเข้าถึงตัวศัตรแบบสัตว์ร้ายลำบากทั้งหลาย ไม่มีสิ่งใดจะบอกได้!

กระสุนเพียงนัดเดียว และนัดสุดท้ายเท่าที่มีติดปืนอยู่ในขณะนี้สร้างความลำบากใจให้แก่ฝ่ายมนุษย์เหลือที่จะกล่าว เพราะชีวิตย่อมจะฝากไว้กับกระสุนนัดเดียวนี้เท่านั้น ความจริงไชยยันต์ถือกำสำรองไว้ในอุ้งมือหลายนัด แต่มันก็หลุดกระเด็นหายไปหมด ขณะที่ถูกปีกตีกระทบล้มกลิ้งไป สถานการณ์มันวิกฤต คาบเส้นเป็นเส้นตายเอาจริงๆ ถ้าเขามีลูกปืนอีกเพียง 2 3 นัดเท่านั้น เขาย่อมจะอบอุ่นใจและมีหนทางได้เปรียบมันมากกว่านี้ โดยวิธียิงสุ่ม และรอฟังผล

ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นดีไปกว่าคุมเชิงมั่น คอยฟังเสียงอยู่เช่นนี้

เหมือนจะรู้เชิงทันความคิดเจ้าสัตว์อันน่าขนหัวลุกตนนั้น ไม่ได้กระโตกกระตากให้เสียงใดๆ เพื่อฝ่ายมนุษย์ได้สังเกตค้นหาที่หมายได้เลย ไม่ว่าจะเป็นเสียงของการเคลื่อนไหวหรือเสียงร้องคราง มันเงียบไปราวกับว่าหมดสิ้นลมปราณไปแล้วฉะนั้น

ไชยยันต์ส่งเสียงตะเพิดลั่นขึ้นในความเงียบนั้น

เสียงของเขาสะท้อนก้องไปทั้งธารน้ำและหุบเขา โดยไม่มีเสียงใดตอบมาให้จับทิศทางได้ นายทหารหน่มเปล่งเสียงเอ็ดอยู่เช่นนั้นอีกพักใหญ่ แต่ก็ปราศจากผล

ต่อมา เขาเอามือควานหาก้อนหินเขื่องๆ ขนาดกำปั้นขว้างปาเดาสุ่มข้ามธารน้ำไปตกกระทบโขดหินฝั่งตรงข้าม โดยแจกจ่ายไปยังตำแหน่งต่างๆที่คิดว่าร่างของมันอาจหมอบซุ่มอยู่ มาเรียช่วยระดมขว้างปา ทำเสียงไล่ด้วยอีกแรงหนึ่ง

ผลก็คือความเงียบงันอย่างมีปริศนาอยู่เช่นเคย ทั้งสองจ้องตากันในความมืดอีกครั้ง

“มันอาจตายแล้วกระมัง?”

ในที่สุด ไชยยันต์กระซิบแผ่วเบา

ทันใดนั้น มาเรียก็บีบแขนเขาแน่น

“ฟังนั่น!”

ไชยยันต์สะกดกลั้นใจ พยายามเงี่ยหูแล้วหัวใจก็เริ่มเต้นแรงขึ้นอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงของการเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา

ดังมาจากพื้นหินที่ใดที่หนึ่งบริเวณฝั่งตรงข้าม เป็นเสียงของสิ่งนิ่ม ๆหนัก ๆที่กำลังกระดิบอย่างแช่มช้าไปกับโขดหิน และที่มันชัดเจนที่สุด...ก็คือเสียงก้อนหินเล็ก ๆบางแง่ทานน้ำหนักไม่ได้หลุดร่วงกลิ้งลงไปกระทบพื้นและหินใหญ่บางก้อนที่ลั่นคึ่ก

ขณะที่ลืมตาโพลงจ้องเหมือนจะให้แก้วตาของตนเองทะลุความมืดเข้าไปได้นั้น เพื่อนสาวผู้ร่วมชะตากรรมก็สะกิดแขนเขาชี้มือเป็นความหมายบอกทิศทางแทนคำพูดไปทางด้านซ้าย ประสาทสัมผัสในด้านการฟังเสียงของมาเรีย ฮอฟมัน ย่อมเที่ยงตรงแม่นยำเสมอพอ ๆกับพรานอาชีพคนหนึ่ง เขาจำเป็นต้องมอบความไว้วางใจให้แก่หล่อนในด้านนี้ แม้หูตนเองจะฟังไปอีกด้าน

ไชยยันต์ก็ตัดสินใจเด็ดขาดในชั่วพริบตานั้น ตามนิสัยของทหาร

เขาเบนปากกระบอกปืนไปยังทิศทางที่มาเรียชี้บอก กะคำนวณด้วยประสาทสัมผัสทั้งหมด อย่างน้อยที่สุด ไอ้ค้างคาวนรกตัวนั้นก็ไม่ใช่สัตว์เล็ก ไม่ส่วนใดส่วนหนึ่งของมันควรจะต้องตกอยู่ในทางปืนของเขาบ้างแน่นอน แล้วนิ้วที่เกร็งอยู่กับไกหลังของดับเบิ้ลไรเฟิลก็กระดิก

เสียงกระสุนระเบิดกึกก้องเหมือนฟ้าถล่ม มันดังอื้ออึงกลบสรรพสำเนียงใด ๆ อยู่อึดใจใหญ่ด้วยคลื่นเสียงที่สะเทือนซ่าไปทุกอณูของบรรยากาศที่แวดล้อมอยู่ ครั้นแล้วก็ค่อย ๆจางหายไป ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกลืนอยู่ในความเงียบอันน่าพิศวงตามเดิม ไม่มีสำเสียงใด ๆแว่วมาให้ได้ยินอีกเลย

ปัญหาก็เกิดขึ้นอย่างสุดที่จะเดาได้อีกครั้ง

“ทำไมมันเงียบไปอย่างนั้น เราน่าจะได้ยินเสียงจากมันบ้างอย่างน้อยก็เสียงกระดิกตัว”

ไชยยันต์พึมพำอย่างพ้นปัญญา

“อาจถูกเข้าที่สำคัญ ตายสนิทไปแล้วก็ได้”

มาเรียว่า ค่อย ๆทรงกายขึ้นยืน ไชยยันต์ยืนตาม อีกมือหนึ่งจับแขนเพื่อนสาวไว้มั่น บัดนี้สายตาของคนทั้งสองเริ่มจะคุ้นกับความมืดและอาศัยจากแสงดาวรุ่งที่เปล่งรัศมีสุกปลั่งอยู่ในนซอกไศลส่องแสงราง ๆลงมา ทำให้มองเห็นภูมิประเทศรอบตัวในลักษณะเงาตะค่มทั่วไป เบื้องหน้าห่างออกไปทางด้านซ้ายมือเพียงไม่เกิน 10 ก้าว เศษของถ่านจากกองไฟยังเหลือเชื้อให้เห็นแดงเรืองอยู่เล็กน้อย เมื่อลมใกล้รุ่งพัดโชยมา มันก็ส่องแสงโชนขึ้นท่ามกลางกองขี้เถ้า

“เราต้องกล้า ไชยยันต์...”

เสียงมาเรียกระซิบต่อมา ขณะที่ชำเลืองไปยังกองถ่านไฟที่พอจะเหลือเชื้ออยู่ริบหรี่จะดับมิดับแหล่นั้น

“ถ้าขืนมัวคอยระวังคุมเชิง โดยที่เราก็มองไม่เห็นอะไรและก็ไม่มีอาวุธที่จะต่อสู้กับมันได้เช่นนี้ ไม่ช่วยอะไรเราขึ้นมาได้เลย ขณะนี้ไม่ว่าเราจะหลบอยู่กับที่ หรืออยู่ที่ใหน ผลมันก็อย่างเดียวกัน”

“แล้วจะเอายังไงกัน?”

“ฉันจะก่อไฟให้ติดเปลวขึ้น ไฟมันจะช่วยเราได้มากที่สุดอย่างน้อยมันจะส่องให้เราเห็นอะไรต่ออะไร คุณควรจะได้ลูกปืนเพิ่มเติมและฉันก็ต้องการไรเฟิลของฉัน ซึ่งขณะนี้ยังมองไม่เห็นว่ามันหล่นอยู่ที่ไหน”

"ตกลง เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่น"
ไชยยันต์พยักหน้า บีบแขนหล่อนแน่น

ทั้งสองเดินย่องมาที่กองไฟซึ่งกำลังจะมอด ช่วยกัน เป่าขี้เถ้าที่ปกคลุมอยู่ ค้นหาเศษถ่านพอจะเหลือติดเชื้อเพียงเล็กน้อยเขี่ยเข้าไปสุมรวมกัน แล้วเอากิ่งใบไม้แห้งสะสุมเข้าไปเป่าอยู่ครู่ใหญ่ไฟจึงลุกเป็นเปลวขึ้น

ระหว่างที่ไชยยันต์เร่งเอาท่อนไม้แห้งและเศษฟืนเก่าที่มอดไปแล้ววางก่ายกันเข้าเพื่อขยายกองไฟ มาเรียผู้กวาดตาสำรวจไปรอบ ๆก็มองไปเห็นกองเสื้อผ้าและย่ามหลังของหล่อนที่ตกอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ตรงเข้าไปโดยเร็ว อีกอึดใจต่อมาหล่อนก็ได้เปลวจากเครื่องจุดบุหรี่ซิปโป้แทนไต้ส่องค้นหาตามพื้นในละแวกใกล้เคียงต่อไป ครู่เดียวก็โยนย่ามหลังของไชยยันต์มาให้ นายทหารหนุ่มใจชื้นขึ้นในทันทีนั้น รีบล้วงกระสุนไรเฟิลออกจากย่ามบรรจุลงในปืนของเขาอย่างรวดเร็ว พอปิดลำกล้องกลับเข้าที่ เขาก็รู้สึกว่าพลังอำนาจที่สูญสิ้นไปได้กลับคืนมาแล้ว ส่วนมาเรียในขณะนี้ก็มีโคลท์ซิงเกิ้ลแอ็คชั่นขนาด.45ประจำตัวซึ่งติดอยู่กับย่ามหลังของหล่อนถือกระชับอยู่ในมือ ทำให้ยิ่งอุ่นใจเพิ่มขึ้น

ระหว่างการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือตนเองอย่างชุลมุนแข่งกับเวลาของมนุษย์ทั้งสองนั้น ไม่มีวี่แววกระโตกกระตากใด ๆจากเจ้าค้างคาวผีตัวนั้นอีกเลย

แล้วไม่นานต่อมานั้นเอง มาเรียก็คลำไปจนพบกับฮัน-

เตอร์แปดท่อนอีกกระบอกหนึ่งที่ตกอยู่ในซอกหิน พอเปิดสวิตช์ลำแสงของมันก็พวยพุ่งสว่างจ้าใช้การได้ดี โดยไม่มีอะไรบกพร่องเหมือนกระบอกแรก แหม่มสาวแทบจะร้องลั่นออกมาด้วยความยินดี

หล่อนได้ไรเฟิล .375 เอชแอนด์เอชแม็กนั่ม คืนมาในเวลาเพียงชั่วไม่ถึงนาที ภายหลังจากได้ไฟฉาย ตบลูกเลื่อนกระชากปลอกเก่าออกทิ้งแล้วยัดนัดใหม่ขึ้นประจำรังเพลิง เมื่อนั้น นักเผชิญภัยหนุ่มสาวต่างเพศต่างผิวก็พร้อมอีกครั้งที่จะประจันหน้ากับทกสิ่งทกอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ทั้งๆที่ยังอยู่ในสภาพของ ‘ซีเปลือย’ แต่มีปืนและไฟฉายพร้อมอยู่ในมือ ทั้งสองชวนกันตรงไปยังริมฝั่งธารน้ำทันที เมาเรียทำหน้าที่ส่องไฟฉายโดยปรับลำแสงให้ขนานไปกับลำกล้องของไรเฟิลเพื่อให้กระสุนไปในแนวเดียวกัน ส่วนไชยยันต์หนีบพานท้าย .600 ไนโตรฯไว้ในระดับตะโพกตามหลังมาอย่างกระชั้นชิด

“ดูนั่น!”

หล่อนร้องออกมาเสียงลั่นด้วยความตื่นเต้น ขณะที่จับไฟลงไปกลางลำธารน้ำ ซึ่งแลเห็นแดงคล้ำราวกับใครเอาสีทังเข้งมาเทไว้ในน้ำ ไชยยันต์แยกเขี้ยวยิ้มออกมาได้ ตาเป็นประกายมาวโรจน์

“มันถูกปืนของเราแน่ ตอนที่บินสวนเข้าตี ต้องโดนถนัดด้วย ไม่งั้นเลือดไม่ออกมากอย่างนี้ ผมแน่ใจตั้งแต่ตอนนั้นแล้วเพราะได้ยินเสียงมันถลาตกลงไปในน้ำ แล้วตะกายขึ้นฝั่งโน้น”

เขาคำรามออกมา

มาเรียส่องดูแนวของเลือดที่ละลายปะปนไปกับสายน้ำแล้วกระดกลำไฟส่องตามตรวจขึ้นไปยังพงไม้เล็ก ๆฝั่งตรงข้ามสังเกตเห็นได้ชัดว่าแหวกลู่หักยับเยินเป็นทางไปเหมือนมีสัตว์ใหญ่บุกตะลุยไปอย่างลนลานเจ็บปวด

หล่อนกราดค้นหาต่อไปยังตำแหน่งที่ไชยยันต์ลั่นกระสุนออกไปเป็นนัดสุดท้ายเมื่อสามสี่นาทีที่แล้วมา ครู่เดียวก็จับไฟนิ่งไปที่ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งงอกสูงเป็นโขดอยู่เหนือพงไม้ล้มลุกตีนผา ห่างออกไปประมาณ 20 เมตรจากริมฝั่งตรงข้าม

แผลของหินใหญ่ก้อนนั้นมองเห็นได้ถนัดมาก เพราะอำนาจปะทะของหัวกระสุนขนาด 900 เกรน มันแตกยุ่ยเป็นวงกลมสีขาวขนาดลูกมะพร้าวกะเทาะบิ่นเว่อไป ผิดจากสีเทาดำของเนื้อหินส่วนอื่น ๆ ไชยยันต์ถึงกับอุทานลั่นออกมาเมื่อมองเห็นกับตา

“นัดสุดท้ายของคุณ ยิงถูกหินเข้าถนัดใจ”

“ผมยิงตามทางที่คุณชี้บอก”

“ฉันได้ยินเสียงมันดังมาจากที่นั่นจริง ๆเข้าไปดูกันเถอะ”

มาเรียพูดโดยเร็ว แล้วย่ำลงจากฝั่ง ลุยน้ำข้ามไปยังฟากตรงข้ามอย่างไม่สะทกสะท้าน ไชยยันต์ท่องตามมาติด ๆ **สิ่งที่น่าเอะใจ ชวนฉงนที่สุดก็คือ ก้อนหินลูกที่ไชยยันต์ยิงไว้อยู่คนละด้านกับร่องรอยของเจ้าค้างคาวยักษ์ ซึ่งมองเห็นว่ากระเสือกกระสนขึ้นจากฝั่ง**

แหม่มสาวผู้สืบเชื้อสายมาจากพรานใหญ่แห่งซาฟารี นิ่วหน้าอย่างประหลาดใจ หล่อนกราดไฟตามรอยที่แหวกเป็น

ทางไปข้างหน้านั้น แล้วฉายไปยังก้อนหินลูกที่รอยกระสุนของไชยยันต์กระทบไว้ พยายามจะตรวจสอบเปรียบเทียบทิศทาง เหมือนจะไม่แน่ใจในบางอย่าง ไชยยันต์เองก็แปลกใจ และกำลังมีความคิดเช่นเดียวกับหล่อน

“ก็เห็นชัดอยู่ว่ามันคลานหนีไปทางกอไม้ด้านนี้ แต่แล้วตอนที่มีเสียงเคลื่อนไหว ทำไมคุณถึงชี้ให้ผมยิงไปที่หินโน่น”

“ฉันสาบานว่า ฉันชี้ที่มาของเสียงอย่างไม่ผิด ยกเว้นแต่ว่าคุณจะยิงผิดที่หมายเอง”

“ผมก็สาบานได้ว่า ผมยิงตามชี้บอกของคุณ และกระสนลงตรงที่อย่างเที่ยงที่สุด ยกเว้นแต่คุณจะชี้ผิดเอง”

ไชยยันต์ยืนยันหนักแน่น

มันเป็นการลำบากเสียแล้วที่จะคำนวณได้ ในขณะที่ต่างข้ามฟากมายืนอยู่ยังอีกฝั่งหนึ่งเช่นนั้น ความมืดมิดของราตรีประกอบกับภูมิประเทศ มันอำพรางลวงตาไปหมด พอย้ายตำแหน่งจากที่เดิมก็ทำให้สับสน คะเนทิศทางไม่ถูก

“ลองตามรอยที่เห็นอยู่นี่ไปก่อน ถ้าไงแล้วเดี๋ยวค่อยย้อนไปดูตรงก้อนหินที่คุณยิงไว้”

มาเรียบอก แล้วออกสาวรอยที่เห็นแหวกกอตะไคร้น้ำและพันธุ์ไม้ล้มลุกเป็นช่องไปราวกับทางเดินของวัว

หนทางนั้น ตัดฝ่าเข้าไปในพันธุ์ไม้ล้มลุกและพุ่มพงเตี้ยๆ รอยเลือดปนไปกับน้ำ ติดอยู่กับพื้นและกิ่งใบไม้ มองเห็นได้อย่างถนัดลักษณะของมันคลานแถกไถไปอย่างลนลาน

มาเรียส่องไฟตามรอยนั้นไปในระยะห่างไกลเบื้องหน้าก่อนอย่างไม่ไว้ใจ แล้วจึงลดไฟลงมาสำรวจรอยใกล้ๆตรงหน้าเพื่อหาเค้าเงื่อนตามสัญชาตญาณพรานผู้ชำนาญของหล่อน เพราะเกรงว่าถ้ามัวแต่ส่องไฟตรวจรอยใกล้ๆตัว โดยไม่สำรวจให้รอบคอบในระยะที่ห่างออกไปเสียก่อน หากมันหลบซุ่มอยู่ในพงรกส่วนใดส่วนหนึ่ง อาจฉวยโอกาสโผนเข้าทำร้ายได้อย่างกะทันหัน

ไชยยันต์เองก็ไม่ประมาท ประทับปืนจ้องพร้อมนิ้วแตะรออยู่ที่ไกสามารถจะลั่นกระสนออกไปได้ในทกพริบตา เขาสืบเท้าเยื้องหลังมาเรียห่างเพียงก้าวเดียว อาศัยรัศมีไฟส่องจากฮันเตอร์ในมือของเพื่อนสาว กวาดสายตาอย่างถี่ถ้วนไปรอบๆสุดแต่รัศมีไฟฉายจะกระจายไปถึง การส่องไฟค้นหา มาเรียละเอียดและมีความชำนาญยิ่งกว่าเขา

ทั้งสองใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ จากร่องรอยที่เห็น โดยไม่จำเป็นจะต้องกล่าวอะไรแก่กันเลย ต่างก็รู้สึกได้ตรงกันว่า ไอ้ค้างคาวยักษ์ถูกปืนเข้าอย่างถนัดใจทีเดียว และน่าจะทายได้มันพิการไปเสียแล้วอย่างน้อยก็ชั่วขณะ ไม่สามารถจะโผนขึ้นบินเป็นเจ้าอากาศต่อไปอีกได้ นอกจากจะใช้วิธีคลานซอกซอนเพื่อซุกหลบหนี บางทีอาจไม่กี่อึดใจข้างหน้านี้แหละ จากการติดตามรอยไปอย่างกระชั้นชิด โดยไม่ทอดเวลาให้ห่างเนิ่นนานออกไปนัก อาจเห็นตัวมันคลาน หรือซุกหลบอยู่กับพงรก ไม่ก็ซอกหินที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก

ไม่เกิน 20 เมตร จากตำแหน่งแรกที่พบรอยมันคลานขึ้นจากธารน้ำและบุกไปในป่ารกนั้น หนทางไปสังเกตได้จากรอย

เลือด ก็วกอ้อมหลังเนินเตี้ยๆลูกหนึ่ง บ่ายหน้าไปทางก้อนหินใหญ่ ลูกที่มาเรียชี้ให้ไชยยันต์ยิงสุ่มออกไป **ประสาทหูของหล่อนแม่นยำที่สุด...ไม่ได้คลาดเคลื่อนไปเลย เท่าๆกับที่ไชยยันต์ก็ยิงสุ่มตามสัญญาณชี้บอกได้ตรงจุดหมายเหมือนกัน เพราะภายหลังจากสะกดตามรอยนั้นไปทุกระยะ ก็พบว่าเจ้าสัตว์ครึ่งนกครึ่งหนูที่สวมวิญญาณของผีร้าย ได้คลานอ้อมมาหมอบหลบอยู่หลังหินก้อนใหญ่นั้น** รอยที่มันมาหยุดหมอบอยู่เหมือนเต่าหรือมิฉะนั้นก็ตะพาบน้ำขนาดยักษ์ เลือดสดสีดำคล้ำกองโต มากมายกว่าทกแห่งอย่หลังหินนั่น

และถ้าไม่ใช่เพราะโขดหินเป็นที่กำบัง แน่นอนที่สุดในข้อที่ว่า กระสุนนัดสุดท้ายของไชยยันต์จะต้องพุ่งมากระทบตัวมัน ไม่ส่วนใดก็ส่วนหนึ่ง เพราะแนวกระสุนที่กระทบก้อนหินแตกเป็นฝุ่นร่วน มีเส้นผ่าศูนย์กลางกว้างถึงเกือบฟุตนั้น อยู่ในระดับตรงกับบริเวณที่มันหมอบอยู่พอดี

ทั้งสองมองหน้ากันโดยไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น มาเรียกวาดไปตรวจบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว แล้วฉายหาวี่แววการเคลื่อนไหวคืบหน้าต่อไปของมัน พื้นบริเวณนั้นพ้นจากพงรกแล้ว คงมีแต่หินกรวดและกอไม้ประเภทเฟิร์นกับหญ้าบางชนิดเท่านั้น รอยเลือดแถกไถต่อไปยังด้านขวาของก้อนหินไหญ่นั้น ซึ่งเต็มไปด้วยป่าหินสูงๆต่ำๆ

การได้ร่องรอยมาอย่างสดร้อนกระชั้นชิดติดพัน ทำให้ทั้งสองไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น แม้แต่สภาพอันเปลือยเปล่าของร่างกาย ซึ่งยังไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อย คงมีแต่ปืนกับไฟฉายเท่านั้น หล่อนสาดไฟสำรวจดูภูมิประเทศรอบด้านอย่าง

รวดเร็วอีกครั้ง แล้วจี้จับเฉพาะรอยเลือดอันเป็นทางไป สาวรอยอย่างระมัดระวัง กระโดดไปตามโขดหินที่งอกอยู่ระเกะระกะนั้น ไชยยันต์ผู้ไต่ตามมาอย่างไม่ลดละ ก็กระซิบเตือนมาเบา ๆ

“ระวัง! เราอาจเห็นมันอย่างประชิดตัวกะทันหันที่สุด”

“ไม่ต้องห่วง ไชยยันต์เตรียมปืนของคุณไว้ให้ดีก็แล้วกัน อย่ามองเฉพาะโฟกัสของไฟฉาย พยายามมองตามปลายรัศมีของไฟด้วย ถ้าเห็นยิงทันที มันคงบินไม่ได้อีกแล้ว หรือมิฉะนั้นก็ปีกหัก ถึงได้แถกไปตามพื้นอย่างนี้”

มาเรียบอกมาเร็วปรื๋อ

ชั่วครู่ต่อมา...ต่างก็พบหนทางแคบ ๆ ในระหว่างสองฟากป่าหิน ราวกับจะเป็นทางด่านหรือมิฉะนั้นก็ทางน้ำไหล พื้นเป็นกรวดสลับไปกับทราย กว้างประมาณ 3 เมตร เลี้ยวลัดเป็นช่องทางเดินนำเข้าไปสู่หน้าผาใหญ่ รอยของเจ้าสัตว์สบเลือด ไต่จากโขดหินด้านหนึ่งลงไปสู่ทางเรียบลักษณะแปลกประหลาดนี้

เสียงมาเรียอุทานออกมาคำหนึ่ง ขณะที่ส่องไฟลงไปกับพื้นริมแนวก้อนหินที่ขนาบทางเดินนั้น ไชยยันต์กระโดดตามติดมาเบื้องหลังก็เห็นในพริบตาต่อมา

“รอยตีน...คน!!”

เข้ารองออกมาอย่างลืมตัว

แหม่มสาวละไฟจากที่นั่นโดยเร็ว กวาดส่องไปรอบทิศทางเหมือนจะค้นหาอะไรให้แน่ใจที่สุด นอกจากพุ่มไม้เล็กและก้อนหินแล้วมันมีแต่ความเงียบสงัดเป็นดุษณี ปราศจากสิ่งใด

กระโตกกระตากทั้งสิ้น แล้วหล่อนก็ส่องไฟไปยังพื้นเบื้องล่างอีกครั้ง ค่อยๆไต่เนินหินลงไปอย่างระมัดระวังตัวขีดสุด ไชย-ยันต์ไม่ทันใจโจนพรวดเดียวลงไปถึงพื้นก่อนหน้าหล่อน ทรดตัวลงพิจารณารอยที่ปรากฏอยู่บนพื้นทรายตรงนั้น ด้วยนัยน์ตาแทบจะปะทุออกมานอกเบ้า

บางสิ่งบางอย่างเข้ามายึดลิ้นของบุคคลทั้งสองไว้ ทำให้ไม่สามารถจะออกเสียงหรือส่งภาษาใดๆแก่กันได้ชั่วขณะ ไชย-ยันต์คว้าไฟฉายจากมือของเพื่อนสาวไปส่องเอง โดยค่อยๆกราดไล่ไปกับพื้นตามแนวทางเดินนั้น แล้วโฟกัสไฟก็ไปจับนิ่งอยู่ที่ปากถ้ำอันมืดมิดขนาดย่อมๆทะลุอุโมงค์เข้าไปใต้ตีนผาในระหว่างก้อนหินใหญ่น้อยที่งอกเรียงรายระเกะระกะ

รอยเท้าทั้งสองข้างนั้นปรากฏชัดเจน ไม่เฉพาะที่มาเรียส่องพบแต่แรกเท่านั้น หากแต่เรียงรายอยู่ริมทางเป็นระยะ ช่วงจังหวะการก้าวเดิน ลักษณะของมันเดินถอยหลังหายเข้าไปในโพรงถ้ำนั้น ส่วนกลางทางอันกว้างประมาณ 3 วาเศษ ซึ่งเป็นพื้นทรายปนกรวดค่อนข้างเรียบราบ มีรอยคลานของไอ้ค้างคาวบ่ายหน้าเข้าไปยังถ้ำทิศทางเดียวกัน รอยเลือดติดอยู่กับพื้นเป็นหย่อมๆ

“รอยตีน-คน!”

เสียงไชยยันต์คร่างซ้ำ เหมือนจะพูดได้อยู่ประโยคเดียวเท่านั้น

“รอยตีน แต่เห็นจะไม่ใช่คนหรอก... มอนสเตอร์!-อมนุษย์!!”

มาเรียพูดเกือบจะไม่มีเสียง กายสั่นเทิ้ม

“มัน...มันคืออะไร...?”

“จำไม่ได้หรือไชยยันต์...คิดดูให้ดี เราเคยเห็นรอยตีนชนิดนี้มาก่อนแล้ว...”

“คุณหมายถึง...”

เสียงกระซิบกระซาบของไชยยันต์ แหบเหือดชะงักค้างไปแค่นั้นเหมือนมีอะไรมาจุกคอหอยไว้ อากาศแวดล้อมจะอ้าวระอุสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้มือเท้าของเขาเย็นไปหมด จ้องดูรอยเท้าเหล่านั้นตาไม่กะพริบ

ในรปของฝ่าเท้ามนษย์ แต่ส่วนสัดและลักษณะที่ใหญ่โตผิดปกติดูราวกับเท้าที่หล่อด้วยปลาสเตอร์นำมากดไว้บนพื้นทราย เขาก็หวนคิดวูบขึ้นมาได้ในฉับพลัน **มันจะเป็นรอยเท้าของอะไรไปไม่ได้โดยเด็ดขาด นอกจากศพตายซากพันปีของนักบวชโล้น ซึ่งเต็มไปด้วยความลี้ลับตนนั้น**

ถูกของมาเรียแล้ว เขาเองและทุกคนเคยพบเห็นพร้อมกับความประหลาดใจ ขนลุกขนชันมาก่อนในระหว่างที่เดินทางร่วมกันอยู่ ครั้นแล้วต่อมาทั้งคณะก็มาพบซากของมันอีกครั้งนั่งแข็งทื่อพิงร่มอยู่ในเงาหิน รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนวัดขนาดเท้าของมันในขณะที่พบนั้นแล้วก็รู้ชัดกันออกไปว่า มันเป็นขนาดเท้าเดียวกันนั่นเอง ก่อนหน้าที่เจ้าเสือโคร่งดำจะกระโจนเข้ามาคาบซากของมันหลบหนีไป

บัดนี้ อย่างแปลกประหลาดมหัศจรรย์เกินคาดฝันได้ จู่ๆ ในระหว่างการตามรอยของค้างคาวผีที่ถูกปืนคลานซมซานหนีทั้งเขาและมาเรียก็มาพบเข้ากับรอยเท้าของมันอีก มันจะมาจากไหน อย่างไรก็สุดที่จะบอกได้ แต่จากร่องรอยที่เห็นอยู่ยามนี้

มันเดินถอยหลังนำเจ้าสัตว์ร้ายครึ่งนกครึ่งหนูตัวนั้นให้คลานตามเข้าไปในโพรงถ้ำอันมืดมิดที่เห็นอยู่ข้างหน้าไม่ห่างออกไปนี่เอง รอยนั้นใหม่ที่สุด ใหม่พอ ๆกับรอยคลานของค้างคาวสูบเลือด พื้นอันยุ่ยของทรายแท้ ๆที่ทำให้ปรากฏหลักฐานยืนยันให้เห็น

ในความรู้สึกอันพิลึกพิลั่นพรั่นสยองจนสุดที่จะกล่าวได้ ไชยยันต์เหงื่อแตกโทรมทั้งตัว แต่ถึงกระนั้น เขาก็หนาวสั่น สีหน้าของบุคคลทั้งสองที่ยืนตะลึงงันจ้องกันอยู่ในขณะนี้ปั้นยากที่สุด

“ถอยเถอะ ท่ามันไม่เข้าทีเสียแล้ว” มาเรียสะกิด

ไชยยันต์กัดกรามแน่น ความห้าวหาญมุทะลุแบบบ้าบิ่นเกิดขึ้นแทนความสยองกลัวในทันทีนั้น

“ให้มันเห็นดำเห็นแดงกันไปคืนนี้เลย เมย์ ตามมันให้ถึงที่สุด ผมต้องฆ่ามันให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นไอ้ค้างคาวนรกนั่น หรืออะไรทั้งสิ้นที่มันเป็นศัตรูกับเรา ผมต้องการเล่นมันด้วยไอ้นี่!!”

ประโยคสุดท้ายเขาตะโกนอย่างดีเดือด ชู .600 ไนโตรฯ ในมือขึ้น เสียงของไชยยันต์ก็กก้องสะท้อนไปตามก้อนหินและชายผาที่แวดล้อมอยู่ และก็มีแต่เสียงเอ็ดอึงของเขาคนเดียวเท่านั้น ไม่มีสำเสียงใดอีกทั้งสิ้นท่ามกลางความเงียบขนาดเข็มตกได้ยิน

มาเรียยังยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น พอเขาขยับตัวจะผลุนผลันตามรอยติดเข้าไปทางปากถ้ำ หล่อนก็คว้าไหล่ไว้

“คิดเสียก่อนไชยยันต์ ความกล้าหาญเป็นสิ่งที่ดี แต่มันต้องกอปรไปด้วยสติและความรอบคอบด้วย ถ้าเป็นเวลากลาง

วัน สายตาของเราเห็นอะไรได้กระจ่างชัดรอบด้าน ไม่ใช่จำกัดอยู่เพียงไฟฉายดวงเดียวแค่นี้ ฉันจะไม่ห้ามคุณเลย”

“ทำไม เพียงแค่เห็นรอยตีนของไอ้ผีดิบนั่น คุณก็คิดจะถอยเสียแล้วหรือ ทั้งๆที่เราสาวรอยมันเข้ามาอย่างกระชั้นชิดที่สุดแล้วเรากำลังจะได้ตัวมัน! จะยอมทิ้งโอกาสนี้เสียหรือ?”

“คุณไม่ได้กล้าหรอกไชยยันต์ แต่คุณกำลังบ้าระห่ำ โกรธแค้นและขาดการไตร่ตรอง ลองถามตัวเองดูบ้างหรือยังว่า รอยตีนที่เราเห็นอยู่นี่มาอย่างไร และมันเกี่ยวของอะไรกับเจ้าสัตว์ประหลาดที่กำลังซมซานหนีเรา ศพตายซากที่บัดนี้ลุกขึ้นมาเดินได้ เต็มไปด้วยแผนการลี้ลับที่เรายังทายไม่ถูก หรือจะรู้ เราก็รู้จากที่เห็นนี่อยู่อย่างเดียวว่า มันมาคอยดักรับ นำทางไปให้ค้างคาวตัวนั้นหนีเข้าไปในถ้ำ สัตว์อุบาทว์นั่นควรจะหมดแรงและตายไป แต่มันกลับมีแรงกระเสือกกระสนหนีต่อไปได้ โดยการชักจูงนำพาของเจ้ามอนสเตอร์ตนนั้นซึ่งเปรียบเหมือนพี่เลี้ยง”

คำพูดของสาวผมทองทำให้ไชยยันต์ต้องชะงัก

ถูกของหล่อนแล้ว พฤติการณ์อันพิลึกพิลั่นไม่ชอบมาพากลอันยากจะทำนายนี้ มันทำให้ต้องคิดอย่างรอบคอบที่สุด ไอ้ผีดิบตายซากซึ่งลงความเห็นเชื่อมั่นกันไว้แล้วว่า สามารถถ่ายทอดสับเปลี่ยนวิญญาณได้ในระหว่างซากเสือและซากมนุษย์บัดนี้ **จากรอยตีนที่เห็น...แสดงว่ามันย่องเข้ามาป้วนเปี้ยนอยู่ในละแวกนี้อย่างลึกลับและมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับค้างคาวใหญ่สูบเลือดตัวนั้นในสภาพไหน ค้างคาวมฤตยูถูกปืนจากฝ่ายมนุษย์บาดเจ็บซมซานแล้วก็คลานกระเสือกกระสนตามการนำของมันหายเข้าไปในถ้ำ เป็นความปลอด-**

ภัยเพียงพอหรือ ในการที่จะบุกตามเข้าไปในภาวะเช่นนี้

"อย่างน้อยเราก็ควรตามเข้าไปดูที่ปากถ้ำนั่นก่อน ดูกันให้เห็นว่าถ้ำนั้นมีทางไปอย่างไร บางทีมันอาจเป็นทางตันตื้นๆ ก็ได้ ดีชั่วอย่างไรก็จะได้รู้กันเสียในคืนนี้"

อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ ไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจง่ายๆ

"ลองดูก็ได้ แต่ฉันคิดว่าเราจะผิดหวังเสียมากกว่า"

มาเรียว่าแล้วพยักหน้ากับเขาเป็นความหมาย ทั้งสองจรดเท้าถือปืนในท่าประจัญบาน ย่องตามทางนั้นเข้าไปจนมาถึงปากถ้ำ สัณฐานเกือบจะกลมดิกราวกับมีอะไรมาขุดเจาะไว้ในหินผาทั้งก้อนมันซอนเข้าไปใต้เขาใหญ่ มีเส้นผ่าศูนย์กลางจากด้านบนลงมาจนพื้นล่างประมาณสี่เมตร

จริงอย่างที่แหม่มสาวพูดไว้ ไฟฉายแปดท่อนที่ส่องเข้าไปเห็นแต่ความลึกปราศจากขอบเขตราวกับอุโมงค์ใต้ดินที่เจาะทะลุเข้าไปใต้เขาทั้งลูก รอยของไอ้มัมมี่น่าค้างคาวลำบากตัวนั้นคลานหายเข้าไปในความมืดมิดของถ้ำอย่างไม่มีอะไรต้องเคลือบแคลงสงสัย ไชยยันต์และมาเรียไม่คิดมาก่อนว่าจะมีถ้ำอีกถ้ำหนึ่งซ่อนอยู่ฝั่งตรงข้ามของลำธารที่พักนอน มันถูกหลบซ่อนปิดบังอยู่ในระหว่างหลืบหินที่งอกเป็นฉากอำพรางสลับซับซ้อนด้านหน้า

ทั้งสองหยุดชะงักอยู่เพียงแค่ปากถ้ำ ส่องไฟตรวจไปรอบๆ

"ลึกสักขนาดไหน นำออกไปสู่ที่ใด และอะไรที่รอคอยเราอยู่บ้าง ถ้าหากหลวมตัวตามเข้าไปตอนนี้?"

มาเรียกระซิบเปรย

เมื่อมาเห็นลักษณะอันลึกล้ำ ไม่น่าไว้วางใจของถ้ำนั้น กับตา ไชยยันต์ก็ยอมลงความเห็นด้วยกับเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ มันเสี่ยงเกินกว่าเหตุในการที่จะงมเข้าไปยามนี้

เขามองหน้าหล่อนแทนคำตอบ มาเรียเข้าใจความรู้สึกบอกมาอีกว่า

“กลับไปนอนพักเอาแรงก่อนดีกว่า ให้ตะวันขึ้นเสียก่อน เราจะตามรอยมันอีกครั้ง”

นั่นย่อมเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ถึงจะพยายามดิ้นรนค้นคิดหาทางเช่นไรในภาวะเช่นนี้ มันก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าสิ่งที่มาเรียบอกอีกแล้ว

ทั้งสองก็ผละถอยจากปากถ้ำ อันเป็นหนทางคลาน แทรกตัวหนีเข้าไปของเจ้าค้างคาวลำบากแล้วลุยข้ามธารน้ำกลับมายังที่พักช่วยกันก่อไฟเพิ่มเติมขึ้นเป็นกองใหญ่ แล้วจัดการสวมเสื้อผ้าที่ถอดล่อนจ้อนกองไว้ตั้งแต่ตอนลงอาบน้ำเมื่อหัวค่ำโดยเร็ว จากนั้นก็ช่วยกันเอาไฟฉายส่องค้นหาสิ่งของที่ประจำตัวที่กระจายเกลื่อนเพ่นพ่านอยู่รอบบริเวณในขณะที่ไอ้ค้างคาวสูบเลือดพุ่งเข้าจู่โจมถึงตัวเป็นพัลวันจนตั้งตัวไม่ติดเมื่อครู่ใหญ่นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกปืนที่เกลื่อนกระจายอยู่กับพื้น

ไฟฉายฮันเตอร์กระบอกแรกที่มาเรียควานพบ ซึ่งความจริงเป็นไฟประจำตัวของเขาเอง เมื่อมีเวลาพอที่จะตรวจสอบกันให้ละเอียดก็พบว่าความสะเทือนอย่างรุนแรงขณะที่ถูกปีก

ของมันตีหลุดกระเด็นไปจากมือ ทำให้กระจกหน้าแตกร้าวและหลอดขาดไปจริง ๆตามที่เข้าใจไว้ ไชยยันต์จัดการเอาหลอดสำรองที่มีติดอยู่ในย่ามหลังใส่ มันก็พอจะเปล่งแสงออกไปได้แต่ก็ไม่น่าไว้วางใจนัก เพราะชิ้นส่วนบางแห่งหลวมคลอนทำให้แสงไฟไม่สม่ำเสมอ และมักจะดับหายไปเฉย ๆต้องใช้วิธีเขย่าหรือตบกันแรง ๆ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากแก้ไขโดยเอาเศษใบไม้แห้งยัดหนุนไว้ตรงรอยหลวม มันก็แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปได้ตามแกน

ก่อนสวมเสื้อ มาเรียหันแผ่นหลังเปลือยให้แก่เขา

“ช่วยดูซิ ฉันรู้สึกว่าถูกเล็บของมัน ตอนที่ถูกโฉบครั้งแรก”

ไชยยันต์เอาไฟฉายส่อง แล้วก็เห็นแนวถูกข่วนเป็นทางยาวมีเลือดซึมนั้นอย่างถนัด

“ใช่! เหมือนโดนหนามเกี่ยว แต่ไม่ลึกนัก...”

เขาบอก พร้อมกับใช้มือกดเข้าไปอย่างหนักหน่วงสอบอาการว่า

“รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ไม่เป็นอะไรมากนัก นอกจากแสบ ๆเท่านั้น ปวดที่ท้ายทอยมากกว่า รู้สึกว่าจะล้มลงไปฟาดกับก้อนหิน ตอนที่มันสวนควันปืนครั้งสุดท้าย”

นายทหารหนุ่มคลำตัวดูที่ศีรษะด้านหลังของหล่อนอย่างระมัดระวัง

“บวม ๆนิดหน่อย แต่อะไรก็ช่างเถอะ แผลที่หลังคุณถึงจะเล็กน้อย มันก็ทำให้ผิวหนังขาด เลือดออก ไม่รู้จะเป็นพิษอะไรขึ้นมาทีหลังหรือเปล่า”

“บรั่นดีเหลืออยู่อีกบ้างหรือเปล่า?”

“ติดอยู่ก้นกระติก คงไม่ถึงอึก”

“ฉันไม่ต้องการดื่มมันหรอก แต่ต้องการมันในลักษณะของยาฆ่าเชื้อ”

ไชยยันต์เข้าใจได้ในทันที ล้วงย่ามหยิบเอาสำลีเล็กๆขึ้นมาก้อนหนึ่ง ซับบรั่นดีจากกระติกจนชุ่ม แล้วเช็ดแผลรอยขีดยาวกลางแผ่นหลังของเพื่อนสาวอย่างระมัดระวัง มาเรียกัดฟันแน่นต่อสู้กับอำนาจของความแสบ แล้วสวมเสื้ออย่างรวดเร็ว ยังประเปรียวแคล่วคล่องอยู่ตามเดิม หันมามองดูเขาถามว่า

“คุณล่ะ บาดเจ็บบ้างหรือเปล่า?”

“ไม่มากนัก” เขาตอบสั้นๆ

ทั้งสองนั่งห่างกองไฟออกมา โดยยึดเงาของโขดหินกลุ่มหนึ่งหันหน้าไปยังฝั่งธารน้ำ ไชยยันต์เอาบุหรี่ที่เหลืออยู่มาแบ่งกันสูบและฉายไฟกราดอยู่ไปมาอย่างไม่วางใจสนิท

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ยากที่จะบังคับสติอารมณ์ให้เป็นปกติโดยง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์ซึ่งเผชิญกับปริศนาที่ขบไม่แตก เขารับรู้ความวิปริตผิดอาเพศนั้นเพียงคนเดียว ในขณะที่มาเรียน็อกพื้นสลบไปชั่วขณะหนึ่ง

สิ่งนั้นก็คือเสียงร้องครวญครางและเสียงกรีดของเจ้าค้างคาวนรกขณะที่มันถูกปืน มันดังออกมาเป็นเสียงมนุษย์ชัดๆจนกระทั่งเข้าใจว่าเป็นเสียงของมาเรีย มารู้เอาว่าไม่ใช่ก็ต่อเมื่อเขาคลำไปพบตัวมาเรีย และปลุกให้คืนสติขึ้น

และในทันทีที่เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์รู้สึกตัวขึ้นมา เสียงประหลาดที่เขาได้ยินก็หมดสิ้นไป ดูราวกับว่ามันเจตนาที่จะทำเสียงชนิดนั้นให้เขาได้ยินเพียงคนเดียวเท่านั้น

อีกประการหนึ่ง อันเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่สุดก็คือ มันน่าจะหมดฤทธิ์อยู่กับที่แล้ว แต่ปรากฏว่ามันหนีหลุดรอดเงื้อมมือเขาไปได้ และการไปก็ผิดวิกล คือใช้วิธีคลานกระเสือกกระสนไปกับพื้น มิหนำซ้ำยังมีร่องรอยของเจ้ามัมมี่พันปีตนนั้นเข้ามาเกี่ยวข้องชักพานำหนีเข้าไปในถ้ำเหมือนจะมาดักคอยช่วยเหลือกันอยู่ก่อนแล้ว แม้จะเป็นการตามรอยกันได้อย่างกระชั้นชิดก็ตาม แต่ภูมิประเทศและเวลาอันเป็นกลางคืนมืดมิด เป็นอุปสรรคขัดขวางกีดกั้นไว้ ทำให้ไม่กล้าที่จะติดตาม

ใจจริงของเขาเอง เป็นตายร้ายดีอย่างไร ถ้ามาเรียไม่ท้วงไว้ก็คงตะลุยตามจนถึงที่สุด แต่เขาก็จำเป็นต้องรับฟังเหตุผลของแหม่มสาวเพราะถึงอย่างไรมาเรียก็ย่อมจัดเจนชำนาญกว่าเขาในรหัสของพงไพรและหล่อนก็ไม่ใช่คนขลาด

บัดนี้ ทั้งคู่ตกอยู่ในภาวะนั่งกอดเข่าเจ่าจุกเตรียมระวังภัยเร่งแสงตะวันให้ขึ้นเสียโดยเร็ว และขณะนั้นเอง มาเรียผู้นั่งซึมอยู่ก็มีอาการเหมือนจะเพิ่งคิดอะไรขึ้นมาได้ ฉายไฟอีกครั้ง พร้อมกับลุกขึ้นเดินตรวจดูตามพื้นในละแวกใกล้เคียงรอบด้าน

ไชยยันต์คว้าปืนสืบตามหลังมา

“หาอะไร?”

ก็เห็นแหม่มสาวอยู่ในอาการฉงนคิด ยกมือขึ้นจับปลายคางลูบคลำไปมา ยังไม่ตอบเขาในทันทีนั้น หมุนตัวไปรอบ ๆ แล้วสาวเท้าพรวด ๆมาหยุดยืนอยู่ยังตำแหน่งพื้นหินราบโล่งที่หล่อนกับไชยยันต์เผลอนอนหลับไปแต่แรก

“เรานอนกันอยู่ตรงนี้ใช่ไหม ตอนที่ฉันปลุกคุณขึ้นมาก่อนหน้าค้างคาวตัวนั้นจะโฉบลงเล่นงานเรา”

“ใช่ ทำไม?”

มาเรียซอยเปลือกตาถี่ ๆหันกลับไปยังกองไฟเหมือนจะคำนวณหาทิศทางที่แน่นอน แล้วทรุดตัวลงนั่ง หันศีรษะไปทางด้านที่เคยนอนพลางเอนตัวลงนอนหงายลืมตาโพลง ตลอดอาการอันแปลกประหลาดของหญิงสาว ไชยยันต์ยืนดูอยู่เงียบ ๆ โดยไม่สามารถจะเข้าใจท่าทีของหล่อนได้ อึดใจต่อมานั้นเองหล่อนก็ดีงกายขึ้นนั่งอีกครั้ง ส่องไฟสำรวจไปยังพื้นด้านปลายเท้า

“ท่าของคุณพิกลไปนะ เมย์!”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแหบต่ำ จ้องตาหล่อนเขม็ง

มาเรียหัวเราะออกมาแปร่ง ๆแล้วโบกมือ

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรหรอกไชยยันต์ อย่ากังวลไปเลย ฉันเพียงแต่ต้องการหาหลักฐานอะไรบางอย่าง ในสิ่งที่ฉันพบเห็นอย่างแปลกประหลาดเท่านั้น แต่มันไม่มีประโยชน์อะไรเลย พื้นตรงนี้เป็นหินแข็งและแห้งสนิท หรือมิฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันเห็น ก็เป็นแต่เพียงความฝันไปเท่านั้น...”

หล่อนหัวเราะอีกครั้ง ยักไหล่ กล่าวต่อมาเหมือนจะเปรยกับตนเอง

“ถูกแล้ว มันควรจะเป็นความฝันเสียมากกว่า”

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด”

“คุณรู้ไหม ที่ฉันตกใจตื่นและปลุกคุณให้ตื่นขึ้นอีกคนอย่างทันเหตุการณ์นั้นเป็นเพราะอะไร”

“ก็กำลังจะถามอยู่เหมือนกัน”

“ชายคนหนึ่งมาปลุกฉัน”

“ชายคนหนึ่ง มาปลุกคุณ!!”

ไชยยันต์หลุดปากออกมาเกือบจะเป็นเสียงตะโกน

“ใช่ ชายคนหนึ่ง ที่ฉันรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาก็เพราะชายคนนั้น”

“เสียสติไปแล้ว เมย์!”

“ฟังฉันให้จบ แล้วเรามาช่วยกันคิดค้นพิจารณาดีกว่า เชื่อใจเถอะว่า ฉันไม่ได้เพ้อหรือบ้าไปหรอก”

น้ำเสียงของมาเรียราบเรียบ จริงจัง ไชยยันต์อัศจรรย์ใจไปหมดหย่อนตัวลงนั่งใกล้ๆ จ้องหล่อนตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น เหมือนจะค้นหา แต่ก็ไม่มีวี่แววผิดปกติใดๆจากเพื่อนสาว

“ลองเล่าไปซิ ใครที่ไหนเข้ามาปลุกคุณ ในขณะที่เรานอนหลับอยู่ในป่ามหาอุบาทว์ เห็นหน้ากันอยู่เพียงสองคนนี่นะ?”

“อย่าว่าแต่คุณเลย ฉันเองก็แปลกใจอยู่จนเดี๋ยวนี้ ตอนที่เรามัวพะวงสู้กับไอ้ค้างคาว ทำให้ลืมไปเสียชั่วขณะ เพิ่งจะมานึกขึ้นได้เมื่อครู่นี้เอง...”

มาเรียพูดแผ่วเบาอย่างตริตรอง แล้วเล่าต่อไปช้าๆ

“ฉันตื่นขึ้นมา เพราะรู้สึกว่าถูกเขย่าปลุกที่ปลายเท้า พอ

ลืมตาก็เห็นใครคนหนึ่งยืนอยู่ทางด้านปลายเท้า ฉันตกตะลึงไปหมด พยายามลุกขึ้นโดยเร็วด้วยความตกใจ แต่รู้สึกเหมือนมีอะไรมายึดไว้ ประสาททุกส่วนไม่ยอมทำงาน ไม่สามารถจะกระดิกกระเดี้ยได้ จะร้องก็ไม่มีเสียง ได้แต่นอนตะลึงจ้องอยู่เช่นนั้น เพ่งไปทีแรก ฉันเข้าใจว่าเป็น 'แงซาย' แต่พระเจ้าเป็นพยานเถอะ เขาไม่ใช่แงซาย...เป็นใครที่ฉันไม่เคยรู้จักพบเห็นมาก่อนเลย สูงหกฟุตเศษล่ำสันกำยำ สวมเกราะเงินคาดดาบแต่งกายอย่างนักรบในโบราณนิยาย ใบหน้าอันคมสันนั้นเคร่งขรึมแต่ดศร้าอ่อนโยน และส่อแววเป็นมิตร..."

ไชยยันต์แยกเขี้ยว หดคอลง สีหน้าปั้นยากที่สุด

"ต่อไปซิ"

มาเรียหรี่ตา เหมือนจะให้ภาพที่หล่อนเห็น ผุดเด่นชัดอีกครั้งมองอย่างปราศจากจุดหมายออกไปยังความมืดสนิทเบื้องหน้า

"สาบานก็ได้ว่า ฉันได้ยินเสียงชายในชดขนศึกคนนั้นพูดกับฉันด้วย เขาพูดว่า **'บัดนี้ อันตรายกำลังจะมาถึงตัวท่านแล้ว จงตื่นและเตรียมรับมือเถิด'** ฉันหลุดปากถามไปได้ว่า **'เจ้าคือใคร?'** เขาก็ตอบว่า **'เราคือวรมันต์ ขุนศึกแห่งนิทรานคร เรามาปลุกและเตือนท่านให้เตรียมระวังภัย'** เขากล่าวเพียงแค่นั้นก็หันหลังกลับเดินช้า ๆหายเข้าไปในเงามืด"

ไชยยันต์แยกเขี้ยว หดคอลง สีหน้าปั้นยากที่สุด

"ฝัน!"

ไชยยันต์พูดหนัก ๆในลำคอ

"ฉันก็คิดว่าฉันควรจะฝันไปเหมือนกัน แต่มันน่าแปลกในข้อที่ว่าภายหลังจากที่ร่างนั้นเดินลับหายไปแล้ว ต่อมาอีก

ตัดใจใหญ่ ฉันก็ได้ยินเสียงปีกกระพือลมของไอ้ค้างคาวตัวนั้นบินใกล้เข้ามา แล้วฉันก็ปลุกคุณขึ้น”

“ถ้างั้นก็เป็นเหตุการณ์ประจวบเหมาะที่เป็นผลดีแก่เราอย่างยิ่ง คุณฝันไปว่ามีนักรบโบราณคนหนึ่งมาปลุก พอตกใจตื่นก็พอดีได้ยินเสียงปีกบินของค้างคาวยักษ์นั่น”

“ก็ลองช่วยกันพิจารณาก็แล้วกัน เมื่อคุณว่ามันเป็นความฝัน ฉันก็อยากจะเข้าใจเช่นนั้นเหมือนกัน ทั้งๆที่มันก็เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่สุด ทำไมฉันจึงฝันไปในลักษณะเช่นนั้นด้วย มันเป็นเพราะอะไร? ฉันไม่เคยมีความคิดชนิดนี้มาก่อน ไม่เคยได้ยินชื่อ ‘วรมันต์’ ขุนศึกแห่งนิทรานคร ไม่เคยคิดหรือรับภาพพจน์อะไรที่ไหนเกี่ยวกับชายนักรบโบราณ จนทำให้ฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกและบันดาลให้ฝันขึ้น แม้เดี๋ยวนี้ฉันก็ยังจำทรวดทรงและเค้าหน้าของเขาได้ติดตาทีเดียว สิ่งที่แปลกอีกอย่างก็คือชื่อ ‘วรมันต์’ เกิดมาฉันไม่เคยได้ยินชื่อชนิดนี้ แล้วอยู่ๆมันผุดขึ้นมาในฝันของฉันได้อย่างไร”

นายทหารหนุ่มอึ้งไป เขาจะไม่รู้สึกแปลกใจนัก ถ้าคำบอกเล่าชนิดนี้ เกิดขึ้นกับหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่า เพื่อนสาวราชสกุลมักจะมีความฝันแปลกๆอยู่เสมอ แต่นี่มันมาเกิดขึ้นกับมาเรีย ฮอฟมัน ผู้ซึ่งไม่มีอะไรเหมือนไปในด้านนั้นมาก่อนเลย

“วรมันต์ ขุนศึกแห่งนิทรานคร...”

ไชยยันต์พึมพำ

“เอ...มันยังไงพิกลอยู่นะ แต่ถึงอย่างไรมันก็เป็นความ

ฝันของคุณอยู่ดี เพียงแต่เราไม่สามารถรู้ได้ว่า มันเป็นเหตุการณ์ที่เข้ามาอยู่ในความฝันของคุณได้เพราะอะไรเท่านั้น”

“ฉันจะฝันร้าย หรือดีอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น แต่ควรจะเป็นเหตุการณ์ที่เคยเกี่ยวข้องผูกพันมาก่อน หรือมิฉะนั้นก็เหตุการณ์ที่ประหวัดคิดอันเป็นลักษณะฝันโดยปกติของคนทั่วไป แต่นี่ฉันไม่เคยเกี่ยวข้องหรือนึกคิดภาพชนิดนี้มาก่อนเลย ส่วนการจะยืนยันกับคุณว่า ฉันไม่ได้ฝัน แต่มันเป็นเหตุการณ์จริงที่ฉันลืมตาขึ้นมาพบก็รู้สึกว่ามันจะเป็นเรื่องเหลวไหลเกินไปสำหรับคุณ”

“เราพิสูจน์กันได้ง่ายนิดเดียว ว่าคุณฝันไปหรือว่าลืมตามองไปเห็นจริง”

“จะพิสูจน์อย่างไร ฉันพยายามตรวจหาร่องรอยอยู่เมื่อตะกี้แต่ก็ไม่พบอะไรเลย”

“ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีนั้นหรอก ตอนที่คุณตื่นขึ้นมา กองไฟที่เราก่อไว้ดับหมดแล้วไม่ใช่รึ แวดล้อมรอบด้านจะต้องเป็นความมืดชนิดที่เรามองอะไรไม่เห็นเลย ลองถามตัวเองบ้างไหมว่า คุณสามารถมองเห็นนักรบในเกราะเงินนั้นได้อย่างไร เห็นชัดแม้กระทั่งสีหน้าอันเคร่งขรึม และเศร้าอ่อนโยน-เป็นมิตรอย่างที่บอกนั่นน่ะ”

มาเรียยกมือขึ้นกุมขมับ ขมวดคิ้ว แล้วยิ้มปร่าๆออกมา

“จริงของคุณ เมื่อไม่มีแสงสว่าง ฉันก็ไม่ควรจะเห็นอะไรได้ชัดเหมือนอย่างที่เห็นนั่น เพราะฉะนั้นมันก็ควรจะเป็นการเห็นในความฝันนั่นเอง”

“อีกประการหนึ่ง มีการพูดโต้ตอบระหว่างคุณกับชาย

นักรบผู้นั้นตามที่เล่าให้ฟัง ลองคิดดูอีกทีซิว่าชายผู้นั้นใช้ภาษาอะไรพูดกับคุณ?”

นักผจญภัยสาวเลือดยุโรปตกอยู่ในลักษณะพิศวง งงงันในตนเองไปอีกครั้ง แววตาที่จ้องประสานตาเขาตื่นๆ แล้วก็วิ่งขึ้นเบาๆ

“จริงซิ ในข้อนี้! ฉันบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเขาใช้ภาษาในแขนงใดพูดกับฉัน แต่ฉันก็เข้าใจในสิ่งที่เขาพูดได้อย่างกระจ่างชัดที่สุด ส่วนที่ฉันตอบเขาออกไป แน่ละ ฉันต้องพูดภาษาที่ฉันเคยใช้”

ไชยยันต์ฝืนหัวเราะ

“ลักษณะอันผิดประหลาดชนิดนั้นอีก เป็นเครื่องยืนยันได้ว่ามันเป็นความฝัน ว่าแต่คุณเชื่อในทฤษฎีของวิญญาณศาสตร์หรือเปล่า?”

มาเรียสันศีรษะ

“ฉันไม่เคยเข้าใจ หรือสนใจมาก่อนเกี่ยวกับวิญญาณ-ศาสตร์ทำไมหรือ?”

“ทฤษฎีวิญญาณศาสตร์จะมีจริงหรือไม่เพียงไร ผมก็ไม่กล้ายืนยัน แต่ทฤษฎีนั้นกล่าวว่า...วิญญาณเป็นสิ่งมีจริง เป็นสิ่งที่วนเวียนและล่องลอย มนุษย์หรือสัตว์ใดก็ตาม เมื่อร่างกายแตกดับตายไปแล้ววิญญาณก็ยังอยู่ และถ้าจะคิดตามทฤษฎีนี้ก็น่าจะหมายความถึงว่าดวงจิตในขณะที่หลับของคุณ ได้สัมผัสเข้ากับวิญญาณดวงหนึ่ง-วรมันต์ขุนศึกแห่งนิทรานคร ผู้นั้น! วิญญาณนั้นแหละที่เข้ามาเตือนปลุกคุณให้ตื่นขึ้น พร้อมทั้ง

สนทนาพูดจาโต้ตอบกับคุณ เป็นการพบเห็นกันทางดวงจิต ไม่ใช่ทางกาย”

แหม่มสาวมีสีหน้ายากบรรยาย

“แล้วเขาเป็นใคร เหตุใดจึงมาในลักษณะแสดงตัวเป็นมิตรต่อเราแบบนี้”

ชายหนุ่มหัวเราะปร่า ๆอยู่เช่นนั้น

“ก็ทำไมคุณถึงไม่สัมภาษณ์ พูดจาสอบถามเขาเสียให้รู้เรื่องตอนที่พบกันนั่น”

“ฉันมัวตะลึง เขามาบอกเพียงเท่านั้นก็ผละไป”

มาเรียบอกมาอย่างพาซื่อ

“ความฝันก็เป็นอย่างนี้แหละ เราไม่สามารถจะทำอะไรได้อย่างใจคิดเสมอ เป็นอันว่าเราได้รับรู้ต่อความแปลกประหลาดลึกลับอีกชนิดหนึ่ง คือที่เรารู้สึกตัวตื่นขึ้นทันกับและวิญญาณนั้นอ้างตัวให้เรารู้เพียงว่าชื่อ วรมันต์ ขนศึกแห่งนิทรานคร ลักษณะการส่อความเป็นมิตร ไม่มีอะไรจะสรุปได้มากไปกว่านี้ แม้ว่ามันจะเป็นการสรุปอย่างส่งเดชที่สุด ผมไม่มองข้ามความฝันประหลาดชนิดนี้ของคุณหรอกเมย์ และยอมรับว่ามันน่าคิดที่สุด สังหรณ์ว่ามันจะต้องมีมูลเหตุเกี่ยวโยงด้วย แต่คุณซิมองข้ามในสิ่งที่ผมบอกไปเสีย”

“อะไร?”

“ผมบอกคุณแล้วว่า ไอ้ค้างคาวตัวนั้นถูกปืน มันร้องกรีดเป็นเสียงคน-เสียงผู้หญิง! ต่อมาก็มีเสียงครวญครางและร้องไห้ ผมได้ยินอยู่คนเดียวเหมือนความฝันของคุณเหมือนกัน

เพราะขณะนั้น คุณน็อกพื้นหมดสติไปชั่นขณะ จะยืนยันให้ตายอย่างไร คุณก็คงจะหาว่าผมหูฝาดอยู่นั่นเอง”

คำพูดของไชยยันต์ ทำให้มาเรียสะท้านหนาวเข้าไปถึงหัวใจเช่นกัน หล่อนเบ้ปาก กะพริบตาปริบ ๆมองดูเขาอย่างน่าสงสาร

“ครั้งหนึ่ง เราเคยได้ยินเสียงมันร้องกรี๊ดแหลม ฟังคล้าย ๆเสียงคนเหมือนกัน ตอนที่พวกเราระดมยิงและมันบินหนีไป เสียงร้องของมันอาจเป็นเช่นนั้นก็ได้กระมัง”

“ใช่! ครั้งหนึ่งเราก็เคยได้ยินเช่นนี้ และคิดเช่นนี้ แต่ก็ไม่คิดว่านอกจากเสียงแหลมกรีดยาว ซึ่งอาจอนุโลมว่าสัตว์บางชนิดอาจทำเสียงได้เหมือนคนแล้ว มันจะร้องไห้หรือครวญครางได้เหมือนคนอีกด้วย ขาดอีกอย่างเดียวเท่านั้นไม่ได้เปล่งออกมาเป็นประโยคคำพูด และให้ตายเถอะ ถึงแม้ว่ามันจะพูดออกมาได้ ผมก็ไม่ประหลาดใจอีกแล้ว”

“คุณได้ยินอย่านานไหม?”

“ก็หลายอึดใจทีเดียว จนกระทั่งผมงมเปะปะไปพบตัวคุณนอนสลบอยู่นั่นแหละ พอปลุกคุณฟื้นขึ้นมาได้ เสียงร้องของมันก็เงียบหายไป”

“ถ้ามันเป็นภูตผีปิศาจ มันก็ไม่ควรถูกปืนเราร่วงลงมาตลานกับพื้น แล้วก็ทิ้งรอยเลือดให้เห็น”

ทั้งสองหันหน้าเข้าปรึกษากัน ปั่นป่วนยุ่งเหยิงไปหมดในสมองคิด

ปัญหาที่ติดตามมาก็คือ เจ้ามัมมี่พันปี ซึ่งรู้แน่แล้ว

ว่ามันเป็นร่างกายของวิญญาณร้ายดวงหนึ่ง ซึ่งสามารถ่ายเทไปมาได้กับซากของเสือหิน บัดนี้มันเข้ามายุ่งเกี่ยวมีความสัมพันธ์อย่างไรกับค้างคาวสบเลือด ดังเช่นที่ค้นพบรอยตีนของมันเดินนำเจ้าสัตว์ร้ายที่ถูกปืนตัวนั้น คลานหลบหายเข้าไปในถ้ำ การทักท้วงของมาเรียที่ไม่ให้เขาบุกติดตามเข้าไปในขณะนี้ น่าจะถูกต้องแล้ว หล่อนเองมีเหตุผลคิดไว้เช่นไร ไชยยันต์ก็ไม่อาจทายใจได้ถูกเหมือนกัน ทว่าบัดนี้ เขาพอจะมองเห็นอันตรายซึ่งอาจรอคอยสกัดรับหน้าอยู่ในนั้นได้รางๆ แล้วภายหลังจากพิจารณาใคร่ครวญโดยรอบคอบ

ใครจะบอกได้ว่า...ขณะที่เขาตามรอยค้างคาวเข้าไปในถ้ำอันมืดมิด ไอ้กาฬพยัคฆ์หรือเสือโคร่งดำตนนั้น จะไม่คอยดักรอจังหวะของมันอยู่ ในเมื่อมันเองแท้ที่จริงก็คือ เจ้านักบวชโล้น อมนุษย์ผู้ลึกลับ ผิดกันแต่เพียงคนละร่างกายเท่านั้น!

ครั้นแล้ว หยกๆนี่เอง โดยการบอกเล่าของมาเรีย ปรากฏการณ์ที่จะต้องให้คิดชนิดใหม่ก็แทรกซ้อนเข้ามาอีก

วรมันต์ ขุนศึกแห่งนิทรานคร! เขาอยากจะคิดว่ามันเป็นความฝันอันไร้สาระของเพื่อนสาวในขณะที่เลือดลมไม่ปกติ แต่ก็อดที่จะคิดไกลไปกว่านั้นไม่ได้ ชื่อเสียงเรียงนามชนิดนั้น น่าจะมีตัวตนมาก่อน และมีพลังงานคุณสมบัติอันเป็นเอกภาพในตัวของมันเอง ไม่ใช่เกิดขึ้นโดยอุปาทานจากจิตหลอนของผู้ฝันที่จะปั้นภาพขึ้นมาได้ วรมันต์ (ในฝันของมาเรีย) ได้เข้ามาปลุกเตือนหญิงสาว ช่วยให้รู้ตัวล่วงหน้าก่อนที่ภัยจะจู่โจมเข้าเล่นงาน

เพียงครู่เดียว **ความลี้ลับมหัศจรรย์ทุกอย่างที่เผชิญอยู่ มันน่าจะมีอะไรเกี่ยวพันกันเป็นสายโซ่ทีเดียว**

คิดมาถึงตอนนี้ ไชยยันต์ก็พลันต้องระลึกถึงพวกพ้องที่แตกกระจายพลัดพรากชนิดไม่รู้อนาคตกันออกไปเหล่านั้นขึ้นมาอีก เขาอยากจะมีเชษฐา ดาริน รพินทร์ และพรานร่วมตายทั้งหลายอยู่ประชุมพร้อมกันให้ครบหน้า และได้ร่วมรับรู้ในเหตุการณ์คืบหน้าชนิดใหม่ที่เขาได้เผชิญอยู่หยก ๆนี้

บุคคลชั้นมันสมองและฝีมือเหล่านั้น คงจะช่วยกันหาทางพิจารณาตีปริศนาและแก้ไขได้อย่างรัดกุมกว่าที่เขากับมาเวียเพียงสองคนจะทำได้ในยามนี้ แต่คิดถึงบุคคลเหล่านั้นแล้วก็ต้องสะท้อนถอนใจ เพราะสุดปัญญาที่จะทราบได้ว่า...ใครตกค้างอยู่ที่ไหน เป็นอย่างไรบ้าง ดีไม่ดี อาจเสียชีวิตกันไปหมดแล้วก็ได้

อีกกระแสความคิดนึกชนิดหนึ่ง ไชยยันต์ก็ต้องสะดุ้งใจขึ้นเกิดขึ้นพร้อม ๆกับแววสังหรณ์ประหลาด เมื่อย้อนคิดไปถึงความฝันของตนเองในคืนหนึ่ง มันเป็นความฝันที่เขาเองก็ไม่เคยคิดนึกสร้างภายในดวงจิตมาก่อนเลย ก็แล้วทำไมจึงฝันไปเช่นนั้นได้–ฝันว่าได้เข้าไปในปราสาทร้างอันปรักหักพังกลางป่าใหญ่ ภายในห้องโถงใจกลางนั้นเห็นนางพญาผู้เลอโฉมนางหนึ่งนอนสนิทนิ่งนิทราอยู่ในโลงแก้วเพียงเดียวดาย ท่ามกลางความแปลกเปลี่ยวและความปรักหักพัง

ภาพเหล่านี้...มันตรงกันกับการเพ้อพูดของแงซาย (ซึ่งรพินทร์และเชษฐานำมาเปิดเผยให้เขาทราบในคืนหนึ่ง) และมันก็ไปสอดคล้องประสานกันได้กับความฝันของดาริน วราฤทธิ์ ผู้

ซึ่งมองเห็นพฤติภาพของอาณาจักรโบราณในอดีตกาล นางกษัตริย์ผู้งามพิลาส เสด็จประทับมาบนวอทองแวดล้อมไปด้วยกองทหารข้าทาสบริวารบ่ายหน้าไปยังเทวะสถาน **มี 'ปโรหิต' เดินร่ายมนต์ทำพิธีกรรมนำไปเบื้องหน้าขบวน มีทหารเอกหรือ 'ขุนศึกคู่ใจ' ขนาบคอยพิทักษ์ไปใกล้ๆ กับวอที่ประทับ...พันธุมวดี นางพญาแห่งนครหลับ!**

มันตรัย ปุโรหิตพ่อมดร้าย...ไอ้มัมมี่ตายซากพันปีนั่นเอง!

ก็ถ้าเช่นนั้น? 'ขนศึกคู่ใจ' ล่ะ!

"คุณจำความฝันของน้อยได้ไหม"

โดยทันที ไชยยันต์ลืมตาโพลง หันมาถามมาเรียขึ้นอย่างกะทันหัน หล่อนสะดุ้งเพราะกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ตามลำพังเช่นกัน หันมาจ้องหน้าอย่างประหลาดใจ

"ความฝัน-ของน้อย?"

"คืนหนึ่ง ที่เขาตื่นขึ้นมาเล่าเรื่องนางกษัตริย์ที่ประทับมาบนวอทองนั่นน่ะ..."

หล่อนขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แล้วตาก็เป็นประกายขึ้น

"อ๋อ! จำได้ คืนนั้นพี่ใหญ่กับไพรวัลย์ยืนยันว่าได้ยินเสียงเครื่องดนตรีโบราณลอยตามลมมาให้ได้ยิน"

"น้อยเล่าถึงขุนศึกหนุ่มผู้หนึ่ง ที่เดินเคียงไปกับคานหามของนางกษัตริย์..."

"ใช่! เขาเล่าละเอียดราวกับเหตุการณ์ที่เห็นบนจอภาพ-

ภาพยนตร์หรือภาพพจน์ที่เกิดจากการอ่านนิยาย ถึงด้านเสน่หา สัมพันธ์ ระหว่างนักรบหนุ่มกับนางกษัตริย์สาวผู้นั้น แล้วก็มีอำนาจอันริษยากีดกันหวงห้ามของชายผู้มีตำแหน่งเป็นปโรหิตมาคอยเป็นอุปสรรคอยู่ ชายแก่ผู้นั้น มีอำนาจในพิธีกรรมทางศาสนา เต็มไปด้วยไสยเวทอาคมแบบพ่อมด”

“คุณนึกออกหรือยัง?”

“นึกอะไร?”

“นักรบ หรือขุนศึกหนุ่มที่มีความรักอยู่กับพันธุมวดีนางนั้น”

“วาย?”

“วรมันต์–ผู้มาปลุกคุณนั่นแหละ!”

ภายหลังจากนั่งนิ่งเหมือนภาพปั้นอยู่ครู่ เสียงแผ่วเบาก็เผยออกมาจากริมฝีปากของมาเรียว่า

“คุณมีเหตุผลอะไรหรือ ในการหยิบเอาพฤติการณ์ในความฝันของคนคนหนึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความฝันของคนอีกคนหนึ่ง”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามีเหตุผลอะไร มันเป็นประสาทส่วนที่หก หรือแรงสังหรณ์เสียมากกว่า ตลอดเวลาที่เราเผชิญกับเหตุการณ์เหล่านี้ร่วมกัน พวกเราทุกคนล้วนสัมผัสกับสิ่งมหัศจารรย์ลี้ลับ ซึ่งเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันทั้งสิ้น ความฝันของผมตรงกับสิ่งที่แงซายเคยเพ้อพูด โดยไม่ได้นัดแนะหรือรู้กันมาก่อน ความฝันของน้อยก็สามารถต่อเนื่องกับฝันของผมได้เช่นกัน มิหนำซ้ำยังเห็นชัดแม้กระทั่งรูปลักษณะของเจ้าปุโรหิตมันเตรัยคนนั้น จนกล้ายืนยันว่ามันคือไอ้ศพตายซากพันปีนั่นเอง

ครั้นแล้วก็มาถึงความฝันของคุณ ที่เกี่ยวกับขุนศึกคนหนึ่งเข้ามาเตือนให้ระวังภัย อ้างชื่อว่า–วรมันต์! สิ่งเหล่านี้ คุณไม่คิดหรือว่ามันสอดคล้อง สิ่งต่างๆเหล่านี้ มีเบื้องหลังอันสลับซับซ้อนของมัน แล้วก็เข้ามาผูกพันกับคณะพวกเราทั้งหมด ผลลัพธ์จึงออกมาในรูปเหตุการณ์ประหลาดๆที่เราต่างเผชิญกันอยู่”

“ควรจะเป็นได้เพียงสมมติฐานเท่านั้น”

“ก่อนจะค้นให้พบความจริง เราก็ต้องตั้งสมมติฐานขึ้นก่อนจากเหตุผล สิ่งแวดล้อมและหลักฐานเท่าที่เราจะค้นหาได้”

มาเรียเอานิ้วเคาะที่สมองตนเอง พร้อมกับถอนใจ สั่นศีรษะ

“ฉันมีความคิดพุ่งไม่ไกลนักหรอก ในเรื่องอย่างนี้ รู้อย่างเดียวว่ามันลึกลับและมืดมน ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัวชวนให้บ้า สรุปง่ายๆก็คือผีไพรมันหลอกหลอนให้เราหลงป่าตายเสียมากกว่า ถือนโยบายเดิมของเราเถอะไชยยันต์ เอากันแค่ปัญหาเฉพาะหน้า เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อการปลอดภัยอยู่รอดของเราเป็นอันดับแรก ถัดไปก็ติดตามสืบหาพรรคพวก”

“ก็ถูกต้องสำหรับความเห็นเช่นนี้ แต่คุณจะทิ้งรอยไอ้ค้างคาวเสียหรือ”

“แล้วคุณจะเอายังไง?”

หล่อนหยั่งความเห็นมาบ้าง ตรวจนับลูกปืนที่เหลือติดอยู่ทั้งหมด

“เรายิงมันเจ็บเลือดสาดไปแล้ว จนถึงกับลงคลานหนีไปกับพื้น ผมต้องการตามดูมันให้ถึงที่สุด จะได้เห็นชัดๆว่ามันตาย

หรือหลบไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหน บางทีถ้ำที่มันคลานหนีเข้าไป อาจเป็นรังของมันก็ได้ มันเป็นโอกาสของเราแล้ว”

“เราจะต้องบุกตามเข้าไปในถ้ำอันมืดมิด ซึ่งไม่รู้ว่าจะเจ็กสักเพียงใดนั้น”

“มีอะไรที่เราต้องหวั่นอีก ในเมื่อใจกลางเหวนรก เราก็บุกบั่นกันออกมาแล้ว”

“ถ้างั้น ตามใจคุณ ไชยยันต์ สำหรับฉันนรกหรือสวรรค์ไม่เกี่ยงทั้งสิ้น ถึงอย่างไรพรุ่งนี้เราก็ต้องเคลื่อนย้ายเดินทางอยู่แล้ว เป็นอันว่าเราเลือกทางไปโดยวิธีตามรอยไอ้ค้างคาวเข้าไปในถ้ำนั่นก็แล้วกัน ไม่ว่ามันจะนำไปพบกับอะไรที่ไหน”

มาเรีย ฮอฟมัน ตัดสินใจได้ง่าย ๆตามเคย

ทั้งสองนั่งกอดปืนพิงก้อนหินหลับ ๆตื่น ๆ จนกระทั่งงสาง ป่าในบริเวณหุบที่เคยมืดมิด เต็มไปด้วยสรรพสิ่งซึ่งปกคลุมซ่อนเร้นอยู่ในเงาสงสัยของราตรี ก็พลันสว่างสดใสและเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ถนัดชัดเจน

ภายหลังจากบรรจุกระเพาะด้วยเนื้อเลียงผาที่เหลือจากเมื่อวานและย่างรมควันเก็บไว้เป็นเสบียงแล้ว ต่างก็เก็บของเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความทุกข์ยากลำเค็ญและภยันตรายของวันใหม่ ระหว่างที่ไชยยันต์บรรจุน้ำในลำธารลงกระติก มาเรียเดินก้มดูอะไรอยู่ในป่าหินเหนือฝั่งที่พักนอนเมื่อคืน แล้วทันใดนั้นหล่อนก็ยกมือขึ้นดีดนิ้วโดยแรง พอเขาหันขวับไปมองก็ไขกมือเรียกมาด้วยอาการเร่งร้อน

ไชยยันต์เผ่นสองสามพรวดก็เข้าถึงตัว

มันเป็นความงงงันฉงนสนเท่ห์ใจชนิดใหม่ที่เกิดขึ้น เพราะพื้นทรายในระหว่างก้อนหินเตี้ย ๆเหล่านั้น มีรอยตีนคู่หนึ่งปรากฏอย่อยย่างชัดเจน ตำแหน่งไหนเป็นพื้นทรายย่ยอ่อน มันก็มีรอยน้ำหนักตัวประทับบุ๋มลงไป สามารถจะเห็นสัณฐานได้ทั้ง 5 นิ้ว ส่วนที่ตรงไหนเป็นพื้นหินแข็งเรียบ ก็ปรากฏเป็นรอยจากฝุ่นที่เหยียบย่ำไว้

รอยนั้นเดินออกมาจากป่ารกเหนือฝั่งธารด้านขวา ทิศทางคล้ายจะบ่ายหน้าเข้าไปยังบริเวณที่พักนอนเมื่อคืน แล้วก็เดินย้อนกลับไปในทิศเดิม

มาเรียยังไม่พูดอะไรในขณะนั้น สาวเท้าอย่างรวดเร็ว ติดตามสำรวจรอยที่ปรากฏให้เห็นจนกระทั่งสุดสิ้นลงที่เนินหินก้อนใหญ่ ส่วนไชยยันต์ยังจ้องพินิจอยู่ยังรอยอันชัดเจนที่สุด ซึ่งปรากฏอยู่บนพื้นทราย อึดใจใหญ่ต่อมา แหม่มสาวก็กระโดดกลับเข้ามา

“นี่ยังไงล่ะ ที่ฉันพยายามจะส่องไฟค้นหาเมื่อคืน แต่ไม่พบเพราะแสงไฟฉายกับพื้นหินสีดำ ทำให้มองเห็นไม่ถนัด ในที่สุดก็เจอเข้าแล้วจนได้!”

หล่อนกัดริมฝีปากพึมพำออกมาเบา ๆ ตาเป็นประกายวาว จ้องไปยังแนวป่ากระเชิงเหนือเนินหินตีนผา ตำแหน่งที่ติดตามรอยไปเมื่อหยก ๆนี้

“หมายความว่ายังไงนี่ รอยตีนใคร มันมาจากไหน?”

“พิจารณาให้ดีซิ คุณดูไม่ออกหรือรอยตีนใคร ก็ไอ้รอยตีนชนิดนี้แหละที่พวกเราทั้งหมดค้นหาและติดตามกันมาโดยตลอด”

“แงซายรึ”

“ไม่มีปัญหาเลย แงซาย!! ฉันจำรอยตีนของเขาได้ดีกว่ารอยตีนของพวกเราคนใดเสียอีก...”

มาเรียพูดแผ่วต่ำ กระแสเสียงเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ตายังคงวาววามอยู่เช่นนั้น หมุนตัวไปรอบ ๆ

“เมื่อคืนนี้ เขาย่องเข้ามาที่นี่!!”

ไชยยันต์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“คุณแน่ใจหรือ เมย์”

“แน่ใจอย่างที่สด! จากรอยนี่มันก็บอกชัดอยู่แล้ว”

มาเรียยืนยันหนักแน่น ทรุดตัวลงนั่งเอานิ้วแตะเบา ๆที่ขอบของร่องนั้น แล้วเงยหน้าดูเขา

“ผมไม่เข้าใจเลย แงซายย่องเข้ามาเมื่อไหร่ ตอนไหน ทำไมเราถึงไม่รู้สึกตัวกันเลย และมันย่องเข้ามาทำไม?”

“นี่เป็นปัญหาที่ฉันกำลังถามตัวเองอยู่เหมือนกัน...แงซายย่องเข้ามาเมื่อไหร่ และทำไมเราถึงไม่รู้สึกตัว...เข้ามาเพื่ออะไร ถ้าฉันบอกอะไรคุณสักอย่าง คุณจะเชื่อไหม?”

“อะไร?”

“เมื่อคืนนี้ ที่คุณว่าฉันฝันและตัวฉันเองก็เข้าใจไปว่าฝันนั้นความจริงมันก็คือความจริง ฉันไม่ได้ฝันไปเลย ฉันเพิ่งจะแน่ใจเอาต่อเมื่อค้นพบรอยตีนนี่”

“เมย์!! ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด!”

ชายหนุ่มร้องดัง ๆจ้องตาหล่อนเขม็ง

สาวผมทองยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูก

“คุณรู้ไหม ทำไมฉันจึงตามมาพบเข้ากับรอยตีนนี เมื่อ

สักครู่นี้เอง ฉันทดลองนอนตรงที่ฉันนอนเมื่อคืนนี้อีกครั้ง เพราะยังสะกิดใจอย่างไรพิกลเกี่ยวกับความฝันเมื่อคืน แล้วฉันก็ลุกขึ้นมาค่อย ๆพิจารณาตรวจดูตามพื้นด้านปลายเท้าของฉันที่ฉันเห็นชายในชุดนักรบโบราณมาปลุก มันจะเป็นอุปาทานหรืออะไรก็ตาม ฉันเห็นรอยเท้าจาง ๆมันเกิดจากละอองฝุ่นที่ติดเท้ามาที่พอจะสังเกตเห็นได้ชัดที่สุดก็คือส้นเท้า ทีแรกฉันก็สงสัยว่ามันจะเป็นรอยเท้าของเราสองคนเอง แต่มันไม่ใช่เพราะขนาดใหญ่กว่า ฉันคลำตามไปเรื่อย ๆและมันก็ปรากฏให้เห็นชัดขึ้นทุกที จนกระทั่งชัดเจนที่สุดตรงที่เหยียบทรายไว้นี่แหละ คราวนี้มันก็อ่านออกไปตลอดทีเดียว เจ้าของรอยเท้าเดินออกมาจากป่าบนเนินโน่น ตัดตรงผ่านมาทางกลุ่มหินด้านนี้ แล้วก็ตรงเข้าไปยังที่เรานอนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไปหยุดยืนอยู่ทางด้านปลายเท้าของฉัน แงซายแท้ ๆที่เป็นคนไปปลุกให้ฉันตื่นขึ้นเมื่อคืนนี้!!”

ประโยคสุดท้าย มาเรียร้องก้องออกมา

ไชยยันต์ยืนอ้าปากค้าง ตะลึงไปครู่

“ก็ไหนคุณบอกว่า ชายผู้นั้นอยู่ในชุดนักรบโบราณ บอกว่าชื่อวรมันต์ ขุนศึกแห่งนิทรานคร และพูดกับคุณในภาษาอะไรก็บอกไม่ถูกแต่คุณสามารถจะเข้าใจได้”

แหม่มสาวยกมือทั้งสองขึ้นบีบที่ขมับ อาการของหล่อนฉงนสนเท่ห์ ประหลาดใจไม่น้อยไปกว่าเขา

“พิสดารที่สุด! มหัศจรรย์อะไรเช่นนี้ รอยเท้าที่ปรากฏอยู่นี่เป็นรอยเท้าของแงซายชัด ๆแต่ฉันก็กล้ายืนยันเหมือนกันว่าใบหน้าลักษณะและรูปร่าง ตลอดจนเครื่องแต่งกายของชายที่

ฉันเห็นเมื่อคืน มันไม่ใช่แงซายเลยจนนิดเดียว มันเป็นใครอีกคนหนึ่ง สาบานก็ได้ว่าฉันไม่เคยเห็นมาก่อน และเขาก็พูดกับฉันในภาษาที่แงซายไม่เคยพด...พระเจ้าโปรดเถอะ...งงไปหมดแล้ว คิดอะไรไม่ออก!”

ไชยยันต์ขนลุกซู่ขึ้นมาทั้งกายอีกครั้งโดยไม่รู้สึกตัว

“ถ้าผมจำไม่ผิดคุณบอกว่า พอตกใจตื่นขึ้นมองไปทีแรกคุณเข้าใจว่าเป็นแงซายไม่ใช่หรือ ลองพยายามคิดทบทวนให้ดีซิคุณเห็นอย่างไรแน่ แต่การที่เราพบรอยตีนแงซายเดินเข้ามาที่นี่มันก็บอกชัดอย่แล้วว่าจะเป็นอื่นไม่ได้ นอกจากไอ้คนใช้ลึกลับตัวการสำคัญของเราคนนั้นแหละ”

มาเรียสั่นศีรษะอย่างมึนงง

“ฉันไม่สามารถจะยืนยันแน่นอนอย่างไรลงไปได้ทั้งสิ้น มันสับสนเลอะเลือนอย่างไรบอกไม่ถูกสำหรับเหตุการณ์ตอนนั้น แต่ก็ยังพอนึกออกอยู่บ้างเหมือนกันว่า ขณะที่ลืมตาตื่นขึ้นครั้งแรก ฉันเห็นว่าเป็นแงซาย ทีนี้ถ้าจะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแสง ซึ่งจะทำให้สายตาของคนเรามองเห็นภาพตามที่คุณท้วง ฉันก็ไม่แน่ใจอีกเหมือนกันว่า ฉันเห็นภาพได้อย่างไร มันจะต้องเป็นปรากฏการณ์พิเศษทีเดียว มองไปครั้งแรกว่าเป็นหน้าแงซาย แต่แล้วทันทีนั้นมันก็กลายเป็นอีกใบหน้าและลักษณะอีกอย่างหนึ่ง สำคัญที่สุดก็คือ ขณะนั้นฉันกลายเป็นอัมพาตไปหมด ขยับเขยื้อนไม่ได้เลย”

ภายหลังจากคิดอย่างอลหม่านไปหมดทั้งสมอง

ไชยยันต์เม้มริมฝีปากแน่น

“จากหลักฐานที่เราค้นพบนี่ พิสูจน์ชัดได้ว่าแงซายนั่นแหละที่เข้ามาปลุกคุณ แต่จะด้วยอะไรก็ตาม คุณมองเห็นเป็นใครอีกคนหนึ่งไปอย่างแปลกประหลาดที่สุด และในขณะนั้นคุณจะต้องถูกอำนาจลี้ลับชนิดหนึ่งเข้ามายึดครองสะกดไว้ บางที...”

ไชยยันต์ชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วก็โพล่งออกมา

“อาจเป็นวิญญาณที่เข้าสิง และชักนำแงซายอยู่ในขณะนี้ก็ได้ซึ่งบันดาลให้คุณเห็นภาพอันแท้จริง”

มาเรียลุกขึ้นยืน ดูดบุหรี่จากกันทีคบติดนิ้วอยู่จนแกมตอบ มองหน้าเขากับรอยเท้านั้นสลับกัน

“ฉันผ่านความลี้ลับของกาฬทวีปมาแล้ว ผ่านป่าของอินเดียซึ่งเต็มไปด้วยมน์มืดมายา แต่สาบานก็ได้ว่ามันยังไม่ได้สักกระผีกเล็บของสิ่งที่เราพบเห็นเผชิญกันอยู่ในขณะนี้ จากหลักฐานความจริงที่เราค้นพบนี่ บอกได้แน่นอนว่าเจ้าของรอยเท้าก็คือแงซาย แต่ทำไมเมื่อฉันลืมตาตื่นขึ้นมา ฉันจึงเห็นหน้าตาของเขาเป็นคนอื่นไป รวมทั้งภาษาที่พูดด้วย จนกระทั่งทำให้เข้าใจไปว่าฝัน เป็นไปได้หรือที่มีวิญญาณหนึ่งเข้าสิงครอบงำอยู่ในร่างกายของแงซาย และบัดดาลให้ฉันเห็นภาพชนิดนั้นขึ้น”

“คุณน่าจะตอบตัวเองได้ดีที่สุดเพราะเห็นมากับตา เราเข้าใจกันอยู่แล้ว นับตั้งแต่แงซายขโมยแผนที่หนีหายไปจากเรา มันไม่ได้เป็นตัวของมันเองเลย แต่ถูกครอบงำด้วยพลังงานชนิดหนึ่งชักจูงบงการไป ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวหรือกระทำสิ่งใดลงไป แม้กระทั่งล่อให้เราติดตาม นั่นก็คือพลังงานที่สิงอยู่ในตัวมัน ไม่ได้เป็นเจตนารู้สึกตัวของมันเลย”

ไชยยันต์พูดเกือบเป็นกระซิบ

“แต่เราก็เชื่อว่ามันเป็นเพราะอำนาจสะกดของเจ้าสัตว์ประหลาดนั่น...ไอ้ผีกองกอย-ไม่ใช่รึ? ฉันจะไม่แปลกใจเลยถ้าตื่นขึ้นมาเห็นผีกองกอยเข้ามาปลุกฉัน เพราะเรารู้จักและคุ้นเคยกับพฤติการณ์ที่ส่อแวว่เป็นมิตรของมันดีอยู่แล้ว”

ความฉุกใจชนิดหนึ่งผ่านแวบไปในความรู้สึกของไชยยันต์อย่างกะทันหัน เขามองตาเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์อยู่นานเหมือนจะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดในสมองไปยังหล่อน แล้วบัดนั้นเองมาเรียก็ลืมตากว้างขึ้น แม้จะเป็นเลือดยโรป ฝรั่งมัง-ค่า เส้นขนสีทองบนแขนทั้งสองลุกชันขึ้นมองเห็นอย่างถนัด

“ไชยยันต์...”

แหม่มสาวหลุดปากออกมาเสียงสั่น สีหน้าปั้นยากที่สุดพยับเบียดกายเข้ามาชิดเขาโดยไม่รู้สึกตัว

“รู้สึกว่าเราจะได้คำตอบแล้วนะ เกี่ยวกับเจ้าสัตว์ประหลาดที่เราพบเห็นมันในสภาพครึ่งสัตว์ครึ่งภูตตัวนั้น มัน...มันคือ...”

เสียงของหล่อนขาดหายไป พร้อมกับหลับตาแน่นลงสั่นสะเทือนไปทั้งกายอย่างสยองใจเหลือที่จะกล่าว

“อย่าเพิ่งคิดค้นหาคำตอบอะไรในขณะนี้ก่อนเลยเมย์ เดี๋ยวนี้เราไม่เพียงแต่จะหลงป่าเท่านั้น แต่ยังหลงอยู่ในแดนสนธยา ซึ่งเกินกว่าที่จะขบคิดปัญหาใดๆ ได้ทั้งสิ้น ถ้าเราไม่ตายเสียก่อน คำตอบมันคงจะทยอยมาหาเราทีละเปลาะ ว่าอะไรคืออะไร อย่างน้อยที่สุดเราก็น่าจะอุ่นใจแล้วว่า แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์ร้ายเพียงไรก็ยังมีสิ่งที่คอยให้ความช่วยเหลืออยู่อย่างลึกลับ สิ่งนั้นสุดแต่ว่าเราจะเรียกมันอย่างไร แงซาย

ก็ได้ ผีกองกอยก็ได้ หรือวรมันต์ ขุนศึกแห่งนิทรานครก็ได้ เพราะมันคือสิ่งเดียวกัน!!”

ไชยยันต์โอบประคองไหล่มาเรียไว้ กล่าวด้วยน้ำเสียงปลอบใจ

ครูใหญ่ต่อมา นักผจญภัยสาวเลือดยุโรปสะบัดหน้าแรงๆลืมตาขึ้น ข่มอำนาจความสยองกลัวที่แล่นเข้าจับใจเป็นครั้งแรกลงเป็นปกติ พยักหน้าบอกมาว่า

“ออกตามรอยไอ้ค้างคาวผีดิบนั่นกันเถอะ”

ทั้งสองยุติความคิดอันวกวนเด็นไปด้วยปริศนา สุดที่จะตีแตกนั้นลงไว้ชั่วขณะ ชวนกันลุยข้าน ลำธารติดตามรอยของค้างคาวสูบเลือดที่หนี ซมซานไปเมื่อดอนใกล้หัวรุ่งที่แล้วในทันที การได้พักผ่อนกันพอสมควรเมื่อคืนที่ผ่านนา...และได้อาหาร เพิ่มพลังงาม ช่วยให้เกิดพละกำลังขึ้น เป็นต้นทุนสำหรับการบุกบั่นกรากกรำอย่างชาติทรหดต่อไป

ร่องรอยที่สำรวจไว้ก่อนแล้วเมื่อคืน แม้บัดนี้ท่ามกลางแสงแดดอ่อนที่ส่องทะลุหมอกควันบาง ๆ อันปกคลุมก้นหุบอยู่ตลอดชั่วกับชั่วกัลป์นั้นลงมา มันก็ยังเหลืออยู่ให้เห็นและเห็นได้ถนัดชัดเจนกว่ากลางคืนหลายเท่า รอยคลานแถกไปกับพุ่มไม้รอยเลือดซึ่งหยดเรี่ยราดอยู่เป็นทางยังปรากฏให้เห็นอยู่เหมือนเดิมทุกอย่าง ยอดไม้สูงประมาณ 6 เมตรขึ้นอยู่เหนือฝั่งน้ำ

ยอดหักสะบั้นพับคาอยู่กับต้นราวกับถูกเครื่องบินชน มีกระเซ็นเลือดสาดติดอยู่กับกิ่งใบเหล่านั้นเห็นได้ถนัด แสดงว่ามันถูกยิงสวนอย่างถนัดถนี่ที่สดกลางอากาศขณะที่พุ่งโฉบลงโจมตี จากนั้นก็เสียการทรงตัว บินเลยไปชนยอดไม้หัก ตัวมันเองพลัดหล่นไปกลางธารน้ำ แล้วว่ายตะเกียกตะกายขึ้นฝั่งตรงข้ามไปนอนหมอบอยู่ครู่หนึ่ง ต่อมาจึงเริ่มคลานไปยังรอยที่มันหมอบนิ่งชั่วขณะภายหลังที่ขึ้นจากน้ำ พอจะสันนิษฐานได้จากเลือดกองโตราวกับใครเอาวุ้นสีแดงมาเทกองไว้เป็นถัง

มาเรียนำเขาอ่านรอยเหล่านั้นไปอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วด้วยความชำนาญ

“ไม่น่าจะไปได้ไกลนัก เลือดออกมากเหลือเกิน ต้องถูกอย่างจังที่สุด”

หล่อนพึมพำ ทรุดตัวลงที่เลือดกองใหญ่ เอานิ้วแตะขึ้นมาขยี้แล้วยกขึ้นดม

“เป็นยังไง?”

“ถ้าไม่รู้มาก่อนว่ามันเป็นอะไร ฉันต้องว่าเลือดมนุษย์... คาวเหมือนกันไม่มีผิด!”

มาเรียมีสีหน้าคลื่นเหียนผงะถอยห่างออกมา ไชยยันต์ทดลองแตะขึ้นดมพิสูจน์ดูบ้างก็พบว่ามันเป็นความจริงอย่างที่เพื่อนสาวพูด

ระหว่างที่ไชยยันต์บุกตามรอยเดิมล่วงหน้าไปก่อน มาเรียชักมีดโบวี่ประจำตัวที่ติดเอวอยู่ออกมาฟันลิดกิ่งไม้ไว้เป็นทางตามมาเบื้องหลัง บางแห่งพื้นเป็นทรายอ่อน หล่อนก็กระแทก

วอยเท้าให้ประทับอยู่เห็นชัด ไชยยันต์เหลียวกลับมามองดูด้วยความสงสัย และหยุดรอจนหล่อนเดินมาทัน

"นั่นคุณทำอะไร"

"โอกาสหนึ่งในล้านก็ยังดีกว่าจะไม่มีเอาเสียเลย ฉันหวังเพียงลม ๆแล้ง ๆว่าอาจมีพวกเราคนใดคนหนึ่งรอดชีวิต บังเอิญผ่านมาทางนี้ เขาก็จะได้รู้ว่าเรายังไม่ตายและบ่ายหน้าไปทางนี้"

หล่อนรอบคอบและมีวิญญาณของนักเดินป่าแท้จริง สำหรับไชยยันต์ เขาคิดไปไม่ถึง เพิ่งจะมาเห็นจริงเมื่อได้รับคำอธิบายจากแม่สาวผมทองเชื้อสายพรานใหญ่แห่งกาฬทวีปดี่ยวนี้เอง และคิดว่าถ้าหากพรรคพวกคนใดที่บังเอิญรอดชีวิตอยู่ ทำสัญญาณให้รู้กันอย่างนี้บ้าง มาตรว่าเขาเดินไปพบเข้า ก็ยังพอมีความหวังและสามารถติดตามค้นหากันได้ถูก

ไชยยันต์และมาเรียมาหยุดยืนอย่ยังช่องทางที่จะนำเข้าสู่ปากถ้ำ ทั้งรอยของไอ้ค้างคาวและเจ้านักบวชโล้นผู้ลึกลับก็คงปรากฏอยู่เช่นนั้น แม้จะปลงใจเด็ดขาด พร้อมที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่คำนึงถึงชีวิต แต่ทั้งคู่ก็บังเกิดอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเห็นรอยตีนที่เดินถอยหลังนำค้างคาวต้องเจ็บตัวนั้นเข้าไปในถ้ำ ต่างหยุดยืนจ้องรอยแล้วหันมาสบตากันเองโดยไม่ได้นัด

"เมื่อคืนนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นจากความตาฝาดของเรา หรือว่านาจมายาลวงตาใด ๆเลยนะ หลักฐานมันยังปรากฏชัดอยู่เนกระทั่งเดี่ยวนี้"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแหบ ๆมาเรียแค่นยิ้ม หยิบไฟฉายประจำตัวขึ้นมากระชับในมือพร้อม เมื่อหัวค่ำของคืนที่แล้ว หล่อนคือเจ้าแม่ประโลมโลกย์ แต่บัดนี้อกสามศอกเราดี ๆนี่เอง และไชยยันต์ก็ลืมเสียอย่างสนิทว่าได้เกิดอะไรขึ้นเมื่อคืนระหว่างเขาและหล่อน

“มาตั้งสมมติฐานหรือคาดการณ์กันไว้ก่อนดีกว่า สำหรับเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เราจะก้าวเข้าไปเผชิญ อย่างน้อยที่สุดจะได้รู้ทางหนีทีไล่ไว้”

“อย่างไร?”

“ค้างคาวตัวนั้นกับเจ้าผีดิบมันตรัย เกี่ยวข้องกันอย่างไรมันถึงได้มาคอยดักรับนำหนีเช่นนี้?”

“แล้วคุณคิดยังไง?”

“มันต้องเป็นพวกเดียวกันแน่ รู้ทิศทาง รู้สัญชาตญาณของกันและกัน คอยร่วมมือจ้องจะทำร้ายพวกเราเช่นเดียวกัน เจ้าผีดิบก็ดี ค้างคาวก็ดี และเสือโคร่งดำก็ดี มันประสานงานกันแบบทีมเวิร์กต่อต้านเล่นงานเรา เดี๋ยวนี้มันมีหลักฐานให้เราเชื่อได้แล้วเช่นนั้น”

“ผมคิดว่าทั้งหมดนี่มันน่าจะเกิดขึ้นจากมนต์มืดอิทธิฤทธิ์ของเจ้าผีดิบมันตรัยนั่นคนเดียวเท่านั้น มันเป็นตัวบงการ เป็นเรื่องของคาถาอาคมและกฤติยามนต์ บางทีในวาระสุดท้ายที่เราติดตามกระชั้นรอยกันเข้าไป เราอาจพบไอ้ค้างคาวตัวนั้นกลายสภาพเป็นท่อนหินอย่างเสือดำไปอีกก็ได้”

มาเรียสั่นศีรษะน้อย ๆ

“ฉันเห็นด้วยกับข้อสันนิษฐานของคุณ แต่ไม่ตลอดทุก

ข้อนัก ถ้าค้างคาวตัวนั้นมีสภาพเดิมเป็นหิน มันจะถูกปืนและมีเลือดกองให้เห็นได้อย่างไร แต่เอาเถอะ เราช่วยกันสันนิษฐานให้กว้างขวางออกไปได้ทุกอย่าง เพื่อการต่อสู้ของเรา ว่าแต่ตกลงเรื่องแผนกันหน่อยจะเอายังไง?"

"เจออะไร ยิงไอ้นั่น ไม่ว่ามันจะเป็นค้างคาว ไอ้ผีดิบเรือเสือโคร่งดำ ไม่ยอมเว้นแล้ว ต่อให้ไปเจอะมันชนิดใดชนิดหนึ่งในสามนี้กลายเป็นหินไปหรือไม่ ถึงเป็นหินก็ต้องประเคนลูกปืนเข้าใส่กันละ"

"ตกลง! ลูกปืนคุณเหลืออยู่เท่าไหร่?"

"เฉพาะไรเฟิล 14 นัด ลูกปืนสั้นอีกยี่สิบกว่า คุณล่ะ?"

"9 นัด ลูกปืนสั้นไม่ถึงยี่สิบ"

"เอาละ ถ้าลูกปืนหมดเมื่อไหร่ และถ้าเรายังไม่ตาย ผมจะลองทำธนูหรือหน้าไม้อย่างที่บรรพบุรุษของเราเคยใช้"

ไชยยันต์สร้างอารมณ์ขัน

"ไม่เป็นไร ฉันชำนาญพอสมควร เพราะเมื่อเล็กๆ พ่อเคยอยู่ในกลุ่มพวกมัสไซ พวกนั้นเคยสอนให้ฉันทำธนูและใช้มันได้ดีพอใช้ ถึงบูมเมอแรงฉันก็เคยใช้และทำเป็น สมัยที่เคยใช้ชีวิตอยู่กับกลุ่มพวกพื้นเมืองออสเตรเลีย ตอนแต่งงานกับสเต-เกลใหม่ๆ ทีนี้ถ้าเราทำบ้าบอกันถึงปานนั้นแล้วก็ยังไม่ตายให้รู้รอดไปเสียที จะทำอย่างไรต่อไป"

"หาชัยภูมิเหมาะๆเข้าสักแห่ง สร้างอาณาจักรใหม่ขึ้นสักอาณาจักรหนึ่ง ผมเป็นคิงไชยยันต์ที่หนึ่ง ส่วนคุณเป็นควีนมาเรีย ปกครองไพร่ฟ้าประชากรที่เป็นลิงค่างบ่างชะนี เสือ หมีแรด ช้าง ให้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป"

แหม่มสาวหัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก

“เข้าทีมาก แต่น่าเสียดายที่ควีนมาเรียไม่สามารถจะสร้างวงศ์วานหน่อเนื้อสืบต่อให้แก่สมเด็จพระเจ้าไชยยันต์ที่หนึ่งได้ราชวงศ์ไชยยันต์ก็เห็นจะหมดสิ้นลงเพียงชั่วระยะเวลาอันสั้น”

“เพราะห่วงวงแหวนอันนั้นน่ะรึ”

“ใช่”

“ไว้โอกาสนั้นมาถึง ผมจะหาทางเอามันออกมาเอง”

มาเรียทำตาโต ไม่กล่าวคำใดอีก แต่เอื้อมมือมาหยิกเขาแรงๆที่แขน แล้วเปิดลูกเลื่อนแง้มดูกระสุนที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง บัดนี้ทั้งสองเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าปากถ้ำที่มีรอยเลือดเรี่ยเป็นทางให้เห็นอยู่ในบริเวณตอนหน้า จนกระทั่งค่อยๆลับหายไปในความมืดของส่วนลึก มีกลุ่มหมอกควันบางๆระคนกลิ่นไอกำมะถัน ลอยระเหยออกมาตลอดเวลาพร้อมกับระอุไอร้อนอบอ้าวลักษณะมันเหมือนกับโพรงถ้ำที่มุดผ่านกันออกมาแล้วเมื่อวันวาน

“บรั่นดี พอมีเหลืออยู่มั่งไหม?”

หล่อนเอียงหน้าเข้ามากระซิบ

“เสียใจจริงๆ หมดเสียตั้งแต่เมื่อคืนตอนเช็ดแผลให้คุณแล้ว”

“ทู แบด!”

มาเรียบ่น แล้วอย่างไม่ต้องเสียเวลาคิดหรือลังเลอะไรอีกเลย หล่อนเดินตามรอยล่วงหน้าเข้าไปก่อน ไชยยันต์สาวเท้าเคียงข้างเข้าไปอย่างกระชั้นชิด **ทั้งสองมีความเชื่อมั่นตรงกันว่าหนทางภายในถ้ำ แม้จะเป็นความลี้ลับดำมืดสักเพียงใด**

ก็ตาม แต่มันจะต้องกว้างขวางและมีทางไปสู่ที่ใดที่หนึ่งแน่นอน และต้องเป็นทางที่ชีวิตของสัตว์เลือดอุ่นสามารถจะดำรงอยู่ได้ด้วย

หาไม่เช่นนั้น เจ้าค้างคาวยักษ์จะไม่ซอกซอนคลานหลบเข้ามาในนี้โดยเด็ดขาด!

การเคยเดินงมแสวงหาทางออกจากใต้แผ่นพิภพมาแล้วนับตั้งแต่ฟื้นรู้สึกตัวกันขึ้นมาวันก่อน ทำให้เห็นว่าแม้จะให้มุดเข้าไปในถ้ำที่ใดอีกก็ตาม ไม่ว่าโลกนี้หรือโลกไหนเงาล่ำสักเพียงใดเป็นสิ่งธรรมดาเรื่องเล็กเสียแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อรู้ช่องทางออกอยู่ก่อนเช่นนี้ก็ไม่เป็นสิ่งน่าวิตกอย่างใดเลย

หนทางนั้นเริ่มลึกเข้าไปเป็นลำดับ แสงสว่างจากปากถ้ำค่อยๆหมดสิ้นไปตามระยะทางที่ล่วงลำ ไชยยันต์ปล่อยหน้าที่การส่องไฟสำรวจให้แก่มาเรีย ตัวเขาเองกระชับปืนคอยระวังพร้อมสอดส่ายสายตาอย่างไม่ยอมให้สิ่งใดพ้นการสังเกตไปได้

รอยเลือดลากกับพื้นเป็นทางทำให้เห็นถนัดและสะดวกต่อการติดตามได้ทุกระยะ หนทางในถ้ำแยกเป็นคูหาช่องน้อยออกไปได้หลายทาง แต่หนทางเส้นใหญ่กว้างขวางพอที่ช้างจะเดินลอดได้ทั้งตัวนั้นเป็นเส้นทางสายกลาง เจ้าสัตว์ร้ายลึกลับคลานไปตามเส้นทางใหญ่นั้น ซึ่งก็เป็นหนทางเดียวที่ร่างกายมันใหญ่โตของมันจะผ่านไปได้

ยิ่งลึกเข้าไป ระดับมันก็ยิ่งชอนลงต่ำอย่างไรพิกล

“เอ๊ะ! จะลงบาดาลเสียอีกก็ไม่รู้”

ไชยยันต์พึมพำขึ้นท่ามกลางความเงียบ ตลอดระยะเวลาที่ย่องสาวรอยกันมาโดยไม่มีการปริปากคำใด

มาเรียหยุดเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ซึ่งชุ่มโชกราวกับอาบน้ำ ส่องไฟขึ้นไปบนเพดานหินดำสนิทราวกับก้อนนิล งอกตะปุ่มตะป่ำขรุขระอันเป็นสภาพของพื้นผนังทั่วๆไปที่ผ่านพบกันมาจนชินแล้ว

“สงสัย...”

หล่อนกระซิบตอบเสียงเหือดๆ

“แต่เมื่อมันไปได้ เราก็ต้องไปได้ สังเกตที่พื้นถ้ำนี่ซิ มันไม่เหมือนกับนรกใต้พิภพที่เรางมกันออกมาเมื่อวันก่อนนี้”

“ทำไม?”

แหม่มสาวส่องกลับลงมายังพื้นเบื้องล่าง ซึ่งพื้นหินถึงแม้จะสูงๆต่ำๆขรุขระตามธรรมชาติก็จริงอยู่ ทว่าก็เป็นมันเรียบราวกับมีอะไรมาขัดสีอยู่เป็นประจำแง่หินริมทางผ่านบางแห่งก็เรียบลึกเป็นเงา

“ไม่เห็นหรือ ลักษณะของมันเป็นทางด่าน ที่สัตว์ต่างๆอาศัยเดินผ่านไปมาอยู่เป็นประจำ นี่คือสัญลักษณ์ของเส้นทางแห่งชีวิต ตามพื้นมีรอยเดินอยู่เป็นเทือกทีเดียว”

“ไม่เห็นมีรอยตีนของสัตว์ชนิดใดเลย”

“จะให้มีรอยตีนเห็นชัดๆ ได้อย่างไร ในเมื่อพื้นเป็นหินแข็งอย่างนี้ ทำไมคุณไม่สังเกตจากรอยหินที่เป็นมันเรียบ อันเกิดจากรอยเท้าที่เหยียบย่ำเดินผ่านอยู่เป็นประจำ บางแห่งก็ถูกลำตัวขัดสีไว้จนสึกเป็นเงา ถ้าที่ไม่มีชีวิตผ่านเข้าออก หินจะ

ยู่ในสภาพขรุขระหยาบตามธรรมชาติเดิมของมัน อย่างเช่นที่
รางมกันออกมาเมื่อวันก่อนนี้ แต่นี่มันพิสูจน์ได้ว่าเป็นทางด่าน
ที่สัตว์เดินผ่าน”

ไชยยันต์ยักไหล่ รู้ตัวเองดีว่าในเรื่องเช่นนี้แล้ว เขาก็เปรียบเสมือนคนอ่อนหัด เมื่อเทียบกับมาเรีย ฮอฟมัน และก็เพิ่งจะนึกออกมา ลักษณะของทางเดินในถ้ำนี้ มันเหมือนทางเดินในถ้ำใต้ผาน้ำตกเชื่อมระหว่างป่านอกกับหุบหมาหอนสมัยที่บุกบั่นตามรอยไอ้แหว่งช้างร้ายเข้าไปในครั้งนั้นไม่มีผิด

“ถ้างั้นก็ควรจะมีทางออกไม่ห่างออกไปนัก”

“ฉันก็คิดว่าอย่างนั้น”

พร้อมกับกล่าว มาเรียรุดหน้าต่อไปอย่างรวดเร็วเหมือนจะได้ระแคะระคายอะไรเพิ่มขึ้น ไชยยันต์ติดหลังโดยไม่ยอมทอดระยะห่างและอดไม่ได้ที่จะเตือนเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ให้ระมัดระวังถึงปล่องเหวที่อาจมีอยู่ตามพื้นถ้ำ เพราะเกรงว่าความรีบร้อนของหล่อนอาจทำให้เผลอก้าวพลัดหล่นลงไปโดยไม่ทันรู้ตัว ซึ่งโดนกันมาก่อนแล้ว ตอนหนีโขลงช้างในวันเกิดเหตุวันนั้น

แต่ปรากฏว่า ตลอดระยะที่ซอกซอนคลำทางกันเข้ามา ยังไม่พบปล่องเหวในลักษณะที่ระแวงว่าจะมีตามทางที่ผ่านไปเลย นอกจากช่องที่ทะลุเป็นปล่องขึ้นไปเบื้องบน

บางแห่งก็เป็นโพรงสูงมืดมิดขึ้นไป ขนาดที่ลำแสงไฟฉายไม่สามารถจะส่องพบปลายทางในเส้นตรงได้

บางแห่งก็พบเพดานหินเป็นผนังกั้นอยู่ แล้วก็มีช่องทแยงเข้ามุมชอนไปในแนวเฉ น่าจะเป็นปล่องสำหรับระบายอากาศ

ทั้งสิ้น เพราะอากาศที่หายใจมีอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่มีกลิ่นอับสาง และบางขณะก็ระคนมากับกลิ่นเผาไหม้ของแร่ธาตุบางชนิดบ้างเท่านั้น

ทางเลือดคงนำไปอย่างเห็นชัดทุกระยะ ลักษณะจากที่มันละเลงไว้แสดงให้เห็นว่ากระเสือกกระสนไปอย่างทรมานแสนสาหัส แต่ก็น่าประหลาดที่ว่ามันไม่น่าจะทรหดได้ถึงเพียงนี้ เพราะระยะทางไปของมันไม่ใช่ใกล้ๆเลย

สำหรับรอยของเจ้าอมนุษย์ มันตรัย ไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้เสียแล้ว ในเมื่อพื้นเป็นหินแข็งและแห้งเช่นนี้ ทว่าก็แน่ใจว่า มันจะต้องเดินนำหน้าเจ้าค้างคาวลำบากไปทุกระยะ

ครู่ใหญ่ต่อมาบนหนทางอันยาวเหยียดแทบจะไม่รู้ปลายทางสิ้นสุดนั้น มาเรียผู้นำอยู่เบื้องหน้าก็มาหยุดชะงักลังเลอยู่บนหนทางแยกสองแพร่ง ขนาดทางเดินของมันกว้างใหญ่เท่าๆ กัน

ทางหนึ่งแยกไปด้านซ้าย อีกทางหนึ่งแยกไปทางขวา ท่ามกลางทางปลีกย่อยเล็กๆน้อยๆที่เปรียบเสมือนรังปลวกทั่วๆไป แต่เล็กแคบจนไม่มีข้อสงสัยว่าเจ้าค้างคาวยักษ์ตัวนั้นจะแทรกตัวเข้าไปได้ นอกจากไม่ด้านใดด้านหนึ่งในระหว่างเส้นทางใหญ่ ที่แยกออกเป็นสองทางนั้นเท่านั้น

ชุมทางสองแพร่งกลางอุโมงค์ ปรากฏแสงอาบอยู่รางๆ ดูราวกับว่าปากทางออกไม่ห่างไกลออกไปนัก และสามารถสาดแสงเข้ามาถึง แต่น่าแปลกที่แสงนั้นมีสีม่วงน้ำเงินอย่างไรบอก

ไม่ถูก ครั้งแรกทั้งไชยยันต์และมาเรียเข้าใจว่าเป็นแสงสว่างของดวงตะวันจากโลกภายนอกซึ่งสาดสะท้อนเข้ามากระทบกับหินบางชนิดในถ้ำ

ระหว่างที่ต่างยืนเพ่งมองด้วยความสงสัยอยู่ มาเรียก็ดับไฟฉายในมือมืดสนิทลง พอไฟดับแวดล้อมรอบตัวมีแต่ความมืด แสงที่เห็นเบื้องหน้าก็ยิ่งมองเห็นชัดยิ่งขึ้น แม้จะสลัวมัวมนเพียงไรก็ตาม มันก็สว่างพอที่จะส่องให้เห็นผนังหินและแง่โขดได้รางๆ และอาบก้อนหินเหล่านั้นให้เป็นสีม่วง

“แสงอะไร?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแผ่วเบาเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“รัศมีจากบ่อลาวาเสียอีกก็ไม่รู้ แต่...ทำไมแสงมันถึงเป็นสีม่วงอย่างนั้น”

มาเรียพูดในอาการเดียวกับเขา แล้วพากันค่อยๆจรดเท้าเข้าไปจนถึงบริเวณนั้นโดยไม่เปิดไฟฉาย นอกจากจะอาศัยรัศมีรางๆที่เห็นเป็นเครื่องนำทาง อึดใจต่อมาต่างก็ยิ่งพบกับความมหัศจรรย์ใจเพิ่มขึ้น เมื่อพบตนเองเข้ามายืนอยู่ท่ามกลางแสงสลัวคล้ำ ครึ่งงามตาครึ่งน่าสะพรึงกลัวนั้น ตลอดทั้งกายของทั้งสองกลายเป็นสีม่วงจัดไปหมด ประหนึ่งภาพของปิศาจในฉากละครที่ใช้เทคนิคในด้านแสงสีเข้าช่วย

ทั้งด้านซ้ายและขวา มีทางไปอันเป็นโพรงซอกซอนเลี้ยวลดไม่สามารถจะมองเห็นในเส้นตรงไปได้ไกลเกินกว่า 20 ก้าว รอบด้านตามพื้นผนังสูงต่ำทั่วไปก็เจาะเป็นรูพรุนใหญ่น้อยเต็มไปหมด แสงม่วงสลับน้ำเงินเร้นลอดออกมาจากช่องทางเหล่านี้รอบด้าน

ช่องทางด้านซ้ายมือ แสงไม่สว่างมากนัก มันหรี่โรยแล้วค่อย ๆเลือนหาย กลายเป็นความมืดมิดเมื่อห่างไกลจากตำแหน่งทางแยกออกไป แต่ทางช่องซีกขวามือสว่างเข้มชัดเจนกว่า ขณะที่พากันยืนงงต่อปรากฏการณ์ที่พบใหม่นี้ ต่างก็ได้ยินเสียงอะไรชนิดหนึ่ง แว่วมากระทบโสตประสาท ท่ามกลางความเงียบสงัด

“แหล่งลาวา...จริง ๆด้วย”

มาเรียอุทาน

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว พยายามกลั้นใจฟัง แล้วสั่นศีรษะอย่างไม่เห็นด้วย

“ผมว่าไม่ใช่นะ เสียงบ่อลาวาจะต้องเป็นเสียงของเหลวที่ปะทุเดือด แต่นี่มันเป็นเสียง...คล้ายไฟกำลังลุกเป็นเปลว”

ประโยคสุดท้ายแทบจะไม่ผ่านออกจากลำคอของนายทหารหนุ่ม

“ไฟอะไรที่ไหนจะมาลุกเป็นเปลวอยู่ใจกลางถ้ำอันลึกใต้ภูเขาอย่างนี้”

แหม่มสาวครางอย่างสุดฉงน เป็นการเปรยกับตนเองมากกว่าที่จะเจตนาแย้งความเห็นของเขา เพราะขณะนี้หล่อนเองก็มีความรู้สึกตรงกันกับคำพูดของไชยยันต์ทุกอย่าง เสียงที่ดังมาให้ได้ยินอยู่ในขณะนี้ฟังคล้าย ๆเสียงลุกเป็นเปลวของกองไฟ มันครวญครางอยู่ฮือ ๆผิดกันกับกองไฟตามปกติก็ตรงที่ไม่มีเสียงปะทุแตกของเชื้อเพลิงหรือลูกไฟเท่านั้น บางทีมันอาจเหมือนกับเปลวไฟที่ลุกติดอยู่กับเตาไฟแก๊ส แสงม่วงที่เห็นอยู่บางครั้งก็หรี่สลัวมืดมัวลง และบางครั้งก็เปล่งสว่างเข้มข้นขึ้น เป็นแสงที่ไม่คงที่

ถ้าเป็นเปลวไฟ มันก็ต้องมีเชื้อการเผาให้ลุกไหม้ และในใจกลางถ้ำใต้พิภพอย่างนี้ มันจะมีเชื้อไฟหรือสื่อการลุกไหม้จากที่ใดที่หนึ่งมาได้ยังไง นอกจากแหล่งลาวาอย่างเดียว ซึ่งนั่นก็เป็นแต่เพียงการหลอมตัว จะไม่เกิดเป็นเปลวลุกอย่างที่ได้ยินกันอยู่ในขณะนี้

อุณหภูมิของอากาศแวดล้อมอยู่ในสภาพปกติเหมือนเดิม ไม่ได้ทวีเพิ่มมากขึ้น ผิดไปกว่าการคืบใกล้บ่อลาวาอย่างที่เคยผ่านพบกันมาแล้ว

มาเรียฉายไฟอีกครั้ง ลำแสงริบหรี่ของไฟฉายยามนี้ แทบจะไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย แต่มันก็ยังสามารถตัดแสงเขียวบริเวณที่อาบอยู่รอบด้านให้มองเห็นสภาพอันแท้จริงของบริเวณมากขึ้นกว่าแสงมายาหลอกหลอนนั้น

“รอยเลือดของมันไปทางด้านนี้!”

ทันใดนั้น หล่อนก็ร้องขึ้น

เป็นสิ่งที่น่าฉงนครามครัน สำหรับรอยเลือดที่เห็นบ่ายหน้าไปทางด้านซึ่งได้ยินเสียงเปลวไฟลุกฮืออยู่นั้น ตามปกติธรรมชาติของสำสัตว์ทั้งหลายแล้วจะไม่มุ่งเข้าหาไฟอันร้อนแรงเป็นอันขาดหรือว่า...โดยทิศทางนั้นมันจะมีลู่ทางแยกไปยังที่อื่นอีก?

ไชยยันต์รั้งตัวเพื่อนสาวให้ลงมาอยู่เบื้องหลัง เปิดไฟฉายของตนเองขึ้น แล้วออกย่องไปตามทางนั้นโดยไม่เอ่ยคำใดอีกทั้งสิ้น เสียงอันเร่าร้อนของมาเรียกระซิบเตือนมาเบื้องหลัง

“ระวัง! ท่ามันไม่ชอบกลยังไงเสียแล้ว”

“ตามมา คอยระวังด้านหลังไว้ด้วย”

หนทางนั้นเริ่มสอบแคบเข้าทุกขณะ แต่มันก็ยังกว้าง

พอที่ร่างกายอันใหญ่โตของค้างคาวประหลาดตัวนั้นจะแทรกผ่านไปได้ แสงม่วงที่ส่องอาบอยู่ทั่วไปยิ่งเข้มจัดขึ้นทุกที และเสียงลุกฮือของเปลวไฟก็ยิ่งสดับได้ถนัดเพิ่มขึ้นทุกขณะ เป็นเสียงที่ไม่ดังเกินไปนัก แต่รู้สึกคล้าย ๆกับว่าจะดังอยู่เบื้องหน้า

มาเรียสาดไฟฉายสำรวจเบื้องหลังตลอดเวลาอย่างระวังตัวขีดสุด การคุ้นเคยกับภยันตรายจู่โจมที่จะมีมาถึงตัวในลักษณะแปลก ๆชนิดคาดคิดไปไม่ถึง ทำให้คนทั้งสองรัดกุมรอบคอบทุกฝีก้าวย่าง โดยไม่ยอมหลวมตัวประมาทเลยแม้แต่พริบตาเดียว

พอลับซอกหินที่บังเป็นฉากอยู่เบื้องหน้า โผล่ทะลุออกสู่คูหาอันมีลักษณะเหมือนห้องโถงกว้าง ซึ่งมีแสงหนาจัดที่สุดสาดพวยพุ่งออกมา ไชยยันต์ผู้ย่องนำอยู่เบื้องหน้าก็ถึงแก่ตาเหลือก ผงะหลังมาปะทะมาเรีย ซึ่งตามมาติด ๆ

"ไฟ!"

เขาอุทานออกมาอย่างลืมตัว

มาเรีย ฮอฟมันเอง ในขณะนี้ก็ตะลึงพรึงเพริดในสิ่งที่เห็นชัดกับตา เกาะตัวไชยยันต์ไว้แน่น

ถูกแล้ว จักษุภาพของบุคคลทั้งสองไม่ได้บิดเบือนหลอกหลอนไปเลย สิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 20 ก้าว จากระดับที่เป็นพื้นต่ำลงไปเล็กน้อยเหมือนแอ่งกระทะ

มันคือเปลวไฟ!

ด้วยสีสันน้ำเงินแกมม่วงประดุจเปลวไฟที่ลุกติดอยู่กับ

แอลกอฮอล์หรือเชื้อเพลิงอันเป็นสารเคมีบางประเภท...ด้วยรัศมีอันหม่นสลัวเย็นตา มียอดเปลวแลบสะบัดพลอมแพลมอยู่ไปมาสูงขึ้นมาจากพื้นประมาณ 6 ฟต...ไฟประหลาดกองนั้น ลุกขึ้นมาจากสิ่งที่มองเห็นว่าเป็นพื้นหินของถ้ำธรรมดา โดยไม่มีเชื้ออื่นใดทั้งสิ้น ปราศจากกลิ่นหรือควันส่งเสียงคำรนอยู่เพียงเบาๆ ลักษณะของมันดูไม่ผิดอะไรกับกองไฟประดิษฐ์ ที่ทำด้วยแพรพลิ้วโดยมีพัดลมเป่าให้โบกสะบัดอยู่เบื้องล่าง

เป็นเวลานานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ที่ทั้งสองตะลึงมองกองเพลิงมหัศจรรย์ราวกับจะถกบันดาลขึ้นด้วยมนต์มายานั้น ไชยยันต์ยกมือทั้งสองขึ้นขยี้ตา แล้วสะบัดหน้าแรงๆเหมือนจะไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“พระอรหันต์!...”

เขาครางโดยไม่รู้สึกตัว

“ไฟ...ไม่มีเชื้อ ไม่มีควัน ลุกขึ้นเองได้...”

มาเรียริมฝีปากขมุบขมิบเกือบจะไม่มีเสียงลอดผ่านลำคอออกมาเป็นคำพูด ฉุดแขนไชยยันต์ให้ผงะถอยห่างออกมา สรรพสิ่งรอบด้านรวมทั้งสองเงาตัวของคนทั้งสองสั่นวูบวาบเป็นภาพตะคุ่มเคลื่อนไหวไปมาจากรัศมีของเปลวที่ลุกแลบอยู่นั้น มันลุกเต็มบริเวณคูหาลักษณะวงกลมมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 20 เมตรนั้น เหมือนกับว่าจะเป็นกองเพลิงที่ไม่รู้วันดับ เปลวอันงามระยับจับตานั้นโปร่งบาง เบื้องล่างเป็นสีน้ำเงินปลายยอดจางลงเป็นสีม่วงแลบเลียได้ระดับสม่ำเสมอ เป็นกองไฟที่งามที่สุด เท่าที่คนทั้งสองเคยพบเห็น แม้แต่เพลิงประดิษฐ์ด้วยเทคนิคทางวิทยาศาสตร์ของมนุษย์เอง

ไชยยันต์พยายามเรียกสติสัมปชัญญะกลับคืนมาสู่ตัวเพ่งพิจารณากองไฟนั้นอย่างพิเคราะห์

"มันเกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วทำไมสีของมันจึงดประหลาดอย่างนั้น?"

เขากล่าวเหมือนจะรำพึงกับตัวเอง

"เหมือนใครเอาบรั่นดี หรือแอลกอฮอล์มาราดไว้แล้วจุดไฟขึ้น นี่เราไม่ได้ฝันไปไม่ใช่หรือ ไชยยันต์?"

เสียงของมาเรียสั่นสะท้าน

อดีตนายทหารปืนใหญ่กัดริมฝีปากแน่นจนแทบห้อเลือด พยายามจ้องฝ่าเข้าไปในเปลวสีม่วงน้ำเงินอันงามระยับนั้น ความโปร่งบางของพนมเพลิงที่โชติช่วงอยู่ ทำให้สามารถมองทะลุลงไปเห็นถึงพื้นอันเป็นต้นแหล่งที่ไฟผุดขึ้นมา และเลยผ่านไปเห็นผนังหินวงกลมของบริเวณคูหานั้นได้รางๆ เพดานที่สูงขึ้นไปประมาณสิบวาเศษรู้สึกว่าจะเป็นโพรงช่องขึ้นไป มีอยู่มากมายหลายช่องคล้ายท่ออากาศ แต่ก็มืดมิดคลุมเครือ ไม่อาจจะมองผ่านขึ้นไปได้ตลอด ว่ามันนำขึ้นไปสู่ที่ใดบ้างในทิศทางที่ต่างหมอบดูอยู่ในขณะนี้ เพราะมีหินย้อยห้อยเกะกะอำพรางอยู่ทั่วไป **การที่โผล่มาพบเข้ากับสิ่งประหลาดอัศจรรย์ ทำให้ทั้งสองเกือบลืมเสียสนิทว่าอะไรเป็นเป้าหมายสำคัญในการติดตามเข้ามา** จะโดยสัญชาตญาณที่ออกเหนือบังคับหรืออะไรก็สุดที่จะบอกได้ มาเรียพยายามที่จะรั้งเขาให้เคลื่อนถอยห่างออกมาอีกอย่างหวาดหวั่นพรั่นใจขีดสุด แต่ไชยยันน์ยังหมอบอยู่กับที่และกอดหล่อนไว้แน่น ไม่ยอมให้ขยับเขยื้อน

“เห็นแก่พระเจ้า...ถอยเถอะ ไชยยันต์!”

หล่อนสำลักออกมาเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ

“ยังไม่ถอย จนกว่าเราจะรู้แน่ว่ามันคืออะไร ทำใจดีๆไว้เมย์ ลืมเสียแล้วหรือว่าเรากำลังตามรอยไอ้ค้างคาวมหากาฬนั่นมา ลองคิดดูซิว่าไอ้สัตว์นรกตัวนั้นมันหายไปไหน?”

คำพูดอันเด็ดเดี่ยวมั่นคง แสดงถึงความแน่วแน่แห่งพลังใจของเขา ช่วยปลุกสติมาเรียให้กลับคืนมา หล่อนฉายไฟตรวจดูตามพื้นบริเวณที่หมอบหลบกันอยู่แล้วทำตาเหลือก

“ไชยยันต์!! ดรอยเลือดนี่ มัน-มันคลานลงไปยังกองไฟโน่น!”

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างตกใจ

“แน่ใจหรือ”

“ก็ดูซิ ดูรอยของมันคลานจากโขดหินก้อนนี้ลงไปนั่ง รอยเลือดยังเป็นทางอยู่เห็นชัด!”

มาเรียพูดกระหืดกระหอบ นกผจญภัยหนุ่มชาวกรุงหดหายลง เค้าหน้าเต็มไปด้วยความสยองใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อทั้งคู่เห็นร่องรอยเหล่านั้นอย่างชัดเจนตามการชี้บอกของเพื่อนสาว

ไอ้ค้างคาวสูบเลือดคลานเข้าไปสู่กองไฟนั้นจริงๆ!

“มันเผาตัวเองหรือยังไง แต่ทำไมเราถึงมองไม่เห็นซากมันเลย”

ทันใดนั้นเอง สิ่งหนึ่งก็ผ่านเข้ามาในความรู้สึกของทั้งสองพร้อมกัน ต่างหันมาจ้องตากันเอง

“คุณคิดเหมือนผมหรือเปล่า?”

“อะไร?”

“เราสองคนอยู่ใกล้เปลวไฟที่กำลังลุกโชติอยู่นั่นแค่นี้เอง ทำไมเราถึงทนอยู่ได้โดยไม่มอดไหม้ตายดับไป”

“ฉันก็สงสัยอย่เหมือนกัน ตามปกติแล้วเราจะทนอย่ไม่ได้เลยถ้าเข้ามาอยู่ใกล้แค่นี้”

ไชยยันต์ป้ายแขนเช็ดริมฝีปาก ซอยเปลือกตาถี่ๆ จับมองอยู่ที่เปลวไฟกองมหึมาที่กำลังคราง ฮืออยู่อย่างแผ่วเบานั้น

“คุณรู้สึกร้อนมากไหม?”

“ก็ปกติเป็นอุณหภูมิเดิมกับที่เราผ่านปากถ้ำเข้ามานั่นแหละ ไม่ได้ร้อนเพิ่มขึ้นเลย”

“ข้างหน้าที่เราเห็นอยู่นี่ มันคือไฟ!”

“ใช่! สายตาฉันมันก็เห็นอย่างเดียวกับคุณนั่นแหละ ไฟแน่ ไฟที่ลุกเป็นเปลวโชติช่วงทีเดียว!”

มาเรียยืนยัน

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายอันแห้งผากลำคอ ค่อยๆพยุงตัวลุกขึ้นยืน เพื่อนสาวผ้ร่วมสถานการณ์ยืนตามขึ้นด้วย

“ลองดูว่าเราจะเข้าไปใกล้มันได้มากเท่าไหร่?”

ไชยยันต์กระซิบพร้อมกับขยับตัว จะไต่ก้อนหินที่ยืนเกาะอยู่ตรงไปยังบริเวณที่เป็นแอ่งกระทะ มาเรียเหนี่ยวไหล่ไว้อีก พอเขาหันกลับมามองตาหล่อนก็กลั้นใจ พยักหน้า

“ตกลง ไชยยันต์”

ชายหนุ่มยิ้มให้ ตบเบาๆ ที่ไหล่อย่างปลอบใจ แล้ว ค่อยๆ ไต่ล่วงหน้าลงไปก่อนอย่างระมัดระวัง เปลวอันแลบเลีย

ไพติช่วงด้านริมสุด บัดนี้อยู่ห่างจากเขาเพียงสองวาเท่านั้น ไอผ่าวของมันโชยวูบวาบมากระทบกายทำให้ต้องชะงักรีรออยู่อึดใจแต่แล้วก็เคลื่อนต่อไปอีกด้วยกำลังใจอันกล้าหาญมั่นคง สัมผัสที่ได้รับมันเหมือนกับลมร้อนที่พัดผ่านมาจากทุ่งแห้งในยามบ่ายที่มีแดดแรงกล้าเท่านั้น เป็นเพียงไออุ่นน่าพิศวง

ในที่สุด ทั้งเขาและหล่อนก็พบตนเองมาแอบหลบอยู่กับก้อนหินที่งอกสูงต่ำทั่วไป ท่ามกลางรัศมีสีน้ำเงินปนม่วงที่แลบแปลบวาบราวกับไฟสีในไนต์คลับ พยายามค่อย ๆเลาะลัดเคลื่อนเข้าไปใกล้ส่วนเปลวของมันมากที่สุด...ทีละก้าว...

ครั้นแล้วบัดนั้นเอง อย่างคาดคิดไม่ถึงมาก่อน มาเรียผู้ลังๆรอ ๆด้วยอาการขลาดกลัว ก็ยื่นมือของหล่อนออกไปสัมผัสกับบริเวณเปลวตอนหนึ่งอย่างรวดเร็ว ครั้งแรกหล่อนกระตุกมือกลับ แล้วอีกพริบตาต่อมา ก็ยื่นมือเข้าไปลนอีก ครั้งนี้แหม่มสาวลนมือแช่อยู่เช่นนั้น หันมาเบิกตากว้างมองดูเขาอย่างตะลึงงันเหมือนถกสาปไปอีกครั้ง ไชยยันต์ยื่นมือเข้าไปสัมผัสบ้าง แล้วก็มีความรู้สึกเหมือนกับว่า ต่อให้เห็นเทวดามาปรากฏตนสำแดงร่างอยู่เบื้องหน้าบัดนี้ก็จะไม่อัศจรรย์ใจเท่า

“พระพุทธ!...พระธรรม!...พระสงฆ์!...”

เขาขยับริมฝีปากขมุบขมิบ ยกแขนอีกข้างหนึ่งขึ้นกัดเหมือนจะไม่เข้าใจว่าตนเองฝันไปหรือเปล่า

สัมผัสที่ได้รับ มันเป็นแต่เพียงไออุ่นเท่านั้น ดูยังจะเย็นเสียกว่าเครื่องเป่าผมที่ช่างตัดผมผู้สะเพร่าจี้เข้ามาแช่ติดหนังศีรษะเสียอีก ไม่ว่าจะลองเอามือแหย่ลนเข้าไปยังบริเวณใดของเปลวเพลิง

"ไฟเย็น!"

มาเรียอุทานออกมา แต่มันก็ดังไม่เกินกระซิบ ใบหน้านั้นตื่นเต้นประหลาดใจจนสดจะบรรยายได้ กายสั่นเทิ้ม ความพิศวงงงงันสะกดหล่อนให้ยืนลืมตาจ้องค้าง ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะหนึ่ง ไชยยันต์เองก็ยืนตัวแข็ง ประสาททุกส่วนชาดิกไปหมด ไม่แน่ใจว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว เขามาได้สติเมื่อเพื่อนสาวเขย่ากายโดยแรง

"ไชยยันต์ เป็นอะไรไปหรือเปล่า?"

"ผมยังปกติเรียบร้อยดีเมย์ แล้วรู้สึกตัวด้วยสติสัมปชัญญะครบถ้วนบริบูรณ์ เรากำลังพบกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอันมหัศจรรย์พิสดารที่สุด โดยที่ไม่เคยมีนักธรรมชาติวิทยาคนใดบันทึกไว้ก่อน นอกจากในนิยายหรือเทพปกิรณัมเท่านั้น ไฟเย็น...ไฟที่เป็นเปลวโชติช่วงโดยปราศจากเชื้อ ปราศจากควันและไม่มีการเผาไหม้ ต่อให้พระไครสท์ของคุณ หรือสัมมา-สัมพุทธเจ้าของผม เสด็จลงมาปรากฏพระวรกายให้เห็นอยู่เบื้องหน้าเราในขณะนี้ ผมก็ยังไม่แปลกใจเท่ากับเห็นไฟประหลาดกองนี้"

มาเรียถอยห่างจากกองเพลิงนั้นออกมาเล็กน้อย ล้วงซิปโป้ออกมา ขีดจุดเป็นเปลวขึ้นแล้วทดลองลนกับฝ่ามือของตนเอง ความร้อนจากไฟที่จุดบุหรี่อันเกิดจากเปลวขนาดปลายก้อยนั้น ทำให้หล่อนต้องสะดุ้ง ยืนยันให้ทราบชัดว่าไฟย่อมร้อนและย่อมเผาไหม้ ยังไม่แน่ใจนัก...หล่อนลนปราดเข้าไปที่แขนของไชยยันต์เพื่อพิสูจน์อีกครั้ง ชายหนุ่มสะดุ้งโหยง อุทานออกมาด้วยความตกใจ

“ถูกแล้วเราไม่ได้ฝันไปเลย ขึ้นชื่อว่าไฟ...ต้องร้อน แต่ไฟที่ลุกท่วมอยู่เบื้องหน้าเรา เหตุใดมันจึงผิดธรรมชาติที่เราเคยเรียนรู้เช่นนี้”

หล่อนพูดอย่างยากเย็น แล้วทันใดนั้นก็ถอนเส้นผมสีทองจากศีรษะออกมาเส้นหนึ่ง ยื่นลนเข้าไปในเปลวที่แลบเลียสะพัดพลิ้วอยู่ เส้นผมยาวขนาดคีบเศษของหล่อนเส้นนั้น ถูกวะไอลมเป่าให้ปลิวไสวเหมือนมีพัดลมเป่าอยู่เบื้องล่าง แต่ไม่ได้มอดไหม้ไปเลย ไม่ว่าจะลนอยู่นานถึงอึดใจใหญ่ๆ ในที่สุดหล่อนก็ปล่อยออกจากการคีบถืออยู่ในนิ้ว มันลอยเคว้งคว้างขึ้นไปอยู่ยอดเปลว แล้วก็ปลิวหายลับไปเบื้องบน

“สาบานก็ได้ว่า ไม่ว่าอินทรีย์หรือวัตถุใดที่จะผ่านเข้าไปกลางเปลวของมัน จะไม่มีวันได้รับอันตรายเลย”

แหม่มสาวร้องขึ้น ขยับจะก้าวเข้าไปสู่กองเพลิงเต็มตัว แต่ไชยยันต์คว้าแขนไว้

“อย่าเข้าไป!”

“ทำไม มันไม่ร้อนเลย มันอาจเป็นไฟที่พระนางสองพันปี ในนิยายของแฮ็กการ์ด อาบเพื่อให้ดำรงความสาวเป็นอมตะก็ได้”

“อาบแล้วสาวสวยขึ้น มันก็ดีอยู่หรอก แต่ผมเกรงว่าคุณจะเหี่ยวเป็นคางคกตายซาก หรือมิฉะนั้นก็กลายเป็นขี้เถ้าไปในพริบตาใดพริบตาหนึ่งที่ได้จังหวะอันร้อนแรงของมันขึ้นมา แต่เพียรยามเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยงในสิ่งที่เราไม่สามารถจะรู้และเข้าใจได้เลย แล้วก็อย่าไปเพ้อพกหลงใหลอยู่ในความแปลก

ประหลาดพิสดารของมัน มาช่วยกันพิจารณาดีกว่า มันเป็นอะไรแน่ และเกิดขึ้นได้อย่างไร”

แววตาของมาเรียเป็นประกายแววววาวแจ่มใส หล่อนจ้องดูกองไฟนั้นอย่างลุ่มหลง บางสิ่งบางอย่างกระตุ้นเตือนเชิญชวนให้อยากจะถลาโลดเข้าไปอาบอยู่กลางเปลวอันงามระยับจับตาของมันเหมือนผีเสื้อที่พิศวาสต่อไฟแสงจันทร์ แต่ไชยยันต์ยึดแขนไว้มั่น ถึงแม้จะรู้สึกว่ามันเป็นไฟเย็นอันน่าพิสมัย แต่เขาก็ไม่อาจเชื่อมั่นวางใจสิ่งใดได้ทั้งสิ้นในการหลวมตัวเข้าไปแตะต้องสัมผัสกับมันเข้า

สิ่งใดจะมาเป็นประกันได้ว่ามันจะเป็นไฟแพรเช่นนั้นตลอดไป โดยไม่ร้อนรุนแรงขึ้นมาในวินาทีหนึ่ง เมื่อโอกาสของมันมาถึง

ไชยยันต์จูงข้อมือมาเรีย นำเดินย่องเลาะลัดไปตามก้อนหินที่งอกอยู่ริมๆขอบ ใช้อาการใคร่ครวญพิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนที่สุด แล้วก็สังเกตเห็นพื้นอันเป็นต้นกำเนิดของเพลิงกองนั้นเต็มไปด้วยช่องพรุนเป็นรูฉลุลงไป ลักษณะคล้ายๆตะแกรง แต่ละรูที่ทะลุพื้นลงไปเหล่านั้นมีขนาดไม่เท่ากัน บางรูก็แคบเล็กขนาดช่องเตาขนมครก และบางรูก็ใหญ่ขนาดรอยเท้าช้าง เปลวไฟโหมพวยพุ่งขึ้นมาจากรูฉลุเท่านั้นแล้วมารวมกันเข้ากลายเป็นเพลิงกองใหญ่ที่รัศมีสว่างนวลอย่างไม่มีวันรู้ดับ

“ดูที่ช่องรูเหล่านั้น...”

เขากระซิบ พร้อมกับบุ้ยปาก

“ลักษณะของมันคล้ายๆ นมหนู ที่พ่นแก๊สชนิดหนึ่งออก

พอสัมผัสกับอากาศเบื้องบนก็กลายเป็นเปลวลุกโดยปฏิ-กิริยาทางเคมี แต่มันจะเป็นแก๊สชนิดใด และปฏิกิริยาทางเคมีที่ซับซ้อนเพียงไรเป็นสิ่งที่เราไม่รู้ โลกนี้เต็มไปด้วยแร่ธาตุมนุษย์เรายังไม่สามารถค้นพบอีกมากมายนัก อากาศที่เราหายใจอยู่ในถ้ำนี่ เราก็ยังวิเคราะห์ไม่ได้ว่ามีอะไรเจือปนอยู่”

“แล้วคุณคิดหรือเปล่าว่า ไอ้ค้างคาวตัวนั้นมันคลานลงไปสู่กองไฟประหลาดนี่ทำไม?”

คำถามของมาเรีย ทำให้ไชยยันต์ต้องกัดริมฝีปาก สัง-หรณ์บางอย่างวบขึ้นส่สมองคิด แต่เขาก็ไม่อยากจะเชื่อ

“มันอาจรู้อยู่แล้วว่าเป็นกองไฟที่ไม่มีอันตรายอะไรจึงเดินผ่านไปตามทิศทางของมัน ประเดี๋ยวลองเลาะอ้อมไปให้อาจเห็นช่องทางไปของมันอีกด้านหนึ่งก็ได้”

“ทำไมเราไม่ลุยตัดผ่านกองไฟไปอย่างมัน?”

“ถ้าไม่จำเป็นขีดสุดก็อย่าเพิ่งดีกว่า ผมรู้ว่าคุณตื่นเต้นอยากที่จะทดลองอาบเปลวของมันดู แต่มันเป็นความคิดที่ไม่ควรจะกล้า”

มาเรียไม่วายจะเอามือเข้าไปแกว่งราเปลวสีม่วงแกมเขียวนั้นอีกครั้งอย่างติดอกติดใจ แล้วเดินเลาะก้อนหินตามหลังเขาไป ครู่ใหญ่ต่อมานั้นเอง ไชยยันต์ก็พบกับอุโมงค์อีกช่องหนึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับที่เขาและมาเรียโผล่ออกมา และเพื่อความแน่ใจ เขาพยายามสำรวจรอบ ๆ ขอบต่อไปเพื่อค้นหาลู่ทางอื่น ๆ จนกระทั่งย้อนกลับมาพบกับทางเดิมอีกครั้ง

“มีทางทะลุออกไปอยู่ทางเดียว ตรงที่เราพบเมื่อตะกี้” เขาบอก แล้วชวนมาเรียเดินเลาะวนมาจนถึงตำแหน่ง

นั้น ช่วยกันตรวจหาร่องรอยของสัตว์ร้าย แต่ก็ไม่พบวี่แววอะไร ทั้งสิ้นรอยเลือดที่ปรากฏอยู่กับพื้นมาตลอดระยะทางให้ตามโดยสะดวกนั้น ขาดหายหมดสิ้นไปตำแหน่งสดท้ายตรงที่สันนิษฐานกันว่ามันไต่ลงมาจากโขดหินคลานลงสู่กองไฟเท่านั้น

ตรวจดูใจกลางกองเพลิงก็มองไม่เห็นช่องทางเลยว่ามันจะชำแรกแผ่นดินหายไปได้อย่างไร เพราะรูพรุนเหล่านั้นไม่มีรูใดที่ใหญ่พอจะให้ร่างของมันมุดลอดลงไปได้ จึงลงความเห็นได้ประการเดียวเท่านั้นคือมันคลานผ่านกองไฟประหลาดจากฝั่งหนึ่งมายังช่องอุโมงค์อีกฝั่งหนึ่ง คือตำแหน่งที่พากันยืนงงอยู่ในขณะนี้

ก็แล้ว...**รอยเลือดจากบาดแผลของมัน อันตรธานไปไหนหมด?**

“ถ้ามันไม่ละลายหายไปในกองไฟประหลาดนั่นก็แปลว่าเลือดของมันหยุด เมื่อผ่านเข้าไปในกองไฟ”

มาเรียพูดขึ้นลอย ๆ

ไชยยันต์ขมวดคิ้วแทบจรดกัน **เพียรตรวจแล้วตรวจอีกตามพื้นอุโมงค์ แต่ผลก็เหมือนเดิม เขาไม่พบร่องรอยจากเลือดของค้างคาวมหากาฬตัวนั้นเลย ซึ่งถ้าหากว่ามันคลานออกไปทางช่องนี้จริง**

“เลือดหยุด เมื่อผ่านเข้าไปในกองไฟ...”

เขาพึมพำ ทวนประโยคหล่อนช้า ๆดวงตาหรีลงขณะที่จ้องไปยังรัศมีอันพร่างพราย ซึ่งกำลังลุกวูบวาบอยู่

“บาดแผลอาจถูกเชื่อมสนิท ความเจ็บปวดทรมานอาจหมดสิ้นไป...”

เสียงของแหม่มสาวดังแผ่วเบาต่อมา

“มันจะเป็นไปได้อย่างไร?”

“เมื่อเรามาพบกับเปลวไฟโชติช่วง และพบต่อไปว่า แทนที่มันจะร้อน กลับเพียงแค่อุ่นสบาย เราก็ได้ถามตัวเราแล้วเหมือนกันไม่ใช่หรือ มันเป็นไปได้อย่างไร!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่อึ้ง

“คิดให้ดีไชยยันต์ คิด! ไอ้ผีดิบมันตรัยนั่นเดินนำค้างคาวที่ต้องเจ็บเข้ามาในถ้ำนี้เพื่ออะไร มันซมซานเลือดสาดเข้ามาเป็นกระเสือกกระสนจนดูเหมือนว่า น่าจะขาดใจตายเสียก่อนกลางทาง แต่มันก็ยังพยายามจะแถกไถต่อไปจนกระทั่งมาถึงไฟประหลาดกองนี้ แล้วมันก็โผเข้าไปสู่กองไฟ ไม่มีปัญหา เจ้าไอ้นักบวชโล้นผู้ลึกลับนั่นแหละเป็นผู้ชักนำมันเข้าไป แล้วหลังจากนั้นเราก็ไม่พบรอยเลือดของมันอีก จะว่ามันเผาตัวเอง เราก็เห็นแล้วว่าไฟกองนี้ไม่ร้อนพอที่จะเผาผลาญอะไรได้...”

“ถ้างั้น หมายความว่า...”

“แหล่งไฟประหลาดนี่แหละ คือแหล่งโอสถอันวิเศษสุดวิเศษเยียวยาบาดแผลสาหัสของมันให้หายสนิท ชุบชีวิตใหม่ให้แก่มัน พอเจ็บหนักมันก็กระเสือกกระสนมาอาบไฟที่นี่ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็อาจกลับคืนมาเป็นของมันตามเดิม ฉันรู้ตัวเองว่าพูดเหมือนนิยาย แต่คุณคิดว่าพอจะมีข้อสันนิษฐานอะไรที่ดีกว่านี้บ้างไหม? แหล่งไฟแห่งนี้อาจต้องประกอบกับเวทมนตร์มหาเสน่ห์ของไอ้นักบวชโล้นคนนั้นด้วย ในการช่วยรักษาบาดแผลเจ้าเสัตว์ประหลาดนั่น”

“ไฟทิพย์...ไฟอมตะ...มันน่าหัวเราะให้ฟันหัก”

"แต่ฉันก็รู้ว่าคุณหัวเราะไม่ออก เพราะฉะนั้นอย่าหัวเร
ดีกว่า"

ไชยยันต์ทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหิน เหยียดขาเหยียด แขนยาวออกไปพัก คว้ากระติกหาบรั่นดีด้วยความเคยชิน แต่ก็หมดหวัง นึกขึ้นมาได้ว่ามันเกลี้ยงฉาดหมดสิ้นไปนานแล้ว ในกระติกของเขาขณะนี้มีแต่น้ำสำหรับดื่มกลั้วคอเท่านั้น เขาส่งไปให้เพื่อนสาวผู้ร่วมตายก่อน แต่หล่อนสั่นศีรษะปฏิเสธ จึงยกขึ้นกรอกใส่ปากสองสามอึก แล้วถอนใจเฮือก

"เมื่อเล็กๆ ผมชอบอ่านนิยายเหลือเชื่อ ประเภทปาฏิ-หาริย์กฤษฎาภินิหาร เวทมนตร์มายา คาถาอาคม ของวิเศษ..."

ครั้นแล้วเขาก็กล่าวขึ้นปนหัวเราะหึๆเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย เอื้อมมือไปฉุดแขนมาเรีย ซึ่งยังยืนอยู่ให้ทรุดตัวลงนั่งข้างๆ

"พอโตขึ้นผมก็เลิกอ่าน หมดความนิยมนิยายประเภททารกนั่นเพราะเห็นว่ามันไร้เหตุผล ไร้สาระแก่นสาร แต่เดี๋ยวนี้ทำไมผมถึงมาพบเข้ากับเรื่องราวคล้ายๆนิยายที่เคยอ่านตอนเด็กๆก็ไม่รู้ พบในขณะที่ผมก็ไม่ได้ตาย และไม่ได้ฝัน ตาทั้งสองลืม มีลมหายใจ มีสติสัมปชัญญะและประสาทสัมผัสรับรู้ทั้งหลายพร้อมมูล แล้วนี่เราจะเอาหน้าที่ไหนไปบอกเล่าให้คนอื่นเขาฟังได้ หือม์ เมย์"

มาเรียหัวเราะเบาๆเอาศีรษะพิงไหล่เขา เหม่อมองดูกองไฟนั้นอย่างหมดอาลัยตายอยากต่อความหวังทั้งมวล

"นี่ยังอุตส่าห์หวังอีกหรือว่า เราจะมีชีวิตรอดไปบอกเล่า

เรื่องราวเหล่านี้ให้ใครฟังได้ สำหรับฉันไม่หวังอะไรแล้ว พระเจ้าประทานสิ่งต่าง ๆให้เรามาในระดับของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น แต่สิ่งที่เผชิญและแวดล้อมเราอยู่ขณะนี้ มันเกินเลยสติปัญญาของเรา”

เขาโอบแขนกอดหล่อนไว้ ดึงให้เข้ามาแนบ

“อย่าท้อถอย เราต้องสู้กับมันจนลมหายใจห้วงสุดท้ายของชีวิต อย่ามองสิ่งรอบตัวในขณะนี้ไปในด้านน่าหวาดกลัว แต่จงมองมันในแง่ขบขันเสียให้หมด มันยิ่งแปลกพิกลเท่าไหร่ มันก็ยิ่งน่าหัวเราะเท่านั้น ถ้าแม้ว่าผมจะต้องตายลงด้วยความประหลาดมหัศจรรย์ชนิดบ้าบอคอแตกเหล่านี้เมื่อไร ผมจะหัวเราะให้ดังที่สุด”

กล่าวจบเขาก็หัวเราะก้องขึ้น ดังสะท้อนไปทั้งคูหาหิน มาเรียยิ้มทั้งน้ำตาที่คลอหน่วย เผยอกายขึ้นจูบเบา ๆที่แก้มที่เรอกครึ้มไปด้วยเคราของอดีตนายทหารหนุ่ม

“ฉันไม่เคยเห็นใครเหมือนคุณมาก่อน ไชยยันต์ เสน่ห์ของคุณอยู่ที่การหัวเราะนี่แหละ ตกลง! ก่อนตายฉันจะร่วมหัวเราะกับคุณด้วย หัวเราะให้มฤตยูอายทีเดียว”

“ดีมาก! ในชีวิตของผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้พบกับวีรสตรีเช่นนี้ ความน่ารักของคุณก็อยู่ตรงที่กล้าหาญและมีน้ำใจนี่แหละกว้างขวางนี่เอง”

“ฉันรู้ว่าคุณกำลังหาอุบายปลุกปลอบใจฉัน...”

กังวานเสียงของหล่อนเศร้าซึม แต่ยังฝืนยิ้ม ทว่าชั่วขณะเดียวของความท้อแท้ทอดอาลัยนั้นก็เปลี่ยนมาเป็นความกร้าวแข็งกระปรี้กระเปร่าตามเดิม ถามหน้าตาเฉยต่อมาว่า

“ฉันมีความ ‘น่ารัก’ เพียงสองสิ่งนี้เท่านั้นเองหรือ?”

“ก็แค่นั้นเอง!”

“ร่างกายของฉัน ไม่น่ารักหรอกหรือ”

หล่อนจ่อริมฝีปากชิดริมหู

เขาก็จูบที่แก้ม แล้วกระซิบกรอกช่องหูเช่นเดียวกัน

“อกใหญ่เกินไป ขนมากเกินไป อารมณ์แรงยิ่งกว่าไฟป่า–แล้วก็เหี้ยมโหดดุเดือด...แซโดแมโซคีสซ์ม!”

มาเรียถอนใจเบา ๆ ตาสีมรกตกระทบแสงไฟโชติตระการอันแลบเลียอย่ ย้อมให้กลายเป็นเสมือนลูกแก้วสีวิจิตร ชำเลืองด้วยอาการตัดพ้อน้อย ๆจับที่ใบหน้าเขา แล้วนั่งชันเข่าเอามือเท้าคาง

“ถ้างั้นคุณก็โกหกฉัน”

“โกหกเรื่องอะไร?”

“เมื่อคืนนี้คุณบอกฉันว่าทุกส่วนในร่างกายของฉันน่ารักน่าลิ้มไปเสียหมด คุณเชยชมดมดอมมันโดยไม่เว้นแต่ตารางนิ้วเดียว คุณจูบมันได้ทุกส่วน แล้วก็บอกว่าไม่เคยจูบใครมาก่อนเช่นนั้น”

“เอาอะไรกับคนหน้ามืดเพราะราคะ”

ถ้าเป็นผู้หญิงไทยสักคนหนึ่ง ในถ้อยคำชนิดนี้ ไชยยันต์รู้ตัวดีว่าเขาคงถูกฆ่าดับไปคามือ แต่แม่สาวผมทองเลือดผสมเยอรมันฝรั่งเศสผู้เห็นเกมพิศวาสเป็นเพียงกรีฑาประเภทหนึ่ง กลับมองดูเขาด้วยอาการฉงน

“โดยจริงใจ คุณไม่ชอบฉันเลยหรือ?”

“ในด้านไหน?”

มาเรียอึกอัก หาคำพูดไม่ถูก

“ทุกด้าน?”

“ภิรมย์สมส่กับคณ เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์พันลึกสำหรับผม เป็นความตื่นเต้นล้นขีดเกินขอบเขต ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำให้ผมดาลใจได้เหมือนมาก่อน แต่นี่แน่ะมาเรีย-เดียร์ฮาร์ต!!... ไซยันต์ไม่ชอบให้ตัวเองถูกมัดมือไขว้หลัง โดยมีผู้หญิงสักคนหนึ่งเปลือยกาย ยืนเหยียบอกแล้วกระหน่ำด้วยแส้ม้าแล้วบังคับให้ทำ cunnilingus”

“คณรู้ตัวดีว่าคณไม่ได้เป็นคนอ่อนแอ สิ้นอำนาจในตัวเอง จนถึงกับที่ฉันจะต้องบังคับได้ตามอำเภอใจเช่นนั้น”

“แล้วด็อกเตอร์ฮอฟมันล่ะ?”

“หลายต่อหลายครั้งนับไม่ถ้วนที่ฉันรำคาญต่อเสียงนอนกรนราวกับลาของเขา คร่ำเคร่งอยู่กับตำราหรือมิฉะนั้นก็งานสำรวจ ก่อนนอนยื่นปากมาจุ๊บฉัน 1 ที พร้อมกับคำพูดที่ฟังซ้ำซากว่า ‘กู๊ดไนท์’ แล้วก็ตายสนิทไปเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5-6 ชั่วโมง ฉันทนอยู่กับเขามาโดยไม่เป็นฝ่ายขอหย่าน่ะ ดีเท่าไหร่บ้างแล้ว”

“พัวร์ สเตเกล แอนด์ ฮอร์ริเบิ้ล มาเรีย!!”

“ขอบคุณที่กรุณาชมเชยฉัน!”

หล่อนประชด

“ว่าแต่นี่แน่ะ มาพูดกันเล่นๆ ระหว่างที่เรานั่งอับจนปัญญาต่อเหตุการณ์อยู่นี่...สมมติว่า ถ้าเรารอดชีวิตกลับไปได้...”

“ทำไม?”

“มาลองแต่งงานกันดูไหม?”

มาเรียเลิกคิ้ว จ้องหน้าเขาอย่างพิศวง

“ว่ายังไงนะ พูดใหม่ซิ?”

“แต่งงานกันไหม?”

“คุณชวนฉันรึ?”

“ถ้า...”

“ก็ไหนว่ากลัวฉัน?”

“คนเรา บางทีก็อยากลองอะไรในสิ่งที่มันพิสดาร เสี่ยงอันตรายดูบ้างเหมือนกัน”

“โน!”

คำตอบนั้นง่ายและสั้นที่สุดจากเค้าหน้าเฉยเมยปราศจากความยินดียินร้ายใด ๆทั้งมวล จนไชยยันต์ประหลาดใจ

“ทำไม?”

“คุณไปตามทางของคุณ ฉันไปตามทางของฉัน พบกันเมื่อไร จังหวะ เวลา และความพอใจของเราตรงกันเมื่อไหร่ เรารื่นเริงด้วยกันได้ พันธะในด้านมิตรภาพเรามีต่อกันได้เสมอไป แต่พันธะทางเพศสัมพันธ์ ไม่มี! เข้าใจ?”

“โอ! พระผู้เป็นเจ้า! ขอขอบคุณต่อพระองค์ที่บันดาลให้ข้าพเจ้าได้มาพบกับสตรีผู้งามน้ำใจเช่นนี้”

“คุณเย้ยหยันแดกดันฉันรึ?”

ไชยยันต์โอบกอด รั้งให้เข้ามาเอนแนบ

“อย่านึกว่าพูดเล่น ถ้ารอดตายเราแต่งงานกันเถอะ”

“และก็อย่านึกว่าพูดเล่น คำตอบคือ ‘ไม่’ เราเป็นเพื่อนกันดีที่สุดแล้วไชยยันต์”

“อยากจะถามบ้าง คุณไม่ชอบผมหรอกหรือ?”

“ชอบ แต่ไม่หมายความว่าจะรัก”

“แล้วคุณเคยรักใครบ้าง?”

มาเรียถอนใจอีกครั้ง

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน อาจไม่เคยเลยก็ได้”

คำพูดชนิดนั้นฟังแสลงหูน่าเกลียดที่สุดสำหรับหนุ่มไทย แต่ไชยยันต์ยามนี้เขารู้สึกพึงใจอย่างประหลาด **มาเรีย ฮอฟมัน มีอะไรที่น่าติดใจชวนคิดและค้น ยิ่งสนิทสนมร่วมเป็นร่วมตายกันมากเพียงไรก็ยิ่งอยากจะศึกษาเรียนรู้ให้มากขึ้นไปเท่านั้น**

ระหว่างที่เขานั่งพิศดูใบหน้าด้านข้างที่งามตามแบบตะวันตกนั้น หล่อนก็กล่าวต่อมาว่า

“หาที่ตายแหล่งใหม่ของเราต่อไปเถอะ อย่าให้ทุกสิ่งทุกอย่างมันสุดสิ้นลงเพียงตรงนี้เลย”

ว่าแล้วหล่อนก็เอามือข้างหนึ่งเท้าเข่าเขาไว้ ขยับตัวจะลุกยืน แต่ไชยยันต์รั้งแขนเหนี่ยวให้นั่งเคียงลงตามเดิม

“เดี๋ยว!...”

เขาหน่วงเวลา เหมือนชายหนุ่มสักคนหนึ่งจะพึงหน่วงเหนี่ยวคู่รักสาวไว้ ภายในสวนอุทยานที่มานั่งพลอดรักกันอยู่ มาเรียหันมาจ้องหน้าอย่างแปลกใจ หล่อนเพิ่งจะเรียนรู้ได้ซึ้งเดี๋ยวนี้เองว่า คนอย่างไชยยันต์ อนันตรัย เป็นคนไม่เคยหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่ออนาคตและหนักแน่นมั่นคงต่อเหตุการณ์อย่างที่สุด เขาเป็นนักผจญภัยจอมทรหดเกินกว่าที่หล่อนจะคาดเสียแล้วไป

“นั่งพักเอาแรงกันอีกสักเดี๋ยวเถอะ จะรีบร้อนไปไหน ก็ไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรทั้งสิ้นในขณะนี้ คตินิยมแบบคนไทยถือกันว่า คนเราลงถ้าจะถึงที่ตายแล้ว ไม่ว่าที่ไหนมันก็ต้องตายวันยังค่ำ เท่าๆกับที่ถ้ายังไม่ถึงที่ ต่อให้หลุดออกไปนอกโลกก็ยังกลับมามีชีวิตรอดอยู่ได้ เรามานั่งดู ‘เปลวไฟทิพย์’ นี่กันไว้เป็นขวัญตาดีกว่า แล้วก็ดูกันไว้ให้เต็มตาด้วย เขาว่ามันเป็นไฟในสวรรค์ นี่เรายังไม่ทันจะขึ้นสวรรค์เลย ได้เห็นเสียแล้ว นับว่าโชคดีมาก”

“คณยังเหนื่อยมากหรือ?”

“พักตั้งหลักอีกสัก 2-3 นาที กำลังเราจะดีกว่านี้”

“อย่างน้อยที่สุดเราก็ควรจะรีบตามรอยไอ้ค้างคาวกับเจ้าผีดิบนั่นให้เห็นชัดกันออกไปว่าเราหรือมันจะพินาศวอดวายกันไปข้างหนึ่ง”

ไชยยันต์ยิ้มแค่นๆ

“ความหวังของเราห่างไกลออกไปเสียแล้ว...”

เขาพูดพร้อมกับบุ้ยปากไปที่พื้น

“มีอะไรเหลือให้เราหวังได้อีก สำหรับเจ้าค้างคาวสูบเลือดตัวนั้น ตามรอยเลือดมันมาทุกระยะ หวังที่จะทันกันที่ใดที่หนึ่งแล้วก็ฟาดกันให้ยับ เห็นดำเห็นแดงออกไป แต่แล้วเพื่อนก็หนีเข้ามาอาบไฟชุบชีพชุบพลังขึ้นมาใหม่อย่างที่เราสันนิษฐานกันอยู่นี่ ป่านนี้บินปร่อไปไหนแล้ว อย่าไปมุ่งขับเคี่ยวจริงจังอะไรกับมันให้เสียเวลาเลย มาสนใจกับไฟของสาวสองพันปีนี่ดีกว่า สมมติว่าถ้ามันสามารถสมานบาดแผลของไอ้ค้างคาวนั่นได้จริงอย่างที่เราคิดกัน...”

“กำลังมีความคิดว่าเราควรจะเข้าไปอาบดูบ้างหรือยังไง?”

“ก็ไม่น่าคิดหรอกหรือ?”

“คุณเป็นคนห้ามฉันไว้เอง ตอนแรก”

“ตอนนั้นเรายังไม่รู้แน่ว่ามันสามารถจะทำให้เลือดของเจ้าค้างคาวนั่นหยุดและหนีพ้นจากเงื้อมมือเราได้โดยไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้อีก”

“แล้วคิดไว้ล่วงหน้าหรือยังว่าจะเกิดผลส่วนดีอะไรขึ้นสำหรับเราถ้าหากก้าวเข้าไปในกองไฟนั่น”

“อาจมีสภาพเป็นอมตะ หรือมีอะไรที่มันวิเศษเหนือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาขึ้นมาก็ได้”

มาเรียหัวเราะออกมาได้อีกครั้ง เพราะเท่าทันว่านั่นเป็นการสร้างความขบขันของเขา เพื่อทำลายประสาทอันตึงเครียดจนแทบระเบิด

“พูดให้ขันได้เสมอนะ อย่าทำเป็นแนะลู่ทางดีไปหน่อยเลย ประเดี๋ยวฉันก็จะแก้ผ้ากระโดดเข้าไปอาบมันเสียเท่านั้นแล้วหลังจากนั้น ฉันก็คงจะกลับออกมาในสภาพของผีดิบที่คอยสูบเลือดคนอย่างเจ้าปุโรหิตมันตรัย หรือค้างคาวอุบาทว์นั่น”

หญิงสาวกล่าวยังไม่ทันจะขาดคำ พริบตานั้นเอง ไชย-กันต์ก็กระตุกแขนโดยแรงกระชิบร้อนรน

“เงียบ! ดูนั่น!!

มาเรียหันขวับไปยังทิศทางที่เขาจ้องเขม็ง แล้วคว้าปืนขึ้นมาด้วยอาการสะดุ้งตกใจ

จากแสงสลัวที่เปล่งวับแวมอยู่ทั่วไป เงาของอะไรชนิดหนึ่งปรากฏทาบทับติดอยู่กับผนังหินด้านหนึ่งในช่องอุโมงค์ปากทางซึ่งต่างนั่งพักกันอยู่ เงานั้นสงชะลดเหมือนหลักหิน แต่เมื่อเพ่งพิจารณาสัณฐานรูปทรงของมันเป็นลักษณะของคนชัดๆ เพราะมีส่วนของลำตัว ช่วงไหล่ แขนอันยาวเหยียดที่ทอดไปข้างกายทั้งสองด้าน และศีรษะสัณฐานรูปเหมือนไข่โล้นเลี่ยนตั้งอยู่บนบ่า

เงาที่เกิดขึ้นจะต้องเป็นเพราะร่างนั้นยืนอยู่ในเส้นทางโค้งของอโมงค์มมหนึ่ง และบังแสงไว้เงาจึงทอดไปทาบติดอยู่กับผนังเรียบตรงข้าม

แหม่มสาวจ้องแล้วจ้องอีกในขณะที่ค่อยๆวาดลำกล้องไรเฟิลขึ้นมาอยู่ในท่าเตรียมพร้อม หล่อนหลับตาสะบัดหน้าแรงๆและลืมขึ้นเหม่อมองเพื่อให้แน่ใจที่สุด แต่ก็ไม่สามารถจะปลงใจอย่างไรได้ในสภาพอันคลุมเครือนั้น

แล้วก็ใจหายวบ ตัวเย็น...เมื่อภาพเงานั้นเคลื่อนไหวขยับเขยื้อนเล็กน้อย หล่อนจะลุกขึ้น แต่ไชยยันต์กดไหล่ไว้

"เฉยไว้ก่อน!"

เขากระซิบเบาที่สุด ตนเองจ้องภาพเงานั้นตาไม่กะพริบ

"ไอ้มัมมี่นั่น!...ต้องเป็นมันอย่างแน่นอน ยืนอยู่ริมทางโค้งด้านขวามือโน่น"

ความรู้สึกอันเต็มไปด้วยอาการขนลุกขนชันตื่นเต้นของมาเรีย ตรงกันกับเขาทุกอย่างโดยจักษุภาพที่เห็น

"อย่าเพิ่งกระโตกกระตากอะไรขึ้น สังเกตดูเงานั่นให้ดีว่ามันจะมีการเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไป"

เป็นเวลาอึดใจใหญ่ที่ทั้งสองสงบนิ่งจ้องภาพนั้นแทบจะไม่หายใจ แต่เงานั้นก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง คงอยู่ในลักษณะคนเฉยเป็นดษณีอย่างเดิม

"ตาเราฝาดไปกระมัง อาจเป็นเงาหิน"

ในที่สุดไชยยันต์ก็แผ่วเสียงลอดริมฝีปากออกมา แต่มาเรียบีบข้อมือเขาแน่น สั่นศีรษะ

"เป็นไปไม่ได้ เมื่อกี้นี้ฉันสาบานว่าเห็นมันเคลื่อนไหวได้สักน้อย เป็นอาการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิต!"

"เงามันเกิดขึ้นได้ยังไง?"

เขากระซิบเหมือนจะเปรยถามตนเอง

"มีแสงอยู่ทางด้านหลังของซอกด้านขวามือนั่น ตัวของมันยืนบังแสงไว้ เงาจึงทอดมาปรากฏอยู่ที่ผนัง"

โดยไม่กล่าวอะไรอีกไชยยันต์สะกิดเพื่อนสาว ทั้งสองค่อยๆเคลื่อนออกจากที่อย่างแผ่วเบาที่สุด กระชับไรเฟิลย่องไปตามทางเดินของอโมงค์เพื่อตรงไปยังโค้งเบื้องหน้า เมื่อเริ่มเคลื่อนออกจากที่ก็มองเห็นเงาของตัวเองทั้งสองบังแสงไฟทอดไปปรากฏอยู่ยังผนังเบื้องหน้าเช่นกัน

ภาพเงาที่เห็นอยู่ก็พลันค่อยๆ เคลื่อนหลบหายไปจากการปรากฏติดอยู่บนผนัง ทำให้ทั้งสองต้องหยุดชะงัก

"มันต้องเห็นเงาของเรา และถอยหลบเสียแล้ว" มาเรียบุกทัน

ไชยยันต์กัดริมฝีปากแน่น หันกลับไปมองดูกองเพลิงสีม่วงเบื้องหลัง แล้วลากแขนมาเรียให้หลบเข้ามาบังอยู่หลังโขดหินริมผนังเพื่อไม่ให้เงาปรากฏฟ้องชัดออกไปยังผนังอุโมงค์เบื้อง

หน้าอันเปรียบเสมือนจอรับภาพ สงบนิ่งแฝงกายอยู่ตรงนั้น อึด
ใจต่อมาของการรอคอยด้วยหัวใจอันเต้นระทึก ต่างก็เห็นเง
ของไอ้ผีดิบพันปีเคลื่อนโผล่ออกมาปรากฏให้เห็นอีก

พอออกย่องกริบต่อไปพ้นโขดหิน กำบังเงาทอดไปเบื้อ
หน้าครั้งใด มันก็วูบหายไปครั้งนั้นเหมือนจะเป็นการหลอกล่
คุมเชิงกันโดยอาศัยสังเกตเงาของกันและกันอยู่คนละมุมช่อ
ทางเดิน ทั้งสองหันมามองหน้ากัน

“มันเห็นเงาของเราแน่ และคล้าย ๆ จะหลอกล่อให้ตาม
รู้สึกว่าจะบังเหลี่ยมกันอยู่ในระยะห่างออกไปนี้เอง เพียงแค่หั
โค้งข้อศอกนี่เท่านั้น”

มาเรียว่า

“ไปให้ถึงมุมโค้งนั่นเลยดีกว่า”

ไชยยันต์ตัดสินใจ แต่แหม่มสาวหรี่ตาคิด

“เชื่อเถอะ แม้เราจะโผล่ลับโค้งนั่นก็จะไม่มีวันเห็นตัว
มันได้เลย เพราะมันรู้อยู่ล่วงหน้าแล้ว โดยอาศัยสังเกตจากเงา
การเคลื่อนไหวของเรา พอเราโผล่ไปถึงตรงนั้นมันก็ต้องหลบ
ไปในทิศทางที่เรามองไม่เห็นตัว อย่างมากก็คงไปปรากฏเงาให้
เห็นอีกที่ใดที่หนึ่ง เมื่อเห็นเราไปถึงที่นั่นแล้วเพื่อวัตถุประสงค์
อะไรสักอย่าง ฉันคิดว่ามันเจตนาล่อให้ตามแน่นอน”

“เดียว ดูเชิงมันอีกสักครู่”

อดีตนายทหารปืนใหญ่บอก กดไหล่เพื่อนสาวให้ทรุดราบ
ลงกับพื้น อำพรางเงาที่จะทอดไปปรากฏอยู่ยังผนังเบื้องหน้า
อีกครั้ง

จริงดังคาด พักใหญ่ของการสงบนิ่งอยู่กับที่โดยไม่เผยอนไหวหรือยอมให้ร่างกายบังแสงไฟปรากฏเงาขึ้น เงาเปรียบเสมือนาของสิ่งอันลี้ลับที่สุดก็ผ่านจอรับภาพอันเป็นผนังหินกรวมชาติเข้ามาให้เห็นอีกราวกับเงาหนังตะลุง ครานี้เห็นสัณฐานรูปร่างชัดเจนเกือบตลอดทั้งตัว ภาพจากเงาดำนั้นดูราวกับว่า ถ้ามันยังยืนนิ่งอยู่กับที่โดยไม่หลบไปไหน เพียงแต่เดินไหล่ไปยังมุมหักนั้น ก็คงจะมองเห็นกันในระยะกระชั้นชิดที่สุด แต่ไม่มีปัญหาถ้าหากฝ่ายมนุษย์ทั้งสองขยับเขยื้อน ทำให้ปรากฏเงาของตนเองขึ้นเป็นความหมายว่าตรงเข้าไป เงาของไอ้ศพตายซากพันปีตนนั้นจะต้องอันตรธานเร้นหายไปอีกแน่นอน

"มันมาเล่นเงาหลอกล่ออยู่เพื่ออะไร?"

ไชยยันต์สังเกตคำนวณลักษณะที่ปรากฏของเงานั้นอย่างสอดส่องรอบคอบที่สุดด้วยสายตาของนายทหารปืนใหญ่ และหักเลงบิลเลียดมือเซียน แล้วเขาก็พอจะมองเห็นลู่ทางขึ้นสะกิดบอกมาเรีย

"เห็นก้อนหินข้างหน้าลูกนั้นไหม"

"เห็น"

"เล็งไปที่มุมตัดเรียบ ซีกขวามือประมาณ 45 องศา อย่าตั้งตรง แต่ยิงให้ถากเฉียดมากที่สุด"

"จะมีประโยชน์อะไรที่เรายิงก้อนหินหรือเงาของมัน"

แหม่มสาวงง เพราะไม่เข้าใจเสียงกระซิบบอกของเขา

"แนวของลูกปืนมันเป็นเส้นตรง แต่บางขณะถ้ารู้จักการตั้งตำแหน่งฉลาด และโดยหลักคำนวณที่ถูกต้อง เราก็สามารถให้ผลเป็นเช่นเดียวได้เหมือนกัน ถ้าคุณยิงให้กระสุนพุ่งเข้ากระทบแง่

หินลาดสี่สิบห้าองศานั่น ลูกปืนมันจะแฉลบเลี้ยว พุ่งไปทางโค้งด้านที่มันยืนอยู่นั่น”

มาเรียจ้องคำนวณแล้วส่ายหน้าอีกครั้ง

“ฉันไม่แน่ใจว่าจะยิงได้ตรงตามที่คุณบอกไว้หรือเปล่า เพราะกะไม่ถูก คุณยิงเองเถอะ”

“ถ้างั้นส่งไรเฟิลของคุณมา”

“ทำไมไม่เอาไรเฟิลของคุณ ลูกมันโตกว่าของฉัน น่าจะได้ผลกว่า”

“ปืนผมน้ำหนักของหัวกระสุนมากเกินไป และความเร็วต่ำ มันจะไม่แฉลบเท่าที่ควร .375 ของคุณดีกว่า รับรองว่ากระสุนจะแฉลบเลี้ยวไปทางโค้งที่มันยืนอยู่แน่ แต่จะถูกหรือผิดเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

หล่อนยัดเยียดไรเฟิลในมือให้เขาทันที จ้องตาไม่กะพริบไปยังเงานั้น ไชยยันต์สูดลมหายใจลึกเอามืออันชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อเหนียวหนืบ ค่อยๆเช็ดกับขากางเกง แล้วประทับ .375 แม็กนั่มของมาเรียขึ้นบ่าอย่างตั้งใจ เล็งประณีตที่สุด หมายไปยังแง่หินเบื้องหน้าลักษณะเดียวกับแทงบิลเลียดเข้าชิ่ง เพื่อให้ลูกที่แทงแฉลบกระดอนไปกระทบลูกอันเป็นเป้าหมายซึ่งมีลูกอื่นๆบังอยู่ในทิศทางเบื้องหน้าอันเป็นเกมของสนุกเกอร์

แล้วเขาก็เหนี่ยวไกอย่างเยือกเย็นที่สุด

กระสุนนัดนั้นระเบิดขึ้น ดังแก้วหูแทบแตกในโพรงถ้ำอันจำกัด ดังเสียยิ่งกว่าฟ้าผ่า สะเทือนไหวไปหมดรอบด้าน

ประหนึ่งเพดานถ้ำที่ปกคลุมอยู่จะถล่มทลายลง เศษหินบนเพดานร่วงพรูเพราะอำนาจการสั่นสะเทือนของกัมปนาทระเบิดและอากาศก็อัดตัววูบจนรู้สึกกายชาดิก

มันพุ่งออกจากลำกล้องตรงเข้าเฉียดกระทบแง่หินตามเป้าหมายที่คำนวณไว้อย่างแม่นยำ แล้วแฉลบเฟี้ยวได้ยินอย่างแน่นัดแทรกซ้อนขึ้นจากเสียงระเบิดหวีดแหวกอากาศเข้าไปกระทบกะไรต่ออะไร ดังแหลมก้องกังวานไปไกลจนสุดที่จะคะเนได้ว่าหัวกระสุนมันจะไปสุดสิ้นหมดฤทธิ์เดชเอาที่ไหนและพุ่งชนสิ่งใดเข้าง ฝุ่นจากก้อนหินอันเป็นเป้าหมายที่ยิงครั้งแรก ฟุ้งตลบเป็นฝานควันขาวมัวมองอะไรไม่เห็นไปชั่วขณะด้วยแรงปะทะสองตันเศษที่สำแดงเดชขึ้น เศษหินผงคลีกระจายสวนเข้ามาโปรยปรายตกอยู่รอบตัวของคนทั้งสอง ซึ่งบัดนี้ฟุบหน้าหมอบลงกับพื้นอย่างรู้ล่วงหน้า

พริบตาต่อมา ไชยยันต์ก็เผ่นขึ้นออกแล่นสวนควันตรงเข้าไปยังมุมหักโค้งนั้นทันทีโดยมีมาเรียโจนไล่หลังมาติด ๆ สาดไฟนายในมือจ้าออกไปยังทิศทางที่เห็นเจ้าของเงายืนอยู่ก่อนเวะสุนจะลั่น

เหมือนผีหลอก นอกจากแนวฝุ่นอันเกิดจากกระสุนแฉลบกินหินเป็นทางขาวเว่อตามพื้นผนังและแง่โขดอันงอกอยู่เกะกะทั่วไปแล้วก็ไม่ปรากฏสิ่งใดให้เห็นอีกทั้งสิ้น ไอ้ผีดิบอันตรธานร่างของมันไปอย่างลึกลับ ไชยยันต์สบถลั่นออกมาอย่างแค้น-เคืองขีดสุด แล้วเขาก็เห็นต่อไปว่าทิศทางนั้นเต็มไปด้วยช่องคุไมงค์ที่แยกแยะออกไปหลายทาง **กระสุนของเขาเลี้ยวไปตามแนวที่กำหนดไว้ตามต้องการ แต่จะกระทบเป้าหมาย**

ที่เจตนาไว้หรือไม่ก็ตาม ทว่าบัดนี้มันก็หลบหายไปเสีย แล้วภายหลังเมื่อปีนลั่น

ระหว่างที่เขายืนกัดฟันกรอด...สบถกรเกรียวอยู่นั้น ก็ปรากฏเสียงหัวเราะแหบห้าวอย่างเย้ยหยัน ดังมาจากซอกคูหาหนึ่ง มันดังเบา ๆเท่านั้น

"มันเข้าไปทางช่องนั้น!"

มาเรียละล่าละลักชี้บอก

ไชยยันต์ก็ถลันพรวดออกจากที่ กวดติดตามไปอย่างลืมตาย หนทางนั้นเล็กแคบขนาดพอจะไปกันได้ในลักษณะเรียงสอง เพดานเบื้องบนสูงขึ้นไปเพียง 2 เมตร และพื้นเล่าก็ขรุขระตะปุ่มตะปาไปด้วยหิน ต่างวิ่งไล่ตามเสียงไม่ลดละ เสียงหัวเราะนั้นดังแว่วมาจากเบื้องหน้าเหมือนมันจะหัวเราะอยู่ไม่ห่างออกไปนักนี่เอง ชั่วครู่เดียวของการกวดตามโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้นก็มาทะลุออกทางแยก ลักษณะเหมือนเส้นทางเขาวงกตอีกตอนหนึ่ง เป็นห้องคูหากว้างและมีทางแยกไปมากมายชวนให้งงอีกครั้ง ทั้งสองหมุนตัวไปรอบ ๆไม่แน่ใจว่ามันจะผ่านเข้าไปทางช่องไหน แต่แล้วก็ได้ยินเสียงมันหัวเราะเหมือนจะบอกทิศทางมาอีก ดังมาจากโพรงกว้างที่สุดซึ่งดักอยู่เบื้องหน้า

มาเรีย ซึ่งบัดนี้ตกอยู่ในอาการบ้าเลือดลืมคิดหน้าคิดหลังพอ ๆ กับเขา แผดเสียงสาปแช่งลั่นออกมา ขยับจะกวดตามต่อไป แต่แล้วบัดนั้นเอง...เงาชนิดหนึ่งก็โผล่วูบอย่างกะทันหันออกมาจากคูหาด้านซ้ายมือ เป็นทิศทางตรงข้ามกับที่เสียงของเจ้าผีดิบพันปีหัวเราะก้องมาได้ยิน เงานั้นวิ่งปราดตัดหน้ามาเรียกับไชยยันต์ ในความมืดสลัวนั้นทำให้เห็นเป็นเงาตะคุ่มลักษณะ

เหมือนลิง หายแวบเข้าไปยังปากทางอีกด้านหนึ่ง ปรากฏการณ์ประหลาดที่แทรกดักหน้าขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้คนทั้งสองต้องชะงัก ไชยยันต์คว้าไหล่มาเรียไว้

"อะไรตัดหน้า! เห็นหรือเปล่า?"

เขาร้อง

"เห็น! ตัวมันเหมือนลิง!"

หล่อนร้องตอบ แล้วฉายไฟตรงไปยังด้านที่เงานั้นวูบหายไป ไชยยันต์ส่องไฟของเขาอีกกระบอกหนึ่งช่วยค้น

ท่ามกลางความเงียบสงัด นอกจากได้ยินเสียงหัวใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำนั้น ต่างก็แว่วเสียงหนึ่งดังมาเบา ๆจากซอกหินปากทางตำแหน่งที่ฉายไฟจับ ทันทีที่มันแว่วเข้ามากระทบโสตประสาท ต่างก็จำได้เป็นอย่างดี

"ไอ้กองกอย!!"

เสียงร้องเบา ๆชนิดนั้นปรากฏขึ้นอีกครั้ง เหมือนจะเป็นการบอกให้ทราบ แล้วชั่วกลั้นใจต่อมานั่นเอง ร่างของเจ้าสัตว์ประหลาดก็ค่อย ๆโผล่ออกมาจากใต้ซอกหิน ปรากฏชัดกับแสงไฟฉายทั้งสองกระบอก ไชยยันต์กับมาเรียตะลึง จำได้อย่างแน่นัดตาว่า **มันเป็นกองกอยตัวหัวหน้าฝูง ที่นำทางมาโดยตลอดนั่นเอง**

ในสภาพของสัตว์ประหลาด สารรูปพิกลพิการชวนสังเวชระคนไปกับน่าสะพรึงกลัว เจ้าจ่าฝูงของผีกองกอยตัวที่เคยดูดพิษตะขาบช่วยชีวิตไชยยันต์ไว้แล้วในครั้งหนึ่ง ขยับเขยื้อนกายแสดงมันออกมาให้เห็นถนัดยิ่งขึ้น ดวงตากลมโตบนใบหน้าอันที่หวย่นรุงรังไปด้วยขนของมันจ้องตอบแสงไฟ แล้วมืออัน

ประกอบไปด้วยเล็บน่าเกลียดก็ยกขึ้นโบกอยู่ไปมา ไชยยันต์และมาเรียประทับไรเฟิลจ้องค้าง

“อย่ายิง ไอ้กองกอยตัวนั้นนั่นเอง”

ไชยยันต์รีบร้องเตือนมาเรียเร็วปรื๋อ เกรงว่าหล่อนจะยิงออกไป

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ มันวิ่งตัดหน้าเราแล้วก็โผล่ออกมาทำหน้าเหมือนจะบอกอะไรอย่างนั้นแหละ”

แหม่มสาวพูดหอบ ๆ

ไชยยันต์จ้องร่างน้อย ๆนั้นด้วยหัวคิ้วที่กระตุกเข้าหากันอย่างพยายามจะอ่านท่วงท่ากิริยาของมัน

“มันโบกมือรู้สึกคล้าย ๆ จะห้ามเรางั้นแหละ...ห้ามไม่ให้เราตามไอ้ผีดิบนั่นเข้าไป”

ด้วยภาษาใบ้และด้วยอากัปกิริยาราวกับสามารถจะหยั่งรู้อ่านใจมนุษย์ทั้งสองได้ จ่าฝูงผีกองกอยซึ่งปรากฏตัวขึ้นอย่างกระทันหันโดยไม่คาดฝัน คงโบกมือวุ่นวายอยู่เช่นนั้น อาการของมันลุกลี้ลุกลน ต่อมาระหว่างที่ทั้งสองจ้องตะลึงมองอยู่ มันก็วิ่งมายังปากทางที่เจ้าผีดิบมันตรัยล่วงหน้าเข้าไปก่อนยืนขวางทางไว้ มืออันประกอบด้วยเล็บเหยี่ยวทั้งสองยกขึ้นกางแผ่ออกไปเป็นความหมายขวางกั้นไว้

“ชัดที่สุด! มันห้ามเราไม่ให้ตามไอ้ผีดิบนั่นเข้าไป!”

ไชยยันต์อ่านรหัสออกมาอย่างตื่น ๆ

“ทำไมหรือ มันมาดักหน้าห้ามเราไว้ทำไม?”

“อาจมีอันตรายรอคอยเราอยู่ข้างหน้าก็ได้ ถึงอย่างไรมันก็แสดงตัวมาก่อนแล้วว่าเป็นมิตรกับเรา”

พิมพ์เดือน
จอมพลิกมนตรา

เขาบอก

ขาดคำของไชยยันต์ เจ้ากองกอยผู้แสดงอาการห้ามทัก-ท้วงอย่ก็เดินกลับไปยังทิศทางเดิมที่มันแล่นเข้าไปหลบอย่แล้ว ไขกมือบุ้ยใบ้เป็นสัญญาณเหมือนจะให้ทั้งสองตามเข้าไป พลางก็เดินนำล่วงหน้าไปก่อนอย่างรี ๆรอ ๆยังปากอุโมงค์ด้านนั้น

“จะเอายังไงกันนี่ มันทำกิริยาบอกให้เราตามมันไป”

มาเรียขอความเห็นอย่างมึนงง ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก

“แล้วคุณคิดยังไง?”

เพื่อนร่วมตายของเขา หันไปมองยังช่องทางที่มัมมี่พันปีส่งเสียงหัวเราะล่อให้ติดตามไปอีกครั้ง ตาวาวโรจน์ ขณะนั้นเสียงหัวเราะแหบแห้งราวกับพ่อมดร้ายของมันก็แว่วมาอีกสะท้อนไปทั้งคูหาถ้ำ

“เพื่อนเรามาขวางหน้ายับยั้งไว้เช่นนี้แล้ว ก็ควรจะต้องเชื่อ ฉันรู้สึกเหมือนคุณว่ามันไม่เหมาะนัก ที่เราจะตามไอ้ผีดิบเน่นเข้าไป เพราะเจตนาของมันก็ส่อให้เห็นแล้วว่า ต้องการจะล่อเราให้ตาม และนั่นจะต้องเป็นอุบายร้ายที่เตรียมเอาไว้แล้ว เองตามเพื่อนของเรานี่ดีกว่า สถานการณ์ของเราอาจดีขึ้น”

สังหรณ์ในภัยร้ายที่รอรับอยู่เบื้องหน้า ซึ่งเกิดขึ้นจากเหตุผลชวนให้คิด ทำให้ทั้งสองต้องเปลี่ยนเข็มในทันทีนั้น พร้อมกับความรอบคอบที่ผุดขึ้นภายหลังจากใช้สมองใคร่ครวญ การจะหลงกล...ถลำตามติดเจ้าผีดิบมันตรัยเข้าไปย่อมไม่เป็นการสมควรแน่ เพราะต่างก็ไม่ทราบว่าจะมีอะไรดักคอยอยู่เบื้องหน้า ทั้งภูมิประเทศอันเป็นซอกพางเร้นลับของอุโมงค์ใต้ภูเขา ก็ยังเปรียบเสมือนถิ่นของมัน

เองโดยเฉพาะ ฝ่ายมนุษย์ทั้งสองไม่เคยล่วงรู้หรือชำนาญมาก่อน มาตรว่าอยากจะตายเช่นมันก็ตายได้ เพียงตามไปในแนวทางที่มันหลอกล่อไว้เท่านั้น เพราะการล่อให้ตามก็เป็นแผนร้ายของมันอยู่แล้ว

วิธีเดียวเท่านั้นในสถานการณ์เช่นนี้ ที่จะเลือกเอาได้เพื่อความปลอดภัยและเหตุการณ์ที่ดีขึ้น คือการเปลี่ยนเส้นทางโดยยึดเอาเจ้าผีกองกอยเป็นหลัก มันจะนำไปสู่ที่ใดก็เหลือที่จะเดา แต่เชื่อได้ว่าเป็นการนำของมิตร หาใช่ศัตรูไม่

ถ้าแม้จะมีการลังเลก็ไม่เกินอึดใจเท่านั้น ไชยยันต์คว้าแขนเพื่อนสาวรุดออกสะกดตามหลังเจ้าสัตว์ประหลาดตัวน้อยนั้นไปทันที โดยแยกจากเส้นทางเดิมชนิดไม่หันกลับไปสนใจอีก ในประสาทสัมผัสที่เตือนบอกอยู่ตลอดเวลา รู้สึกคล้ายๆจะมีอะไรตามห่างๆ มาเบื้องหลังทุกระยะ เหลียวกลับไปส่องไฟครั้งใดก็เห็นแต่ความว่างเปล่า นอกจากผนังโขดหินอันสลับซับซ้อน ซึ่งบังเหลี่ยมซ้อนมุมกันอยู่เป็นเงาตะคุ่มทั่วไปเท่านั้น

"รู้สึกว่ามันจะเป็นฝ่ายตามเราเสียแล้ว"

ไชยยันต์กระซิบ

"ใช่แต่คราวนี้ไม่ใช่ไอ้ผีตายซากนั่น แต่มันคือไอ้โคร่งดำยักษ์ตัวนั้น!"

หล่อนตอบ หยุดชะงักอยู่ที่มุมหินตอนหนึ่ง แต่แล้วก็

เงาะเซเพราะถูกไชยยันต์กระชากไหล่ลากถูลู่ถูกังให้รุดไปเบื้องหน้าโดยไม่ยอมเสียเวลาหยุดยั้ง

"ปล่อยมัน! ตอนนี้ยังไม่เป็นโอกาสของเรา พยายามไปห่างเร้วที่สุดก่อน"

ทั้งสองตระหนักได้อย่างดีที่สุดว่า ตกเป็นฝ่ายถูกตามล่าข้างแล้ว มันผันแปรไปเป็นตรงข้าม...**จากการกวดรุกไล่อยู่เมื่อครู่ พิสูจน์ให้ทราบชัดได้ทันทีว่า หากเจ้ากองกอยไม่มาตักหน้ายับยั้งไว้เสียก่อน...**

อีกเพียงไม่กี่อึดใจของการกวดตามมันตรัยไปมฤตยูย่อมรอคอยอยู่แล้ว และอย่างได้เปรียบทุกประตู!

ร่างน้อย สัณฐานเหมือนลิง ครึ่งเดินครึ่งคลาน นำผ่วไปเบื้องหน้าแลเห็นได้จากแสงราง ๆ ที่ลอดแพลมออกมาจากผนังหลืบหินทั่วไปราวกับไฟหรี่ส่องขั้นบันไดในโรงมหรสพ แต่ห่างระยะก็กลืนหายไปในเงาลี้ลับเมื่อเข้าเขตช่องมืด ต้องใช้ไฟฉายช่วย ระยะการนำของมันทอดห่างกันให้เห็นหลังช่วงโค้งทางหักหรือเหลี่ยมมุม

คนทั้งสองใช้กำลังเท่าที่มีอยู่ทั้งหมด ไต่บ้างเดินบ้างและแม้แต่คลานเมื่อผ่านที่คับขัน ตามติดการนำนั้นไปอย่างรีบร้อนตระหนักดีว่าทุกลมหายใจที่ล่าช้าไป มันหมายถึงอันตรายที่จะมาถึงตัวมากขึ้นเท่านั้น ขณะเดียวกันก็ต้องคอยระวังหลังไว้ตลอดเวลา ไชยยันต์ผลักส่งมาเรียให้ล้ำหน้าขึ้นไปก่อน ขณะที่ไต่ขึ้นระดับสูงตอนหนึ่ง ตนเองปิดท้ายอยู่ด้านหลัง

จากทางสายใหญ่ที่ค่อนข้างกว้าง เจ้ากองกอยนำซอก-ซอนเข้าสู่ทางแคบเล็กลงทุกขณะ มันเป็นช่องทางปลีกย่อยที่แยกสาขาออกไป และมีอย่มากมายซับซ้อนทะลเจาะเข้าไปในผนังสองฝั่งทาง ในที่สุดต่างก็พบตนเองย่องตัวลีบไปในซอกแคบจำกัด ขนาดที่จะผ่านไปได้ครือ ๆตัวระหว่างผนังหินทึบที่จับขึ้นไปด้วยคราบตะไคร่ลื่น มีแสงสว่างลักษณะผิดไปจากแสงที่เคยเห็นสาดสลัวมาจากปากทางเบื้องหน้า มันน่าจะเป็นแสงแห่งทิวากาลของโลกเบื้องนอก

ภาพที่เห็นเป็นครั้งสุดท้าย จ่าฝงกองกอยที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์มาตลอดยืนอยู่บนแง่หินห่างออกไปประมาณ 30 เมตร โบกมือทำอาการกวักเรียก แล้วมันก็หลบแวบหายไปในแง่บังของหินก้อนนั้น

การล่วงเข้าสู่ซอกแคบจำกัด หนทางแทรกตัวไปได้พอครือ ทำให้ทั้งสองพอจะปลอดโปร่งวางใจได้ว่าการติดตามของไอ้กาฬพยัคฆ์คงจะชะงักลงเพียงแค่นั้น เพราะร่างกายอันใหญ่โตมหึมาของมัน ย่อมไม่สามารถจะผ่านเข้ามาในช่องทางเดินที่แคบเล็กนี้ได้

สองคนยืนเกาะผนังหิน พักหอบกันอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เหงื่อผุดท่วมกายราวกับอาบน้ำ ไม่สามารถจะบอกได้ว่า...ใช้เวลานานสักเท่าใดในการเร่งรุดตามการนำของผีกองกอยมา แทบจะหมดกำลังขยับเขยื้อนเคลื่อนกายอีกต่อไปเพราะความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า และถ้ามาตรว่าศัตรูผู้หมายชีวิต ไม่ว่ามันจะโผล่ออกมาประจันหน้าในรูปใดก็ตามก็แทบจะหมดกำลังวังชาที่จะยกปืนขึ้น หรือแม้แต่จะเคลื่อนหนี

ครั้งแรก เข้าใจว่าที่หูลั่นกริ่งอื้ออึงอยู่ในขณนี้ เกิดขึ้นเพราะประสาทอันอ่อนเปลี้ยเพลียแรงที่กรากกรำมาอย่างหนัก แต่แล้วต่อมา...ก็รู้สึกว่ามันเป็นเสียงของจักจั่นเรไรและพวกเพลงไน ซึ่งไม่เคยได้ยินกันมาเป็นเวลาช้านานแล้ว มันร้องวังเวงแซ่ประสานเสียงกรีดกริ่งไปหมด และนั่นคือดนตรีของไพรทึบมาเรียผู้ชำนาญอยู่ในรหัสป่าก็หูผึ่งขึ้นในบัดนั้น พยายามตะแคงหูฟัง

“ถ้าหูไม่ฝาด สาบานว่าฉันได้ยินเสียงจักจั่น”

“ผมก็ได้ยิน แล้วก็ได้ยินเสียงน้ำไหลเซาะหินเบา ๆอยู่ข้างหน้าด้วย”

“ถ้างั้นป่าใหญ่ก็จะต้องอยู่ข้างหน้าของเรา ไม่ห่างออกไปนัก”

“รีบไปกันเถอะ”

ไชยยันต์ยันกายออกจากก้อนหินที่ครึ่งนั่งครึ่งยืนพักกายอยู่ เอามือตบไหล่มาเรียผู้ยืนคว่ำพังพาบคร่อมก้อนหินอยู่เบื้องหน้า รวบรวมกำลังเดินต่อไปด้วยธาตุทรหดเท่าที่พระเจ้าจะประทานมาให้แก่มนุษย์ได้

พอบรรลุถึงตำแหน่งที่เห็นเจ้ากองกอยยืนอยู่เป็นครั้งสุดท้ายก็พบว่า ระดับต่ำลงไปเล็กน้อยเป็นธารน้ำไหลเล็ก ๆ ระดับน้ำตื้นเพียงเกินเข่าขึ้นมาเล็กน้อย สายน้ำเยือกเย็นสดชื่นผ่อดไปกว่าธารน้ำร้อนที่พบกันมาแล้ว ทางซีกซ้ายมือมันไหลเลี้ยวหายเข้าไปภายใต้โพรงหินใหญ่ที่แคบต่ำ ส่วนทางด้านขวา...

เป็นเส้นทางที่กว้างขวางบานปลายนำออกไปสู่แสงสว่างอันแจ่มกระจ่างของโลกภายนอก ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร เสียงลมพัดใบไม้ไหว เสียงจักจั่นเรไรแว่วเข้ามาจากปากทางของอุโมงค์นั้น

ทั้งสองหยุดวักน้ำขึ้นดื่มและลูบหน้าด้วยความรู้สึกที่แช่มชื่นมีกำลังขึ้น แล้วพากันเดินลุยน้ำอันไหลเอื่อยอ่อยอุดมไปด้วยฝูงปลาเล็กๆ มุ่งตรงไปยังปากทางออกที่เห็นอยู่นั้น

เมื่อพ้นปากทาง คนทั้งสองก็พบตนเองยืนอยู่ในลำห้วยบริเวณที่เป็นแอ่ง สองฝั่งเป็นตลิ่งสงชันขึ้นไป มืดทึบเขียวทะมึนไปด้วยป่าดึกดำบรรพ์ ต้นไม้แต่ละต้นตระหง่านเงื้อม มีกิ่งใบและยอดทะยานลิ่วขึ้นไปเหมือนจะยันเมฆ กลับหน้ามือเป็นหลังมือกับนรกทุ่งแฝก และป่าอันแห้งแล้งที่กรำผ่านกันมาแล้ว เย็นยะเยือกวังเวง และอากาศอับชื้นแบบดงดิบ เสียงสัตว์เลื้อยคลานและแมลงมีปีก กริ่งร้องกันแซดระงมตามพงรกริมฝั่งห้วยและบนคาคบไม้ที่สูงขึ้นไป บนยอดไม้ลิบๆปกคลุมไปด้วยหมอกขาวมัว

ทั้งคู่ยืนแหงนสำรวจภูมิประเทศที่พบใหม่นี้ไปรอบด้านอย่างงงๆ ปากลำห้วยที่ยืนอยู่ระดับน้ำคงลึกเพียงเข่าอยู่เช่นเดิม สายน้ำไหลช้าๆ จากโพรงถ้ำเลี้ยวลัดไปตามฝั่งตลิ่งสูงที่อุดมไปด้วยหินใหญ่น้อยทอดไปสู่ภูมิประเทศที่ต่ำกว่า ตรงปากทางที่โผล่ออกมา ลักษณะเป็นเหมือนช่องโตรกในระหว่างหุบเขาทอดลงมาบรรจบกันสองฟาก เป็นช่องโปร่งพอที่จะให้แสงตะวันบ่ายสาดลงมาได้เล็กน้อย นอกนั้นถูกใบไม้แผ่ป้องเป็นหลังคาปกคลุมมืดทึบไปหมด

“ดงดิบ มหึมาทีเดียว!”

เสียงมาเรียพึมพำ เหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“พิลึกมาก ถ้ารัศมีที่เราพลัดพรากจากพวกเราทั้งคณะคู่ในละแวกที่ไม่เกิน 50 กิโลเมตรอย่างที่เราคำนวณกันไว้แล้ว ก็มองไม่เห็นเค้ามาก่อนเลยว่าจะมีป่าดึกดำบรรพ์อยู่ในละแวกใกล้เคียง”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้น”

ต่างพากันเดินลุยน้ำ ปีนป่ายขึ้นไปนั่งพักบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ซึ่งมีระดับอยู่เหนือปากแอ่งสงขึ้นมาเล็กน้อย มองสำรวจภูมิประเทศแวดล้อมด้วยอาการตื่นงงอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาครู่ใหญ่โดยไม่ได้ปริปากคำใดกันเลย การที่จะขึ้นไปให้ถึงขอบฝั่งเบื้องบนจะต้องปีนไต่ขึ้นไปตามก้อนหินที่งอกอยู่สลับซับซ้อนดีกว่า อย่างน้อยก็เหนื่อยใหญ่ ๆ ทีเดียว และเมื่อมองเปรียบเทียบดูแล้ว ตำแหน่งปากห้วยใต้ถ้ำที่โผล่กันออกมาตลอดจนหุบทางน้ำไหล ดูเหมือนก้นเหวย่อม ๆ ถ้าหากว่ามองลงมาจากเบื้องบน

“เวลาสักเท่าไหร่นี่?”

ไชยยันต์เปรย พยายามมองท้องฟ้า

“บอกยากเหลือเกิน เรามองเห็นท้องฟ้าไม่ถนัด ป่ามันทึบไปหมด แต่ที่พอจะคะเนได้แน่ก็คือ ทิศตะวันตกอยู่ทางด้านนี้”

หล่อนชี้มือไปทางยอดเสลี่ยงใหญ่สูงเด่นประดุจฉัตรมหาปราสาทเคียงขนานกับต้นสักโบราณ ซึ่งชูยอดอยู่เหนือระดับยอดไม้ต้น ๆทั่วไปในละแวกนั้น แล้วบอกต่อมาว่า

“ฉันคิดว่า มันน่าจะเป็นเวลาสัก...บ่ายสี่โมงเศษ ๆ”

“ถ้างั้นอีกเดี๋ยวเดียวก็จะมืด เรามีเวลาทำอะไรได้ไม่มาก นัก”

ไชยยันต์ว่า กวาดตาลงไปในระดับต่ำเบื้องล่าง อันเป็นทางที่โผล่ออกมา

ไม่ปรากฏวี่แววหรือร่องรอยของเจ้ามัคคุเทศก์ประหลาดที่นำทางออกมาให้เห็นอีกเลย มันสูญหายไปเหมือนจะกลืนไปกับความทึบทะมึนของดงใหญ่ที่แวดล้อมอยู่

ทั้งสองตัดปัญหาเรื่องอื่นใดทั้งมวลลงชั่วขณะ สิ่งที่เผชิญเฉพาะหน้าในขณะนี้ก็คือ อาหารประทังชีพและที่พักแรมคืนพอให้ชีวิตอยู่รอดได้จนกว่าตะวันจะขึ้นอีกครั้ง

ภายหลังจากพักกันพอบรรเทาเหนื่อย มาเรียก็กระโดดลงไปในลำห้วยอีกครั้งด้วยความจัดเจนชำนาญของสายเลือดพรานของหล่อน ไชยยันต์ไม่ยอมปล่อยให้หล่อนห่างออกไปเกินกว่า 10 ก้าว เพราะตระหนักดีว่าในภาวะเช่นนี้จะห่างไกลลับตากันไม่ได้เลย

มาเรียเดินด้อม ๆมอง ๆไปตามแง่หินริมน้ำ พักเดียวก็ระเบิดปลาโดยวิธียิงอัดไรเฟิลลงไปในน้ำ ได้ปลาลำธารตัวโตขนาดข้อมือมาสามสี่ตัว

“ลักษณะหน้าตาของมันไม่น่ากิน...”

หล่อนบอก

“แต่มันก็วิเศษกว่าเขียด ปาด หรือสัตว์เลื้อยคลานทั้ง

ห้องสมุดเทียน
WBSWS:OU
จอมพิทยพันตรัย

เผ่าย ช่วยเพิ่มเติมกับเนื้อแห้งเสบียงเก่าของเรา ซึ่งเหลืออยู่เพียงก้อนเดียว”

ช่วยกันเอาเถาวัลย์ร้อยเหงือก หิ้วเป็นพวง แล้วหาทางไต่ขึ้นไปยังตลิ่งบน โดยอาศัยแง่หินและต้นไม้เล็ก ๆที่งอกอยู่ตามซอกหินเป็นที่เหนี่ยวกายขึ้นไป ระหว่างทางอันสูงชัน ไชย-ยันต์เก็บได้เห็ดโคนต้นขนาดชามเปลใหญ่ ๆ ได้อีกหลายต้น งอกขึ้นอยู่กับขอนไม้ผุที่ล้มขวางอยู่ **มันเป็นวิธีหาอาหารเพื่อการอยู่รอดในป่าดง ซึ่งได้รับการอบรมฝึกปรือมาจนคุ้นเคยดีแล้วจากจอมพราน รพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งบัดนี้ไชยยันต์บอกกับตนเองอย่างสลดใจว่า สุภาพบุรุษไพรผู้นั้นคงจะหาชีวิตไม่แล้ว**

ในที่สุดก็บรรลุถึงขอบฝั่งโตรก ตรงพื้นหินราบเรียบใต้ร่มจิกใหญ่ มาเรียตรวจดูบริเวณอย่างรอบคอบ สีหน้าของหล่อนไม่สู้จะปลอดโปร่งใจนัก

“กลางคืน บนฝั่งนี่ไม่ปลอดภัยเลย”

ไม่จำเป็นจะต้องอธิบาย ไชยยันต์เองก็มีความรู้สึกตรงเช่นนั้น สภาพของป่ามันรกทึบเกินไป อับชื้นไปด้วยกลิ่นไอแห่งใบไม้เน่าที่หมักหมมอยู่นับศตวรรษ ระคนไปกับกลิ่นเห็ดบางชนิด

“แต่ถึงอย่างไรเราก็ต้องหาที่พักสักแห่งหนึ่ง บนนี้แหละแน่นี้เราหาฟืนได้อย่างเหลือเฟือ ข้างล่างที่ลำห้วยนั่นมีแต่หินและคืนนี้พอตะวันตกดินไปแล้วมันคงจะหนาวจนถึงกระดูก อีกอย่างหนึ่งการนอนใกล้เคียงกับทางน้ำ ผมเข็ดจนตาย เคยโดนมาแล้ว ก่อนจะนอนหลับไป ระดับน้ำในห้วยตื้นเพียงเข่า พอ

ตกดึกหลับสนิท สายน้ำมันเทลงมาสูงเท่ายอดยางซัดพวกเรา กระจัดกระจายกันออกไปหมด ไม่ตายในครั้งนั้นก็นับว่าบุญ ที่สุดแล้ว น้ำป่ามันมาโดยเราไม่รู้ตัวหรือคาดคิดมาก่อนได้เสมอ”

“ถ้างั้นตามใจคุณ แต่ก่อนอื่นหาที่ก่อไฟกันเถอะ”

การระแวงภัยเป็นไปโดยสัญชาตญาณอันรอบคอบและไม่ประมาทเท่านั้น แต่ในเรื่องหวั่นหวาดขยาดกลัวแล้ว ณ บัดนี้ หมดสิ้นไปจากความรู้สึกของบุคคลเดนตายทั้งคู่ มีอะไรที่เขาทั้งสองจะต้องวิตกวิจารณ์อีก ในเมื่อเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว มันหนักหน่วงขีดสุดเสียจนไม่มีอะไรจะมากไปกว่านั้น

เลือกได้บริเวณเนินโล่งแคบ ๆตอนหนึ่ง ห่างจากชายหินใต้ต้นจิกออกมาเล็กน้อย เป็นพื้นที่ปกคลุมไปด้วยใบไม้และหญ้าบอนเล็ก ๆที่ขึ้นอยู่ทั่วไป จนไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้ว่าพื้นเบื้องล่างเป็นหิน กรวด หรือดินในสภาพเช่นไร

มาเรียตัดกิ่งไม้สด เสี้ยมแหลมเสียบปลาเตรียมย่าง ในขณะที่ไชยยันต์ขนเศษไม้แห้งซึ่งมีอยู่มากมายทั่วไปมากองสุมเป็นฟืนแล้วจุดไฟขึ้น ระหว่างที่ช่วยกันเป่าเพื่อให้ไฟติดเป็นเปลวพอที่จะใช้ย่างปลาได้ ทั้งสองหารือกันไปพลางถึงสรรพ-ปัญหาที่ประดังแวดล้อมคุกคามอยู่ อนาคตมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ไหนจะห่วงพะวงถึงพวกพ้องหมู่คณะที่พลัดพราก ไหนจะภัยอันตรายลี้ลับจากสิ่งที่ทำนายไม่ถูกซึ่งประดังราวีเข้ามา มันทำให้มึนตื้อไปหมด สุดที่จะวางแผนกำหนดการณ์อย่างไรได้

“สังเกตเห็นอะไรไหม?”

ตอนหนึ่ง มาเรียเอ่ยขึ้นอย่างซึมเซาทอดอาลัย

“เจ้าผีกองกอย สัตว์ประหลาดนั่นเป็นต้นเหตุให้พวกเราต่างหมดต้องติดตามมันมา มันนำมาจนกระทั่งพวกเราพบการพินาศ พลัดพรากกันออกไปหมดชนิดไม่รู้ใครเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน แล้วในที่สุด...เรารู้แต่เพียงว่าเราสองคนยังมีชีวิตรอดเป็นก็ปรากฏตัวนำทางเราอีกมันจะนำเราไปถึงไหนและเพื่ออะไร”

“ผมไม่อยากจะคิดอะไรทั้งสิ้นในขณะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างสุดแต่ยถากรรมเถอะ เมื่อชีวิตยังอยู่เราก็จะต่อสู้บากบั่นฟันฝ่าก้าวล่วงอุปสรรคไปจนถึงที่สุดโดยจุดประสงค์เดิมคือการติดตามค้นหาพวกเราที่ยังพอมีชีวิตอยู่ให้พบ ขณะนี้ถึงแม้ว่าเราจะไม่ตายก็เหมือนกับได้ตายไปแล้วนั่นแหละ เพราะเราหลงอยู่ในโลกมหัศจรรย์โลกหนึ่งที่เราไม่เคยเรียนรู้มาก่อนเลย”

“คิดถึงไพรวัลย์ เขาตายแล้วหรือยังหนอ?”

มาเรียรำพึงขึ้นเปรย ๆ

ไชยยันต์ก็พลันระลึกถึงบุรุษผู้นั้นขึ้นมาอย่างจับใจ นอกหน้อไปจากความห่วงถึงเพื่อนทั้งสอง และบุคคผู้ร่วมคณะอื่น ๆ **ถูกแล้ว! รพินทร์ ไพรวัลย์ จอมพรานผู้เกรียงไกรผู้นั้นเดียวนี้เขาไปอยู่เสียที่ไหน จะรู้บ้างหรือไม่ว่า...สองชีวิตในคณะกำลังเผชิญอยู่กับวิกฤตการณ์ขีดสุด ท่ามกลางความลี้ลับมหัศจรรย์ของไพรอาถรรพณ์ที่แวดล้อมอยู่ อยากจะให้คนคนนั้นมาอยู่และร่วมรู้เห็นด้วย อะไรต่ออะไรมันอาจคลี่คลายไปในทางที่ดีกว่านี้**

“เชื่อเถอะว่า คนคนนั้นยังไม่ตาย และเขาจะต้องเป็นฝ่ายตามเราจนพบ!”

ไชยยันต์โพล่งออกมาอย่างมั่นใจที่เกิดขึ้นอย่างวูบวาบ แล้วก็เงียบงันกันไปอีก ต่อมาไชยยันต์ก็ถามว่า

"ไม่คิดถึงเจ้าส่างปาคนของคุณบ้างหรอกหรือ?"

คำถามชนิดนั้น เรียกรอยยิ้มขึ้นที่ริมฝีปากของมาเรียเหลือบมองหน้าเขา

"อ๋อ เจ้าส่างปาขี้ลิงของฉันน่ะรึ ถามทำไม?"

"มันเป็นคนรับใช้ หรือทาสที่ซื่อสัตย์ที่สุดของคุณ"

แหม่มสาวยักไหล่

"ใช่! มันซื่อสัตย์ที่สด ซื่อแล้วก็เซ่อ ฉันสงสารมันมากทีเดียวเมื่อคิดว่ามันตายไปเสียแล้ว แต่ถ้ามันไม่ถูกช้างเหยียบหรือตกเหวตายในเหตุการณ์ครั้งนั้น เชื่อเถอะว่าลูกป่าอย่างส่างปาเอาตัวของมันรอดไปได้เสมอในเรื่องรู้รักษาตัวรอด แล้วฉันกล้าท้าพนันว่าจะไม่มีใครเกินมันไปได้ ต่อให้พรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ความจริงนอกจากรพินทร์แล้ว พวกเรามีพรานมือดีรวมคณะอยู่หลายคน นอกเหนือจากพรานหนุ่มๆที่เราถือเป็นเพียงแค่ลูกหาบแล้ว บุญคำ คะหยิ่นและจัน คนเหล่านี้ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น ก็น่าจะมีความหวังอยู่บ้างว่า ถ้ามือดีๆของเราคนใดคนหนึ่งยังเหลือรอดชีวิตอยู่ได้ เราก็พอมีทางรอดอยู่เหมือนกัน"

ไชยยันต์ถอนใจยาว สั่นหน้าช้าๆ

"ผมไม่หวังใครทั้งสิ้น ถ้าจะหวังก็เพียงแค่สองคนเท่านั้น รพินทร์ ไพรวัลย์กับแงซาย สองคนนี่เท่านั้น ที่จะเรียกได้ว่ายิ่งใหญ่ในอาณาจักรไพร คนแรกก็ไม่รู้ว่าไปอยู่เสียที่ไหนเท่าๆ กับที่คนหลังถึงแม้ยังไม่ตายก็เหมือนกับว่าได้ตายจากเรา

ไปเสียแล้ว คงร่างลึกลับอยู่ในลักษณะภูตไพร โดยมีวิญญาณสิงเข้าสิง ถ้ารพินทร์ยังเป็นรพินทร์ และแงซายมีสมองจิตใจอย่างแงซาย ป่าที่ปิดมืดมันจะต้องถกเปิดให้สว่างออกไปจนได้"

ไฟติดเชื้อได้ที่ลุกสว่างโซนขึ้น กินลงไปถึงเศษใบไม้ แห้งที่ปกคลุมพื้นอยู่ และเริ่มไหม้ลามขยายแนวออกไป ไชยันต์คอยเอาไม้เขี่ยให้มันลกจำกัดอย่เฉพาะในกอง ส่วนมาเรียตาปลาที่เสียบไม้ไว้ขึ้นย่าง โดยใช้ก้อนหินเป็นคานสำหรับพาดไม้

บัดนั้นเอง ไฟยังไม่ทันจะแลบเลียปลายสุดด้านหนึ่งให้แห้งไป ปรากฏการณ์พิสดารพันลึกชนิดหนึ่งก็อุบัติขึ้น

มันยิ่งกว่าฟ้าผ่าลงมาโดยไม่มีพยับฝน!

พื้นที่ที่ทั้งสองนั่งย่างปลาอย่เริ่มขยับเขยื้อนไหวโคลงเล็กน้อยพร้อมกับแผ่นดินลั่นคึก ไชยยันต์ผู้กำลังนั่งจ้องเหม่อดูกองไฟเงยหน้าพรวดขึ้นจ้องเพื่อนสาวผู้อยู่คนละฟากกองไฟ ร้องออกมาเบา ๆ

"เอ๊ะ! เมย์ ผมรู้สึกเป็นอะไรไปเสียแล้ว ทำไมแผ่นดินมันโคลงไหวอย่างไรบอกไม่ถูก"

ก็เห็นว่า มาเรียบัดนี้ตาเหลือกโพลง หน้าซีดเผือดเวะซิบออกมาเสียงสั่นตะกุกตะกัก

"คุณ...คุณไม่ได้เป็นอะไรไปหรอก ฉันก็...ก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน ดูที่กอไม้นั้นซิ มันสั่นไหวได้"

ไม่ทันจะขาดเสียง แผ่นพสุธาที่มนุษย์ทั้งสองนั่งก่อไฟอยู่ก็สั่นโยกอีกครั้ง คราวนี้มันแรงจนศีรษะของคนทั้งสองคะมำพร้อมกันก็ปรากฏเสียงครืนครันราวกับแผ่นดินไหวถล่ม ทั้งกองไฟและทั้งคนที่นั่งกันอยู่ ถูกพื้นดินตรงบริเวณนั้นเคลื่อนขยับให้เลื่อนห่างจากชานหินตรงโคนต้นจิกออกมาอย่างมองเห็นชัด ประหนึ่งว่า...ขึ้นไปอยู่บนเรือชะล่าขนาดใหญ่ซึ่งเริ่มเคลื่อนออกมาจากที่

"หนีเร็ว เราขึ้นมาก่อไฟอยู่บนหลังตัวอะไรก็ไม่รู้!!"

ไชยยันต์ตะโกนสดเสียง กระชากแขนมาเรียผ้ยืนพะว้าพะวังซวนเซเสียหลักอยู่ กระชากออกวิ่งพุ่งหลาวลงจากบริเวณที่มองครั้งแรกว่าเป็นเนินปลวก ลงไปกลิ้งอยู่ในพุ่มไม้ริมทางอีกด้านหนึ่งอย่างขวัญหนีดีฝ่อ ความรู้สึกยามนั้นประหนึ่งว่า...ชีวิตจะปลิดปลงออกจากร่าง สิ่งเดียวที่เขาระลึกถึงอยู่ในขณะนี้ก็คือ พระอรหันต์!!

พื้นที่ อันเป็นแถบยาวขนานไปกับปากลำห้วย ส่วนกว้างประมาณ 10 เมตร แต่จะเป็นแนวยาวไปสักเท่าใดไม่อาจกำหนดได้ ณ บัดนี้เลื่อนออกจากที่...จากด้านตะวันตกไปทางด้านตะวันออก

พุ่มไม้พงเกาวัลย์อันเป็นวัชพืชเล็ก ๆที่อาศัยงอกขึ้นบนผิวดินตลอดแนว เป็นเครื่องหมายให้สังเกตเห็นชัดที่สุด ในการเคลื่อนขยับของพื้นที่บริเวณนี้เพราะมันไหวสู่ระเมมและพลอยเคลื่อนติดไปด้วย

แผ่นดินส่วนใหญ่ของฝั่งห้วยสั่นสะเทือนดังครืนครันเป็นแนวไหว ประหนึ่งว่ากองพันรถถังทั้งขบวนแล่นตามกันชนิดต่อท้ายเรียงสอง ไม้ใหญ่ขนาดหลายคนโอบที่ขึ้นเรียงรายกันอยู่เกาไหวโอนเอนอยู่ไปมาเหมือนถูกอะไรหนุนเบียด ระเป็นแนว

ไปจนสุดที่จะประมาณได้ว่า มันไกลออกไปสักเท่าใด ยูง ยาง ตะเคียน ตะครอ และไม้เบญจพรรณหลายต่อหลายต้น ที่มีขนาดย่อม ๆทานอำนาจเบียดดันไม่ไหว หักสะบั้นถอนราก ถอนโคนป่าทั้งป่าเกิดกลียุค อื้ออึงหักพินาศเหมือนเกิดแผ่นดินไหวขึ้น ฉะนั้น อากาศที่ยังพอเห็นว่ามีแสงสว่างอยู่บ้าง ณ บัดนี้ ดูมืดมนอันธการไปหมด

มนุษย์กระจ้อยร่อยสองคน ผู้ซึ่งไม่มีอะไรจะติดมือมาได้ทั้งสิ้นนอกจากสิ่งที่พอจะติดตัวอยู่เท่านั้น บัดนี้ ตะเกียก
ตะกายทรงตัวขึ้นมาจากอาการทลึ่มกลิ้งกระจัดกระจายอยู่ แน่ว
เนินปลวก หรืออีกนัยหนึ่งมองผาด ๆในขณะนี้ว่ามันเป็นมูลสัน
ดินที่ปกคลุมไปด้วยพุ่มไม้เล็กซึ่งห่างจากเบื้องหลังออกไปเพียง
วาเดียว กำลังเคลื่อนที่ลั่นคึก ๆผ่านไปราวกับมีใครมาแกล้งชัก
ฉาก จูงมือกันออกวิ่งซมซานไปเบื้องหน้าอย่างไม่คิดชีวิต

เขาทั้งสองในขณะนี้ หมดสติสิ้นแล้วทั้งมวล และไม่รู้
ด้วยว่าตนเองกำลังทำอะไร หรือเผชิญกับอะไรอยู่ ประสาทสั่ง
การอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือออกวิ่งไปเบื้องหน้า...ไปให้ไกล
ที่สุดเท่าที่จะสามารถเหมือนวิ่งหนีธรณีสูบ หรือมิฉะนั้นก็หนี
แผ่นฟ้าที่มันกำลังจะคว่ำถล่มลงมาทับหัว

แล้วก็มาสะดุดก้อนหินล้มคว่ำคะมำหน้า นอนจวนตัว
เกาะกัน จ้องปรากฏการณ์ประหลาด ตุจปลาอานนท์พลิกตัว
นั้นด้วยดวงตาอันเหลือกลาน อยู่ริมก้อนหินใหญ่ใต้ต้นรัง หมด
สิ้นกำลังวังชาที่จะขยับเขยื้อนเคลื่อนหนีอีกต่อไป

เสียงดงหักถล่มอื้ออึง เสียงแผ่นดินลั่น และอำนาจสั่น
สะเทือนที่ไหวมาถึงบริเวณซึ่งนอนหมอบตัวสั่นกันอยู่ มันคง

ปรากฏเป็นภาพฝันร้ายอยู่เช่นนั้น ดินหินและกองใบไม้แห้งตลอดจนพันธุ์ไม้เล็กในละแวกข้างเคียง บัดนี้ราวกับมีอะไรมาไถขุด ทะลักล้นกองสูงไหวยวบยาบขึ้นมาเหมือนคลื่น อึดใจต่อมาของความรู้สึกที่มอดดับตายสนิทไปชั่วขณะนั้นเอง ทั้งสองที่นอนกอดกันแน่นอยู่ในขณะนี้ ก็แหงนขึ้นไปและเห็น!...

ขนานกับต้นเสลี่ยงยักษ์ ที่ชูลำต้นชะลูดเยี่ยมเมฆอยู่บนเนินเขา ลำต้นอันดำสนิทของอะไรอีกชนิดหนึ่ง โผล่แทรกขึ้นมา เพียงแต่ว่ามันปราศจากกิ่งใบ มีแต่ลำต้นเฉยๆ ซึ่งค่อยๆ งอกพ้นยอดไม้อื่นๆแทรกขึ้นมาทีละน้อย ครั้งแรกก็โผล่พ้นแนวยอดงิ้ว ต่อมาก็ยืดยาวสูงขยับขึ้นไปอีก มันสูงขึ้น-สูงขึ้นจนกระทั่งอยู่ในแนวเดียวกับกลางลำต้นของเสลี่ยง แสงแดดอ่อนของตะวันที่กำลังจะลับขอบเขา สาดจับแลทะมึนมะเมื่อม มันระยับ แฉกสีแดง ราวกับสายฟ้าแลบ พุ่งอยู่แปลบปลาบ ออกมาจากส่วนยอดอันมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยม แล้วก็เห็นดวงตาที่ฝังอยู่ในขอบสูงสองด้านของรูปสามเหลี่ยมปลายยอดเป็น

คุณพระช่วย มันหาใช่ต้นไม้เสียแล้วไม่!!

มันเริ่มโอนเอน แกว่งไกวไปมา แล้วก็หมุนไปรอบๆพร้อมกับลิ้นที่แลบตวัดแปลบปลาบเป็นจังหวะถี่เร็วอยู่เช่นนั้น ทวงกลมมหึมาบริเวณคอ บัดนี้ ก็แผ่แบนกว้างออกไป-กว้างออกไปเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนม่านดำผืนใหญ่ที่เอามาคิดขยายขวางกั้นตะวันไว้ ส่วนด้านล่างเล่า แผ่นดินก็ยังสั่นสะเทือน เพราะการลากเลื้อยขมวดตัวท่อนปลายอยู่เช่นนั้น

"งู!"

มาเรียร้องออกมาได้คำเดียว ก็ช็อกหมดสติ พับแน่นิ่งไปในวงแขนของไชยยันต์ด้วยความตกใจกลัวสุดขีดอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

ไชยยันต์เหงื่อกายแตกพลั่ก กระดิกกระเดี้ยกายไม่ได้ จ้องค้างจังงัง มันจะเป็นเวลานานสักเท่าใดเขาก็ไม่อาจบอกได้ถูกเช่นกัน หัวใจเหมือนจะหยุดสูบฉีดโลหิตโดยสิ้นเชิง

ไอ้ยักษ์สองตัว ที่เคยพิชิตกันมาแล้วที่หล่มช้าง ถ้าจะเปรียบเทียบกับเจ้าตัวนี้ สองตัวนั่นรวมกันแล้ว ก็ยังไม่ได้เสี้ยวส่วนเดียว ลักษณะรูปร่างก็ผิดแผกกันออกไป เท่าที่เห็นทรงเป็นจงอางเราดีๆนี่เอง แต่จะขยายส่วนขึ้นไปเป็นอัตราสักเท่าใดคำนวณไม่ได้ ส่วนหัวชูตระหง่านแผ่พังพานอยู่เทียมต้นเสลี่ยงยักษ์อยู่โน่นแล้ว ส่วนหางอยู่ที่ไหนไม่ทราบเหมือนกัน แต่ป่ากำลังลั่นทลายเพราะอาการเลื้อยวาดตัว

ครั้นแล้ว ศีรษะอันส่ายโอนเอนอย่ไปมา เหมือนจะสอดมองค้นหาต้นเหตุที่เข้ามารบกวนความสงบนั้น ก็หยุดนิ่งหันมาทางมนุษย์ทั้งสองซึ่งซุกตัวอยู่ใต้ก้อนหิน อันแลไม่ผิดอะไรกับมด ปลวก ประดุจว่าได้เห็นเป้าหมายเข้าแล้ว หากจะเห็นหรือเปล่า ก็ไม่มีอะไรมาบอกได้ แต่ในความรู้สึกของไชยยันต์ยามนี้คล้ายๆกับว่า ต่างฝ่ายต่างจ้องตากัน

อาจเป็นเพราะอำนาจพระพุทธคุณ ที่เขาระลึกถึงและสวดมนต์ภาวนาอยู่ในขณะนี้ก็ได้ ที่ทำให้สติกลับคืนมาสู่ตัวและคล้ายจะมีอะไรเข้ามาดลใจในด้านดีงามซึ่งตนเองก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ไชยยันต์ อนันตรัย หมดสิ้นความหวั่นไหวต่อชีวิต ไม่ว่า**มัน**จะดับสิ้นสูญไปภายในเมื่อไร ไม่คิดสู้ และไม่คิดหนีอีกต่อไป **แต่**พนมมือขึ้นจบเหนือศีรษะ เอาชะตาชีวิต บาปบุญและกุศล**ของ**ตนแต่หนหลังขึ้นมาเสี่ยงสัตย์อธิษฐาน ถ้าจะถึงที่ชะตาดับ**ลงในครั้งนี้** เขาก็พร้อมแล้ว ขณะเดียวกันก็แผ่เมตตาจิต ษมา**โทษ**หากจะมีสิ่งที่ล่วงล้ำกล้ำเกิน ซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่ได้มีเจตนา

โลกรอบด้าน...ยามนั้นเหมือนจะถูกตรึงให้สนิทนิ่งอยู่กับ**ที่** ด้วยมรณานุสติที่ไชยยันต์ยึดมั่นอยู่ในยามนี้

ครั้นแล้ว ราวกับปาฏิหาริย์ ศีรษะอันแผ่แม่เบี้ยสูงตระ-**หง่าน**เทียมยอดไม้ใหญ่นั้นก็ค่อยๆลดต่ำลง มันต่ำลงทีละน้อยๆ **อย่าง**สงบเยือกเย็น ในที่สุดก็กลืนหายไปในเงาบดบังของยอด**เขา**ทึบเชิงขุนเขา จากนั้นก็มีเสียงเลื้อยเคลื่อนตัวอย่างแช่มช้า ราวกับพายุ อู้ไปทางด้านตะวันออก แผ่นดินไม้ไล่ลั่นคึกๆห่าง**ออก**ไปเป็นลำดับ กระทั่งในที่สุดก็เงียบสนิทหายไป ทุกสิ่งทุก**อย่าง**คืนสู่ดุษณีภาพเหมือนเดิมราวกับเป็นภาพที่ผ่านเข้ามาในความฝันเท่านั้น เหลือหลักฐานร่องรอยให้เห็นไว้แต่รอยป่า**แตก**ลู่เป็นทางไป ราวกับมีแทรกเตอร์มาไถคราดไว้

อดีตนายทหารหนุ่ม รู้สึกขนลุกซ่าขึ้นด้วยความศรัทธา เปี่ยมใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ยังคงพนมมือจบขึ้นบูชาอยู่**เหนือ**ศีรษะอยู่เช่นนั้น แล้วกราบลงกับแผ่นดิน เลือดในกายอัน**เป็น**เฉียบแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง บัดนี้อบอุ่นซาบซ่าไปหมด ด้วยพลังใจและความเชื่อมั่นที่เกิดขึ้นอย่างมหาศาล

เขาไม่เคยศรัทธาเชื่อถือมาก่อนว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้จะมีจริง แต่บัดนี้...ไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีกแล้ว

พุทธานุภาพประกอบกับกุศลแต่หนหลังของตนเองแท้ๆ ที่ช่วยเขากับมาเรียให้รอดปลอดภัยในครั้งนี้...เป็นการรอดอย่างปาฏิหาริย์ที่สุด นึกขอบคุณและตกเป็นหนี้**เจ้าป่าเจ้าเขา ตลอดจนเทพยดาอารักษ์ที่เชื่อมั่นว่า คงมีส่วนช่วยเหลือปกป้องภยันตรายอันใหญ่หลวงในครั้งนี้ไว้**

และอยากจะเชื่ออีกด้วยว่า พญางูใหญ่ที่ประจันหน้ากันเมื่อหยกๆนี้ น่าจะเป็นอิทธิฤทธิ์ของเทพเจ้าผู้เป็นเจ้าของป่าเสียมากกว่าที่จะเป็นสัตว์ดิรัจฉานประเภทเลื้อยคลานแท้จริง เจ้าป่าผู้สำแดงตนให้เห็นในรปของอสรพิษมหายักษ์ เพื่อเตือนให้ทราบถึงการล่วงล้ำเข้าเขตอันหวงห้าม และก็ยินดีที่จะรับการษมาลาโทษพร้อมทั้งเปิดทางให้ มันน่าจะเป็นศุภนิมิตอันดีเยี่ยมทีเดียว

“ลูกเห็นแล้ว...เห็นชัดกับตา...”

เขาคร่างออกมา ขนยังลุกเกรียวเป็นระลอก กราบซ้ำแล้วซ้ำอีกลงไปบนผืนแผ่นดิน

“จะไม่ขอลบหลู่ดูแคลนอีกเลย ขอเจ้าพ่อจงเมตตาเปิดป่าอันเร้นลับอาถรรพณ์นี้ให้ด้วยเถิด วันใดที่รอดชีวิตกลับคืนไปได้ จะขอตั้งโต๊ะบวงสรวงสังเวยด้วยบายศรีบัตรพลีและเครื่องสักการะทั้งปวง”

มีเสียงคล้ายๆ ฟ้าร้องกระหึ่มแว่วมาเบาๆ จากขอบเขาไกลแสนไกล ป่าที่กำลังมืดสลัวปกคลุมไปด้วยพยับหมอกพลันค่อยๆ กลับสว่างเรืองรองขึ้นอีกครั้ง ด้วยแสงสุดท้ายแห่งสาย-ัณห์กาล ได้ยินเสียงนกนานาชนิดร้อง และจักจั่นเรไรเริ่มเพรียกเสียงสำเนียงกริ่ง ขับกล่อมไพรเป็นปกติตามเดิม

ไชยยันต์หันมาทางมิตรในยามยาก หล่อนยังคงนอนแน่นิ่งกาย อ่อนปวกเปียกอยู่กลางดินข้างๆกาย เขารีบแก้ไขเขย่าปลุกอย่างรีบร้อนเป็นครู่ใหญ่ มาเรียฮอฟมันจึงฟื้นขึ้นมาสีกครั้งเหมือนคนที่เพิ่งจะตื่นจากฝันร้าย หน้าของแหม่มสาวซีดราวกับศพ ทันทีที่รู้สึกตัวลืมตาขึ้น หล่อนก็ผวาสะดุ้ง มีอาการจะลุกขึ้นออกแล่นถลาต่อไปอย่างคนที่ขวัญเสียขีดสุด ไชยยันต์ตะครุบกายไว้มั่น เขย่าเรียกชื่อถี่ๆอยู่เป็นเวลานาน ทุลักทุเลกันอีกพักใหญ่กว่าจะเอาหล่อนไว้อยู่ โดยไม่ให้หล่อนวิ่งป่าแตกไปอย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้

"นี่เรายังไม่ตายหรอกหรือ ไชยยันต์"

มาเรียสำลักออกมาเหมือนคนกำลังจะขาดใจ เบิกตาโพลงกวาดมองลนลานไปรอบกาย ไชยยันต์ยังจับไหล่ทั้งสองไว้แน่น กดให้นิ่งอยู่กับที่

"ยัง! ทำใจดีๆ ไว้ เมย์ เรายังไม่ตาย และปลอดภัยเรียบร้อยดีทุกอย่าง"

"งูใหญ่ตัวนั้น!..."

"เขาไปแล้ว ไปอย่างสงบที่สุด เป็นความผิดของเราเองที่ไม่ดูให้ถี่ถ้วนเสียก่อน ดันขึ้นไปก่อไฟย่างปลาอยู่บนหลังของเขา"

แหม่มสาวมีอาการเหมือนจะเป็นลมกลบลงอีกครั้ง กายสั่นเป็นเจ้าเข้า

"ฉันเห็นมันชูคอขึ้น สูงเท่าต้นไม้ใหญ่บนเนินเขานั่นทำท่าเหมือนจะฟาดตัวฉกลงมาที่เรา...แล้วนี่เรารอดตายได้อย่างไร คุณยิงไล่มันไปรึ?"

เสียงพูดของหล่อนระรัว ละล่ำละลักอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์กลืนน้ำลายอันแห้งผากลงคอ เป็นการยากเหลือเกินที่เขาจะอธิบายให้มาเรียเข้าใจได้ในปรากฏการณ์ที่ผ่านมา

“คิดหรือว่า ปืนของเรา ไม่ว่ากระบอกใด จะสังหารหรือไล่งูใหญ่ตัวนั้นได้ ถ้าเราคนใดคนหนึ่งยิงออกไปเมื่อครู่นี้ เราก็คงไม่รอดชีวิตแน่นอน นี่เราไม่ได้ทำอะไรเขา และเขาก็ไม่ทำอะไรเรา ต่างคนต่างไป”

“คุณทำอย่างไร มันถึงไปโดยไม่ทำอะไรเราเลย มันยกหัวขึ้นแล้ว โอ! พระเจ้า!!...”

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากจะนั่งดูอยู่เฉยๆแล้วก็ภาวนา...นึกบนบานศาลกล่าวบอกเขาอยู่ในใจว่า เราไม่ได้มีเจตนาจะก้าวร้าวล่วงเกิน หรือคิดร้ายใดๆต่อเขาเลย เขาชูคอจ้องเราอยู่อึดใจ ก็ลดหัวลงแล้วก็เลื้อยไปช้าๆอย่างสงบที่สุด”

“ไม่น่าเชื่อเลย เราควรจะต้องตายกันแล้ว...ตายอย่างไม่มีโอกาสจะรอดได้แม้แต่เปอร์เซ็นต์เดียว ในสิ่งที่เราเผชิญพบเห็นเมื่อครู่นี้”

“ปาฏิหาริย์อาจเกิดขึ้นได้เหมือนกัน ถ้าเรายังไม่ถึงที่ตาย ถ้าคุณยังพอจะเชื่ออยู่บ้างว่า บาปบุญและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้มีจริงละก็ จงขอบคุณต่อสิ่งเหล่านั้นเถิด...ที่ช่วยให้เรารอดตายมาได้จากเหตุการณ์เมื่อครู่นี้”

นักผจญภัยสาวเลือดยุโรป ยกมือขึ้นทำอาเมน หลับตาลง พร้อมกับถอนใจยาวเยือก พึมพำคำสวดออกมาเป็นภาษา

เจะตินอยู่ในลำคอ ไม่เคยมีครั้งใด...ที่ไชยยันย์เห็นเพื่อนสาวผู้กร้าวกล้าอยู่ในอาการหวาดกลัวขวัญหนีดีฝ่อเท่าครั้งนี้ และก็ยังดีอยู่ในข้อที่ว่า...พอรู้ตัวขึ้น ก็ยังพอจะควบคุมสติไว้ได้ ไม่ถึงกับเพ้อบ้าเสียจริตไปเพราะอำนาจการช็อก

"ฉัน...ฉันพูดอะไรถูกแล้ว มันหมายความว่าอย่างไรกันนี่ อยู่ๆแผ่นดินที่เรานั่งกันอยู่ก็เกิดเคลื่อนไหวถล่มทลายลงราวกับแผ่นดินไหว แล้วเราก็เห็นเจ้าตัวมหายักษ์นั่นชูคอขึ้นมาเกือบครึ่งลูกเขา..."

"เขาคงจะนอนจำศีลนิ่งอยู่กับที่มานานแล้ว นานจนกระทั่งใบไม้และเศษดินขึ้นไปทับถมอยู่ และนานจนกระทั่งกอไม้เล็กๆอาศัยงอกขึ้นได้จากผิวดินที่สุมอยู่บนลำตัว ป่ามันทึบสภาพทั่วๆไปก็กลมกลืนไปหมด เราไม่รู้ก็เลยขึ้นไปก่อไฟอยู่บนหลัง ทีนี้พอไฟร้อน กินใบไม้ลงไปถึงผิว ก็คงรู้สึกจั๊กจี้ หรือคันขึ้นมาก็เลยพลิกตัวตื่นและออกเลื้อย..."

"โอ! ก๊อดๆๆๆๆ!! มันใหญ่สักขนาดไหนนะ ไชยยันต์ เท่ากับตัวที่พวกคุณปราบด้วยระเบิดไนโตรที่หล่มช้างอย่างที่เคยเล่าให้ฟังไหม?"

"ใหญ่กว่ามาก เมย์ ใหญ่เสียจนประมาณไม่ได้ เจ้ารถต่วนสองขบวนที่เราปราบได้ที่หล่มช้าง และมาเห็นคราบของมันลอกทิ้งไว้ภายหลัง ซึ่งคุณก็ร่วมเห็นคราบอยู่ด้วยนั้น เทียบแล้วมันอยู่ในชั้นลูกหลานของตัวนี้เท่านั้น ผมคิดว่าเป็นอิทธิ-ฤทธิ์ของเจ้าป่าที่สำแดงตนให้เราเห็นเสียมากกว่า อย่ามัวคิดอะไรอยู่เลย เขาไปแล้ว ไปอย่างดี และเราก็รอดปลอดภัย ควรจะพอใจแล้ว"

สองคนรวบรวมสติกำลังใจอยู่พักหนึ่ง พอสงบอา-รมณ์ตื่นเต้นเจียนบ้านั้นลงได้ ก็ชวนกันค่อย ๆย่องกลับมายัง โคนต้นจิกแห่งเดิม ไชยยันต์ขนลกขึ้นอีกครั้งเมื่อพบว่าไรเฟิล ทั้งสองกระบอกของเขาและมาเรีย รวมทั้งสัมภาระเครื่องหลังที่ ถอดออกกองไว้ ตกอยู่ในบริเวณนั้นอย่างมองเห็นชัด โดยไม่ จำเป็นจะต้องค้นหาให้เสียเวลา และไม่มีอะไรชำรุดเสียหายเลย มันคงอยู่ให้เห็นแม้กระทั่งปลาลำธารที่มาเรียเสียบไม้ เพียงแต่ คลุกเปื้อนดินไปบ้างเท่านั้น แต่กองไฟที่ก่อไว้ กระจัดกระจาย หายไปหมด

ตำแหน่งที่มองครั้งแรกว่าเป็นพื้นดินโล่ง และขึ้นมาหยุดพัก ก่อไฟนั้น บัดนี้มันกลายเป็นคู หรือลำห้วยไปเสียแล้ว ลึก จากระดับขอบพื้นดิ่งลงไปถึง 5 เมตรเศษ และกว้างราวกับ ลำคลอง เป็นแนวยาวเหยียดสุดลูกตา กรวดดิน ทลายร่วน และพลิกขึ้น...เหมือนมีอะไรมาไถคราดไว้ ทั้งสองต้องใช้วิธี ค่อย ๆหย่อนกายไต่ลงไปเก็บข้าวของสัมภาระที่หล่นอยู่เบื้องล่าง แล้วไต่กลับขึ้นมาอีกครั้ง

ครั้นแล้ว ขณะที่ตะกายปีนฝั่งกันขึ้นไปนั่นเอง มาเรียผู้ เหนี่ยวกายล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ก็ไถลลื่นเพราะความร่วนซุย ของดินแดงปนกรวดขยุ้มมือคว้าพื้นเหนือศีรษะไว้ คงจะเหนี่ยว ติดกับแง่ดินหรือหินที่มีความมั่นคง ยืดร่างให้ลอยโหนค้างอยู่ เช่นนั้น ไชยยันต์ตามขึ้นมาติด ๆช่วยยันตะโพกหล่อนไว้ แหม่ม สาวเอาเท้ากระแทกดินผนังตลิ่ง เพื่อหาที่เหยียบยันตัวให้ มั่นคงขึ้น แล้วค่อย ๆรั้งตัวขึ้นไป ดินตรงบริเวณที่หล่อนเอามือ เหนี่ยวร่วงพรู เหลือไว้แต่แง่หินที่โผล่ออกมา พอหล่อนโหนตัว

ไปไปนั่งได้ถนัดก็เอามือตะกุยปัดดินร่วน ๆ ที่ปกคลุมอยู่ออก ปรากฏการณ์เล็กน้อย อึดใจเดียวก็ร้องแหลมออกมาว่า

"ไชยยันต์ เร็ว มาดอะไรนี่!!"

ชายหนุ่มโหนกายตามติดขึ้นไปโดยเร็วจนถึงที่หล่อนกำลังใช้พิจารณาหินก้อนนั้นอยู่ ขณะนั้นมาเรียชักมีดโบวี่ออกคุ้ยดินเล่างรีบร้อน จนกระทั่งหินก้อนนั้นสามารถมองเห็นถนัดขึ้นทั้งก้อน แล้วเอามือลูบคลำ ก้มลงพิจารณาด้วยตาอันเบิกกว้าง จนกระทั่งไชยยันต์ตามเข้ามาถึง

"อะไร?" เขาถามพร้อมกับจ้องตื่น ๆ

"พิจารณาดูให้ดีซิ แปลกเหลือเกิน...หรือว่าฉันมองเห็นไปเอง" หล่อนพูดเร็วปรื๋อ

ภายหลังจากเอามือลูบคลำ ขมวดคิ้วจ้องอยู่อึดใจ ไชยยันต์ก็เงยขึ้นมองหน้าเพื่อนสาวต่างผิว

"เอ...ลักษณะมันเหมือนศิลาแลง สกัดเป็นก้อนได้ขนาดสี่เหลี่ยมจัตรัสพอดี เหมือนหินที่มนษย์เอามาก่อสร้างอะไรไว้ในสมัยโบราณงั้นแหละ"

กล่าวจบเขาก็ชักมีดของตนเองจากเอวออกมาบ้างอย่างรีบร้อน ช่วยขุดคุ้ยแหวกดินตรงบริเวณใกล้เคียงกับที่พบหินก้อนนั้นไผล่ขึ้นมา มาเรียก็ขุดอีกด้านหนึ่งถัดไป ชั่วไม่ถึงอึดใจเท่านั้นต่างก็อุทานออกมาด้วยความแปลกใจเหลือที่จะกล่าว

ศิลาแลง สกัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส แผ่นหนาประมาณ ๑ ฟุต กว้างยาวด้านเท่าสองฟุต ถูกค้นพบหมกฝังอยู่ในดินเป็นแนวติดต่อกันไปอีกสองสามก้อน เรียงประสานกับก้อนแรกที่มาเรียค้นพบ ในลักษณะการก่อฝาผนังหรือมิฉะนั้นก็กำแพง

“กำแพงเมือง!!”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

“เมืองอะไร เมืองที่ไหน?”

มาเรียโพล่งขึ้นเหมือนจะร้องถามความเงียบสงัดเปล่าเปลี่ยวของป่าดึกดำบรรพ์ที่แวดล้อมอยู่ แล้วก็เงียบงันมองตากันเองนิ่งไปชั่วขณะ

ไชยยันต์ปีนขึ้นถึงขอบฝั่ง ส่งมือมาฉุดมาเรียให้ขึ้นไปด้วย แล้วนั่งพิจารณาดูก้อนศิลาแลงที่พบกันนั้นอย่างใคร่ครวญหนัก อัศจรรย์ใจไปหมด ลืมนึกถึงความหิวโหยในขณะนี้ลงชั่วคราว

“เรามาพบเข้ากับกำแพงเมืองโบราณอะไรเข้าสักเมืองหนึ่งแล้วเมย์...”

ในที่สุด เขาก็ทำลายภาวะอันเงียบงันตื่นตะลึงขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา กวาดตามองไปรอบด้านด้วยอาการพิเคราะห์

“ต้องเป็นกำแพงแน่ๆ และร่องลึกที่งูใหญ่มานอนฝังตัวอยู่นี่ก็จะต้องเป็นร่องคเมืองเดิมนั่นเอง มันถูกดินกลบอยู่จนสังเกตไม่เห็น บังเอิญงูตัวนั้นเลื้อยเคลื่อนตัว พลิกดินขึ้น ส่วนหนึ่งของกำแพงจึงโผล่ขึ้นมาให้เห็น ผมสันนิษฐานว่าที่เราพบนี่คงจะเป็นบริเวณส่วนบนของขอบกำแพง ด้านล่างจะต้องจมลึกในดินลงไปอีก...”

กล่าวพลางเขาก็ชี้มือไปตามแนวร่อง ที่เห็นเป็นคูกว้างใหญ่อันเกิดจากการเคลื่อนย้ายตัวของงูเจ้า บอกต่อไปว่า

“กำแพงจะต้องอยู่เหนือแนวคูนี่แหละ ถ้าเรามีเครื่องมือขุดลงไปคงจะเห็นตัวกำแพงโดยตลอดทีเดียว ว่ามันกั้นไปทางด้านไหนบ้าง”

"เมืองอะไรตั้งแต่สมัยไหนกันนี่ ทำไมมันถึงมาจมอยู่เสียงดงอันลึกล้ำอย่างนี้"

มาเรียพดเกือบจะไม่มีเสียง เบิกตาโพลงจ้องหน้าไชยยันต์อยู่เช่นนั้น ครั้นแล้วบัดนั้นเอง บางสิ่งบางอย่างก็ก่อแวบขึ้นในความคิด หล่อนจับแขนเขาไว้ บีบแน่นด้วยมือที่สั่นเทา

"มันจะเป็นไปได้ไหมว่า นี่คือขอบกำแพงของนครแห่งความหลับ! นิทรานครของนางพญาพันธุมวดี-แล้วก็เจ้าปุโรหิตฟอมดร้ายมันตรัยนั่น!!"

ไชยยันต์ยกมือลบเส้นขนบนลำแขนที่ตั้งชันนั้น ด้วยความรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวอันบอกไม่ถูก

"สิ่งที่เราคิดกันว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ลมๆ แล้งๆ มันเป็นความจริงขึ้นมาเสียแล้ว เมย์...เดี๋ยวนี้ เราน่าจะเข้ามาอยู่ในขอบเมืองนครแห่งความหลับตามที่แงซายเคยบอกไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันประสานสอดคล้องกันได้หมด"

"ทำไมเราถึงมองไม่เห็นสิ่งที่ควรจะเหลือเป็นซากของตัวเมืองเลย"

"มันจะต้องถล่มล่มจมลงใต้แผ่นดิน และมีป่าใหญ่ขึ้นเตาบังไว้หมดสิ้น แต่อย่างน้อยที่สุด เราก็เห็นซากของกำแพงแล้ว เพียงแต่ไม่สามารถคะเนได้ว่ามันอายุอยู่ตั้งแต่สมัยไหน การล่มร่างจมดินไปอาจเกิดขึ้นเพราะแผ่นดินไหว หรือมิฉะนั้นก็ภูเขาไฟระเบิด หลายกัปหลายกัลป์มาแล้ว ต้องเป็นนครเก่าแก่ที่สุดและเคยมีความรุ่งเรืองมาก่อน...บางทีอาจเป็นเมืองอย่างที่เทพนิยายเคยกล่าวไว้ก็ได้ ลงพบคูเมืองขอบแนวกำแพงแล้วเช่นนี้ ผมว่าตัวเมืองคงจะอยู่ในละแวกไม่เกิน ๑๐ กิโลเมตรนี่แหละ"

มาเรียนั่งลืมตาค้าง จ้องไปในราวป่าอย่างปราศจากจุดหมาย แล้วพูดออกมาเหมือนรำพึงเพ้อว่า

"ฉันรู้สึกเหมือนกับว่า ได้ยินเสียงผีเท้าม้า เสียงรถศึก และเสียงโห่ร้อง อาวุธกระทบกัน ลมพัดกิ่งไม้ไหวเหล่านั้น ก็ฟังเหมือนเสียงสนทนาปราศัยพูดจาของชาวเมือง..."

และมันก็เป็นจริงอย่างที่มาเรียว่า ท่ามกลางความเงียบสงัดของดงทึบนั้น **โสตประสาทของไชยยันต์ที่ลั่นอยู่กริ่ง ๆ** อุปาทานเหมือนจะแว่วส่ำสำเนียงของผู้คนมากมาย สัญจร พูดจากันอยู่แซ่แซด เหมือนตลาดนัดกลางเมือง ต่อมาก็เป็นเสียงคล้าย ๆฉากสงคราม เสียงโห่ร้องบงการ เสียงอาวุธที่กระทบกันอยู่ฉะฉาน เสียงครวญคราง แล้วอีกขณะจิตหนึ่งก็เป็นเสียงเพลงรักอันอ่อนหวาน ผสมผสานไปกับพิณและเครื่องดนตรีดีดสี เสียงสวดมนต์บำบวงเทพเจ้า...

สำเนียงประหลาดต่าง ๆเหล่านั้น แว่วมาสู่จิตสำนึกเหมือนแว่วออกมาจากเครื่องบันทึกเสียงที่ปราศจากจังหวะจะโคน

มันดังปนเปสับสนไปหมด

ไชยยันต์สะบัดหน้าแรง ๆพยายามจะปลุกประสาทเรียกสติของตนเองกลับคืนมา นึกอาราธนาพระให้คุ้มตัว แล้วก็บังเกิดความอบอุ่นขึ้น จิตใจแน่วแน่ปราศจากการวอกแวก

หันไปเขย่าแขนเพื่อนสาวต่างผิวผู้นั่งภวังค์อยู่ ให้รู้สึกสติขึ้นมา

“อย่ามัวแต่นั่งคิดฝันอะไรอยู่เลย มือลงเต็มที่แล้ว จัดการบรรจุกระเพาะแล้วหาที่นอนเสียก่อนเถอะ พรุ่งนี้ค่อยออกสำรวจจากเค้าเงื่อนที่พบนี่ ถึงอย่างไรตอนนี้เราก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว”

มาเรียเหลียวไปรอบตัว แล้วเอามือทั้งสองเท้าคางอย่างหมดศรัทธาต่อชีวิต

“ฉันจนปัญญา มืนงงไปหมดแล้ว นึกไม่ออกว่าเราจะพยายามไปที่ไหน ให้มันปลอดภัยที่สุด”

“ก็เลือกเอาแถวนี้แหละ ไม่ต้องไปไหนไกลอีกแล้ว”

“ถ้าไอ้ตัวมหึมานั่นเลื้อยกลับมาอีก...”

ไชยยันต์ยิ้มให้อย่างปลอบใจ จับมืออันเย็นเฉียบของหล่อนบีบเบาๆ

“ไม่หรอก เมย์! เขาจะไม่กลับมาให้เราเห็นอีกแล้ว ไม่ต้องวิตกกังวลถึงอะไรอีกทั้งสิ้น สำหรับคืนนี้ผมก็เชื่อว่าเราจะผ่านกันได้อย่างสบายที่สุด”

“ทำไมหรือ? ทำไมคุณถึงดูเชื่อมั่นอย่างนั้น?”

“ผมมีสังหรณ์ที่ดี! รู้สึกว่าป่านี้จะเปิดให้สำหรับเราแล้วตั้งแต่เราพบงูใหญ่ตัวนั้น มาเถอะ ทำใจให้เข้มแข็งหน่อย คุณไม่เคยอ่อนแอเหมือนครั้งนี้”

พร้อมกับพูด เขาประคองเพื่อนสาวร่วมตายให้ลุกขึ้นยืนแล้วต่อจากนั้นไม่นานนัก ไชยยันต์ก็เป็นคนเลือกได้โคนไม้ใหญ่ห่างจากบริเวณกำแพงเมืองประหลาดออกมาเล็กน้อย เป็นชัยภูมิที่เหมาะสมสำหรับคืนนี้ จัดการหาฟืนขนมากองสำรองไว้รายล้อม

เพื่อจะหยิบให้ได้ตลอดทั้งคืน แล้วก่อไฟจัดการย่างปลาต่อ อาการของมาเรียเซื่องซึมอ่อนระโหยผิดปกติไปกว่าทุกครั้ง

ความมืดอันน่าสะพรึงกลัวก็ย่างเข้ามาปกคลุมสนิท มีแต่แสงไฟที่ก่อไว้เป็นกองใหญ่ ท่ามกลางความเย็นเยียบที่ปกคลุมไปทุกกิ่งไม้ใบพฤกษ์

หลังจากประทังชีพกันด้วยอาหารเท่าที่จะหาได้ ต่างก็เอนหลังลงกับพื้นริมกองไฟ พูดกันคำสองคำ แหม่มสาวก็นิ่งเงียบไป ไชยยันต์ยังนอนลืมตาค้างมองดูใบไม้ที่เปรียบเหมือนหลังคาทึบปกคลุมดำมืดอยู่เบื้องบน ปล่อยความคิดให้เลื่อนลอยไปตามลำพัง เข้าใจว่าผู้นอนเคียงข้างอยู่ในขณะนี้ คงจะหลับไปแล้วด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย แต่แล้วก็รู้สึกผิดสังเกตอย่างไรชอบกล เสียงมาเรียถอนหายใจหนักๆ อยู่เป็นระยะ พลิกตัวกระสับกระส่ายตลอดเวลา แล้วก็ปรากฏเสียงครางลอดออกมาเบาๆ เขาผุดลุกขึ้นโดยเร็วอย่างตกใจ เขย่าตัวเรียก ก็เห็นหญิงสาวนอนคู้ตะแคงตัวงอ กัดริมฝีปากแน่น

“เมย์! เป็นอะไรไป?”

หล่อนไม่ตอบ บิดตัวเบาๆ มือทั้งสองกุมอยู่ที่หน้าท้อง ไชยยันต์ยิ่งตกใจเหลือที่จะกล่าว กอดประคองไว้แน่น เขย่าเรียกอยู่เช่นนั้น เอามือลูบคลำตามตัวและหน้าผาก เข้าใจว่าหล่อนอาจจับไข้ขึ้นมาอย่างกะทันหัน แต่ก็ไม่เห็นว่าอุณหภูมิในร่างกายจะเปลี่ยนแปลงผิดปกติมากนัก หรือบางที อาจเป็นเพราะอาหารเกิดเป็นพิษอันตรายขึ้นเกี่ยวกับปลาลำธาร และ

เห็ดโคนเหล่านั้น แต่เหตุไร เขาก็กินอย่างหล่อนจึงไม่รู้สึกมีพิษอะไรขึ้นมาเลย ไชยยันต์ละล่ำละลักสอบถามอาการอยู่เช่นนั้นด้วยความว้าวุ่นตื่นตระหนกอย่างบอกไม่ถูก

ครู่หนึ่งต่อมา หล่อนจึงพยุงกายขึ้นนั่ง มือทั้งสองยังกุมอยู่ที่หน้าท้องอยู่เช่นนั้น หน้าซีดขาว ไชยยันต์ประคองไว้มั่น

“เพื่อนยาก...”

เสียงของหล่อนดังไม่เกินกระซิบ กัดริมฝีปาก กายสั่นเทิ่ม

“ฉัน...ฉันเห็นจะทำความเดือดร้อนให้คณเสียแล้ว”

“เป็นอะไร บอกเร็ว!”

ไชยยันต์สำลักออกมาเร็วปรื๋อ แทบจะลืมเรื่องอื่นใดหมดสนในยามนี้

“โรคเก่า โรคประจำตัว...ดิสเมนนอร์เรีย!”

นายทหารหนุ่มสะดุ้งโหยง ตาเหลือก!! ร้องอุทานลั่นอะไรออกมาคำหนึ่ง

“ตายโหง!! ทำยังไงดีล่ะ ผมไม่ใช่หมอเสียด้วย...”

เขาเต็มไปด้วยอาการพะว้าพะวัง ทำหน้าเหมือนอยากจะร้องไห้ออกมา เวรกรรมเสียแล้ว...แม่เจ้าประคุณทูนกระ-หม่อมเอ๋ย...ประจำเดือนดันมาทะลักออกในยามฉุกเฉิน หน้าสิวหน้าขวาน เห็นหน้ากันตามลำพังเพียงสองคนแค่นี้ แล้วอาการของยอดหญิงก็เหมือนกับผู้หญิงสามัญธรรมดาคนอื่นเขาเสียเมื่อไหร่ รอบเดือนมาทีไร เป็นต้องปวดทรมานทรายดิ้นพราดหมดสติแทบล้มแทบตาย อันเป็นโรคประจำตัว เคยเห็นถทธิ์มาแล้ว

ครั้งนั้นหมอดารินร่วมอยู่ด้วย ก็รับภาระไปโดยคนอื่นไม่ต้องกังวล

นี่อาตมาเพียงคนเดียว จะทำกันอีท่าไหน

คิดแล้วไชยยันต์อยากกลั้นใจตายเสียรู้แล้วรู้รอด แล้วก็นึกสาปแช่งตัวเอง บางทีอาจเป็นต้นเหตุเพราะเขาก็ได้ ที่มิส่วนกระตุ้นเตือนให้ภาวะทางธรรมชาติร่างกายของมาเรียมาก่อนกำหนด

ใบหน้าอันงามนั้น นิ่วลงอย่างพยายามอดกลั้น ต่อสู้กับความเจ็บปวดแล้วกัดฟันแน่น ฝืนยิ้มอย่างเชียวชีด เขารู้ดีว่าคนอย่างหล่อนไม่ใช่คนใจเสาะอ่อนแอเลย **ความเจ็บปวดอันเป็นอาการโดยเฉพาะ คงจะทรมานหล่อนอย่างขีดสุด เห็นสีหน้าและแววตาของเพื่อนสาวแล้ว ไชยยันต์พลอยรู้สึกเจ็บแทนไปด้วย**

"ไม่เป็นไรหรอกไชยยันต์ คุณไม่ต้องช่วยอะไรฉันเลย..."

หล่อนกัดฟันพูดออกมาอย่างยากเย็น ก้มหน้าตัวงอลงแล้วสะบัดผมเงยหน้าขึ้นสลับกันอยู่เช่นนั้น

"เพียงแต่รับรู้ไว้ล่วงหน้าเท่านั้น ไม่ว่าฉันจะร้องดิ้นทุรน-ทุรายอย่างไรก็ไม่ต้องห่วง มันเป็นอย่างนี้เอง ฉันไม่ถึงกับตายหรอก พรุ่งนี้ฉันจะเป็นปกติเอง มันปวดเช่นนี้เป็นประจำทุกครั้ง...ของการมาวันแรก คืนนี้ฉันจะช่วยอะไรคุณไม่ได้เลย ไม่ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น"

"ข้อนั้นไม่สำคัญหรอก ผมจะดูแลคุณเอง ว่าแต่บอกหน่อย น้อยเคยช่วยคุณอย่างไรบ้าง"

"เขาให้ยาประจำตัวฉันไว้แล้ว อยู่ในย่ามหลังนั่น แล้ว

ก็...มีแพ็ดอยู่สองอัน ช่วยค้นย่ามหยิบให้ฉันที ยาอยู่ในหลอดอะลูมิเนียมสีขาว”

ไชยยันต์ถลันพรวดเข้าไปที่ย่ามหลังของหล่อน รื้อค้นโดยเร็ว แล้วหยิบสิ่งที่หล่อนต้องการทั้งสองชนิดขึ้นมาภายหลังจากเทุกสิ่งทุกอย่างออกมากองอย่างลนลานเร่งรีบ อาการของเขางันงกไปหมด ยื่นส่งยาให้พร้อมกับกระติกน้ำ มาเรียรับไปกินอย่างลำบาก แล้วถอนใจเฮือก หล่อนปวดจนน้ำตาคลอ ไชยยันต์มองดูด้วยความเวทนา

“โธ่! ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ก็ไม่รู้ เอ้า! นี่แพ็ด...พอจะมีแรงเปลี่ยนเองได้ไหม?”

หล่อนพยักหน้าเอื้อมมืออันสั่นเทาไปรับผ้าอนามัยมา ไชยยันต์ก็โพล่งออกมาว่า

“ถ้ายังไงละก็ ผมจัดการให้ก็ได้นะ”

“ไม่ต้องหรอก ขอบคุณมาก ส่งมาให้ฉันเร็วๆ เถอะ ไชยยันต์ รู้สึกว่ามันจะออกมากเหลือเกิน มากกว่าทุกครั้ง”

ไชยยันต์แยกเขี้ยว หดคอลง ส่งของจำเป็นให้หล่อนเสร็จก็หันหลังให้แล้วก็นึกอะไรขึ้นมาได้ พยายามหาทางช่วยเหลือหล่อนตามมีตามเกิด โดดไปเลือกหาก้อนหินได้ลูกเขื่องๆ สันฐานกลมลักษณะเหมือนลูกเส้า เขี่ยเข้ามาผิงย่างไฟ พอได้ความร้อนพอประมาณ ก็เอาห่อกับผ้าขาวม้าประจำตัวทำเป็นลูกประคบเดินกลับมาที่หล่อน ขณะนั้นมาเรียจัดการกับตนเองเรียบร้อย กำลังนอนตะแคงตัวงอเป็นกุ้งอยู่ เขาเอาก้อนหินประคบวางไว้ให้ที่ท้อง

“เอานี่นึ่งไว้ มันอาจช่วยให้ทุเลาปวดลง ถ้ามันคลาย
ความร้อนก็บอก ผมย่างให้ใหม่”

มาเรียกอดก้อนเส้าไว้แนบตัว เปิดเปลือกตาอันหรี่โรย
ขึ้นมองดูเขา

“ไชยยันต์...”

“หือม์?”

“คุณดีกับฉันเหลือเกิน”

“พูดบ้า ๆ เห็นหน้ากันอยู่สองคนเท่านั้นเอง ไม่ดีกับคุณ
แล้วจะให้ไปดีกับสิงค่างที่ไหน ว่าแต่เป็นยังไงบ้าง”

“ดีขึ้น”

“จะให้ช่วยอะไรอีก”

“คิส มี!”

ตาต่อตาประสานกันนิ่ง แววตาสีเขียวผักตบคู่นั้น บัดนี้
มันอ่อนซึมเหมือนตาของลูกแมว ไชยยันต์ลูบด้วยมืออันแผ่ว
ละมนลงที่ศีรษะอันย่งเหยิงละเอียดนิ่มราวกับไหมสีทองบน
ศีรษะนั้น แล้วจูบเบา ๆที่พวงแก้ม

“นอนเสีย...”

เขากระซิบ

“ถ้าหลับ มันจะหายปวดเอง”

เปลือกตาคู่นั้นยังเปิดลืมแป๋วดูเขาอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์
ยิ้มให้ เอานิ้วเขี่ยขนตางอนยาวเล่นเบา ๆ มันดูเหมือนจะเป็น
ความ ‘เอ็นดู’ ครั้งแรก ที่มีให้แก่แม่สาวผมทองผู้กร้าวกระด้าง
ราวกับผู้ชายคนนี้ มาเรียจับมือเขาไว้ เอาไปแนบไว้กับแก้ม

“ฉันจะพยายามปวดให้น้อยที่สุด เพื่อให้คุณสบายใจ

ปล่อยฉันไว้ตามลำพังเถอะ ไชยยันต์ คุณก็เหมือนกัน นอนพักเสีย แต่หูไวหน่อยนา ไม่ใช่เพื่อฉันหรอก แต่เพื่อชีวิตของตัวคุณเองเป็นอันดับแรก และถ้าเกิดอะไรขึ้น...ไม่ต้องห่วงฉัน ช่วยตัวเองก่อน”

“คุนสั่งเสียผม เหมือนเป็นแม่ผมงั้นแหละ”

“ถ้าฉันมีลูกชายสักคนอย่างคุณ ฉันจะภูมิใจที่สุด”

แล้วหล่อนก็หลับตาลง พึมพำอะไรออกมาเป็นภาษาเยอรมันสองสามคำ จากนั้นก็สงบนิ่งไป

ไชยยันต์นั่งกอดเข่า เฝ้ามองหล่อนเงียบ ๆอยู่เช่นนั้นพักใหญ่ ก็เอนตัวลงนอนข้าง ๆ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นักผจญภัยเลือดข้น ผู้ท้าทายมฤตยูอยู่ตลอดเวลาเช่นเขา นึกอาราธนาคุณพระให้คุ้มครองป้องภัย และบนบานศาลกล่าวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายขอความพิทักษ์รักษาชีวิตของตนเอง และเพื่อนผู้ร่วมสถานการณ์จากภยันตรายทั้งปวงไว้อยู่รอดจนกว่าตะวันจะขึ้นพรุ่งนี้

มิช้ามินานเขาก็หลับไปอย่างสงบ...

ดาริน วราฤทธิ์ สะดุ้งลืมตาขึ้น ผู้ที่เขย่าปลุกเบา ๆอยู่ในขณะนี้คือ พรานใหญ่รพินทร์

ขณะนั้นแดดสีเหลืองกล้าสาดจับสว่างไสวอยู่บนยอดไม้สูง ดงทึบทะมึนที่แลเห็นเป็นเพียงเงาคลุมเครือน่ากลัวอยู่เมื่อวาตรีที่ผ่านมาก็พอจะแลเห็นได้ชัดเจนในระยะที่ไม่ห่างออกไปนัก มันเวลาสายถึง 11 นาฬิกา

จำได้ว่าราตรีวิกฤตที่ผ่านมา รพินทร์ ไพรวัลย์ ซบหลับไปก่อนหล่อนเสียด้วยซ้ำ แต่บัดนี้เขากลับเป็นฝ่ายปลุกหล่อนขึ้นมาพบกับความประหลาดใจในข้อที่ว่า...ตนเองได้เผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบได้ และก็ต้องหลับไปนานถึง 5-6 ชั่วโมงทีเดียว ทั้งๆที่กอดปืนคอยระวังตัวแจ

หล่อนจับแขนเขา ผงกกายขึ้นนั่งโดยเร็ว ขยี้ตาแล้วเหลียวอย่างรวดเร็วไปรอบๆ ทุกสิ่งทุกอย่างแวดล้อมรอบกายเป็นภูมิประเทศแห่งเดิม...บนลานหินผา เหนือแหล่งน้ำกระโจนที่ยังคำรามอยู่ครืนโครม กองไฟที่ก่อไว้เมื่อคืนตรงหน้ามอดสนิทเหลือแต่ขี้เถ้าขาวโพลน และเศษดุ้นฟืนสั้นๆที่ไฟกินไว้ หล่อนไม่ได้ฝันหรือว่าไปสู่ภพอื่นใดทั้งสิ้น

แหงนดูลำแสงตะวันบนยอดไม้เหนือเชิงเขา แล้วหันกลับมาจ้องหน้าดำเกรียมที่กำลังมองอยู่ก่อนแล้ว

“เรายังไม่ตายหรือ?”

เสียงที่หลุดออกมาประโยคแรกแหบแห้ง

ก็เห็นใบหน้าที่รกไปด้วยเคราแกร่งกร้านนั้นยิ้ม

“ยังครับ คุณหญิง”

“ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าเผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ นี่คุณตื่นนานแล้วยัง?”

“ราวครึ่งชั่วโมง”

ดารินสะบัดหน้าแรงๆ ไล่ความมึนงง แล้วยกกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“แปลว่าเราสองคนหลับกันเป็นตาย จนกระทั่งสายถึงป่านนี้ทีเดียวหรือ?”

จอมพรานก้มศีรษะลง

“ครับ เป็นการหลับอย่างชนิดที่ไม่น่าจะตื่นขึ้นมาพบตัวเองได้อีกแล้ว เทวดาประจำตัวของเรายังแข็งดีอยู่ ที่ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยในระหว่างที่เราเผลอหลับอย่างสลบเหมือดไปไม่น้อยกว่า 4-5 ชั่วโมง”

“คุณตื่นก่อนหน้าฉันตั้งนาน ทำไมถึงเพิ่งมาปลุกเอาเดี๋ยวนี้”

หล่อนถามพร้อมกับยันกายขึ้นยืนอย่างว่องไวประเปรียวพยายามเรียกร้องกำลังให้กลับคืนมา การได้พักผ่อนอย่างพอสมควร ทำให้สดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น

“ผมเห็นว่าคุณหญิงกรากกรำอ่อนเพลียมาก เลยยังไม่กล้าปลุก และเมื่อคืนนี้ผมก็ได้เปรียบ คือหลับไปก่อนหน้าคุณหญิง แล้วอีกอย่างหนึ่ง...ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องรีบร้อน”

“สำรวจป่าบริเวณนี้หรือยัง?”

หญิงสาวถามโดยเร็ว ความทรงจำของเหตุร้ายเมื่อคืนที่ผ่านมาผุดกระจ่างชัด ไม่มีตอนไหนเลอะเลือนไปเลย

“ตรวจแล้ว...แต่ยังไม่ละเอียดนัก เพราะไม่กล้าทิ้งคุณหญิงไปไกลในระหว่างนอนหลับอยู่...”

เขาบอกแล้วบุ้ยปากไปยังป่ารกหลังโขดหินด้านซ้าย

“ที่เราคาดกันไว้เมื่อคืนไม่ผิดไปเลย ไอ้เสือโคร่งดำตัวนั่น คาบซากของมันตรัยพาหนีไปภายหลังจากที่มันลุกขึ้นเดินหนีลับตาเราเพียงเล็กน้อย โดยมีป่านั่นบังไว้ มันใช้ร่างของเสือเป็นพาหนะ นำร่างคนของมันหนี เพราะไปได้สะดวกและเร็วกว่า”

กลางวันที่มีแสงอบอุ่นของดวงอาทิตย์สว่างจ้า สามารถ
มองเห็นอะไรรอบด้านได้อย่างกระจ่างตาเช่นนี้ ความสยองกลัว
พรั่นพรึงทั้งมวลที่คกคามบีบประสาทอยู่เมื่อคืนที่ผ่านมา ก็แทบ
จะสลายไปหมดสิ้นประกอบกับที่ได้พักผ่อนนอนหลับเต็มอิ่ม
ช่วยให้ร่างกายสดชื่นแข็งแรงขึ้น ดาริน วราฤทธิ์ ก็มีความรู้สึก
บอกตนเองว่าหล่อนเพียบพร้อมอีกครั้งที่จะต่อสู้กับทุกสิ่งทุก
อย่าง

"โชคดีเหลือเกินที่มันไม่หวนกลับมาอีก ขณะที่เรานอน
สลบไสลกันอยู่"

หล่อนพูดขึ้นเบาๆ เหยียดแขนขาสะบัดออกไปโดยแรง
อย่างเมื่อยขบ และเป็นการปลุกประสาทอุ่นเครื่อง พลางเดิน
ไปเก็บข้าวของสัมภาระบรรจุลงในย่ามหลังอย่างรวดเร็ว สิ่งของ
ที่เปียกน้ำเมื่อคืนนี้บัดนี้แห้งสนิทดีแล้ว

"ตอนที่เราหลับ เป็นเวลาใกล้สว่างเต็มทีแล้ว มันก็เลย
ไม่กล้าย้อนมาอีก รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างครับ?"

ดารินสะบัดผม สูดลมหายใจลึก ตาเป็นประกายใสขึ้น

"ฉันแข็งแรงดีแล้ว คุณล่ะ"

แทนคำตอบใดๆ เขาคว้าย่ามหลังของตนเองขึ้นเหวี่ยง
ไว้บนไหล่ แล้วโยนทอปของหล่อนไปให้ ดารินจัดการสวม
อย่างรวดเร็ว

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งสองก็ไต่ก้อนหินลงมายัง
ริมฝั่งธารน้ำตก หญิงสาววางปืนและเป้ประจำตัวลงอีกครั้ง

ทรุดตัวลงวักน้ำล้างหน้าและดื่ม ดอกงิ้วสีแดงสดที่ร่วงหล่นจากต้น ลอยผ่านไปตามสายธารอันเยือกเย็นใสสะอาดเบื้องหน้า รพินทร์เอื้อมมือไปคว้าขึ้นมาดอกหนึ่ง พอสบตากันก็ยื่นส่งให้

ของกำนัลในยามยากที่ให้กันด้วยหัวใจชนิดนั้น เรียกรอยยิ้มสดชื่นขึ้นบนใบหน้าของราชสกุลสาว หล่อนไม่เอื้อมมือไปรับ และไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่หันตะแคงใบหน้าซีกหนึ่งให้ รพินทร์ลังเลอยู่อึดใจก็บรรจงทัดดอกง้วดอกนั้นให้ที่เรือนผมเหนือซอกหู

ดารินชะโงกลงไปดูเงาของตนเองในแอ่งเล็ก ๆตรงหน้าแล้วชำเลืองผ่านใบหน้าเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก็เบนไปทางอื่น

“ขอบใจ...ไพรวัลย์!”

“เป็นหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์นั้นดีแล้วครับ อย่าเป็นมาเรีย ฮอฟมันเลย...คุณหญิงไม่เคยเรียกผมอย่างนี้”

“ก็จะเรียกมั่งไม่ได้หรือ...”

แล้วรอยยิ้มอันแจ่มใสนั้นก็ค่อย ๆจางลง เสียงต่อมาเลายเป็นกระซิบ

“ฉันกำลังคิดถึงเมย์...และทุกคน!”

“ประเดี๋ยวเราจะเริ่มต้นงมเข็มในมหาสมุทร หรือหาเมล็ดงาเล็ก ๆในป่าใหญ่ต่อไป แต่สำหรับเดี๋ยวนี้...”

จอมพรานเว้นระยะพูดเพียงแค่นั้น พยักหน้าเป็นความหมายกับหลอน แล้วออกเดินนำเลาะลัดก้อนหินรมธารนำลงไปทางด้านใต้พอถึงแก่งหินอีกก้อนหนึ่งไม่ห่างออกไปเท่าใดนักดารินก็อุทานออกมาคำหนึ่งอย่างงง ๆระคนยินดี

เก้งหนุ่มเขางามตัวหนึ่งนอนตะแคงคาอยู่บนแก่งหินก้อน

นั้น เมื่อเข้าไปสำรวจก็พบว่าตัวมันยังอุ่น ๆ อยู่ ที่หน้าผากระหว่างดวงตาทั้งสองมีรอยลูกปืนรูเล็กนิดเดียวเจาะทะลุออกลำคอด้านล่าง

“คุณยิงไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

หล่อนเงยขึ้นถามตื่น ๆ

“ก่อนหน้าไปปลุกคุณหญิงสักอึดใจใหญ่ ผมนั่งอยู่บนก้อนหินสูงลูกโน้น มันเดินลงมากินน้ำพอดี ความจริงมันก็เห็นผม แต่ไม่ยักตื่นหนี กลับยืนแหงนมองเหมือนจะเห็นผมเป็นสิ่งค่างหรือสัตว์ป่าประเภทเดียวกับมัน ป่านี้จะต้องไม่มีมนุษย์เหยียบย่างผ่านเข้ามาก่อนเลย สัตว์ไม่รู้จักปืน เป็นป่าเวอร์ยินจริง ๆ ผมเกือบจะยิงมันไม่ลง ถ้าไม่คิดเสียอย่างเดียวว่า ชีวิตของเราสำคัญกว่าที่จะมัวคำนึงถึงอะไรอยู่”

“ทำไมฉันไม่ได้ยินเสียงปืนเลย และคุณเอาปืนอะไรยิงแผลถึงเล็กนิดเดียวแบบนี้”

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ ไม่ตอบเช่นไร แต่เอื้อมมือไปทางเข็มขัดด้านหลังของตนเอง ดึงปืนสั้น .22 แม็กนั่น ซึ่งแท้ที่จริงก็เป็นปืนของหล่อนเองออกมาชูให้ดู ปืนกระบอกนี้ตามปกติแล้ว มันจะติดประจำอยู่ในย่ามหลังส่วนตัวของหล่อนตลอดเวลา พอมองเห็นเข้าหญิงสาวก็ลืมตาโพลงอย่างเพิ่งนึกได้ร้องออกมา

“แหม! ดีจริง ในที่สุดมันก็เป็นปืนประทังชีพ ช่วยหาอาหารให้เราจนได้ ไม่เสียแรงเลยที่ฉันหอบติดตัวมาด้วย ยังสงสัยอยู่เลยว่าถ้าคุณยิงด้วยไรเฟิลของฉัน หรือของคุณ หรือต่อให้ปืนสั้น .357 และ .44 แม็กนั้ม แผลมันคงไม่เล็กอย่างนี้”

แล้วก็หัวเราะออกมา ก้มลงพิจารณาดูบาดแผล พลางหลียวขึ้นไปดูโขดหินสูงที่เขาชี้บอก อันเป็นระยะยิงอีกครั้ง บอกต่อมาว่า

"เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นนะนายพราน คุณไม่เคยพลาดเลยในด้านยิงสัตว์ แล้วก็ยิงอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ตามเคย"

"หมายความว่ายังไง ยิงอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่ว่านั่นแหละ"

"เป้าตายอันเฉียบขาด ซึ่งเล็กนิดเดียวน่ะซิ กลางแสกหน้า มีพรานสักกี่คนที่จะยิงได้อย่างนี้"

หล่อนกล่าวออกมาจากใจจริง สายตาที่ทอดจับมายังเขาเป็นประกายชื่นชมและเชื่อมั่นวางใจเต็มเปี่ยม แต่อีกฝ่ายหนึ่งกลับสั่นศีรษะช้า ๆบอกมาหน้าตาเฉยว่า

"ผมเล็งซอกขาหน้า และความจริงก็คือกระสุนนัดนี้ผิดไปแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม โชคของเราที่จะได้อาหารตะหาก ทำให้มันหมนตัวแว้งกลับในทันทีที่ผมลั่นไกกระสุนมันก็เลยไปถูกหน้าผากเข้าอย่างมหาฟลุกที่สุด เล็งกลางตัวดันไพล่ไปถูกหัวได้ยังไงก็ไม่รู้ เจ้าป่าประทานลาภให้เราเสียมากกว่า"

คนฟังรู้ตัวดีว่าถูกเย้าเล่น และก็ไม่ติดใจจะต่อล้อต่อเถียงอะไรอีกนอกจากพยักหน้าเป็นเชิงรับทราบ แล้วชั่วไม่นานทั้งสองคนก็ได้อาหารบรรจุกระเพาะและมีเสบียงอีกส่วนหนึ่งเท่าที่จะนำติดตัวไปได้สำหรับมื้อข้างหน้า

"จะเริ่มต้นกันยังไง?" ดารินเอ่ยถามขึ้น เมื่อพร้อมที่จะเคลื่อนที่

พรานใหญ่สังเกตท้องฟ้าเพื่อหาทิศเหมือนจะให้แน่ใจอีกครั้ง แล้วก็พินิจเข้าฌานกราดมองไปยังป่าใหญ่ ตลอดจนขุนเขาทะมึนของดงดึกดำบรรพ์ที่แวดล้อมอยู่

“ก่อนพลัดกับพวกเราครั้งสุดท้าย เรามุ่งตะวันออก-เฉียงเหนือมาตลอด...”

เขาพูดต่ำเบา ริมฝีปากเม้มสนิท

“แล้วเราก็พลัดตกลงต่ำ ในสภาพเหมือนหล่นลงไปบนลูกข่างที่หมุนวนจนกำหนดทิศอะไรไม่ได้เลยว่าเราออกนอกเส้นทางเดินมาเท่าไหร่ เห็นจะต้องเดากันอย่างเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมเสียแล้ว”

“เดินสวนกลับด้านตรงข้ามตะวันตกเฉียงใต้รึ?”

ดารินควักเอาเข็มทิศประจำตัวขึ้นมาเปิดดูอย่างมืดมน การรู้ทิศในขณะนี้มันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย ในเมื่อไม่มีเครื่อง-หมายอะไรเป็นที่สังเกตเปรียบเทียบได้กับภูมิประเทศเดิมก่อนการพลัดพรากกับพวกพ้องราวกับถูกเหวี่ยงไปสุดขอบฟ้า

“ถ้าเดินสวนก็จะแปลว่าเราห่างจุดเกิดเหตุออกไปเป็นตรงข้าม ยกเว้นแต่เราจะแน่ใจว่า เราได้ล้ำหน้าไปในทิศทางเดิมในขณะที่พลัดปล่องเหวลงมา แต่ผมคิดว่าขณะที่เราตกปล่องและกระแสน้ำพัด มันเป็นการพัดอย่างหมุนวน รัศมีไม่ควรเกิน 50 กิโลจากจุดเริ่มต้น เรามุ่งตะวันออกเฉียงเหนือตามเดิมดีกว่า มันน่าจะช่วยให้เราถึงที่เกิดเหตุได้มากกว่ามุ่งไปทิศอื่น”

“ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่คุณคนเดียว **จอมพราน!**”

คำเรียกที่แปลกหูเพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรก ทำให้รพินทร์

ไพรวัลย์เลิกคิ้ว หันไปจ้องหน้า ก็เห็นรอยยิ้มน้อย ๆปรากฏอยู่บนริมฝีปากคู่นั้น เขาก็ก้มศีรษะให้อย่างงดงามตอบว่า

"ร้สึกยินดีและเป็นเกียรติยิ่งครับ ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้รับสมญานี้ก็ต่อเมื่อได้นำคณะทั้งหมดมาพบกับความวิบัติพลัดพรากไปคนละทางสองทางเช่นนี้ และก็คงได้รับสมญาที่หรูหราก่งใหญ่กว่านี้อีกเมื่อตัวเองหลงป่าตาย"

"คนอย่างคุณไม่มีวันตายเพราะหลงป่า หรือเขี้ยวเล็บงาสัตว์หรอก..."

เสียงของหล่อนหยุดชะงักไปอย่างกะทันหัน เบิกตากว้างยงเขม็งไปทางเบื้องหลังของเขาพร้อมกับขยับไรเฟิลปลดเซฟพรานใหญ่หันขวับตามการมองของหล่อนไปในทันทีนั้น

ทิศทางที่ดารินจ้องเป็นลำห้วยแห้ง ตลิ่งลึกชัน ซึ่งทอดข้าไปในป่าทางเบื้องบนทั้งสองฝั่ง ระยะห่างจากที่ทั้งสองยืนอยู่งไปประมาณ 30 ก้าว

เขามองไม่เห็นอะไร นอกจากเงาตะคุ่มคลุมเครือของกิ่งใบไม้และเถาวัลย์ มีแสงตะวันส่องลอดใบไม้เบื้องบนลงมาเป็นขุดเรืองรองอยู่ทั่วไป

"อะไร?"

"คล้าย ๆคน หลบแวบเข้าไปที่รากไม้ในห้วยนั่น"

รพินทร์เพ่งตาไม่กะพริบ แล้วก็สังเกตเห็นรากไม้กิ่งหนึ่งโผล่ล้ำออกมาแกว่งไหวอยู่เบา ๆเหมือนมีอะไรมากระทบไว้ พาทรุดกายลงนั่งในทันทีนั้น ดารินย่อกายลงด้วยแต่ประทับ

ปืนขึ้นไหล่ จ้องหมายไปที่บริเวณรากไม้กลุ่มใหญ่ที่ชอนดินฝั่งลำห้วยออกมา จอมพรานกดปากกระบอกปืนของหล่อนไว้

"อย่ายิง จนกว่าจะรู้แน่ว่าเป้าหมายเป็นอะไร"

เขากระซิบ

อึดใจใหญ่ของการสงบนิ่งเป็นดุษณี โดยไม่มีสิ่งใดกระโตกกระตากขึ้นทั้งสิ้น จอมพรานลุกขึ้นเดินย่องเข้าไปยังเป้าหมายซึ่งเห็นรากไม้ไหวอยู่เมื่อครู่นี้อย่างระมัดระวัง หญิงสาวติดหลังมาทุกระยะ

พอถึงตำแหน่งรากไม้ก้นห้วยนั้น รพินทร์ก็ลืมตากว้างเหลียวไปรอบ ๆ อย่างรีบร้อนรวดเร็วที่สุด แล้วทรุดตัวลงนั่งกับพื้น อันเป็นใบไม้เน่าหมักหมกที่ทับถมอยู่หนา พื้นสวกและชื้นแฉะมีกลิ่นอับ **รอยตีนคู่หนึ่ง...ปรากฏย่ำเกลือนอยู่ที่นั่นและมันเป็นรอยตีนมนุษย์**

ระหว่างที่ดารินตามเข้ามาถึง และก้มลงพิจารณาอย่างตื่นตะลึง จอมพรานก็แหงนมองขึ้นไปยังฝั่งตลิ่ง ซึ่งมีรอยปีนไต่ขึ้นไปทางฝั่งขวามือ ร่องรอยจากการเหยียบใบไม้ และไถลครูดไว้กับฝั่งตลิ่ง แม้จะชัดเจนบอกให้ทราบถึงการเพิ่งผ่านไปของสัตว์โลกสองเท้าตนหนึ่งก็จริง แต่มันก็ไม่เป็นรอยพิมพ์ที่แน่ชัดพอที่จะสังเกตหรือกำหนดสิ่งใดได้

โดยไม่พูดคำใดทั้งสิ้น พรานใหญ่โหนรากไม้ตามรอยนั้นขึ้นไปโดยเร็ว และดารินก็ตะกายขึ้นไปอีกทางหนึ่ง

เพียงชั่วไม่กี่อึดใจ ทั้งสองก็ไต่ขึ้นมาถึงฝั่งอันเป็นบริเวณตกสูงเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ปกคลุมพื้น มืดสลัว แสงตะวันเทบจะส่องลอดลงมาไม่ถึง แซ่แซดไปด้วยเสียงจักจั่นเรไร

ก่อนที่ต่างจะทรงกายแหวกกิ่งเถาวัลย์ ขึ้นมายืนได้ถนัดเท่เองก็แลเห็นร่างหนึ่งเดินดุ่มๆ หันหลังให้ไปตามทางด่านสั้กๆ ที่ทอดต่ำลงไปสู่มาบลูกหนึ่ง ห่างเพียงไม่เกิน 50 เมตร

“แงซาย! นั่นคือแงซาย!!”

ดารินร้องตะโกนก้องไปทั้งไพรทึบอย่างตื่นเต้น ระคนดีดขีดสดแล้วขยับจะออกแล่นกวดตามไป แต่รพินทร์คว้าแขนกระชากไว้ จ้องด้านหลังของร่างที่เดินอย่างเบากริบ ราวกับเงาของภูตผีปีศาจโดยไม่แสดงท่าว่าจะหันกลับมาสนใจ หรือได้ยินเสียงตะโกนนั้น ตาไม่กะพริบ

“ไม่ต้องรีบร้อน! ถึงจะกวดตามมันอย่างไรก็ไม่มีวันทันได้ ยกเว้นแต่จะจับไว้ด้วยลูกปืนเท่านั้น”

“อย่านะ รพินทร์ อย่ายิงเป็นอันขาด...”

หล่อนร้องเร็วปรื๋อละล่ำละลัก แล้วแผดเสียงตะโกนเรียกเมแงซายกึกก้องออกไปอีก สะบัดมือเขาเต็มแรง พยายามจะวิ่งตามไปให้ได้

พรานใหญ่รั้งตัวไว้อีกครั้ง คราวนี้บีบแน่น ยึดให้ยืนนิ่งอยู่กับที่

“ใจเย็นๆ ไว้ คุณหญิงรีบตามในขณะนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรทั้งสิ้น มันจะไม่ยอมให้เราเข้าถึงตัวได้เลย คุณหญิงไม่เข้าใจหรือ นั่นเป็นลักษณะที่มันเจตนาจะล่อให้เราตาม และจะก็จะตามมันไปทุกระยะ แต่ไม่จำเป็นที่จะต้องกวดให้ถึงตัว”

นักผจญภัยสาวเลือดราชสกุล เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ตามคำพูดของเขา หล่อนจ้องด้านหลังของร่างนั้นเขม็ง ด้วยประกายตาอันลกวาวพึมพำออกมา

"แงซายยังอยู่ เขาปรากฏตัวให้เราเห็นอีก... อา-มันหมายความว่าอย่างไรกันนี่"

"ก็น่าจะเป็นสัญลักษณ์ที่ดี ท่ามกลางความมืดมนรอบด้านที่แวดล้อมเราอยู่ในขณะนี้ ผมไม่คิดเหมือนกันว่าจะได้พบเห็นแงซายอีก โผล่มาในลักษณะเดิม คือล่อให้ตาม"

"แล้วคุณคิดอย่างไร?"

"ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากตามไปให้ถึงที่สุด"

กล่าวจบเขาก็พยักหน้า รั้งแขนหล่อนให้ออกสาวรอยตามไปเบื้องหลังร่างที่เห็นเดินดุ่ม ๆนำอยู่เบื้องหน้านั้นไปด้วยอัตราฝีเท้าปกติไม่เร่งร้อนอะไรนัก กระชับไรเฟิลไว้ในมืออย่างเตรียมพร้อมทุกขณะจิต โดยบุกตัดป่ารกเข้าหาทางด่านแล้วส่งหญิงสาวให้เดินอยู่เบื้องหน้า ตนเองรั้งท้ายคอยระแวดระวังด้านหลังไว้พลาง

เจ้าคนใช้ชาวดงอันเป็นตัวการต้นเหตุ และมีพฤติ-การณ์ที่ลึกลับที่สุด คงเดินนำเป็นมัคคุเทศก์ประหลาดอยู่เช่นนั้น โดยไม่ได้เหลียวกลับมามอง หรือหยุดยั้งแสดงอาการใด ๆทั้งสิ้น **มันเดิน...และเดิน...เดินราวกับจะมุ่งไปยังจุดหมายปลายทาง ที่ใดสักแห่งหนึ่ง** บางขณะก็ลับหายไปในหมู่ไม้ทึบหรือโค้งเนินบังตา แล้วในระหว่างทางที่แกะรอยสะกดหลังไปทุกระยะ ก็เห็นมันโผล่ขึ้นมาปรากฏกับสายตาอีก

สิ่งที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือ ไม่ว่าทั้งรพินทร์และดารินจะเร่งฝีเท้าหรือผ่อนถ่วงให้ช้าลงอย่างไร ระยะที่ทอดห่างกันก็คงรักษาระดับอย่เช่นเดิม คือห่างประมาณ 50 เมตร

จากลักษณะที่สังเกตเห็น ดูมันยังคล่องแคล่ว กำยำแข็งแรงอยู่เหมือนเดิมราวกับจะเป็นภาพมายาของภูตผีปิศาจ หรือมิฉะนั้นก็ตุ๊กตายนต์ หลายต่อหลายครั้ง ดารินร้องตะโกนเรียกจนเสียงแหบเสียงแห้ง แต่อดีตองครักษ์ประจำตัวของหล่อนจะแสดงว่าได้ยินก็หาไม่ หรือมิฉะนั้นก็ไม่ใส่ใจ

ลักษณะเช่นนี้รพินทร์ ไพรวัลย์ เคยเห็นและเคยติดตามมาก่อนแล้ว มันเดินล่อนำอยู่เบื้องหน้าเห็นไม่ห่างออกไปนักนี่เอง แต่เขาก็ไม่เคยตามเข้าถึงตัวได้เลยสักครั้ง และมีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อกระชั้นชิดจวนตัวเข้าจริงๆ มันก็ดักทำร้ายสกัดกั้นเขาไว้เสีย ไม่ให้ตามใกล้ชิดอีกต่อไป

ประเดี๋ยวขึ้นมอ ประเดี๋ยวลงมาบ ประเดี๋ยวก็แทรกหายเข้าไปในเส้นทางเล็กรกอันเป็นทางอพยพของสัตว์และประเดี๋ยวก็ออกสู่ด่านใหญ่ การเดินนำจากฝ่ายหนึ่ง และการติดตามมาทางเบื้องหลังของอีกฝ่ายหนึ่ง คงดำเนินอยู่เช่นนั้น และเวลาก็ผ่านเลยไปเป็นลำดับจากนาทีเริ่มกลายเป็นชั่วโมง

“คุณไม่คิดจะไล่เขาให้ทันหรอกหรือ มันน่าจะกวดกันทันและเว้นระยะห่างมองเห็นหลังกันอยู่แค่นี้เอง”

ดารินถามขึ้นหอบๆ เหงื่อโชกเต็มใบหน้า

“ผมเคยลองดูแล้ว ไม่ได้ผลหรอก เราเดินช้ามันก็จะช้าให้ เราเร็วมันก็เร็ว และถ้าเราวิ่งมันก็วิ่ง และนั่นไม่ใช่พละกำลังของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอย่างเรา แต่เป็นพลังงานของสิ่งลึกลับ

ชนิดหนึ่งที่สิงสู่อยู่ในตัวมัน อีกอย่างหนึ่งลำพังผมคนเดียว ผม
ก็คิดว่าพอจะไล่กวดมันทัน แต่คุณหญิงตามไม่ทันแน่ เราเดิน
ตามมันไปเรื่อย ๆดีกว่า ดูซิว่ามันจะนำเราไปไหน ครั้งนี้มันโผ
มานำเราโดยเปิดเผยทีเดียว”

“คุณคิดว่าแผนที่ของเราจะติดอยู่ในตัวเขาขณะนี้ไหม?”

ทันทีนั้น หล่อนก็ถามขึ้น

“ผมก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน จนกว่าเราจะถึงตัวมันและ
ค้นดู แต่อยากจะเชื่อว่า เมื่อมันขโมยเรามา มันก็น่าจะติดอย
กับตัวนั่นแหละ”

“ยิงขู่ให้หยุดดีไหม?”

หล่อนหยุดพิงก้อนหิน ขยับไรเฟิลขึ้น แต่รพินทร์สั่น
ศีรษะ

“ไม่มีประโยชน์เสียลูกปืนเปล่า คุณหญิงก็เคยเห็นแล้ว
ว่าตอนที่เราตามมันในครั้งแรก ผมเคยใช้ลูกปืนยิงสกัดดักหน้า
ไว้ แต่มันก็ยังเดินเฉยเป็นทองไม่รู้ร้อน ยกเว้นแต่ว่าเราจะ
ตัดสินใจฆ่าหรือทำมันให้พิการลง ลองดูไหม ยิงขามันให้คว่ำ
ลง แล้วเราจะจับตัวมันไว้ได้”

ดารินเม้มริมฝีปากแน่น ประทับปืนขึ้นไหล่ แตะศูนย์จับ
อยู่ที่ศีรษะอันตั้งตรง เดินโยกกายไปเบื้องหน้าเป็นปกตินั้น ต่อ
มาก็ลดลงมาที่กลางแผ่นหลัง แล้วก็เล็งต่ำมาที่บริเวณขา...มือ
ของหล่อนสั่น

อึดใจต่อมานั่นเอง หล่อนก็ลดปืนลง

“เป็นตายร้ายดีอย่างไร ฉันก็ฆ่าหรือทำให้เขาพิการไม่ได้

เวอก นั่นมันคนชัดๆ และก็คนชั้นดีของฉันเสียด้วย เขาเคยเป็นคนใช้ที่ดีที่สุด”

“มันคนเดียวแท้ๆ ที่ทำให้คณะของเราวอดวายหายนะเป็นลงทั้งหมด มันคือตัวต้นเหตุทำให้เราต้องลำบากกันอยู่ในแดนนี้”

“ถึงงั้นก็เถอะ ยังไม่มีเหตุผลพอที่จะลงความเห็นได้ว่าเป็นเกิดขึ้นด้วยเจตนาทุจริตของเขา ฉันจะฆ่าเขาหรือยอมทนเห็นใครฆ่าเขาก็ไม่ได้หรอก ไหนๆ เราก็ตามเขามาแล้วตั้งแต่ต้นใจจะต้องตามไปจนถึงวาระสุดท้าย ฉันยังระลึกอยู่เสมอว่า ถึงแม้เขาจะกลายเป็นอะไรไปแล้วก็ตาม เขาก็ยังช่วยให้พวกเราวอดตายไว้ได้หลายครั้ง ถึงเดี๋ยวนี้ฉันก็ยินดีที่มองเห็นเขาอีกครั้ง ยังมีร่างกายเดินอยู่ได้ท่ามกลางที่ค้นหาพวกเราคนใดไม่พบเลย เราก็ยังพบเขา มันน่าจะเป็นสัญลักษณ์ที่ดีอย่างคุณว่านั่นแหละ”

“ถ้างั้นตามมันต่อไป”

ไม่มีหนทางใดที่จะเลือกได้ดีกว่านั้น

ตามทางด่านอันเลียวลดแคบๆ ซึ่งซอกซอนไปในป่าทึบอุดมไปด้วยหุบห้วยสองฝั่งทางนั้น เจ้ามัคคุเทศก์ลึกลับนำขึ้นเขามาแล้วสองลูก ทิศทางเท่าที่ดารินทดสอบกับเข็มทิศ ไม่แน่นอนลงไปว่ามันจะมุ่งไปทางใดโดยเฉพาะ ครั้งแรกก็บ่ายตะวันตกเฉียงใต้ ต่อมาก็อ้อมย้อนขึ้นเหนือ แล้วก็เบนเป็นตะวันออกเฉียงเหนือ ในที่สุดก็บรรจบกับด่านช้างขนาดใหญ่ซึ่ง

ทอดไปในระหว่างไหล่เขา หนทางโปร่งโล่งแลเห็นอะไรต่ออะไ
ได้ถนัดตาขึ้น แต่ก็ระเกะระกะไปด้วยหมู่โขดหินที่งอกอยู่เป็นด
ร่างของแงซายผลุบ ๆโผล่ ๆ อยู่ในระหว่างดงหินเบื้อ
หน้านั้น มันเดินรุดหน้าไปเหมือนไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ผิดกั
คนทั้งสองที่พยายามติดตามมาเบื้องหลังทุกระยะ ซึ่งบัดนี้แท
จะหมดสิ้นกำลัง เพราะไม่ได้พักกันเลยตลอดระยะเวลาสอ
ชั่วโมงเต็มที่เดินไต่เขามาตลอด อากาศก็ทวีความร้อนระอุอ้า
ขึ้นทุกขณะ ดงใหญ่ทั้งดงสงัดเงียบ แม้แต่ใบไม้เล็ก ๆก็ไม่กระดิ
คงได้ยินแต่เสียงฝีเท้าของจอมพเนจรแงซาย ที่เดินย่ำกรวดดิ
และใบไม้แห้งแสก ๆไปเบื้องหน้าในจังหวะที่สม่ำเสมอ และเสีย
ลากขาสลับไปกับอาการสะดุดซวนเซของฝ่ายติดตามทั้งสอง

เวลายิ่งผ่านไปนานเท่าใด พรานใหญ่ก็ยิ่งกระสับกระส่าย
ร้อนใจเพิ่มขึ้นเท่านั้น เขาไม่สามารถจะทำเวลาได้มากกว่านี้
เพราะเป็นห่วงดารินซึ่งเดินตามไม่ทัน ต้องคอยถ่วงเวลารอคอย
หล่อนอยู่ทุกระยะ กำลังของหล่อนเริ่มอ่อนล้าลดถอยลงเป็น
ลำดับ

“พักกันสักครู่ก่อนดีไหมครับ?”

เขากระซิบถามขณะที่คว้าแขนหล่อนประคองไว้ เมื่อ
หญิงสาวเหยียบก้อนหินพลาดซวนเซทำท่าจะล้มลง ดารินหอบ
จนตัวโยน หน้าซีดเหงื่อโชกกายเหมือนอาบน้ำ แต่สั่นศีรษะ
อย่างเด็ดเดี่ยว ตาอันแสดงความตั้งใจเฉียบขาดมั่นคง จับจ้อง
อยู่ยังร่างที่เดินนำดุ่ม ๆ อยู่เบื้องหน้าซึ่งขณะนี้ขึ้นเนินอีกครั้ง

“ถ้าหยุดเราจะตามไม่ทัน แงซายจะต้องลับตาเราไป”

ไม่ต้องห่วงในข้อนั้น ผมรับรองว่าถึงอย่างไรแงซายก็จะ

แบบเรียน
พระพร:อม
จอมพิถีบมันตรี

มีวันลับตาเราไปอย่างเด็ดขาด ตราบใดก็ตามที่มันประสงค์จะล่อให้เราตาม อีกอย่างหนึ่งลงได้เห็นกันแบบนี้แล้ว ต่อให้มันเตลิดหนีไป ผมก็เชื่อว่าพอจะแกะรอยได้”

ดารินคงสั่นหน้าตามเดิม สะบัดเหงื่อออกจากใบหน้า

“อย่าหยุดดีกว่า ฉันยังพอมีแรงเดิน มันเหมือนกับมีสังหรณ์มาบอกให้ฉันรู้ว่า ถ้าเราชักช้าเสียเวลาไปแม้แต่นิดเดียว เราอาจพลาดหรือสายต่อเหตุการณ์บางอย่าง บางทีมันอาจหมายถึงชีวิตของเราด้วยก็ได้”

เขายิ้มให้กำลังใจ พยักหน้า แต่ยังจับต้นแขนไว้เช่นนั้น

“ตกลง! แต่ไม่ต้องรีบก็ได้ เดินไปตามสบายของเราก็แล้วกัน ยิ่งเร่งฝีเท้ามากเท่าไร เราก็จะยิ่งเหนื่อยเท่านั้น”

“จริงๆนะ ฉันนี่เป็นตัวถ่วงคุณเสียจริงๆ”

“ก็ดีไปอย่างที่ช่วยถ่วงหรือฉุดผมไว้ ไม่งั้นป่านนี้ผมยิงจ่าแงซายขาหักไปแล้ว และมันคงไม่ช่วยอะไรให้ดีขึ้น”

“ฉันจะไม่มีวันให้อภัยคุณเลยถ้าคุณทำอันตรายแงซาย”

“ก็ถ้ามันทำผมล่ะ?”

“ฉันยังไม่เคยเห็นแงซายทำอะไรคุณโดยเจตนาร้ายเลยสักครั้งเดียว นอกจากครั้งหนึ่งคุณจะเข้าไปจับตัวเขา และเขาก็ต่อสู้ป้องกันตัว เล่นเอาคุณสลบเหมือดไปเท่านั้น ทำไมคุณไม่คิดถึงตอนที่เรากำลังจะอดน้ำตาย เขาหาน้ำมาไว้ให้ เรากำลังจะอดอาหาร เขาก็หาอาหารไว้ให้ ขณะนี้ฉันก็เชื่อว่าเขาจะนำเราไปสู่หนทางที่ดีขึ้น หาไม่เช่นนั้นแล้วเขาจะมาปรากฏตัวให้เราเห็น และนำทางเราทำไม”

“ก็มันนำเรามาจนวอดวายกันไปทั้งหมดแล้วนั่นแหละ”

“เราอย่าต้องมาทะเลาะกันในเรื่องนี้เลยนายพราน ถึงอย่างไร เกี่ยวกับเรื่องแงซายนี่ คุณกับฉันเป็นต้องขัดแย้งปืนเกลียวกันเสมอแหละ ตลอดเวลามาฉันเชื่อฟังคุณเสมอ แต่สำหรับเรื่องแงซายนี่...คุณจะลองเชื่อฉันดูบ้างไม่ได้ทีเดียวหรือ?”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆไม่ตอบคำใดอีก และบัดนั้นเองทั้งสองก็แลเห็นความผิดปกติของเป้าหมาย ที่กำลังติดตามอยู่เบื้องหน้า

บนทางด่านลาดประมาณ 30 องศา ขึ้นไปสู่เนินตอนหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยพุ่มไม้กระจัดกระจายอยู่โดยรอบ ร่างที่กำลังเดินเลี้ยวลัดไต่เนินขึ้นไปของแงซายหยุดชะงักกึกลงอย่างกะทันหัน เมื่อมาถึงแนวขนาบของหินใหญ่สองลูกเปรียบเสมือนปากทวารทางผ่าน แล้วชั่วพริบตาเดียวก็หลบแวบหายเข้าไปทางซอกหินซ้ายมือด้วยอาการรวดเร็วราวกับสัตว์ป่า

รพินทร์ ไพรวัลย์ชะงักกึก ปาดแขนกั้นอกดารินไว้ ครั้นแล้วก่อนการเคลื่อนไหวอื่นใดอีกทั้งสิ้น ความเงียบเชียบสงัดวังเวงของป่าใหญ่ก็สะเทือนก้องขึ้นด้วยเสียงโกญจนาทแปร่แปร่นของโขลงช้างป่า มันดังแซ่ประสานกันขึ้นอย่างดุร้ายกระหายเลือด อื้ออึงไปหมดทั้งราวป่า พร้อมกันเงามหึมาของภูเขาเคลื่อนที่ได้ ก็โผล่ทะมึนพ้นสันเนินขึ้นมาจากอีกฟากหนึ่ง วิ่งเหย่าๆสวนทางลงมาอย่างรวดเร็ว

เจ้าจ่าโขลงตัวนำหน้ามีงาสีเหลืองจัดทั้งคู่ยาวแหลมลงมาจนเกือบระดิน ขนาดของมัน ดารินเห็นแล้วแทบลมจับ บอกกับ

ตนเองว่าพบเข้าแล้ว ไอ้ตัวเจ้าของรอยตีนประเภทที่ลงไปนั่งขัดสมาธิได้ ซึ่งแต่ก่อนเคยแต่เห็นรอยมาก่อนเท่านั้น

บัดนี้ ตัวจริงของมันปะหน้ากันเข้าให้แล้ว

มันช่างใหญ่โตมโหฬารอะไรเช่นนี้ ขนาดไอ้แหว่งว่าใหญ่โตเกินขนาดช้างป่าทั่วไปที่เคยเห็นกันแล้วก็จริง แต่เจ้าตัวงาลากดินที่เดินดุ่มๆ นำโขลงสวนทางลงมานี่ มันน้องๆ แมมมอสช้างโบราณที่มีอายุอยู่เมื่อล้านปีก่อน

แงซายคงจะเดินประจันหน้ากับโขลงของมันเข้าอย่างกะทันหันตรงโค้งเนินนั้น โดยต่างฝ่ายต่างไม่ทันรู้ตัว แล้วเจ้าคนดงผู้มีวิญญาณของภูตป่าเข้าสิง ก็หลบฉากไปได้อย่างว่องไวตามคุณลักษณะของมัน คงเหลือแต่เพียงสองคนฝ่ายติดตามเท่านั้น ที่ยืนตะลึงคาอยู่กลางทางด่าน และอยู่ในเส้นทางของภูเขาที่กำลังกลิ้งลงมาเหล่านั้น

ซ้ายมือเป็นโตรกเหวลึก ขวามือเล่าก็เป็นหน้าผาสูงชัน ส่วนจะหันหลังวิ่งหนีกลับทางเดิม อันหมายถึงต้องวิ่งขึ้นเนินมันก็คงไม่ทันเสียแล้ว ในระยะจวนตัวกระชั้นชิดเพียงแค่นี้ จำนวนของช้างโบราณโขลงนั้น จะมีอยู่สักเท่าใดก็ยังคำนวณไม่ถูก ครั้งแรกก็เห็นเจ้าตัวจ่าฝูงโผล่นำหน้าพ้นแนวก้อนหินคู่อันเป็นปากทางลงมาก่อน แล้วก็ดุ่มตามติดลงมาเป็นลำดับด้วยขนาดที่ไล่เลี่ยกันตัวแล้วตัวเล่า มันเป็นสิ่งแปลกปลอมที่ขวางทิศทางเข้าแล้ว และไม่ได้สนใจกับแงซายที่หลบแวบหายไปอีก แต่พากันแผดเสียงร้อง ชูงวงวิ่งพรูเข้ามายังคนทั้งสอง

ภาพที่ดาริน วราฤทธิ์ ไม่เคยเห็น และไม่คิดว่าจะเห็นก็พลันปรากฏขึ้นกับคลองจักษุอันตื่นตะลึงของหล่อน

ในวินาทีคับขันขีดสุดนั้น หล่อนเห็นรพินทร์วิ่งปราดออกไปเบื้องหน้าห้าหกก้าว กระทืบเท้าลงกับแผ่นดิน แล้วแผดเสียงตวาดกึกก้อง

ในความรู้สึกของหล่อน เสียงของเขามันคงดังกว่า 'เขม่าไล่ควาย' หลายเท่านัก

เจ้าจ่าโขลงหยุดชะงักอยู่กับที่ในทันใดนั้น พลอยพาให้ลูกโขลงหยุดตามกันไปหมด ทุกตัวกางหูผึ่ง ชูงวงสูงร่อนร่าอยู่เช่นนั้น โดยเฉพาะเจ้าตัวยักษ์ใหญ่หัวหน้าโขลง ส่ายหัวอยู่ไปมา หันรีหันขวางส่งเสียงร้องอย่างดร้ายเช่นเดิม ยืนโยกกายเอาเท้าหน้าข้างขวาอันใหญ่โต เตะดินตรงหน้าแตกกระจายเป็นฝุ่นฟุ้งตลบไปหมด **จอมพรานยืนนิ่ง จ้องตามันไม่กะพริบ ไรเฟิลกระชับแน่นอยู่ในมือท่าเฉลียง แต่ยังไม่ได้ประทับขึ้นไหล่ สะกดปราณนิ่ง**

ดารินยืนตัวแข็งอยู่เบื้องหลัง มือเท้าอ่อนไปหมด หล่อนประทับปืนขึ้นไหล่เตรียมพร้อม แต่ก็สติดีพอที่จะไม่ลั่นไกออกไปก่อนเวลาอันควร

ต่อมา**หล่อนได้ยินเขาตะโกนขึ้นอีกเป็นภาษากะเหรี่ยงสำเนียงนั้นห้าวกังวานเป็นจังหวะ มันมีทั้งความเยือกเย็นและเฉียบขาด!**

ราวกับปาฏิหาริย์ เจ้าจ่าโขลงที่โยกกายเตะดินเข้าใส่อยู่นั้น วาดใบหูอันใหญ่โตราวกับใบตาลที่กางผึ่งอยู่รี่ลีบไปเบื้องหลัง ยืนหมุนวนหันรีหันขวางอยู่อีกครู่ก็เดินถอยหลังไปสองสามก้าว จากนั้นก็หมุนตัวกลับ ต้อนลูกโขลงของมันให้เดินย้อนกลับไปทางเดิมอย่างสงบ จนกระทั่งลับตาไปหมดสิ้น

ดารินตื่นจากตะลึง วิ่งเข้ามาเกาะแขนเขาแน่น ร้อง ออกมาอย่างตื่นเต้นสุดขีด

“รพินทร์! โอ นี่คุณเป็นผู้วิเศษหรือยังไง ช้างป่าทั้งโขลง คุณไล่มันให้ถอยกลับไปได้โดยสงบ ไม่ได้เสียลูกปืนแม้แต่หนึ่งนัด คุณทำได้อย่างไร”

จอมพรานถอนใจลึก

“ไม่ใช่ผู้วิเศษหรอก ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่สติ และกำลังใจเป็นใหญ่ ผมไม่คิดว่าลูกปืนจะไล่มันได้เลย สำหรับช้างป่าโขลงนั้น และในที่คับขันของเราเช่นนี้ ถ้ายิงเมื่อไรเราแหลกเมื่อนั้น”

“แล้วคุณพูดอะไรกับมัน คุณพูดภาษาช้างเป็นรึ?”

“ผมเป็นคนครับ พูดภาษาช้างไม่ได้หรอก แต่พูดภาษาของชนเผ่าที่คุ้นเคยใกล้ชิดกับช้างมากที่สุดได้ ตามปกติแล้วในบรรดาสัตว์ป่าทั้งหลาย ช้างเป็นสัตว์ที่แสนรู้ที่สุดและเป็นสัตว์ที่ผมตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้แล้วว่า ถ้าไม่ใช่เพราะจำเป็นในการป้องกันชีวิตแล้ว จะไม่ทำอันตรายมันอย่างเด็ดขาด สัตย์ปฏิญาณชนิดนี้เอง ทำให้ผมกับช้างไม่เป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน”

“ฉันได้ยินคุณพูดอะไรกับมัน”

“มีคาถาสะกดช้างของกะเหรี่ยงอยู่บทหนึ่งสั้นๆ ผู้ที่จะใช้ได้ผลจะต้องรักษาสัจจะเกี่ยวกับช้างให้มั่นคงที่สุด จึงจะเกิดผล และคำอธิษฐานซึ่งถ้าจะแปลก็คือ **‘เจ้าและข้ามีเลือดเนื้ออันเดียวกัน หากไม่เคยมีกรรมต่อกันมาก่อนแล้ว ขอจงหลีกทางกันไปเสียเถิด’** ผมไม่เคยมีกรรมกับช้างโขลงนั้น มันจึงหลีกทางให้”

“ยิ่งใหญ่เหลือเกินรพินทร์ คุณเป็นจอมพรานที่ยิ่งใหญ่จริงๆ!”

หล่อนพึมพำอยู่ในคอโดยที่เขาไม่ได้ยิน สีหน้าอันซีดเซียวแดงเรื่อขึ้นด้วยความปีติยินดี ยิ่งพบกันนานขึ้นเท่าใด หล่อนก็ยิ่งจักพรานนำทางของหล่อนเพิ่มขึ้นเท่านั้น

“สมมติว่าถ้ามันไม่ถอยให้เราล่ะ”

“ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น หลบลงเหว”

“คุณไปร่ำเรียนวิชาไสยศาสตร์ของพรานป่าเหล่านี้มาจากไหนนะ มันค้านกับบคลิกท่าทีของคุณเหลือเกิน”

“รพินทร์ ไพรวัลย์เป็นศิษย์มีอาจารย์ หาไม่เช่นนั้นคงไม่อยู่มาได้ถึงป่านนี้หรอก ว่าแต่เจ้าแงซายคนดีของคุณหญิงเถอะมันพาเรามาจะให้ช้างโขลงเหยียบเสียแล้วไหมล่ะ แล้วนี่หายหัวหลบไปไหนแล้ว?”

พรานใหญ่พูดพร้อมกับสาวเท้าโดยเร็ว ตรงมาถึงก้อนหินตำแหน่งที่เห็นแงซายหลบแวบหายไป พยายามสอดส่ายสายตาค้นหาไปรอบๆ ดารินวิ่งตามเข้ามาด้วย ช่วยมองค้นรอยตีนตามพื้น แต่ก็ไม่ปรากฏร่องรอยอะไรให้เห็น เพราะเป็นดินลูกรังปนหินแข็งและแห้งสนิท

“เขาคงไม่ตั้งใจจะพาเราเดินสวนทางกับช้างโขลงนั่นหรอก คงเป็นเหตุการณ์บังเอิญมากกว่า ฉันเห็นเขาเผ่นหลบไปเหมือนกัน”

“ใช่ซิ พอมันหลบ ไอ้โขลงนั้นก็แลเห็นเราสองคนกลางทางด่านพอดี ตามปกติแล้วการเดินสวนกับสัตว์ร้ายขนาดใหญ่ถ้าเราเป็นฝ่ายอยู่ต่ำกว่า และศีรษะของมันหันลงมามันจะแล่น

สวนทันที ภูมิประเทศตอนนี้เหมาะที่สุด ราวกับว่ามันจะล่อเราสองคนมาให้ช้างโบราณโขลงนั้นขยี้เสียงั้นแหละ”

“ทำยังไงฉันถึงจะทำให้คุณเลิกมองแงซายในแง่ร้ายได้เสียทีนะ”

ดารินร้องอย่างกลุ้มใจ รพินทร์หันมาจ้องหน้า

“คุณหญิงจับตัวมันมาให้ผม เอาแผนที่แผ่นนั้นคืนมาให้ได้ซิ”

“ตกลง! ต่อไปนี้ฉันจะเป็นคนนำคุณตามแงซายเอง คุณตอยตามหลังฉันไว้ก็แล้วกัน และทำเฉพาะเท่าที่ฉันสั่งเท่านั้น”

หญิงสาวพูดห้วน ๆ ตาลุกวาวขึ้น แล้วพร้อมกันนั้นหล่อนก็เงยลำกล้องไรเฟิล .300 เวเธอร์บีขึ้นฟ้า ระเบิดกระสุนกึกก้องสนั่นป่าออกไปนัดหนึ่ง สะท้านไปทั้งไพรกว้างและหุบเขา พลางก็กู่ร้องตะโกนเรียกนามแงซายออกไปสุดเสียง หล่อนตะโกนเรียกออกไปทุกทิศ

รพินทร์ยืนสูบบุหรี่ มองดูหล่อนด้วยสายตาเยาะ ๆอยู่วิมโขดหิน แล้วก็พยักหน้าเมื่อสบตา เหมือนจะเชิญให้หล่อนตะโกนเรียกเจ้าคนใช้ชาวดงของหล่อนต่อไป ดารินไม่ละความพยายาม หล่อนตะโกนอีก ตะโกนจนเสียงแหบแห้ง

ครั้นแล้ว บัดนั้นเองเหมือนฝัน มีเสียงกู่โหวกแว่วตอบมา! มันลอยมาจาง ๆจากที่ใดที่หนึ่งไกลแสนไกล

รพินทร์ขยับกายตรงขึ้นจากที่เอนพิงหินอยู่ หูผึ่งขึ้น ดารินสมตากว้างอย่างตื่นเต้น

“เอ๊ะ! คุณได้ยินเหมือนฉันหรือเปล่า รู้สึกว่าจะมีเสียงกู่ตอบ”

“ลองอีกครั้งซิ” เขาบอกต่ำๆ

ดารินกู่สุดเสียงอีกครั้ง

คราวนี้เสียงก่อตอบดังยาวมาได้ยินอย่างถนัด และไม่ใช่ดังอยู่ครั้งเดียวดังเช่นที่ทั้งสองคิดว่าเป็นอุปาทาน หากแต่ดังติดต่อกันอยู่เช่นนั้นตลอดเวลา บางขณะก็ชัดเจน บางขณะก็เลือนลาง สุดแล้วแต่ทิศทางลมพัด จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น ฉวยไรเฟิลที่วางพิงก้อนหินไว้ ตรงเข้ามาจับแขนหญิงสาว

“คนแน่ครับ! แต่ไม่ใช่แงซายหรอก ต้องเป็นใครสักคนหนึ่งที่ได้ยินเสียงไรเฟิลของคุณหญิงเมื่อตะกี้นี้ และก่อตอบมา”

“ใคร?”

หล่อนร้องออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“ประเดี๋ยวก็รู้ ตามมาเร็ว เสียงดังมาจากด้านนี้”

กล่าวจบเขาก็ก้าวออกเดินตัดทางด่าน ไต่ขึ้นเขาทางซีกขวามือโดยเร็ว ดารินปีนตามโดยไม่จำเป็นจะต้องให้กล่าวเตือน

ทั้งสองออกกำลังเร่งฝีเท้าอย่างเต็มที่ ดารินนั้นได้ยินแต่เสียง ทว่าไม่สามารถที่จะบอกทิศได้แน่นอนว่ามันดังมาจากด้านใด ส่วนรพินทร์เดินไปฟังไป พร้อมทั้งตัดทิศทางอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นที่เชื่อมั่นได้แน่นอนว่าไม่มีวันพลาด และในครั้งนี้เขาเป็นคนกู่เรียกออกไปเอง พลางคอยฟังเสียงตอบ และในทันทีที่เสียงกู่กังวานลั่นไปในความทึบวังเวงของป่า ก็มีเสียงกู่ตอบมาทุกครั้ง กระชั้นถี่และได้ยินถนัดขึ้นทุกที

เหตุการณ์ซึ่งมาพบใหม่อย่างกะทันหันนี้ ทำให้ทั้งสอง

เผาเสนใจกับร่องรอยแงซายลงชั่วขณะ และก็ไม่เห็นวี่แววของเจ้าคนใช้ชาวดงผู้ลึกลับอีกในทิศทางใหม่ที่มุ่งหน้ากันไป

จอมพรานก็นำน้องสาวของนายจ้างลิ่วรดแหวกทางไปในป่าห้วยแห้งเล็กๆ ลูกหนึ่ง ซึ่งทอดลงไปสู่เนินต่ำ อาการเดินของเขาเป็นไปในลักษณะเดิม คือเดินเร็วยิ่งกว่าตามควายหาย ซึ่งเป็นสภาพที่หล่อนเห็นทุกครั้งในยามที่ได้ร่อยอะไรอย่างเวาะชั้นชิด จนหญิงสาวต้องออกวิ่งตาม หล่อนเองก็ไม่ได้รู้สึกถึงความเหน็ดเหนื่อยในการออกแรงอย่างสุดขีดนั้น เพราะตกอยู่ในอารมณ์ตื่นเต้นในกระแสข่าวใหม่ **มีชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งเหลือรอดอยู่ จะเป็นใครก็ยังไม่ทราบและจะเป็นพรรคพวกคณะเดียวกันหรือไม่ ก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ในขณะนี้เหมือนกัน**

แต่ถึงอย่างไร ท่ามกลางความหลงป่าพลัดพรากอย่างไม่รู้อนาคตกันอยู่ในดงมรณะเช่นนี้ การแว่วกลิ่นมนุษย์พวกเดียวกันย่อมจัดว่าเป็นข่าวอันน่าตื่นเต้นยินดียิ่ง

อีกอึดใจต่อมา รพินทร์ก็นำตัดปีนตลิ่งห้วยขึ้นฝั่งซ้ายมือพอขึ้นไปถึงฝั่งบน ก็ส่งมือให้หล่อนจับ ฉุดลากให้ตามขึ้นไป

และในครั้งนี้เสียงตะโกนกู่ อันแสดงถึงว่าผู้กู่ได้ใช้เสียงเท่าที่มีอยู่ทั้งหมดประหนึ่งจะเรียกร้องให้ผีสางหรือเทวดาช่วยดังแว่วโว้กออกมาจากป่าทึบตรงหน้านั่นเอง

รพินทร์ยังคงนั่งคุกเข่าอยู่ริมฝั่งห้วย เขม้นมองฝ่าความทึบเข้าไปอย่างพินิจใคร่ครวญ พลางยกแขนขึ้นป้ายเหงื่ออันตกไชกใบหน้า ดารินก็ชุ่มโชกราวกับอาบน้ำ อ้าปากหอบอยู่เคียงข้างเขา

"รู้สึกจะอยู่ข้างหน้าเราใกล้ๆ นี่เอง"

หล่อนกระซิบหอบๆ อยากจะร้องกู่เรียกออกไปบ้างแต่ก็ไม่มีเสียงเพราะความเหนื่อย รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น แววตาเริ่มเป็นประกายขึ้น

"เอ...ผมรู้สึกว่าจะเป็นเสียงคุ้นๆหู..."

เขาบอกแล้วป้องปาก คราวนี้กู่ออกไปอีกเสียงหนึ่ง ผิดแผกไปจากเสียงกู่ปกติ มันเป็นสัญญาณที่รู้กันโดยเฉพาะในระหว่างพวกพรานพื้นเมืองของเขา

บัดนั้นเอง เสียงโหวกเหวกก็ดังลั่นป่ามาอย่างตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว เสียงนั้นดังมาจากยอดไม้สูง

"วู้! นาย นายใช่ไหม ช่วยด้วยเร็ว! บุญคำกำลังเป็นทาร์ซานอยู่บนยอดไม้นี่!"

ทั้งสองหันขวับมองตากัน อุทานออกมาเป็นเสียงเดียว

"บุญคำ!"

ไม่มีปัญหา เสียงที่แหกปากตะโกนเย้วๆอยู่บนยอดไม้สูงโดยยังมองไม่เห็นในขณะนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากตาพรานเฒ่าหนังเหนียว บุญคำ มือขวาของเขานั่นเอง!

รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น ผุดลุกขึ้นออกวิ่งลัดเลาะบุกป่าเบื้องหน้าตรงเข้าไปโดยเร็ว ดารินก็แล่นตามไปติดๆ ด้วยความยินดีขีดสุด ไม่ถึงกลั้นใจ...ต่างก็ผ่านบริเวณป่ารกที่ขึ้นบังเป็นกระเชิงอยู่เบื้องหน้าเข้ามาประจันกับภาพที่มองเห็นแล้วก็จำต้องตะลึงจ้องค้าง ทั้งตกใจ แปลกใจ ระคนขบขันเหลือที่จะกล่าวได้

บนคาคบแรกของต้นกร่างใหญ่ขนาดสามคนโอบ ที่ยืนต้นตรงชะลูดสูงลิบขึ้นไปจากพื้นประมาณร่วม 20 เมตร ร่างของตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมแขวนเป็นพญาวานรอยู่บนนั้น บริเวณพื้นเบื้องล่างโคนต้น มีรอยเท้าช้างโขลงย่ำไว้สับสนเป็นเกือกเต็มไปหมด ต้นไม้เล็กพุ่มพงในละแวกใกล้เคียงแหลกยับเป็นแปลงราวกับมีกองทัพแทรกเตอร์มาไถคราดไว้ หลายต่อหลายต้นเชื่องๆ ขนาดโคนขา ถูกงัดรากถอนโคน หักล้มระเนระนาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นเถาวัลย์ที่ทอดปกคลุมอยู่ทั่วไปดันเป็นบันไดให้บุญคำปีนไต่หนีขึ้นไปเป็นรุกขเทวดาอยู่บนคบแรกนั้น ถูกโขลงของมันช่วยกันฉุดกระชากทึ้งดึงขาดลงมาหมดต้น กองระเนนทับถมอยู่กับพื้น

มองเห็นสภาพการณ์ได้ถูกในทันทีว่า เหตุใดตาพรานเฒ่าจึงติดค้างอยู่บนคาคบกร่างนั้น โดยไม่สามารถจะไต่กลับลงมาได้ แกคงจะตะลีตะลานหนีคชภัยขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่โดยอาศัยไหนไต่เถาวัลย์เหล่านั้นขึ้นไป แล้วไอ้โขลงช้างเจ้ากรรมก็ช่วยกันดึง 'สะพาน' หรือ 'บันได' ของแกออกเสียหมดสิ้นก่อนที่มันจะพากันยกโขยงผละไปปล่อยให้แกมีสภาพเป็นลิง หาทางลงไม่ได้อยู่บนนั้น

บุญคำจะซมซานเผชิญกับมหันตภัยจากเหล่าช้างร้ายเหล่านั้นสักปานใดยังไม่อาจทำนายได้ในขณะนี้ แต่เท่าที่แหงนขึ้นไปเห็นร่างของแกล่อนจ้อน เห็นแต่กางเกงขาก๊วยสีกะดำ-กะต่างกับผ้าขาวม้าโพกหัวติดตัวอยู่เพียงผืนเดียว พอมองเห็นเฟินเทร์ ไพรวัลย์ กับนายหญิงมาปรากฏกายยืนป้องหน้าแหงน

มองอยู่โคนต้น ก็ดีใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ตะโกนเรียกเอ็ดอึง โบกมือลงมาหยอย ๆ

"นาย! นายจริง ๆด้วย อุแม่เจ้า นายหญิงของบุญคำด้วย อีกคน ตาบุญคำไม่ฝาด ชะโย้! รอดตายแล้วโว้ย!! เร็วเข้านาย ช่วยบุญคำด้วย บุญคำเป็นทาร์ซานอยู่บนนี้มาคืนกะวันเต็ม ๆ แล้ว หิวข้าวไส้แทบขาด หน้ามืดจะเป็นลมตกลงไปตาย"

เสียงแกตะโกนลิ้นพันกัน โวยวายแทบฟังไม่ได้ศัพท์

แม้จะอยู่ในอารมณ์ที่ตื่นเต้นตกใจสักเพียงใดก็ตาม ในสภาพที่เห็นอย่นี้ พอพิจารณาไป ดารินก็กลั้นหัวเราะไว้ไม่ได รพินทร์เองก็กัดริมฝีปาก หัวเราะกึก ๆ กิริยาอาการของตาพรานเฒ่าคู่ใจ ซึ่งโบกไม้โบกมืออยู่บนยอดไม้สูง สภาพอันกะรุ่งกะริ่งผ้าผ่อนแทบไม่มีติดกายของแก คำพูดที่ร้องแรกแหกกระเชอบอกความมา มันเป็นความขบขันระคนไปกับความสังเวช

และเหนือกว่าความรู้สึกอื่นใดทั้งมวลยามนี้ คือความปีติยินดีที่พบว่า หนึ่งในจำนวนพรานพื้นเมืองสี่คนของเขาก็หนีเหนียวกระดูกแข็งทายาดเหมือนกัน บุญคำยังมีชีวิตอยู่ และอยจนกระทั่งเขามาพบเข้าจนได้

"มันเรื่องอะไรน่ะ บุญคำดันขึ้นไปโห่เย้ว ๆอยู่บนนั้นผ้าผ่อนก็ไม่นุ่ง!"

จอมพรานอดไม่ได้ที่จะตะโกนเย้าขึ้นไป

"พิโธ่นาย! เหลือกุงเกงขาก๊วยติดตัวอยู่นี่ก็ดีถมไปแล้ช้างมันขับบุญคำแทบจะเอาชีวิตไม่รอด อะไรต่ออะไรมันพล

หลุดจากตัวไปหมด ปีนหนีขึ้นมาบนนี้ บุญคำลงไม่ได้ ตั้งแต่เมื่อวานมาแล้ว”

“อ้าว! ก็ทีขึ้นทำไมถึงขึ้นได้ เวลาลง ลงไม่ได้”

เขาแกล้งร้องถามหน้าตาเฉย ตาก็กวาดคำนวณดูระยะความสูง และขนาดอันอวบใหญ่ของต้นกร่างเพื่อหาทางช่วยบุญคำทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ตือกชกหัวอยู่บนนั้น

“ฮี่โธ่ๆๆๆๆ! แล้วกัน ไหงนายถึงพูดยังงั้น ไม่เห็นเร้อไอ้ช้างบรรลัยกุดพวกนั้นมันช่วยกันดึงเถาวัลย์ที่บุญคำอาศัยไต่ขึ้นมา ขาดออกหมดแล้ว ขาขึ้นน่ะ ขึ้นมาได้เพราะปีนเถาวัลย์ขาลง...ลงไม่ได้เพราะเถาวัลย์ไม่มีให้ปีน”

“เรื่องแค่นี้เอง ก็แล้วทำไมถึงไม่กระโดดลงมา”

รพินทร์อารมณ์แจ่มใสขึ้น ที่เห็นคนของเขารอดตายเสียงบุญคำร้องลั่น ดารินกรากเข้ามาหยิกกลางหลังเขาจนสะดุ้ง

“มัวแต่ล้อแกเล่นอยู่นั่นเอง บุญคำท่าทางจะแย่เต็มทีแล้วรีหาทางช่วยแกลงมาเร็วๆ เถอะ ใจเย็นไม่เข้าเรื่อง คุณนี่”

“เดี๋ยวซิครับ ต้องค่อยๆพิจารณาดูก่อนว่า จะเอาแกลงมายังไง ผมเองก็ยังไม่มีปัญญาจะปีนขึ้นไปรับแกได้โดยมือเปล่าๆ เหมือนกัน ไม่ต้องร้อนใจหรอก ใจเย็นได้แล้ว อย่างน้อยเราก็รู้แน่นอนแล้วว่า คนของเรารอดตายแล้วหนึ่งคน ไม่ต้องห่วงมากมาก ตาเฒ่านั่นกระดูกแข็งมาก”

แล้วเขาก็ป้องปากตะโกนขึ้นไปยิ้มๆ

“นั่งร้องยี่เกไปก่อนนะ บุญคำ ให้ฉันคิดดูก่อนว่าจะทำยังไงดี”

“ไม่ต้องคิดแล้วนาย ลูกทอยอยู่ทางโคนต้นด้านนี้ นายอ้อมมาทางนี้ซิ แล้วจะเห็น”

บุญคำโหวกเหวก ชี้มือลงมาโคนต้น รพินทร์ขมวดคิ้วป้องหู

“ว่ายังไงนะ?”

“ทอย นาย ลูกทอย”

“ทอย! ทอยที่ไหน ของใครกัน?”

เขาร้องออกมาอย่างแปลกใจ

“ไอ้แงซาย!...”

เสียงแกตะโกนตอบลงมา

“มันแบกทอยมายืนแหงนดูบุญคำตั้งแต่เมื่อเช้านี้แล้ว บุญคำตะโกนเรียกให้มันช่วย อ้อนวอนมันก็แล้ว ขุดโคตรมันก็แล้ว มันยังยืนยิงฟันดูบุญคำเฉย แล้วก็โยนลูกทอยทิ้งไว้โคนต้น ตัวมันเองเดินหายไปในป่าเป็นทองไม่รู้ร้อน แล้วบุญคำก็ไม่เห็นมันอีกเลย เห็นแต่ลูกทอยที่มันทิ้งไว้ เหมือนกับว่ามันจะให้ทอยเลื้อยขึ้นมาหาบุญคำเองงั้นแหละ ไอ้ชิบหายนั่นมันเหมือนคนบ้าลำโพง”

พรานใหญ่กับดารินหันขวับมองตากันในทันทีนั้น

แล้วถลันปราดอ้อมไปยังอีกด้านหนึ่งของต้นกร่างทันที

และก็จริงดังที่บุญคำว่า ลูกทอยพวงหนึ่งเหลาไว้อย่างลวกๆ แต่ก็ได้มาตรฐานแข็งแรงพอใช้ ถูกร้อยเป็นพวงด้วยหวายทิ้งอยู่บนพื้นโคนต้น คำบอกเล่าระคนไปกับสบถด่าสาปแช่งของ

ผู้เขียนคำทำความประหลาดใจให้แก่บุคคลทั้งสองอย่างยิ่งในข้อที่ว่า แงซายเป็นคนนำทอยมาทิ้งไว้โคนต้น

"เอ๊ะ! หมายความว่ายังไงกันนี่?"

ดารินร้องออกมา ขณะที่รพินทร์ก้มลงหยิบลูกทอยขึ้นมาพิจารณาอย่างงงๆ

"ทอยนี่น่ะหรือ ของแงซาย?"

เขาแหงนขึ้นไปร้องถามอีกอย่างแปลกใจ

"ถ้าไม่ใช่ไอ้แงซาย ก็ไอ้ผีป่านั่นแหละ แต่บุญคำเห็นมันแบกมาโยนทิ้งไว้ ไม่พูดจาอะไรทั้งนั้น มองยิงฟันดูบุญคำเฉยๆ โยนทอยไว้โคนต้น แล้วมันก็ไป"

"เป็นไปได้ไหม แงซายมาพบเห็นบุญคำเข้าที่นี่แล้วก็ไปนำทางเรามาเพื่อให้มาพบ และช่วยเหลือกันเอง โดยหาเครื่องมือไว้ให้"

ดารินกระซิบถาม

"ก็น่าจะเป็นเช่นนั้นแหละครับ ไม่งั้นมันจะเอาทอยมาทิ้งไว้ที่นี่ทำไม จากคำบอกเล่าของบุญคำ ก็บอกอยู่แล้วว่าแงซายมายืนดูแกอยู่โคนต้นนี่เมื่อเช้า..."

แล้วเขาก็ถอนใจยาว โคลงศีรษะช้าๆ

"ให้ตายเถอะ ผมไม่เข้าใจอะไรมันเลยสักอย่าง มันแบกทอยมาที่นี่ แสดงว่ารู้แล้วว่าบุญคำตกอยู่ในสถานการณ์เช่นไร เมื่อมันเอาทอยมาได้ มันก็น่าจะตอกทอยขึ้นไปช่วยบุญคำลงมาก่อนที่เราจะมาพบแล้ว"

"ฉันไม่สงสัยเลยในข้อนั้น เขาไม่ต้องการจะตอกทอยขึ้นไปช่วยบุญคำด้วยตัวเองเพราะถ้าช่วยบุญคำลงมาแล้ว ตาเฒ่า

จะต้องจับตัวเขาไว้แน่น จึงไปนำทางเรามาให้พบและช่วยกัน เอง โดยเตรียมหาเครื่องมืออำนวยความสะดวกไว้ให้ ฉันยัง นึกไม่ออกเลยว่า ถ้าเขาไม่เอาทอยมาทิ้งเตรียมไว้ให้ เราจะมี ปัญญาช่วยบุญคำได้อย่างไรเพราะถ้ามัวแต่ไปหาไม้มาเหลาเป็น ลูกทอยอยู่ พรุ่งนี้ก็ยังไม่เสร็จ”

พรานใหญ่ไม่กล่าวเช่นไรอีก แต่เงยขึ้นไปบอกบุญคำว่า

“เอาละ ร้องยี่เกสบายใจได้แล้ว ฉันจะตอกทอยขึ้นไป ให้”

พร้อมกับพูดเข้าตรวจนับดูลูกทอยอย่างถี่ถ้วน แล้วลงม ปืนสั้น.44 แม็กนั่มออกมา เอากระสุนออกจากรังเพลิงจนหมด เพื่อจะใช้ด้ามอันหนักหน่วงของมันแทนสันขวานทั้งหมดตอกลูก ทอยให้แน่นกระชับกับเนื้อไม้ แล้วเดินตรงเข้าไปที่โคนต้น ดา รินเดินตามเข้าไปดูอย่างใกล้ชิดอย่างเป็นห่วง กระซิบถาม

“ว่าแต่คุณตอกทอยเป็นหรือ?”

จอมพรานเอียงหน้าเข้ามากระซิบตอบ

“บอกแล้วว่ารพินทร์เป็นศิษย์มีครู ช้างทั้งโขลงยังตวาด ให้ถอยหลังกลับได้ สำมะหาอะไรกับการตอกทอย”

“เก่งไปเสียทุกอย่างพอ ๆ กับแงซายทีเดียวนะ แต่ก็อย่า ภูมิชะมัด ไม่จำเป็นจริง ๆ ไม่เห็นขยายออกมา น่าแปลกมากที่ อดีตนักเรียนนายทหารจากเยอรมนีรู้จักใช้คาถาอาคมของพราน ป่าได้สารพัดชนิด และก็ใช้ได้อย่างขลังเสียด้วย”

“จำคำของท่านมหากวีสุนทรภู่ได้ไหม?”

“อะไร?”

"จะเรียนร่ำทำอะไรไม่ลำบาก...ทุกสิ่งทุกอย่างขอเพียงให้เราสนใจเรียนจริงเท่านั้น มันก็จะแตกฉานสำเร็จผลได้"

"แล้วยังไง?"

"ยอดยากอยู่อย่างเดียว..."

ตาต่อตาพบกัน อีกฝ่ายเพิ่งจะเฉลียวคิดรู้ทัน กระซิบต่อข้อความมาว่า

"เกี้ยวผู้หญิง! งั้นรึ?"

รพินทร์ไม่ตอบทำหน้าตาเฉย จัดการวางไรเฟิล ปลดสัมภาระอันเกะกะออกจากหลัง แล้วเอาพวงทอยขึ้นสะพายไหล่ เสียงลอย ๆ ก็กระซิบมาอีกว่า

"ก็ไม่ยาก ถ้ารู้ใจและเข้าใจกัน ยกเว้นแต่จะเกี้ยวดะไปไม่เลือกหน้า ผลกรรมก็อาจทำให้ตัวเองอกหักเอาบ้างอย่างที่เคยโดนเข้ากับตัวเองมาแล้ว"

กำลังจะจบมือขึ้นบูชาพญาไม้ ก่อนที่จะเริ่มบริกรรมตอกทอย จอมพรานชะงักกึก หันมาชำเลืองมองตอบลอย ๆ เช่นกันว่า

"เพราะไม่นิยมในการที่จะเกี้ยวดะน่ะซิ ถึงได้ซัฟเฟอร์เวหักแล้วต่อไปก็จะถูกใครหักอกเอาอีกบ้างก็ยังไม่ทราบ"

"ตอกทอยให้ดี ช่วยบุญคำลงมาให้ได้สำเร็จ กุศลผลบุญแน่คงไม่ทำให้ใครใจร้ายหักอกเอาอีกหรอก สำคัญให้ถือสัตย์ปฏิญาณไว้ให้มั่นเหมือนวิชาพรานที่ร่ำเรียนมาก็แล้วกัน ไม่เช่นนั้นคาจกลายเป็นสัตว์ป่าที่ถูกตามล่า"

พร้อมคำตอบปลายมือเบา ๆ ตบกระตุ้นมาที่หลังเขา กระแสสัมผัสนั้นมันแสนจะอ่อนหวาน อบอุ่น ระคนไปกับอากาศสำทับข่มขวัญ

รพินทร์สูดลมหายใจลึก แล้วเอ่ยขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการว่า

"ระหว่างที่ผมตอกทอยขึ้นไป โปรดอย่าเรียกหรือพูดทักคำใดทั้งสิ้น ถือไรเฟิลคอยระวังรอบด้านเอาไว้อย่างเดียว จนกว่าทั้งผมและบุญคำ จะลงมาถึงพื้นดิน"

"ตกลง!"

หล่อนรับคำอย่างเข้าใจ ถอยหลังห่างออกมา กระชับไรเฟิลในมือเตรียมระวังภัยพร้อม ตากวาดสอดส่ายไปรอบ ๆ

พรานใหญ่จบพนมลูกทอยขึ้นเหนือศีรษะ ลักษณะของเขาดเหมือนจะบริกรรมอะไรนิ่งอยู่ชั่วขณะจิต ก็เริ่มตอกทอยลูกแรกลงกับผิวของต้นกร่าง ดารินสังเกตเห็นมาแล้ว คือจะตอกเข้าไปเพียงลูกละสามครั้ง และไต่เหยียบยืนขึ้นไปทีละขั้น

บุญคำก็ดูจะรู้เคล็ดเข้าใจกันดีอยู่แล้ว ตลอดเวลาที่จอมพรานก้มหน้าก้มตาตอกทอยขึ้นไปอย่างระมัดระวัง คงได้แต่ชะโงกมองลงมาอย่างสงบ ไม่ได้ปริปากกระโตกกระตาก หรือพูดจาคำใดลงมาเลย

ดารินแหงนมองร่างของรพินทร์ที่ค่อย ๆ ไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับด้วยใจอันเต้นระทึกภาวนาเอาใจช่วย มองด้วยสายต

เปล่าแล้ว ตามความรู้สึกของหล่อน แก่นไม้ที่ใช้ตอกเข้าไปในลำต้นไม้เพียงผิวเผิน ไม่น่าจะแปรสภาพเป็นลูกบันได รองรับน้ำหนักตัวเหยียบยืนอย่างหมิ่นเหม่ขึ้นไปได้เลย มันน่าจะทานน้ำหนักไม่ไหวและถอนหลุดออกมาเสียเหลือเกิน แต่มันก็ไม่ยักหลุด

ในที่สุด เขาก็ตอกขึ้นไปจนถึงระดับคาคบทีบุญคำเกาะนั่งจ่องอยู่แล้วก็ปีนขึ้นไปบนคบนั้น ต่อมาก็เห็นบุญคำไต่ลงมาก่อนอย่างระมัดระวัง จนกระทั่งถึงพื้นโดยสวัสดิภาพ จากนั้นพรานใหญ่จึงไต่ลงพร้อมกับตีถอนทอยออกจากต้นไม้ทีละลูกเหมือนเมื่อขาตอกขึ้นไป

พักใหญ่หลังจากนั้น รพินทร์ก็ลงมาถึงพื้นพร้อมกับถอนทอยลูกสุดท้ายออกจากต้นกร่าง ขณะนั้นบุญคำลงนั่งแผ่หลาหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่โคนต้น ดารินกรากเข้าไปเขย่าเรียกและสำรวจดูสภาพร่างกายก็ไม่เห็นว่าแกได้รับอันตรายอะไรมากไปกว่ารอยขีดข่วนจากกิ่งไม้และเรียวหนาม ตลอดจนสภาพอันซูบผอมหมดกำลังวังชาภายหลังจากขอน้ำจากกระติกของหล่อนไปดื่มกลั้วคออึกใหญ่ ตาของพรานเฒ่าก็ใสขึ้น ถอนใจเฮือก ยิ้มแห้ง ๆเห็นเหงือกซีดคล้ำ

“เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ บุญคำไม่คิดเลยว่าจะพบนายกับนายหญิงมาช่วยไว้ หะแรก นึกว่าบุญคำรอดชีวิตอยู่คนเดียวแล้วก็คงจะหนีช้างขึ้นไปอดตายอยู่บนยอดไม้เสียเป็นแน่แท้”

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ บุญคำ?”

ดารินซักถามโดยเร็ว ในระหว่างที่รพินทร์จัดการก่อไฟ

ขึ้นในทันทีนั้น เพราะรู้ดีว่าคนของเขากำลังหิวโซและต้องกา
อาหารอย่างที่สุด จัดการเอาเนื้อย่างรมควันที่ติดตัวเป็นเสบียง
อย่ออกมาย่างซ้ำ

"บุญคำไม่รู้จะเล่าอะไรได้ถูก ไม่รู้จะเล่าอะไรก่อน มัน
วุ่นวายไปหมด นายหญิง..."

แกพูดเสียงแห้ง เอามือลูบหัวอันมีผมหยิกขอดติดหนัง
ศีรษะ ปลดผ้าขาวม้ามาพันกายท่อนล่างไว้

"เล่าเหตุการณ์ครั้งหลังสุดก่อนก็ได้ ตอนที่บุญคำหนีช้าง
ขึ้นไปติดอยู่บนยอดไม้นั่นน่ะ"

"เมื่อวานนี้ตอนโพล้เพล้ บุญคำเดินหลงผ่านมาทางนี้
คนเดียว..."

แกเล่า แล้วรีบตะครุบเนื้อย่างเสียบไม้ที่รพินทร์โยนม
ให้จากกองไฟขย้ำกินอย่างหิวโหย ปากก็พูดไปพลาง

"ผ่านเดินเข้าไปกลางโขลงไอ้คชสาร แต่ละตัวเท่าภูเขา
งาลากดินทั้งนั้น บุญคำกำลังหิวหน้ามืดตามัวใกล้จะหมดแรง
เต็มที ไม่ทันระวังตัวมาก่อน กว่าจะรู้ตัวก็เดินเข้าไปชนขาหลัง
ของไอ้ตัวหนึ่ง เท่านั้นแหละนายหญิง โลกมันถล่มทลายไป
หมด มันปั่นป่วนจ้าละหวั่นขึ้นทั้งโขลง บุญคำวิ่งหนีเอาชีวิต
รอด ไม่ได้คิดที่จะสู้มันอีกแล้ว ย่ามหลัง ปืน อะไรต่ออะไรจน
กระทั่งผ้าผ่อนตกเรี่ยราดอยู่ในลำห้วยโน่นหมดไม่มีอะไรเหลือ
ติดตัวอยู่ เดชะบุญมาพบต้นกร่างต้นนี้มีเถาวัลย์ห้อยระย้าลงม
บุญคำก็ไต่หนีขึ้นไป พวกมันดุเหลือร้ายไม่ยอมไปไหน มาเฝ้า
ล้อมอาละวาดเอางาแทงอยู่โคนต้นแล้วช่วยกันชักเถาวัลย์ขาด

ยกหมด มันเฝ้าบุญคำอยู่สองสามชั่วโมง จนกระทั่งมืดสนิท เกือบดึกถึงได้พากันไป บุญคำติดอยู่บนนั้นทั้งคืน พอตะวันขึ้นจะลงก็ลงไม่ได้ กู่ตะโกนให้ผีสางเทวดาช่วยอยู่ตลอดเวลา จนหมดเสียง พอสายหน่อยมองลงไป หะแรกว่าตาฝาดเพราะเห็นใครเดิมดุ่มๆ ออกมาจากราวป่ามาหยุดยืนอยู่โคนต้น ขยี้ตาอยู่หลายทีก็เห็นว่ามันเป็นไอ้แงซายนั่นเอง เห็นอย่างถนัดที่สุดมันมายืนแหงนมองบุญคำอย่างที่เล่าให้ฟังแล้วนั่นแหละ แบกพวงทอยมาด้วย บุญคำนึกว่ามันจะตอกทอยขึ้นมาช่วย ตะโกนเรียกมันจนเสียงแหบเสียงแห้ง มันยืนมองบุญคำเฉย เหมือนมองดูลิงงั้นแหละ พักใหญ่มันก็โยนทอยไว้ใต้ต้นไม้ ตัวมันเองเดินหายไปทางลำห้วยแห้งโน่น จะเรียกยังไงมันก็ไม่ยอมหันกลับ จนกระทั่งนายสองคนโผล่มาช่วยบุญคำเหมือนปาฏิหาริย์นั่นแหละ”

ดารินหันไปมองสบตารพินทร์ ในขณะที่บุญคำเว้นระยะขอกเนื้อย่างแทบไม่ยอมหายใจ แกกินเหมือนไม่พบกับอาหารมานาน

“เล่าต่อไปซิ”

พรานใหญ่เตือนมา

“พอไอ้แงซายหายไปแล้ว บุญคำก็แขวนต่องแต่งเป็นลิงเผ่นบนนั้นต่อไป นึกว่าอีทีนี้ตายแน่ แต่สักพักใหญ่ที่แล้วมานี่เอง บุญคำก็ได้ยินเสียงปืน...เสียงที่บอกให้รู้ว่า อย่างน้อยที่สุดพวกเราคนใดคนหนึ่งยังมีชีวิตรอดอยู่ได้ และอยู่ในละแวกใกล้เคียง กำลังมีอยู่เท่าไหร่ก็โห่เป็นทาร์ซานออกไปหมด กะว่าโห่กันให้คอหอยแตกตายไปเลย”

"โชคดีเหลือเกินครับ ที่คุณหญิงยิงปืนนัดนั้นขึ้น!"

รพินทร์พูดแผ่วเบากับหญิงสาว ซึ่งสูดลมหายใจลึกอย่างยินดีและนึกขอบคุณต่อเจ้าป่าเจ้าเขา

"เราได้ยินเสียงของบุญคำ ก็ตามเสียงมานี่แหละ ถึงได้พบตัวเข้า" หล่อนบอก

"บุญคำก็ได้ยิน ครั้งแรกเสียง ตูม! มันเป็นเสียงไรเฟิล พอโห่ไปก็มีเสียงกู่ตอบ อีทีนี้ก็รู้ตัวว่ายังไม่ถึงที่ตายเสียละ กระมัง บุญคำก็เร่งกู่เรียกใหญ่ ได้ยินเสียงกู่ตอบใกล้เข้ามาทุกที ครั้งสุดท้ายได้ยินอยู่ในลำห้วยนั่น เสียงก่สัญญาณของนาย บุญคำจำได้ รู้ทั้งๆที่ยังไม่เห็นว่าต้องเป็นนายแน่ ดีใจจนแทบตกต้นไม้ทีเดียวแหละ แต่ทายไม่ออกเท่านั้น...ว่านายไปยังไงมายังไง และทำไมถึงโผล่มากับนายหญิงเพียงสองคน ว่าแต่นายกับนายหญิงเถอะ รอดตายและผ่านมาทางนี้ได้ยังไง?"

"อย่าเพิ่งถามถึงด้านเราก่อนเลย บุญคำ..."

ดารินเอ่ยเสียงแผ่วต่ำ เคร่งขรึม จ้องหน้าบุญคำเขม็ง เอื้อมมือมาจับไหล่อันผอมบางของแกไว้ บีบแน่น

"ตอบคำถามของฉันก่อนดีกว่า นี่มีคำบุญเหลือรอดชีวิตอยู่เพียงคนเดียวหรือ? นายใหญ่และพวกเราทุกคนไปอยู่เสียที่ไหน?"

คำถามชนิดนั้น สร้างความชะงักเงียบงันให้แก่ตาพรานเฒ่ากระดูกเหล็ก แกเงยหน้าขึ้นจากเนื้อย่างในมือ หน้าที่เหี่ยวคล้ำอยู่แล้ว...หมองสลดลงไปอีกจนสังเกตเห็นได้ชัด

นิยายเถื่อน
WBSWS:OU
จอมพลับมันครบ

พูดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้ามองดารินทีหนึ่ง มองพรานใหญ่อีกทีหนึ่ง สลับกันไปมาอยู่เช่นนั้น กระเดือกความรู้สึกอันยากที่จะบรรยายถูกชนิดหนึ่งลงคำคอ ก่อนจะหลุดคำพูดออกมาอย่างยากเย็น...

90

"นายหญิง..."

เสียงของบุญคำแหบพร่า

"บุญคำเองก็กำลังจะถามนายหญิงกับพรานใหญ่อยู่เดี๋ยวนี้เหมือนกันว่า นีนายหญิงกับพรานใหญ่เหลือรอดชีวิตอยู่เพียงสองคนเท่านั้นหรือ นายใหญ่กับพวกเราคนอื่น ๆไปอยู่เสียที่ไหน"

ดารินตะลึงงัน คอตกลงอย่างสิ้นหวัง

คำตอบของตาพรานเฒ่าบอกให้ทราบชัดว่า แกก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกันกับหล่อนและรพินทร์นั่นเอง คือไม่ได้รู้หรือระแคะระคายถึงผู้ร่วมคณะคนอื่น ๆเลย พบตนเองมีชีวิตรอดมาได้อย่างโดด ๆ ตามลำพังเท่านั้น และดูเหมือนจะจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูกเลย

น้ำตาของหล่อนคลอ ก้มหน้าลง จอมพรานเอื้อมมือมาบีบแขนเบา ๆเหมือนจะปลอบใจ แล้วสอบซักถามความกับคนของเขาอย่างใจเย็น

"เอาละบุญคำ ลองเล่าไปอย่างละเอียดซิ หลังจากเกิดเหตุที่เราหนีโขลงช้างไปในถ้ำ และมันตามเข้ามาทันจนเกิดการอลหม่านไปหมด บุญคำมีชีวิตรอดมาจากเหตุการณ์ครั้งนั้นได้อย่างไร"

ตาพรานเฒ่ามือขวาของเขาบรรยายถึงเรื่องราวที่แกเผชิญให้ทราบว่า ภายหลังจากโขลงช้างหนีไฟไล่กวดเข้าถ้ำมาจนถึงตัวแล้ว แกเองก็ไม่สามารถจะจำภาพหรือมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับใคร ทางด้านใดทั้งสิ้น เพราะขณะนั้นมันสับสนอลหม่านไปหมด

ท่ามกลางความมืด ได้ยินแต่เสียงร้องเอะอะโวยวายอย่างตื่นตระหนกของพวกพ้อง และเสียงแผดร้องของช้างโขลงนั้นดังสะท้านไปหมดทั้งคูหาถ้ำปานแผ่นดินจะถล่มทลาย แกหาบของคู่อยู่กับคะหยิ่น และได้ทิ้งหาบลงจากไหล่ เมื่อได้ยินเสียงเชษฐาตะโกนให้ทุกคนเอาตัวรอดอย่างอิสระ อันเป็นประโยคคำพูดสุดท้ายที่แกได้ยิน

จากนั้นก็ตะกายหนีไปเบื้องหน้าสุดแรงเกิด แล้วก็รู้สึกว่าหล่นวูบลงไปในเหวที่มองไม่เห็น หมดสติขาดความรู้สึกไป มาฟื้นอีกครั้งพบตนเองถูกกระแสน้ำตื้น ๆพัดมาติดแง่หินแห่งหนึ่ง มันเป็นลำธารใต้ถ้ำ ภายหลังจากนั่งทบทวนความทรงจำเตะโกนเรียกหาพรรคพวกอยู่พักใหญ่

[WBSWS:OM]

เมื่อไม่ได้ยินเสียงใครตอบมาเลย แกก็เริ่มเดินตามสาย-น้ำในถ้ำนั้นออกมา เป็นเวลานานสักเท่าใดไม่ทราบ ก็โผล่ออกมาในระหว่างซอกเขาใหญ่สองลูก ซึ่งเป็นทางไหลออกของลำธารเล็กๆ ภูมิประเทศเป็นป่าดงดิบ ขณะนั้นเป็นเวลาเย็นมากแล้ว ป่ากำลังจะมืด แกก็หาที่พักนอนอยู่ริมบริเวณปากทางนั่นคืนหนึ่ง

พอรุ่งขึ้นก็ออกเดินกระเซอะกระเซิง พยายามค้นหาพรรคพวก หากว่าจะพบมีใครรอดตายอย่บ้าง แต่ไม่ได้ร่องรอยหรือวี่แววอะไรเลยทั้งสิ้น

ตลอดระยะทางที่รอนแรมบุกบั่นอยู่ในดงทึบอย่างปราศจากจุดหมาย มองไม่เห็นสัตว์ใดๆเลยทั้งสิ้น ต้องอาศัยขุดหัวเผือกหัวมันประทังชีพไปตามแกน คิดว่าคงจะมีตนคนเดียวที่เหลือชีวิตรอดอยู่ ครั้นแล้วในตอนเย็นของวันเดียวกันนั่นเอง ก็เดินหลงเข้าไปในโขลงช้างโบราณ ดังเช่นที่ได้เล่าให้ฟังแล้ว จนกระทั่งหนีขึ้นไปอยู่บนต้นไม้

และในที่สุด รพินทร์กับดารินก็ตามเสียงกู่มาช่วยไว้

บุญคำพรรณนาถึงสิ่งที่ตนเองเผชิญ ตลอดจนความรู้สึกทั้งหลายให้ทั้งสองฟังอย่างถี่ยิบ ซึ่งภายหลังจากฟังแล้ว ทั้งรพินทร์และดารินก็ลงความเห็นว่า สภาพของแกไม่ได้ผิดอะไรกับตนเอง

แล้วเขาก็อธิบายให้แกรู้บ้างว่า ทั้งเขาและ 'นายหญิง' รอดชีวิตมาได้อย่างไร รวมทั้งได้เผชิญกับอะไรบ้าง จนกระทั่งท้ายสุดแงซายได้นำทางมาจนพบและช่วยเหลือแกไว้ได้ทัน

พอเอ่ยถึงแงซาย บุญคำก็มีสีหน้าเดือดแค้นโทโสขึ้นมา สบถด่าลั่น

“ไอ้ชิบหายนั่น ผมไม่เข้าใจมันเลย นาย! มันทำให้พวกเราต้องบรรลัยจักรกันไปหมดทั้งคณะ ไม่คิดเลยว่าจะได้พบเห็นมันอีก แต่แล้วก็ยังเห็นมันอยู่จนได้ อ้อ! นี่มันไปเดินนำนายกับนายหญิงให้มาพบบุญคำงั้นเรอะ?”

“อย่าไปด่าว่าลงโทษอะไรแงซายเลย บุญคำ...”

ดารินกล่าวมาอย่างสงบ

“ถ้าไม่ได้แงซายนำทางฉันกับพรานใหญ่มา บุญคำก็จะติดอยู่บนต้นไม้นั่นเอง อย่างน้อยที่สุด...แม้จะเสียสติถูกอะไรเข้าสิงจนผิดไปจากแงซายคนเดิม เขาก็ยังมีสัญชาตญาณในด้านเป็นมิตร และคอยให้การช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา”

บุญคำยกมือลูบคาง พึมพำ

“มันบ้า! มันบ้าไปแล้วจริงๆ บุญคำเห็นมันชัดที่สุดตอนทมนแบกทอยมายืนแหงนมองบุญคำอยู่ แววตาของมันเหมือนเสือ หรือมิฉะนั้นก็ผีห่า ก็อาจจริงที่บุญคำรอดตายและได้พบกับพรานใหญ่และนายหญิงเพราะมัน แต่ทำไมมันมาพบบุญคำแล้ว แบกทอยมาแล้วไม่ยักต่อกทอยขึ้นไปช่วยบุญคำเอง ทิ้งลูกทอยไว้โคนต้นแล้วผ่าไปนำนายสองคนมาให้พบ”

“ถ้าเขาเป็นแงซาย แน่ละเขาจะต้องตอกทอยขึ้นไปช่วยบุญคำก่อนแล้ว แต่นี่เขาไม่ใช่แงซาย แม้ร่างกายของเขาจะใช่ก็ตาม การแบกทอยมาทิ้งไว้โคนต้น การไปตามฉันและพรานใหญ่มาก็บ่งความหมายชัดอยู่แล้วว่า ต้องการจะช่วยบุญคำและให้เราได้พบกัน เขาต้องการเพียงแค่นั้น แต่ถ้าเขาตอกทอยขึ้น

ไปช่วยบุญคำ แน่ละพอลงมาถึงพื้นดินแล้วบุญคำก็จะต้องจับ
ตัวเขาไว้เพื่อสอบซักถาม เขาไม่ต้องการให้พวกเราคนใดคน
หนึ่งเข้าใกล้ชิดตัวเขา”

ดารินพยายามอธิบายให้บุญคำเข้าใจ ตาพรานเฒ่านิ่ง
ไปครู่ก็หันไปหาเจ้านาย ถามอ่อย ๆว่า

“นี่เหลือเรารอดตายกันอยู่เพียงสามคนเท่านั้นหรือนาย?”

**คำถามนั้นทำให้รพินทร์ ไพรวัลย์ ตันที่คอหอย เหลือบ
ไปที่นายจ้างสาวอย่างไม่ตั้งใจ ก็เห็นรอยแดง ๆ ปรากฏขึ้น
ที่ขอบตาของหล่อน**

“ขณะนี้เรารู้แน่ว่า เรายังมีชีวิตรอดอยู่ 3 คน รวมทั้งเจ้
แงซายด้วยอีกคนหนึ่งเป็น 4 คน แต่พวกเราอีก 8 คน เป็นตาย
ร้ายดีอย่างไรเรายังไม่รู้”

เขาตอบด้วยเสียงเคร่งขรึม ตาพรานเฒ่าถอนใจเฮือก
เสียงของแกแหบแห้งอยู่ในลำคอ

“ป่านี้มันอาถรรพณ์จริง ๆนาย บุญคำก็เรียนมาเสียน่า
ต่อนัก เปิดป่าได้ทุกป่ามาตลอดชีวิต แต่สำหรับไอ้ดงห่าเหวนี่
บุญคำมืดมนไปหมด สะกดมันไม่ลง เมื่อวานนี้ทั้งวันก่อนจะ
เจอช้าง เดินหลงเป็นวงกลมหาทางออกไม่ได้ เดินไปเดินมาก็
มาทะลุออกที่เก่า วนอยู่ได้ตั้งสองสามรอบไม่ยอมออกพ้นหุบ
จนกระทั่งเจอช้างเข้าจนได้ เดี๋ยวนะนาย ให้บุญคำไปเอาของ
ก่อน ไม่รู้ไอ้พวกนั้นกระทืบปั่นปี้ไปหมดแล้วหรือยัง”

กล่าวพลางแกก็กระโดดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว เดินผละ
ไปโดยเร็ว ดารินร้องทักมาเร็วปรื๋อ

“บุญคำ อะไร? จะไปไหนน่ะ”

"ปืน แล้วก็ข้าวของบุญคำ มันหล่นอยู่ตรงชายห้วยโน่น บุญคำจะไปหาดู"

"จะไปคนเดียวได้อย่างไร เดี๋ยวก่อนฉันไปด้วย!"

หล่อนว่าพร้อมกับขยับตัวจะลุกขึ้นเดินตามแกไป แต่พรานใหญ่ฉุดแขนไว้

"ปล่อยให้แกไปตามลำพังก็ได้ครับ ไม่ต้องห่วงหรอก ระยะห่างแค่นี้เอง บุญคำเอาตัวรอดได้เสมอ ไม่จำเป็นต้องมีพี่เลี้ยงคุ้มกันหรอก"

พักใหญ่ต่อมา ระหว่างที่ทั้งสองยังนั่งสนทนาหารือรอกันอยู่ที่เก่า ร่างของตาพรานเฒ่าก็โผล่ออกมาจากปากห้วยชูไรเฟิล.375 แม็กนั่มประจำตัว และเป้หลัง หัวร่อร่าเข้ามาอย่างยินดี บัดนี้แกสวมเสื้อผ้าของแกเรียบร้อยแล้ว

"นาย!ดีแท้เทียว เจ้าป่าช่วยบังตามันไว้ บุญคำนึกว่าป่านนี้มันกระทืบปั่นปี้ไปหมดแล้ว บังเอิญพวกมันคงมองไม่เห็น ตกอยู่ในลำห้วยโน่น ได้คืนมาครบเลย"

แกแล่นเข้ามาถึงก็ทิ้งกายลงนั่งตรวจสอบไรเฟิลอย่างดีอกดีใจเหลือที่จะกล่าว บ่นต่อมา

"ไม่ทันยิงเล้ย เมื่อวานนี้มันน่าจะซัดให้แอ้งแม้งสักตัวสองตัว ก่อนที่จะหนีขึ้นไปเป็นลิงอยู่บนยอดไม้โน่น มันอ่อนแรงหมดกำลังวังชา ตาลายไปหมด เมื่อกี้ที่นายเล่าก็เหมือนกัน ทำไมไม่ซัดไอ้จ่าโขลงให้คว่ำไป บุญคำเจ็บใจนัก ไอ้โขลงนั้นแหละที่มันขับบุญคำ"

“เรารอดตายพบกันแล้ว ก็อย่าไปคิดอาฆาตพยาบาท
อะไรมันอยู่อีกเลย...”

จอมพรานพูด ตบที่ไหล่พรานเฒ่าคู่ใจเบา ๆ

“คิดดูอีกทีก็เหมือนมันจะช่วยให้บุญคำได้พบกับฉัน ถ้า
ไม่หนีช้างขึ้นไปติดอยู่บนต้นกร่างนี่ ป่านนี้ไม่รู้เดินหลงเตลิดไป
ไหน แล้วเราก็คงไม่ได้พบกัน”

“เห็นหน้านายกับนายหญิง บุญคำดีใจเหมือนตายแล้ว
เกิดใหม่”

“ฉันก็เหมือนกัน ดีใจที่พบบุญคำรอดตาย แต่ก็กลัมใ
วิตกจนบอกไม่ถูก ที่ยังไม่ได้ข่าวพวกเราคนอื่น ๆ อีก 8 คน”

ดารินบอก

ภายหลังจากนั่งกอดเข่า เอามือประสานวางโปะไว้บน
หัวอยู่ครู่ ตาพรานเฒ่ากระดูกเหล็กก็บอกว่า

“ทำใจดี ๆ ไว้เถอะนายหญิง บุญคำยังรอดตายได้ นาย
หญิงและพรานใหญ่รอดตายได้ ทำไมพวกเราคนอื่น ๆ ถึงจะ
รอดไม่ได้ วันนี้บุญคำมองเห็นป่ามันโปร่งแจ่มใส ไม่มืดมิ
เหมือนวันแรก เราคงจะได้ข่าวพวกเราแน่ ทุกป่า ทุกดง ถ้า
บุญคำอยู่ร่วมกับพรานใหญ่รพินทร์ นายหญิงไม่ต้องกลั
พรานใหญ่เรียนมาอย่างหนึ่ง บุญคำเรียนมาอีกอย่างหนึ่ง ถ้า
แยกกัน เราอาจอับจน แต่ถ้ารวมกัน ป่าที่มืดมันก็จะสว่าง”

ดารินฝืนยิ้มเศร้า ๆ

“ฉันเชื่อ...เชื่อในพรานใหญ่รพินทร์และบุญคำ และเดี๋ย
นี้ก็ยิ่งอบอุ่นใจขึ้นอีกมากที่ได้บุญคำมาสมทบอีกคนหนึ่ง แต่
อนาคตเป็นสิ่งที่เราทำนายไม่ได้”

“เสียดายที่เมื่อคืน ตอนที่ไอ้สมิงพรายกับไอ้ผีดิบหัวโล้นนั่นเข้าเล่นงานนายหญิงกับพรานใหญ่ บุญคำไม่ได้อยู่ด้วย ถ้าอยู่ก็น่าดูชม”

แกคำรามอย่างหมายมั่นปั้นมือ

“กะอีแค่ช้างโขลงก็ยังวิ่งขึ้นไปเป็นลิงอยู่บนต้นไม้...”

พรานใหญ่ขัดคอคนของเขายิ้ม ๆ

“เจอเอาไอ้โคร่งดำกับไอ้ผีดิบนั่น บุญคำมิดำดินมุดเข้ารูระบอกไม้กลายเป็นตัวตุ่นไปเลยรึ”

ตาพรานเฒ่ายิ้มเห็นเหงือก

“โธ่นาย ช้างน่ะมันพูดกันไม่รู้เรื่อง แต่ผีสางแม่นายโก้งบุญคำพอรับมือไหว นายเอาลูกปืนยิงมันทำไมให้เสียเวลา ทำไมถึงไม่ถอดหัวออก เอากรวดทรายเสกใส่เข้าไป แล้วยิงเหมือนเมื่อคราวนางไม้อาละวาดครั้งนั้น”

“เอาเถอะ เจอกันก็ดีแล้ว ถ้าเราพบมันอีกครั้ง บุญคำแสดงฝีมือก็แล้วกัน”

“บุญคำบอกนายแต่แรกแล้ว ขอผ้าเลือดของผู้หญิงให้บุญคำผืนเดียวเท่านั้น”

แกเผลอตัวหลุดปากออกมา รพินทร์จ้องหน้าจึงรีบตะครุบปากไว้ แต่ก็ช้าเกินไปกว่าที่จะไม่ให้ดารินได้ยินและสงสัย

“อะไรนะ บุญคำ ผ้าเลือดอะไรที่พูด?”

หล่อนซักโดยเร็ว ขมวดคิ้วจ้องหน้า บุญคำชำเลืองมองหน้าพรานใหญ่แล้วยิ้มแห้ง ๆอ้อมแอ้มเมื่อ ‘นายหญิง’ ถามซ้ำมาอีก

“เลือด...อ้า...เลือดของผู้หญิงน่ะ นายหญิง...”

"เลือด-ของผู้หญิง?"

ดารินทวนคำอย่างตื่นงงไม่รู้เรื่องอยู่เช่นนั้น หันไปมองหน้าพรานใหญ่ รพินทร์ทนต่อสายตาคำถามนั้นไม่ได้ ก็เลยจำใจต้องอธิบายว่า

"บุญคำหมายถึง'เมนส์'...เลือดประจำเดือนของผู้หญิง"

ม.ร.ว.สาวลืมตาโต อาการของหล่อนยังไม่แสดงว่าเข้าใจอะไรขึ้นมาเลย นอกจากยิ่งประหลาดใจร้องออกมาเสียงสูง

"เมนส์? แล้วมันเกี่ยวอะไรกัน?"

"คืองี้ครับ บุญคำแกบอกผมมานานแล้ว ตั้งแต่เราพบเสือหินในถ้ำ แกบอกว่ามันจะต้องเป็นสมิงพราย คือ สามารถถ่ายเทวิญญาณได้กับซากศพของเจ้านักบวชโล้นนั่น ความเชื่อของแกปรากฏว่ามันตรงกับเหตุการณ์จริงที่เรามาค้นพบกันภายหลังทุกอย่าง แต่ในขณะที่แกมากระซิบบอกผมคราวนั้น ผมไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังข้อสันนิษฐานของแกได้ บุญคำเรียนมาทางไสยเวทอาคมและมนต์มืด ตัวเองนอกจากจะเป็นพรานแล้ว ยังเป็นหมอผีอีกด้วย แกบอกว่ามีสิ่งอาถรรพณ์จะต้องแก้กันด้วยความอาถรรพณ์ แบบหนามยอกเอาหนามบ่ง แกว่าถ้าเอาผ้าซับประจำเดือนของผู้หญิงผูกติดเข้ากับซากเสือหินหรือซากศพที่เราจะพบก็ตาม วิญญาณจะไม่สามารถถ่ายเทกลับเข้าร่างนั้นได้ทันที มีสภาพเป็นหินหรือเป็นศพมัมมี่อย่างไรก็จะเป็นอยู่อย่างนั้นตลอดไป ไม่มีโอกาสเคลื่อนไหวหรือลุกขึ้นมาเดินได้อีกแล้ว"

"แปลกเหลือเกิน เป็นความจริงหรือนี่!"

ดารินร้องออกมาอย่างลืมตัว

“นายหญิงก็เห็นกับตาเองแล้วว่า วิญญาณของไอ้เสือแมลงภู่นั่นกับไอ้ผีตายซาก เป็นวิญญาณเดียวกัน เพียงแต่ว่ามันจะเข้าสิงร่างไหนเท่านั้น เชื่อบุญคำเถอะ มันต้องจริงอย่างบุญคำว่า บุญคำไม่เคยเห็นกับตามาก่อนในเรื่องนี้ แต่ปู่ทวดครูบาอาจารย์ก็สอนบุญคำมา”

พรานเฒ่ายืนยันกับหล่อนแข็งขัน สีหน้าของแกเครียดเคร่งจริงจัง ปราศจากแววตลกคะนองอันเคยเป็นนิสัยประจำตัว

หมอดารินซอยเปลือกตาถี่ **เกือบจะหลุดปากออกมาว่า ‘มันจะเป็นไปได้อย่างไร’ แต่แล้วประโยคนั้นก็ชะงักอยู่ในลำคอ หลายต่อหลายสิ่ง มัน ‘ได้เป็นไปแล้ว’ จนหล่อนเลิกใช้คำถามชนิดนี้ไปนาน และไม่เคยคิดจะถามอะไรใครอีกเกี่ยวกับประโยคนี้** อึ้งไปครู่ใหญ่ แต่แววตาฉายแสงฉงนสนเท่ห์เหลือที่จะกล่าว บุญคำบอกต่อไปว่า

“ถ้าพรานใหญ่เชื่อบุญคำเสียแต่แรก เราจะไม่ลำบากถึงเพียงนี้ เอาผ้าเลือดผู้หญิงผูกติดไอ้เสือหินที่เราพบในถ้ำนั่นเสีย คราวนี้ก็เหลือแต่ไอ้ผีตายซากอยู่เพียงตัวเดียว ถ่ายวิญญาณกลับคืนเข้าร่างเสือไม่ได้ มันจะแสดงฤทธิ์กับเราไปได้ถึงไหน เมื่อถอดวิญญาณหนีไม่ได้ เราก็ฆ่ามันได้ง่ายที่สุด ดาบเล่มเดียวเท่านั้น บุญคำจะฉะให้ขาดเป็นสองท่อนทีเดียว”

ภายหลังจากนั่งงงอยู่ครู่ใหญ่ ดารินก็เปลี่ยนสายตาที่ไปจับอยู่ที่จอมพราน

“เป็นสิ่งอัศจรรย์ที่น่าทดลองเหลือเกินนะ คุณไม่ได้แย้มพรายให้พวกเรารู้มาก่อนเลย ในสิ่งที่บุญคำบอกนี่”

“ผมเห็นว่าไร้สาระเกินไป ในขณะนั้น”

เขาสารภาพตามตรง

“แล้วเดี๋ยวนี้ละ? ตามความเห็นของคุณ”

เขาเองกลับเป็นฝ่ายหลบตาหล่อน ยักไหล่ แล้วนิ่งเงียบเสียเฉยๆ โดยไม่เอ่ยคำใด ดารินจึงเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่ตาเฒ่าบุญคำ

“บุญคำเชื่อเช่นนั้น แล้วทำไมถึงไม่บอกพวกเราให้รับเสีย แต่แรกๆ”

“บุญคำไม่กล้า บุญคำมีอะไรก็ปรึกษาหารือกับพรานใหญ่ก่อน ถ้าพรานใหญ่เห็นสมควรด้วย ก็จะบอกพวกเจ้านายเอง”

“คุณปกครองคนของคุณได้ดีเหลือเกินนะ มิน่า ตลอดเวลาที่จะออกเดินทางมา เห็นคณกับพวกลูกน้องซุบซิบอะไรกันอยู่เรื่อย มีลับลมคมในอยู่เสมอจนไม่น่าไว้ใจ พอเข้าไปถามก็บอกว่าไม่มีอะไร ฉันบอกตามตรงว่าในระยะเดินทางแรกๆ ฉันไม่ไว้ใจคุณเลย มีอะไรก็ไม่เคยบอกตามตรง” ดารินต่อว่า

“ผมไม่ได้มีลับลมคมใน หรือว่ามีแผนที่จะคิดทรยศอะไรเจ้านายทั้งสิ้น คนของผมที่มาด้วยกัน ทำงานกันเป็นทีมเวิร์ก มีอะไรก็ต้องปรึกษาหารือกันเองก่อน และถ้าจำเป็นที่จะต้องให้คณะเจ้านายรู้ ผมก็จะไม่ปิด แต่บางเรื่องมันไร้สาระเกินไป เป็นต้นว่า ครั้งหนึ่งเสี่ยแอบเดินเข้ามากระซิบกับผมว่า ไปเจอลายพาดกลอนสองตัวกำลังผสมพันธุ์กันอยู่ มาขออนุญาตไป

ยิง ผมก็ห้ามใว้ แล้วคุณหญิงก็เดินพรวดพราดเข้ามาถามผม ว่า ‘มีอะไร’ ผมก็จำเป็นที่จะต้องบอก ‘เปล่า ไม่มีอะไร’ อย่างนี้ เป็นต้น เพราะมันไม่ใช่เรื่องมีแก่นสารสมควรที่จะต้องรายงาน ให้ทราบ เรื่องผ้าซับประจำเดือนที่จะแก้อาถรรพณ์ของเจ้า วิญญาณร้ายมันตรัยนั่นก็เหมือนกัน บุญคำบอกผมจริง แต่จะให้ผมเอานโยบายนี้ไปบอกให้คณะนายจ้างทราบงั้นรึ ผมเอง จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่แน่ใจว่า มันจะเป็นผลศักดิ์สิทธิ์เพียงไร”

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นคนมีมารยาทดี แล้วก็หน้าบาง...”

หล่อนค้อน พูดมาเหมือนประชด รพินทร์เอามือลบ หน้าตัวเองตอบเรียบ ๆว่า

“ที่ไหนได้ หน้าผมหนายังกะหนังช้าง หน้าคนป่าคนดง จะเอาที่ไหนมาบาง”

หญิงสาวค้อนอีกครั้งอย่างหมั่นไส้ แล้วจ้องนิ่งไปยัง บุญคำ ผู้ซึ่งบัดนี้ก็ไม่ยอมสบตาหล่อน

“ถ้าบุญคำให้พวกเรารู้ก่อนหน้านี้ ก็คงได้ทดลองกันไป นานแล้ว แต่มาบอกเอาเดี๋ยวนี้จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อสิ่งที่ บุญคำต้องการมันไม่มี แต่ถ้าจะให้กรีดเลือดกันออกจากร่างกาย เดี๋ยวนี้ ฉันก็ยินดีที่จะกรีดให้ ใช้ได้ไหมล่ะ”

บุญคำสั่นศีรษะ ยิ้มแห้ง พูดลิ้นคับปากอยู่ตามเดิม

“ไม่ได้หรอกนายหญิง เลือดธรรมดาไม่มีประโยชน์อะไร”

“แปลว่าคุณหญิงศรัทธาในสิ่งที่บุญคำบอกนี่หรือ?”

จอมพรานถาม มองหล่อนด้วยสายตาตรง ดารินเลิก-คิ้วนิดหนึ่งตะแคงใบหน้า

“ก็ไม่เป็นสิ่งที่น่าจะทดลองดูหรอกรึ? สาบานว่าถ้าฉัน

‘มี’ ละก็ฉันจะให้ทันที แต่เสียใจเหลือเกินอีกนานกว่าจะถึงเวลานั้น”

หล่อนพูดเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้เขาเข้าใจโดยเฉพาะไม่ให้บุญคำรู้เรื่องด้วยว่าหล่อนพูดอะไร แล้วก็หัวเราะออกมา

“เรื่องที่เกี่ยวกับมนต์มืดมายานี่มีอะไรแปลกๆนะ ถ้าจะพูดกันตามทรรศนะในทางแพทย์แล้ว ประจำเดือนของผู้หญิงก็คือเลือดตามปกติธรรมดา ที่ขับถ่ายออกมาโดยธรรมชาตินี่เองไม่เห็นจะมีอะไรถือว่าเป็นเลือดเสีย เลือดสกปรกหรือของต่ำ-ช้าสามานย์สักนิด”

“ก็แล้วศพตายซากพันปีที่ลุกขึ้นมาเดินได้พูดได้นั่นล่ะครับ ทรรศนะในทางแพทย์มีความเห็นเช่นไร?”

“ก็ถึงว่าซิ ฉันยอมรับแล้วนี่ว่า ทฤษฎีวิชาความรู้ในโลกสว่างที่ร่ำเรียนมาทั้งหลายแหล่ มันพลิกกลับตาลปัตรไปหมด เอามาช่วยอะไรไม่ได้เลย”

“เมื่อคืนนี้ ตอนที่ติดอยู่บนต้นกร่าง ผีป่ามันหลอก หลอนบุญคำตลอดทั้งคืน”

ครั้นแล้วบุญคำก็บอกขึ้นหน้าตาเฉย รพินทร์ไม่สนใจที่จะซัก แต่ดารินถามโดยเร็วว่า

“มันหลอกยังไง ไหนเล่าให้ฟังซิ”

“มองลงมาข้างล่าง ป่าทึบใต้ต้นกร่างนี้มันสว่างไสวไปหมด มันเป็นเมืองชัดๆเลยนายหญิง บุญคำเห็นผู้คนผักใฝ่เต็มไปหมด มีรถม้า มีเกวียน ถนนหนทาง บ้านเรือน เหมือนใคร

มาฉายหนังกลางแปลงให้ดูงั้นแหละ พอตั้งสติบริกรรมขับ มันก็หายไป แต่พอเผลอมองลงมาเห็นอีกแล้ว ครั้งสุดท้ายบุญคำปัสสาวะรดลงมา ภาพที่เห็นมันก็เลยหายไปหมด”

คำบอกเล่าของบุญคำทำให้พรานนำทางกับนายจ้างสาวหันมามองตากันโดยไม่ได้นัดหมายอีกครั้ง

“บุญคำเห็นเป็นภาพบ้านเรือนเหรอ?”

ดารินถามเสียงสูง

“ใช่แล้ว นายหญิง เมืองอะไรก็ไม่รู้ รูปร่างบ้านเรือนมันก็แปลกออกไป ไม่เหมือนเมืองในจังหวัด หรือเมืองบางกอกอย่างที่บุญคำเคยเห็น มีเชิงเทิน มีกำแพงสูง แล้วมีอะไรที่มันรูปร่างคล้ายๆ โบสถ์สูง ลักษณะก่ออิฐถือปูน บางแห่งก็คล้ายๆ เอาหินสกัดทั้งแท่งมาเรียงกันไว้ เหมือนปราสาทหินเมืองพิมายที่บุญคำเคยเห็นมา”

“แล้วผู้คนล่ะ แต่งตัวกันยังไง?”

หล่อนซักไซ้ต่อไปโดยเร็วอย่างสนใจยิ่ง

บุญคำหลับตาลงครู่หนึ่ง เหมือนพยายามจะเรียกร้องความทรงจำ หรือมิฉะนั้นก็เพ่งภาพที่แกเห็นให้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

“บุญคำก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน นายหญิง มันแต่งตัวกันเหมือนพวกละคร หรือยี่เกนั่นแหละ ถือหอก ถือดาบ โล่ เขน แล้วก็ธนู มีแพะ แกะ วัว ควายด้วย”

“เห็นเจ้าหญิงโฉมงาม นั่งมาในวอทองคานหามด้วยหรือเปล่า?

ดารินถามเร็วปรื๋อต่อมา

"ไม่เห็น–บุญคำเห็นแต่ภาพบ้านเมือง และชาวเมือง"

"น่าเสียดายเหลือเกิน ที่บุญคำให้ภาพเหล่านั้นสลายไป เสียก่อน ถ้าเป็นฉันละก็ จะขอดต่อไปให้ที่สดทีเดียว ว่าจะเห็นอะไรอีก"

"โอ๊ย! บุญคำจะดูมันไปทำไม ก็รู้อยู่แล้วว่าผีมันหลอก" แกตอบตามประสาของแก

"รพินทร์ ดูเหมือนกับว่าเรากำลังเข้าถึงจุดหมายแล้วนะ" หญิงสาวกระซิบ

"แต่ผมยังมองไม่เห็นเค้าเงื่อนอะไรทั้งสิ้น"

"คุณไม่คิดบ้างหรือว่า ปราสาทร้างที่มีเจ้าหญิงนิทรา นอนสงบอยู่ในโลงแก้ว ควรจะอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ไม่ใกล้ไม่ไกลจากเราในขณะนี้"

พรานใหญ่ลุกขึ้นยืนบิดกายอย่างเมื่อยขบ รู้สึกว่าร่างกายได้รับการพักผ่อนพอสมควรแล้ว และพร้อมที่จะออกเดินทางต่อไป ตอบพร้อมกับยิ้มกร้านๆ ว่า

"ในขณะนี้ ผมไม่มีความคิดอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากจะคิดอยู่ประการเดียวว่า คุณชายเชษฐาและพวกเราอื่นๆ อยู่ที่ไหน นั่นคือเป้าหมายแรกที่เราจะต้องค้นหา เอาละครับ เราอย่าเสียเวลาเลย เตรียมตัวเดินทางกันต่อไปเถอะ"

"เดินน่ะเดินได้ และต้องเดินกันอยู่วันยังค่ำ..."

ดารินว่า ยันกายลุกขึ้นเดินตาม เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นไหล่ พร้อมถอนใจยาว

"แต่ไม่รู้จะเดินกันไปทางไหน"

“อย่ากลัว นายหญิง บุญคำรู้แล้วว่า เราจะต้องเดินไปทางไหน”

ทันใด เสียงแผ่วต่ำของบุญคำก็ดังแทรกเข้ามา ขณะที่แกยังนั่งขัดสมาธิอยู่กับพื้น จ้องตามเป๋งไปยังเบื้องหลังของคนทั้งสองซึ่งกำลังยืนเคียงกันอยู่ในขณะนี้

“ทำไมรึ บุญคำรู้ได้อย่างไรว่าเราควรจะบ่ายหน้าไปทางไหน?”

หญิงสาวถามอย่างสงสัย ก็เห็นพรานเฒ่าแสยะยิ้มบุ้ยปากไปเบื้องหน้า

“หันไปดูอะไรโน่นแน่ะ นายหญิง!”

ทั้งดารินและรพินทร์ หมุนตัวขวับไปทางเบื้องหลังพร้อมกัน

กลางแสงอร่ามเรืองของตะวันที่สาดลอดรอยโหว่ของกิ่งไม้ลงมา ร่างหนึ่งยืนเด่นตระหง่านอยู่บนเนินปลวกลูกหนึ่ง แลเห็นอย่างถนัดชัดเจนที่สุด เพราะทิศทางนั้นไม่มีอะไรบังอยู่เลย นอกจากพงไม้เตี้ย ๆ

แสงแดดส่องให้เห็นผิวหน้าสีทองแดงเป็นมันระยับราวกับภาพปั้น มันห่างจากที่ทั้งหมดรวมกลุ่มกันอยู่ใต้ต้นกร่างเพียงไม่กี่สิบก้าวเท่านั้น แลเห็นแม้กระทั่งริมฝีปากที่แย้มสยายจนเผยไรฟันขาวและประกายตาอันคมกร้าว ร่างนั้นยืนจ้องอยู่ก่อนแล้ว โดยการหันหน้าเผชิญตรง

บุญคำค่อย ๆ เอื้อมมือไปคว้าไรเฟิลของแก แต่รพินทร์ไพรวัลย์เหยียบลำกล้องไว้ พร้อมกระชิบ

“เฉย! บุญคำ...เฉยไว้!!”

“ไอ้ผีป่า-แงซาย โผล่มาให้เห็นอีกแล้ว บุญคำอยา
เอาลกปืนแกะสะบ้าหัวเข่ามันออกนัก มันจะได้ไม่หนีเราไปไหน
อีก”

ตาพรานเฒ่าคำรามอยู่ในลำคอ

ทุกคนเตรียมพร้อม จ้องภาพของแงซายที่สำแดงตนใ
เห็นอย่างชัดเจนระยะใกล้ๆ และซึ่งหน้านั้น ตาไม่กะพริบ พยา
ยามจะอ่านท่าที **แล้วก็ยิ่งฉงนใจอยู่คราม**ครัน **เมื่อเห็นรอยยิ้ม
นั้นสยายกว้างออกไปอีก มันกำลังยิ้มให้ทั้งสามคน แต่เป็นยิ้มที่
เต็มไปด้วยปริศนาอันสุดที่จะขบคิด**

“นายคอยอยู่นี่นะ บุญคำจะกวดจับมันเอง ระยะแค่นี้
บุญคำไล่ทัน”

เสียงบุญคำกระซิบมาอีกที รพินทร์รั้งแขนไว้

“อย่า! ไม่มีประโยชน์ กวดให้กางเกงหลุดบุญคำก็ไม่
วันจะถึงตัวมันได้ บอกให้เฉยๆไว้ก่อน ดูอาการของมันซิมันจะ
เอายังไง”

“แงซาย เรากำลังต้องการตัวเธอ กลับเข้ามาหาเร
เถอะ”

ดารินร้องบอกออกไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน กอปรไ
ด้วยความปรานี และพยายามจะส่งภาษาให้เข้าใจให้ได้

ร่างนั้นไม่ตอบ แต่สังเกตได้ชัดว่า เบนสายตามาจับอยู่
เฉพาะที่ดาริน วราฤทธิ์ ครั้นแล้วอย่างที่ทุกคนเดาอาการต่อไป
ไม่ถูก แงซายยกมือขึ้นโบก พร้อมทั้งหันหลังกลับออกเดินดุ่ม
ไปด้วยอาการเป็นปกติ ลักษณะนั้นบ่งความหมายชัดให้ตามไป

“มันเรียกเรา! มันโบกมือให้เราตามมันไป”

บุญคำร้อง

“ก็ต้องตามกันให้สุดแผ่นดินละ ไป! ดซิ มันจะนำเราไปถึงไหน คราวนี้แปลกมาก โผล่ออกมาโบกมือเรียกเลย”

จอมพรานว่า ทั้งสามเคลื่อนออกจากที่ สาวเท้าติดตามแงซายไปในทันทีนั้น รพินทร์ล้ำไปเบื้องหน้า กันดารินไว้ให้เดินกลาง โดยสั่งบุญคำให้คอยระวังหลังไว้ทุกขณะ

ร่างของคนดงผู้ลึกลับ อดีตองครักษ์ประจำตัวของดารินเดินนำเนิบ ๆ ด้วยฝีเท้าอันได้จังหวะสม่ำเสมอไปเบื้องหน้า ดูราวกับว่ามันจะได้กลับเข้ามาร่วมคณะแล้ว และนำทางไปยังที่ใดที่หนึ่ง แต่ก็ยังรักษาสภาพอันลี้ลับเหมือนผีป่าของมันไว้ตามเดิม หลายต่อหลายครั้งที่รพินทร์ทดลองเร่งฝีเท้าเพื่อจะกวดให้ทัน และโดยไม่ได้หันหลังเหลียวกลับมาดูเลย ร่างนั้นคงรุดไปเบื้องหน้าโดยรักษาระดับห่างไว้ตามเดิม ไม่ยอมให้เข้าชิดได้อยู่นั่นเอง

ผ่านป่าโคก หุบเขา ไหล่เขา แล้วก็ทอดตามทางด่านลงไปสู่เบื้องต่ำตามลำดับ จากนาที เริ่มล่วงเลยไปเป็นชั่วโมง ฝ่ายนำและฝ่ายตามรุดหน้าไปสู่อนาคตที่ไม่สามารถทำนายได้อยู่เช่นนั้น หนทางปลอดโปร่งเงียบสงัดไม่มีสัตว์ชนิดใดแผ้วพานกระโตกกระตากให้เห็นเลย

“นายทายถูกไหม มันจะพาเราไปไหน?”

บุญคำอดไม่ได้ที่จะกระซิบถามขึ้น

“มันคงพาเรากลับหนองน้ำแห้งกระมั้ง!”

พรานใหญ่ตอบ ดารินยิ้มออกมาได้

“ฉันขอให้คุณมีอารมณ์ขันอย่างนี้ นายพราน อย่าเคร่งเครียดนักเลย ที่เดินนำอยู่ข้างหน้านั่นนะ จะเป็นแงซายหรืออะไรก็ตามที เขาเป็นมิตรกับเราแน่ไม่ใช่ศัตรู”

“ครับ แต่มิตรประเภทไหนก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน สังเกตไหมครับ รูปร่างลักษณะของมันประเปรียวแข็งแรงดีเหมือนอย่างเดิม ไม่ได้ซูบผอมอิดโรยไปเลย ผมสงสัยเสียจริงมันดำรงชีวิตอยู่ในป่านี้ได้อย่างไร แม้ว่าจะมีพลังงานพิเศษเข้าสิงสู่ใน ‘ตัวมัน’ ก็ตาม”

“เจ้าประคุณคุณเอ๋ย ขอให้เขานำเราไปให้พบกับพวกพ้องที่พลัดพรากกระจัดกระจายกันอยู่ในขณะนี้เถิด” ดารินกระซิบ

“ถ้างั้นก็จัดว่าบุญ แต่บุญคำกลัวว่ามันจะพาเราลงนรกเสียมากกว่า” ตาพรานเฒ่าสอดมาเบา ๆ

ขึ้นต้นชั่วโมงที่สอง ดูเหมือนเจ้ามัคคุเทศก์ผู้ลึกลับจะทอดระยะการนำห่างออกไปอีก จนสังเกตเห็นได้ถนัดถึงการเร่งฝีเท้าของมัน ทั้งสามเริ่มรู้สึกผิดปกติได้ข้อนี้ แต่ก็ยังไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น คงเร่งฝีเท้ากวดตามไปอย่างไม่ลดละ รักษาระยะห่างไว้ให้เท่าเดิมเพื่อการมองเห็นกันได้อย่างถนัด

ครั้นแล้วต่อมานั้นเอง รพินทร์ผู้เดินอยู่เบื้องหน้าก็รู้สึกตัวหยุดชะงักรอคอยอยู่ริมทางด่านอันสูงชัน เมื่อได้ยินเสียงบุญคำกู่เรียกมา หันกลับไปอีกทีก็พบว่า เขาทิ้งดารินกับบุญคำไว้เบื้อง

หลังห่างลิบ อันเนื่องมาจากเร่งฝีเท้าติดตามแงซายมาอย่างไม่ลดละจนลืมนึกถึงหญิงสาว ส่วนบุญคำนั้นถ้าไม่ติดนายหญิงก็คงจะเดินตามมาทันแล้ว

พักใหญ่ต่อมา ทั้งดารินและบุญคำจึงเดินมาทันเขาผู้หยุดรออยู่นั่นหมายความถึงว่า แงซายได้หายลับตาไปเสียแล้ว หญิงสาวพอไต่เนินขึ้นมาถึงก็หัวเข่าอ่อน ซวนเซจะล้มลง พรานใหญ่หิ้วปีกไว้แล้วประคองลงนั่งบนหินก้อนหนึ่ง

“เป็นอย่างไรบ้างครับ คุณหญิง?”

เขาถามอย่างเป็นห่วง ดารินไม่ตอบ หล่อนเหน็ดเหนื่อยจนแทบขาดใจเพราะการเดินแบบเร่ง รพินทร์ส่งกระติกน้ำให้หล่อนรับเอาไปดื่มกลั้วคอแล้วนั่งหายใจยาวๆ จอมพรานมองอย่างกังวลและสงสารยิ้มให้

“ขออภัยเถอะครับ ผมลืมนึกถึงคุณหญิง เห็นมันเดินเร็วขึ้นเหมือนจะพยายามทิ้งเรา ผมก็เร่งฝีเท้าตาม เราพักกันสักครู่ดีกว่า”

“แงซายไปไหนแล้ว?”

หล่อนถามหอบๆ

จอมพรานมองไปยังแนวทางด่านคดเคี้ยวในระหว่างป่าทะมึนรอบด้าน

“ทิ้งลับหายไปแล้วครับ แต่โปรดอย่ากังวลไปเลย ต่อไปนี้เราจะตามมันในลักษณะแกะรอย ทางด่านในระยะนี้พอจะสังเกตเห็นรอยเท้าของมันได้ชัดทีเดียว เพราะเป็นดินซุย ฝุ่นหนา”

กล่าวพลาง เขาก็ชี้ให้ดูรอยเท้าที่ล่วงหน้าไปก่อนของ

แงซาย ซึ่งปรากฏให้เห็นอยู่ทุกระยะ บุญคำสบถพำ ยกมือขึ้น
เกาหัวกรากๆ

“พิลึกแท้เทียวนาย ทีแรกมันก็เดินช้าอยู่ดีๆแหละ แล้
อยู่ๆมันก็เร่งฝีเท้า เปิดอ้าวหายไปเฉยๆ บุญคำอ่านมันไม่ออก
เลย”

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น หย่อนกายลงนั่งตรงข้ามกับ
ดาริน ตาพรานเฒ่าพลอยทิ้งกายกางขาลงกับพื้น

“ติดขัดอยู่ที่ฉันคนเดียวเท่านั้น...”

ดารินพดอย่างเจ็บใจตนเอง มองดทั้งสองด้วยสายต
แสดงความเสียใจ

“ฉันเดินช้า เป็นอุปสรรคถ่วงพรานใหญ่กับบุญคำอยู่
มัวแต่ห่วงฉัน เป้าหมายของเราเลยหายไป”

“ไม่สำคัญหรอกครับคุณหญิง และอย่าคิดอะไรมากเลย
ผมคิดว่ามันเป็นเจตนาอะไรสักอย่างหนึ่งที่ต้องการจะเร่งฝีเท้า
นำตัวให้ลับหายไปตามสายตาของเรา แต่ถึงอย่างไร รอยของ
มันก็ยังทิ้งไว้ให้ตามได้ และเชื่อว่า ถ้ามันต้องการจะให้เราตาม
มันจริง คงจะทำรอยให้เห็นทุกระยะ ความจริงคุณหญิงก็ไม่ได้
เดินช้าเลย แต่มันเหลือกำลังของเราจริงๆพวกเราไปกันด้วยพลัง
เรี่ยวแรงของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา แต่เจ้านั่นมันไปด้วยพลังของ
ผีป่า ถึงจะเร่งกันอย่างไรเราก็กวดตามมันไม่ทันอยู่วันยังค่ำ”

“แล้วเราจะทำกันยังไงต่อไป?”

“พักให้หายเหนื่อย แล้วตามต่อไป แต่คราวนี้เป็นการ
ตามรอย”

พรานใหญ่ตอบ ขณะที่แหงนหน้าขึ้นสังเกตเรียวแดดที่

นิยายเรื่อง
WBSWS:OU
จอมพิภพมังกร

สาดจับอยู่บนยอดไม้สูง ตะวันบ่ายคล้อยลงมากแล้ว **และในภูมิประเทศอันประกอบไปด้วยภูเขาสูงล้อมรอบเช่นนี้ ไม่มีสิ่งใดมาประกันได้ว่า ความมืดมันจะมาถึงเมื่อไร เพียงแต่ตะวันบังสันเขาเท่านั้น ความมืดมนก็ย่อมจะย่างกรายเข้ามาทันที**

พักขาเอากำลังพอคลายเมื่อย ทั้งสามก็ชวนกันรุด-หน้าต่อไป การเดินในครั้งนี้ไม่มีอะไรต้องกังวลหรือเร่งรีบ เพราะถึงอย่างไรเจ้าตัวนำทางก็ลับหายไปแล้ว คงทิ้งไว้แต่รอยเท่านั้น รพินทร์เตือนให้บุญคำระวังหลังอย่างเข้มงวด เพราะไม่แน่ใจว่าจะมีอันตรายใดๆติดตามมาหรือไม่

จากท่าทีที่อยู่ๆ แงซายก็เดินทิ้งหนีหายไปเสียเฉยๆ แบบนี้ มันน่าจะเตือนให้ทราบถึงความผิดปกติอะไรสักอย่างหนึ่งก็ได้

หนทางนั้น ไต่ชันขึ้นไปถึงไหล่ตะพักตอนหนึ่ง แล้วจึงเทลาดสี่สิบห้าองศาลงไปสู่หุบ ซึ่งบดบังมืดทึบอยู่ในหมู่ไม้จนสังเกตอะไรไม่เห็น จอมพรานไม่ยอมให้ก้อนหินหรือพุ่มไม้ริมทางลูกใดพ้นจากการสังเกตอันรอบคอบไปได้เลย ไรเฟิลถือกระชับพร้อมอยู่ในมือ

ดารินเดินลากขาไปอย่างโผเผปัดเป่ เพราะความอิดโรยอ่อนแรงเหลือที่จะกล่าว ไรเฟิลสะพายอยู่บนไหล่ หล่อนไม่คิดที่จะระวังเตรียมพร้อมอะไรอีกทั้งสิ้น ในขณะที่มีรพินทร์และบุญคำเป็นกำลังคุ้มกันขนาบหน้าหลังอยู่เช่นนี้

รอยของแงซายแยกจากด่านช้าง ตัดป่ารกลงสู่ตีนเข
ด้านตะวันออก รพินทร์ผู้สาวรอยไปเบื้องหน้า ชนิดก้าวต่อก้า
หยุดชะงัก ก้มลงอ่านรอยนั้นอย่างพินิจพิจารณาถี่ถ้วนที่สุ
ดารินและบุญคำก็ตามเข้ามาถึง

"มันตัดลงทางด้านนี้เสียแล้ว นาย"

บุญคำเอ่ยขึ้นเบาๆ ภายหลังจากช่วยตรวจรอย รพินท
ทอดสายตากวาดหาต่ำลงไปตามทางด่านอันกว้างขวางเส้นเดิม
เผื่อจะพบวี่แววอื่นใดอีก ก็ไม่ได้ร่องรอยอะไรทั้งสิ้น รอยเท้
แงซายตัดแยกจากทางด่าน บุกเข้าไปในป่ารกมองเห็นชั
มิหนำซ้ำยังมีรอยหักกิ่งเล็กๆเอาไว้สดๆร้อนๆ เหมือนเจตน
จะบอกทางให้อีกด้วย

จอมพรานหันมามองดูหน้านายจ้างสาว. รู้ซึ่งธาตุแท้
ความแข็งแกร่งทรหดอดทนของหล่อนเริ่มจะลดถอยลงไปเป็น
ลำดับ เพราะความอิดโรยอ่อนล้าจากการกรากกรำอย่างแสน
สาหัส

"ถ้าจะตามแงซายต่อไป เราเห็นจะต้องบุกรกอีกครั้ง"

เขากระซิบ

"ไปตายที่ไหนสักแห่งก็ได้ รพินทร์ ฉันหมดอาลัยตา
อยากกับชีวิตเสียแล้ว" หล่อนตอบ

จอมพรานส่งยิ้มปลอบใจมาอีกครั้ง จับต้นแขนขา
หล่อนบีบหนักหน่วง

"เราจะไปกันเรื่อยๆไปกันตามสบาย เหนื่อยนักไปไม่ไห
ก็พักเสียก่อน ไม่มีอะไรจะต้องเร่งรีบ"

“เดินสบายๆ มาตามทางด่านดีๆ ผ่าเข้ารกเสียอีกแล้วไอ้ชิบหาย”

บุญคำด่าอบอิบเพราะเป็นห่วง สงสารนายหญิง

“เมื่อเขานำทางเราไปทางไหน เราก็ต้องไปทางนั้น นั่นเป็นวิธีเดียวที่เราจะเลือกได้ ขณะนี้ทุกอย่างสำหรับความหวังในด้านดีของเรา ฝากไว้กับแงซายเพียงคนเดียวเท่านั้น”

ดารินกล่าวอย่างปลงตก

ก่อนจะตัดทางลง เขากระซิบเตือนให้หล่อนตรวจดูเระสุนไรเฟิลที่บรรจุอยู่ใน .300 เวเธอร์บีของหล่อน ดารินเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าหล่อนทำให้จำนวนมันขาดไปหนึ่งนัด ตอนยิงขึ้นฟ้า ก่อนจะพบบุญคำ จึงรีบบรรจุใหม่เต็มอัตรา

“รอบคอบเสมอนะ นายพราน ฉันลืมไปเสียแล้ว”

“เหตุการณ์มันน่าจะเตือนให้คุณหญิงสำนึกดีอยู่แล้ว ประมาทหรือเลินเล่อแม้แต่เพียงเปอร์เซ็นต์เดียวมันอาจหมายถึงชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเช่นนี้”

กล่าวจบ เขาโบกมือเป็นสัญญาณให้บุญคำล่วงหน้านำลงไปก่อน กันราชสกุลสาวไว้ตรงกลาง ตนเองเปลี่ยนมาเป็นปิดท้ายขบวน ตาพรานเฒ่า ไต่ทางไล่รอยของแงซายลงไปอย่างแคล่วคล่องและแม่นยำไม่ผิดอะไรกับหมาล่าเนื้อ เสียงแกปนอะไรพึมพำไปตลอดทาง บางครั้งก็หยุดฟังเสียงท่ามกลางความสงัดเงียบเชียบ อันมีแต่สำเสียงของพวกจักจั่นเรไรเหล่านั้น ทางเดินลาดต่ำลงไปทุกขณะ ท่ามกลางพื้นใบไม้อันกอง

สุมทับถมกัน ชนิดที่พอเหยียบลงไปก็จมเกือบจะถึงเข่า นาน
ครั้งจะเห็นพวกตะกวดดง และสัตว์เลื้อยคลานลักษณะแปลก
วิ่งตัดหน้าแสกสากไปกับพื้นใบไม้ ทำเอาสะดุ้งตกใจและเตรียม
พร้อมกันบ่อย ๆ

รอยของแงซายย่ำเป็นเทือกลงไปเห็นชัดเจนที่สุด แม้
กระทั่งคนไม่ชำนาญในการอ่านรอยอย่างดาริน ก็แทบจะตาม
ได้โดยอิสระ

ผ่านลำห้วยแห้งที่คดเคี้ยวทอดโอบไปตามแนวไหล่เนิน
แล้วก็ปีนขึ้นส่อีกฝั่งหนึ่ง รอยนั้นนำรดเป็นแนวตรง ตัดดิ่งเข้า
ไปในดงเถาวัลย์ยักษ์ที่ทอดระเกะระกะเป็นสายระยางอยู่ทั่วไป

ขณะนั้นเอง บุญคำก็หยุดยืนเงี่ยหูเหมือนจะสดับตรับ
ฟังเสียงอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งแทรกมาในความเงียบ พรานใหญ่ก็
รั้งไหล่ของดารินผู้กำลังย่ำสวบสาบอยู่ ให้หยุดการเคลื่อนไหว
ลง สะกดใจฟังอยู่ครู่ แล้วจึงจูงมือดารินค่อย ๆย่องตามหลังมา
จนถึงบุญคำ ผู้ยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว สำหรับดารินนั้น หล่อนไม่
สามารถสำเหนียกอะไรได้ทั้งสิ้นในขณะนี้ นอกจากเสียงลมที่
ลั่นกริ่งออกจากหู

“ทางน้ำไหล อยู่ไม่ห่างจากเราลงไปนัก”

ตาพรานเฒ่าพูดต่ำ ๆ ตามองไล่รอยเท้าของแงซายที่น
เรื่อยลงไปสู่ด้านต่ำโดยไม่หยุดยั้ง หรือเลี้ยวลดไปทางอื่นใดอีก
รพินทร์ก็สัมผัสได้กับความเย็นชื้นของอากาศที่ระคนไปกับ
ละอองน้ำบนคาคบไม้ใหญ่ ในละแวกนั้น ก็เต็มไปด้วยกล้วยไม้
และกาฝากที่งอกอยู่คาคบงดงามออกดอกม่วง เหลือง แดง
และขาวสลับกันดูลานตาไปหมด

เสียงที่แว่วมาให้ได้ยินแผ่วเบานั้น เป็นเสียงน้ำไหลผ่านแง่หินอยู่ริก ๆ

“มีอะไรหรือ?”

ดารินถามขึ้นแทบจะไม่มีเสียงริมฝีปากของหล่อนแห้งผาก

“รู้สึกว่าจะมีลำธารอยู่ในตอนล่างของเนินลูกนี้ รอยของแงซายนำลงไปทางด้านนั้น”

“หวังว่าคงไม่ใช่แหล่งน้ำกระโจนที่เก่า ตรงที่เราโผล่กันออกมาพักเมื่อคืนนี้นะ”

“ไม่ใช่หรอกครับ มันห่างกันออกมาคนละทิศทีเดียว”

เขารุนหลังให้บุญคำออกเดินต่อไป ทั้งหมดค่อย ๆ ไต่ต่ำผงมาเป็นลำดับ โดยไม่ทิ้งร่องรอยของเจ้าคนดงผู้ลึกลับที่ย่ำเป็นเรือนำร่องลงไป ยิ่งต่ำลงไปเท่าไร เสียงน้ำไหลก็ได้ยินถนัดชัดเจนขึ้นทุกที รพินทร์บอกได้ในทันทีว่ามันเป็นลำธารขนาดย่อมที่ไหลผ่านไปตามโตรกเขา หรือมิฉะนั้นก็หุบเหว กระแสน้ำไม่มากนัก และไหลเอื่อยอ่อนไม่เชี่ยว

แล้วก็จริงตามที่คะเนไว้ ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทั้งสามก็มาพบตนเองยืนอยู่บนฝั่งสูงลิบ เบื้องล่างเป็นหุบเหวตัดลาดลึกลงไป อุดมไปด้วยพุ่มไม้เล็กและก้อนหินที่งอกอยู่ดารดาษก้นหุบนั้น แลเห็นลำธารสายหนึ่ง ไหลออกมาจากใต้ภูเขาใหญ่คดเคี้ยวไปตามเส้นทางอันเต็มไปด้วยกรวดและทราย ลงสู่ด้านใต้ น้ำใสและตื้นจนมองเห็นพื้นหินสลับไปกับกรวดทรายหลาก ๆ สีนั้นได้อย่างถนัด เป็นภูมิประเทศที่แปลกตาน่าฉงน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้นน้ำที่ไหลออกมาจากใต้แผ่นผาหิน ลักษณะของมันเป็นลำธารใต้พิภพ ที่มาโผล่ออกสู่โลกภายนอกสายหนึ่ง

ระหว่างที่พรานใหญ่กับดาริน ตะลึงมองดูภูมิประเทศใหม่นี้ เสียงตาพรานเฒ่าก็ร้องขึ้นว่า

"รอยของมัน ไต่ลงไปในห้วยก้นเหวนั่น"

ห่างจากขอบฝั่งหินปนกรวด ที่ทั้งสามยืนออกไปเล็กน้อย มีรอยหย่อนตัวไต่ลงไปยังหุบน้ำไหลเบื้องล่าง รอยพยุงตัวเหนี่ยวกิ่งไม้ รอยของเท้าที่เหยียบยันไถลลื่นเป็นทางไว้เห็นถนัด บางกิ่งหักยังมียางไหลซึมอยู่ มันเป็นรอยใหม่ ชนิดที่ผ่านหน้าไปเพียงไม่เกินครึ่งชั่วโมงนี่เอง

จอมพรานใช้เวลาสังเกตอย่างใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนพยักหน้าให้บุญคำไต่นำลงไปก่อน เขากับดารินทยอยตามลงไปแบบเรียงเดี่ยว ทิศทางที่แงซายไต่ลงไปก่อนแล้วนั้น ดูเหมือนจะเป็นตำแหน่งที่อาศัยเป็นทางลงได้สะดวกกว่าทางด้านอื่นทั้งสิ้น เพราะมีแง่หินและต้นไม้ให้เหนี่ยวพยุงตัวลงไปเป็นระยะ ตลิ่งก็ไม่สูงจะชันนัก มีชานหินยื่นออกมาเป็นขั้นพักตลอดแนวฝั่ง ไม่ช้า ทั้งสามก็ลงมาถึงบริเวณรางน้ำก้นหุบ ภายหลังจากวักน้ำลูบหน้า ดื่มแก้กระหาย และบรรจุลงกระติกเพิ่มเติมจนเต็มแล้ว ตาพรานเฒ่าก็ดมกลิ่นแงซายต่อไป

"นาย ตะกี้มันพาเราลง อีทีนี้ มันพาขึ้นอีกแล้ว!"

บุญคำจุ๊ปากเบาๆ ขณะที่ยืนเท้าเอวแหงนมองขึ้นไปยังตลิ่งฝั่งตรงข้ามตอนหนึ่งซึ่งมีต้นไม้ใหญ่หักพาดเป็นสะพานทอดขวางจากแง่หินด้านล่างขึ้นไปยังระดับกลางของตลิ่ง ลักษณะของมันเป็นขอนไม้เก่าแก่นานนมมาแล้ว รอยผุร่วนจากลำต้นทำให้มองเห็นรอยพยุงกายไต่ขึ้นไปของแงซายได้ถนัด

“ไม่ว่าเขาจะพาเราไปขึ้นสวรรค์ หรือลงนรกที่ไหนก็ตาม เขาไปก็แล้วกัน”

ดารินตัดบท เอาแขนเช็ดน้ำออกจากใบหน้า

ระหว่างที่มองหาลู่ทางจะปีนขึ้นยังตลิ่งฝั่งตรงข้ามในวิธีที่สะดวกขึ้น พรานใหญ่สะกิดให้นายจ้างสาวดูต้นน้ำที่ไหลออกมาจากใต้ภูเขา เมื่อลงมายืนอยู่ในระดับเดียวกันเช่นนั้นแลเห็นเป็นโพรงถ้ำมืดเข้าไปใต้แผ่นผาตัด

“สังเกตไหมครับ ลักษณะของมันเป็นทางออกของลำธารใต้ดินเหมือนกับที่เราโผล่กันออกมาแล้ว เพียงแต่ว่าตรงที่เราเห็นอยู่นี่ มันเป็นธารสายเล็ก ไม่ไหลเชี่ยวเหมือนที่มันพัดเราออกมา”

“มันแปลกมาก ถ้างั้นก็แปลว่ามันจะต้องมีทางทะลุออกอย่ทั่วไปในบริเวณทิวเขาอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้”

“ผมก็เข้าใจเช่นนั้น บุญคำเองก็บอกกับเราว่า แกเดินมุดสายน้ำใต้ภูเขา มาทะลุออกกลางดงดิบตอนหนึ่ง อย่างเราเหมือนกัน”

“ลองถามแกดูซิ ตรงนี้หรือเปล่าที่แกโผล่ออกมา”

“ถ้าใช่ แกก็คงจะรีบบอกเราแล้ว”

รพินทร์ว่าแล้วหันไปสอบถามบุญคำ ตาพรานเฒ่าสั่นหัว

“ทางนี้ไม่ใช่ทางที่บุญคำโผล่ออกจากใต้ดินหรอก นายหญิง บุญคำโผล่ออกมาทางด้านเหนือ แต่ลักษณะมันก็คล้ายๆ กัน”

ทั้งสามเริ่มต้นไต่ขึ้นฝั่งตรงข้ามต่อไปโดยบุญคำเลี่ยง

ขึ้นทางแง่หินที่งอกอยู่เป็นช่อชั้น ซึ่งสะดวกกว่าที่จะใช้วิธีไต่เลี้ยงตัวขึ้นไปบนลำต้นไม้ล้ม ที่ทอดเป็นสะพานลาดโดยไม่มีอะไรจะอาศัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวได้ ขาขึ้นทางฝั่งนี้ดูเหมือนจะสะดวกกว่าขาลงทางฝั่งตรงข้ามเสียอีก พักใหญ่ต่างก็บรรลุถึงขอบตลิ่งบน

บุญคำพยายามคลำหารอยของแงซายต่อไปอย่างไม่ลดละ แต่แล้วบัดนั้นเอง ขณะที่พากันเดินบุกพงริมฝั่งห่างออกไปได้เพียง 20 ก้าว ทั้งหมดก็มาพบเข้ากับอะไรชนิดหนึ่ง ที่ทำให้ต้องตะลึงงันงงงวยกันไปชั่วขณะ ลืมตาโพลง จ้องนิ่งอยู่เช่นนั้น

"นะ...นาย...กองทัพรถแทรกเตอร์ที่ไหน มันมาไถขุดดินไว้เป็นทางอย่างนี้!"

เสียงบุญคำอุทานออกมาสั่นระรัว

ทุกคนดูเหมือนจะลืมนึกถึงแงซายไปเสียชั่วขณะ ในสิ่งประหลาดที่เห็นอย่างจู่โจมกะทันหัน ดารินถึงกับยกมือขึ้นขยี้ตา สะบัดหน้าแรงๆลืมขึ้นจ้องอีกครั้ง ส่วนรพินทร์ ไพรวัลย์แยกเขี้ยว หรี่ตายิบหยีลง

สิ่งที่ทั้งสามยืนชะโงกมองอยู่ในขณะนี้ ลักษณะแลผาดๆเหมือนจะเป็นลำห้วยแห้งอันกว้างใหญ่ ที่ทอดคดเคี้ยวเป็นแนวสุดสายตาไปในระหว่างดงดิบสองฝั่ง แต่มันไม่น่าจะเป็นลำห้วยที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติอันควรเป็นไป เพราะมีรอยดินพลิกใหม่ๆราวกับใครเอารถแทรกเตอร์มาคราดไถไว้ ต้นไม้ขนาดเขื่องๆนับไม่ถ้วน ถูกขุดรากถอนโคน ล้มระเนระนาดเป็นทางไปสุดลูกหูลูกตา กองดินสองฝั่งก็ถูกดันทะลักล้นพูนขึ้นมา ร่วนซุยร้าวแยกไปหมดราวกับแผ่นดินไหว

รพินทร์ทรุดตัวลงนั่ง เอามือแตะที่ดินซุยร่วนขอบห้วยนั้นอย่างพิเคราะห์ แล้วทอดสายตามองไปตามแนวร่องอันคดเคี้ยวทั้งสองด้านเท่าที่รัศมีของสายตาจะแลเห็นได้จากเงาบดบังของป่าดึกดำบรรพ์ที่แวดล้อมอยู่ บุญคำก็กระโดดลงไปยังก้นห้วยที่เต็มไปด้วยดินซุยเหล่านั้น เอามือคลำตรวจดูสองฝั่งระดับที่ตาพรานเฒ่าลงไปยืนอยู่นั้น ลึกไม่ต่ำกว่า 15 ฟุต ชนิดที่ยืนเต็มส่วนสัดแล้วยื่นส่งปลายลำกล้องไรเฟิลขึ้นมา รพินทร์ผู้อยู่ขอบตลิ่งก็ยังเอื้อมลงมาจับไม่ถึง

“ใหม่เหลือเกินนาย!”

เสียงแกร้องแหบสั่นขึ้นมาจากก้นห้วยประหลาด

“สาบานว่า ถ้าไม่เมื่อวาน ก็เมื่อคืนนี้เอง!”

ดารินหันมากระซิบถามจอมพราน

รพินทร์มีสีหน้าปั้นยากที่สุด มองสบตาหล่อนแวบหนึ่งยังไม่อาจตอบคำใดได้ในขณะนี้ สปริงตัวกระโดดตามบุญคำลงไปก้นห้วยเอาเท้ากวาดเขี่ยดินซึ่งมีลักษณะเหมือนถูกเครื่องไถมาขุดคราดไว้นั้น แล้วก้มลงหยิบกอไม้เล็ก ๆกอหนึ่งที่ถูกขุดถอนราก ร่วงหล่นอยู่ใต้ดินขึ้นมาพิจารณา เสียงเขาซุบซิบหารืออะไรกับบุญคำตามลำพัง โดยที่ดารินไม่สามารถจะจับข้อความได้ นอกจากนั่งคุกเข่าจ้องมองดูบนฝั่งห้วยเช่นนั้น

ต่อมา เขาจึงโบกมือทำสัญญาณให้หญิงสาวตามลงมาด้วย ดารินค่อย ๆเกาะตลิ่งหย่อนตัวลงมาอย่างระมัดระวัง แต่ก็ไม่วายที่จะไถลลื่นครูดลงมาจากริมตลิ่งอันร่วนซุย จนถึงก้นห้วย และคว้าไหล่บุญคำไว้ได้ก่อนที่จะล้มลง

“พอจะได้คำตอบอะไรขึ้นมาบ้างไหม?”

หญิงสาวถามซ้ำขึ้นอย่างร้อนใจ จ้องหน้าทั้งสอง บุญคำพูดอะไรไม่ออกได้แต่กลอกหน้า มองดูพรานใหญ่เหมือนจะขอให้ช่วยอธิบายแทน รพินทร์ฝืนยิ้ม พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“มีสัตว์อะไรชนิดหนึ่ง นอนหมกตัวอยู่ตรงบริเวณนี้มานานแล้ว แล้วอยู่ๆมันก็เคลื่อนตัวไป ทำให้เกิดเป็นร่องลึกเหมือนลำห้วยขึ้น เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อไม่เกิน 24 ชั่วโมงที่แล้วมานี่เอง ดูจากลักษณะดินที่พลิก และต้นไม้ที่ถูกขุดล้มระเนนระนาดเหล่านั้น โดยร่องรอยที่เห็นสันนิษฐานได้ว่า เป็นสัตว์ไม่มีตีนตัวยาว บางที มันน่าจะใหญ่กว่าไอ้สองตัวที่เราประจัญกันมาแล้วที่หล่มช้างสัก 5-6 เท่า”

ดาริน วราฤทธิ์เข่าอ่อน ทรุดกายลงไปนั่งลงกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง อาการของหล่อนเหมือนคนที่กำลังจะเป็นลม

“เราเปรียบกันเหมือนมด หรือแมลงเล็กๆเท่านั้นสำหรับป่านี้ สงสัยจะไปกันไม่ตลอดรอดฝั่งเสียแล้ว”

“ที่แล้วมายังรอดได้ อนาคตข้างหน้ามันจะไม่รอดก็ให้มันรู้ไป...”

พรานใหญ่ก้มลงกระซิบข้างหู แล้วหันมาทางบุญคำ ผู้ยืนหลับตานิ่งเหมือนจะเข้าฌานอะไรอยู่

“ตรวจดูรอยแงซายต่อไป บุญคำ อย่าไปมัวสนใจอยู่กับรอยงูใหญ่นี่อยู่เลย เขาก็ไปตามทางของเขา เราก็ไปตามทางของเรา คงไม่พบกันหรอก”

ตาพรานเฒ่าสงบนิ่งอยู่อีกครู่ ก็ยกมือขึ้นพนมเหนือหัวพึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ไม่ใช่งูธรรมดา แต่เป็นงูเจ้าแน่ๆ หางทอดไปทางตะวันตก หัวหันไปทางตะวันออก เคลื่อนตัวไปเมื่อเย็นวานนี้เอง...”

กล่าวพลาง แกก็แหงนมองสังเกตขึ้นไปยังยอดไม้ทึบทะมึนรอบด้าน เอ่ยต่อมาอย่างมั่นใจว่า

“นาย! ป่าอาถรรพณ์เปิดทางให้แก่เราแล้ว!”

“บุญคำรู้ได้อย่างไร?”

ดารินถามโดยเร็ว จ้องหน้าแกอย่างแปลกใจ สีหน้าของบุญคำแช่มชื่นในบัดนั้น กิริยาก็กระปรี้กระเปร่าเต็มไปด้วยความหวังผิดไปจากเดิม

“บุญคำรู้ นายหญิง ขอเวลาให้บุญคำทำพิธีอะไรสักเดี๋ยวเถอะ”

ว่าแล้ว แกก็รีบตะกายปีนขึ้นไปยังอีกฝั่งหนึ่งโดยเร็ว วพินทร์กับดารินไต่ตามขึ้นมาด้วย ก็เห็นแกตรงเข้าไปตัดกิ่งไม้อย่างรวดเร็วนำมาปักเข้าที่ริมบริเวณปากห้วยที่เกิดขึ้นเพราะอำนาจการเคลื่อนย้ายตัวของสิ่งที่สันนิษฐานกันว่าเป็นงใหญ่เพียงครู่เดียวต่อมา มันก็กลายเป็นศาลเพียงตาขึ้น หันหน้าไปทางทิศตะวันออก

ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมผู้แก่กล้าอาคม ล้วงธูปซึ่งมีติดประจำอยู่ในย่ามหลังตลอดเวลาของแกออกมา 15 ดอก จุดลุกโชนควันโขมงลงนั่งขัดสมาธิ ท่องบ่นบริกรรมอะไรเป็นร่ายยาวพึมพำฟังไม่ได้ศัพท์ ตลอดเวลาพรานใหญ่กับดารินนั่งตอยู่เงียบๆบนขอนไม้ใกล้ๆโดยไม่ขัดจังหวะ พักใหญ่ แกก็ปัก

ธูปลงกับแผ่นดินตรงหน้าศาลเพียงตาแล้วเดินยิ้มกริ่มตรงเข้าม

“เอาละนาย ช่วยกันตรวจดูบริเวณใกล้เคียงนี่เถอะ บุญคำ ว่าเราต้องได้ร่องรอยอะไรคืบหน้าแน่ เกี่ยวกับพวกเราที่พลัดพรากกระจัดกระจายกันออกไป”

และโดยไม่คำนึงว่า บุคคลทั้งสองจะสนใจในคำพูดของแกหรือไม่ บุญคำออกเดินดุ่มๆตรวจหาไปตามพื้นรอบๆ ซึ่งระเกะระกะไปด้วยก้อนหินและพุ่มพงรก ดารินหันมาจ้องหน้าพรานใหญ่ ก็เห็นเขาพยักหน้ากระซิบว่า

“ลองเชื่อแกดหน่อย ไป! ช่วยกันตรวจบริเวณด”

ทั้งสองลุกขึ้นในทันทีนั้น เดินแยกจากกัน เลาะลัดค้นหาไปตามพุ่มไม้ในละแวกใกล้ๆ ระยะห่างกันเพียงพอส่งเสียงพูดกันได้ยินโดยไม่ต้องระโกน

ขณะนั้นเอง ดาริน ผู้เดินอ้อมไปทางซุ้มไม้หลังจอมปลวกขนาดย่อมๆก็ส่งเสียงร้องแหลมขึ้นอย่างตื่นเต้นขีดสุด

“คุณพระช่วย! เร็ว รพินทร์ บุญคำ มาดูอะไรนี่!!”

เพียงชั่วพริบตา พรานใหญ่กับบุญคำก็กระโจนพรวดเข้ามาถึงพร้อมกันแล้วจ้องตะลึง

ดารินกำลังทรุดคุกเข่าอยู่กับพื้น เอากิ่งไม้แห้งเล็กๆเขี่ยอะไรชนิดหนึ่งยกชูขึ้น

“แพ็ด!!”

รพินทร์ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

สิ่งที่ห้อยอยู่ยังปลายไม้ในมือของดาริน วราฤทธิ์คือผ้าอนามัยสำหรับซับประจำเดือนของสตรี ซึ่งมีโลหิต

ประจำเดือนอาบชุ่มโชก ชนิดที่พอหิ้วสายข้างหนึ่งขึ้นมา โลหิตที่อาบชุ่มผ้าผืนนั้นก็หยดลงกับพื้น!

"ไม่มีใคร นายแหม่มแน่ๆ!"

บุญคำตะโกนลั่นขึ้นอีกคนหนึ่ง

ชั่วขณะจิตหนึ่ง ที่ทั้งสามตะลึงงันเหมือนถูกสะกดในสิ่งที่พบเห็นอย่างไม่คาดฝันนั้น ดารินยังคงถือไม้เขี่ยห้อยผ้าซับประจำเดือนชิ้นนั้นค้างอยู่ในมือ

ต่อมา หล่อนเงยขึ้นมองตาพรานใหญ่ เสียงที่พดไปเกินกระซิบ

"เมื่อเช้านี้เอง ที่เจ้าตัวถอดออกทิ้งไว้ที่นี่"

จอมพรานไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้นในขณะนั้น ก้มลงพิจารณาฟืนอันปรากฏรอยเท้าจางๆนั้นอย่างรีบร้อน แล้วออกสาวรอยตามไปโดยเร็วด้วยจิตใจอันสั่นระทึกตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว ฝีดใจใหญ่ต่อมานั้นเองทั้งหมดก็พบเข้ากับรอยกองไฟและรอยพักนอนของคนสองคน ในเมื่อคืนที่ผ่านมา ปรากฏอยู่ยังโคนไม้ใหญ่ห่างออกมาจากบริเวณที่พบผ้าซับประจำเดือนประมาณ30 ก้าว มีก้นบุหรี่สองสามก้น และก้างปลาทิ้งอยู่กลาดเกลื่อน

ปัญหาที่ว่า อีกคนหนึ่งคือใคร ก็เป็นอันหมดสิ้นไป เมื่อดารินสามารถจำรอยพื้นรองเท้าเดินป่าของไชยยันต์ อนันตรัยได้อย่างแม่นยำ ทั้งหมดเต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

"ตรวจดูให้ดีซิ ไชยยันต์กับเมย์เพียงสองคน หรือว่ามีใครร่วมอยู่อีก"

“สองคนเท่านั้น นายหญิง มีนายทหารกับนายแหม่ม
หลงมาด้วยกัน ไม่มีใครอื่นอีกด้วยเลย”

บญคำเป็นคนตอบแทน ตัวแกเองก็ออกวิ่งพล่าน ค้น
หาร่องรอยอื่น ๆเพิ่มเติมไปทั่วบริเวณดารินขณะนี้ลืมความเหน็ด-
เหนื่อยอ่อนเพลียลงหมดสิ้น เพราะความตื่นเต้นยินดีในวี่แววที่
ค้นพบ

“คุณสันนิษฐานว่าอย่างไร รพินทร์?”

“สองคน คงจะออกมาจากใต้ภูเขาโดยอาศัยทางออกของ
ลำธารใต้ดินในหบข้างล่างนั่นแล้วพากันปีนขึ้นมาพักนอนแรมคืน
อยู่บนนี้ เอาปลาที่หาได้จากลำธารขึ้นมาย่างกินประทังชีพด้วย
และคงเมื่อคืนนี้เอง ที่เมนส์ของเมย์มาพอดี พอรุ่งเช้าก็เปลี่ยนผ้า
ทิ้งไว้ในซุ้มไม้ที่คุณหญิงพบนั่นก่อนที่จะออกเดินทางต่อไป”

ดารินหรี่ตาลง มองดูบริเวณขี้เถ้าของกองไฟ และรอย
นอนของบุคคลทั้งสองแล้วยิ้มออกมาทั้งน้ำตา

“เป็นอันว่าเรารู้แน่แล้วซินะว่า เมย์กับไชยยันต์ยังมีชีวิต
อยู่ และจากที่นี่ไปเมื่อตอนเช้านี่เอง คุณดูรอยจากกองไฟ คุณดู
ว่าเป็นรอยที่ก่อไว้เมื่อคืน ส่วนฉันดูจากผ้าซับประจำเดือน ฉันก็
รู้ว่าถอดไว้เมื่อตอนเช้านี่เอง แต่แปลกเหลือเกิน ประจำเดือน
ของเมย์ทำไมถึงมาก่อนกำหนดเท่าที่ควร และ...เขามีโรคประ
จำตัวดีสเมนนอร์เรีย!! เมื่อคืนนี้คงจะปวดทรมานมากทีเดียว”

ประโยคหลังหล่อนแผ่วเสียงลงเหมือนจะกระซิบกับตน
เอง

“มาช่วยกันตรวจร่องรอยต่อไปเถอะครับ มันจะช่วยให้
เราอ่านหรือสันนิษฐานได้ว่า ทั้งสองคนมีการเคลื่อนไหวตกกัน

ในสถานการณ์อย่างไรบ้าง ขณะที่พักอยู่ที่นี่เมื่อคืน ผมทายว่าเขาคงจะโผล่ออกมาจากใต้ภูเขาในเวลาเย็นมากแล้ว จึงเลือกยึดที่พักนอนที่นี่"

ยังไม่ทันจะขาดเสียงของรพินทร์ บุญคำก็ตะโกนเรียกโหวกเหวกมาจากปากห้วย อันเป็นจากการเลื้อยตัวของงูใหญ่อีกตอนหนึ่ง แกกำลังคุกเข่า ก้มๆเงยๆทำอะไรอยู่ที่นั่น ทั้งสองวิ่งตรงเข้าไปโดยเร็ว แล้วก็พบเข้ากับความประหลาดใจอีกชนิดหนึ่งแทรกซ้อนขึ้นมา

ศิลาแลงสกัดเป็นก้อนๆ วางซ้อนเรียงกันในลักษณะก่อผนังหรือกำแพงปรากฏโผล่ให้เห็นชัดออกมาจากตลิ่งห้วยอันมีดินร่วนซุยตอนหนึ่ง บริเวณอันเป็นส่วนกำแพงที่เห็นโผล่พ้นดินออกมานี้ มีรอยมือรอยเท้าของไชยยันต์กับมาเรียเปรอะไปหมด แสดงว่าบุคคลทั้งสองได้มาขุดค้นอยู่ที่นี่ มีรอยกวาดดินที่ปกคลุมก้อนศิลาแลงออกไป จนทำให้มองเห็นได้อย่างถนัดหินก้อนหนึ่ง มีรอยลอกขาวเว่อเป็นทางไป รพินทร์สันนิษฐานว่าคงจะเป็นรอยของมีดโบวี่ ที่คนหนึ่งคนใดใช้ขูดดินที่เกาะติดอยู่ออก

ทั้งสามมองหน้ากันตื่นๆช่วยกันพิจารณาบริเวณนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด ด้วยความประหลาดงงงันเหลือที่จะกล่าว บุญคำก็ชี้มือให้ดูลงไปยังก้นห้วยเบื้องล่าง ซึ่งมีรอยเท้าของคนทั้งสองย่ำเป็นเทือกอยู่เช่นกัน

"นายทหารกับนายแหม่มไต่ลงไปทำอะไรสักอย่างหนึ่งในคูใหญ่รอยงูเลื้อยนี่ แล้วปีนขึ้นทางด้านนี้ มาช่วยกันขุดดิน

ปากคู พบไอ้หินแปลกลักษณะเหมือนกำแพงเมืองสองสาม
ก้อนนี่ มีรอยเอามีดขุด แล้วก็คงขุดต่อไปไม่ไหว เลยขุดไว้แค่นี้
เอง ว่าแต่นี่มันเป็นกำแพงอะไรนี่นาย”

กำแพงอะไร!!??

นั่นไม่ใช่ข้อประหลาดใจของบุญคำแต่เพียงคนเดียว
แต่มันเป็นข้อพิศวงอัศจรรย์ใจสำหรับจอมพรานรพินทร์
และดารินอยู่ก่อนแล้วในทันทีที่มองไปเห็น

ทั้งหมดเงียบกริบกันลงชั่วขณะหนึ่ง จ้องที่ก้อนศิลา-
แลงซึ่งโผล่พ้นดินขึ้นมาเหล่านั้น แล้วมองตากันเองอยู่ไปม
ต่อมาบุญคำก็ลงมือเอามีดเดินป่าของแกทดลองแงะดิน ขุดต่
จากสองสามแผ่นที่ปรากฏอยู่ก่อนแล้ว โดยไล่ระดับไป ในขณะ
ที่รพินทร์หย่อนตัวลงไปยืนอยู่ก้นห้วยตรงบริเวณที่เห็นรองเท้
ของไชยยันต์กับมาเรียย่ำเปรอะไว้ ดารินไต่ตามลงมาอีกคนหนึ่ง
ทั้งสองช่วยกันสำรวจอย่างพิเคราะห์ไปรอบ ๆทั้งพื้นก้นห้วย
ผนังตลิ่ง และแนวคดเคี้ยวยาวเหยียดอันเป็นร่องหรือลำห้วยที่
ทอดไปไกลทั้งสองด้าน

ด้านบน เสียงบุญคำตะโกนรายงานตื่น ๆลงมาอีกว่าไต่
พบแนวกำแพงติดต่อเชื่อมกับก้อนศิลาแลงที่ปรากฏอยู่ก่อนแล้ว
เข้าอีก และเชื่อว่า ถ้าลงมาขุดคุ้ยต่อไป ก็จะพบต่อไปไม่สิ้นสุด
ตลอดแนวปากลำห้วยนั้น

“เมย์กับคุณไชยยันต์ ไต่ขึ้นจากก้นคูหรือห้วยทางด้านนี้...”

จอมพรานกล่าวอย่างระมัดระวัง ขณะที่ชี้ให้ดารินมองดูร่องรอยริมผนังตลิ่งดินซุย อันมีรอยเท้าของบุคคลทั้งสองกระทืบไว้ สำหรับให้เป็นขั้นบันไดเพื่อพยงตัวขึ้นไป

“ผมสันนิษฐานว่า คนใดคนหนึ่งที่ปีนล่วงหน้าขึ้นไปก่อน โดยพยายามเอามือยึดเหนี่ยวแง่ดินโหนตัวขึ้นไป บังเอิญไปเหนี่ยวติดกับแง่ของก้อนหิน หรือก้อนศิลาแลงของขอบกำแพงนั่นเข้าเกิดความสงสัยเลยช่วยกันขุดดินออกดู อย่างที่เราเห็นรอยหินกำแพงสองสามก้อนโผล่พ้นดินออกมาให้เห็นนั่น เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนหน้าที่ทั้งสองคนจะไปหาที่พักนอนตรงโน้น”

“นาย! กำแพงชัด ๆเลย กำแพงเมืองโบราณ!!”

เสียงตาพรานเฒ่าตะโกนลั่นลงมาอีก อย่างตื่นเต้นเหลือจะกล่าว มือยังคงทำหน้าที่ขุดตะกุยดินอยู่เช่นนั้น

“กำแพงเมือง”

ดารินพึมพำ นัยน์ตาวาววามไปด้วยความคิด ลักษณะของหล่อนกำลังใช้สมองใคร่ครวญอย่างหนักที่สุด

“ก็แปลว่า ทั้งเมย์และไชยยันย์ได้มาพบและมีความสะดุดใจอะไรไม่ผิดกับเรามาก่อนแล้ว หาไม่...ทำไมทั้งสองคนจึงช่วยกันขุดดินออกดูอย่างที่เราเห็นอยู่นั้น”

“ไม่มีปัญหา ทั้งคุณไชยยันต์และเมย์ เป็นนักศึกษาชั้นสูงจะต้องสำเหนียกได้กับสิ่งประหลาดอันผิดวิกลชวนให้คิดนี้ได้อย่างแน่นอน และคงจะเกิดความสงสัยขบคิดอัศจรรย์ใจมาก่อนเราแล้ว เพราะเขาพบก่อนเรา ร่องรอยที่ช่วยกันขุดไว้แสดงว่าทั้งสองคนมีความสนใจเป็นอย่างมาก แต่ไม่มีกำลังพอที่จะขุดต่อไปได้ จึงขุดทิ้งไว้เพียงแค่นั้น ไปพักนอนโคนไม้ตรง

ที่เราพบรอยกองไฟและรอยหักกิ่งไม้ พอรุ่งเช้าก็ออกเดินทา
ผมกะว่า ทั้งสองคนล่วงหน้าไปก่อนเราเพียงไม่เกิน 7-8 ชั่ว
โมงเท่านั้น”

“คุณว่า ที่เรากำลังยืนอยู่นี่ มันคืออะไร?”

“ถ้าข้างบนที่บุญคำกำลังขุดอยู่นั่นเป็นสันกำแพงด้านบน
ที่เรายืนอยู่นี่ ก็ควรจะเป็นคูเมือง งูใหญ่คงจะมานอนจำศีลอยู่
ในแนวคูเมืองนี่มานานแล้ว พอเคลื่อนตัวไปก็พลิกดินขึ้นม
ทำให้ศิลาแลงที่ก่อกำแพงเมืองบางส่วนโผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน
ทีนี้คุณไชยยันต์กับเมย์ พอโผล่ออกมาทางลำธารใต้ดินในหุ
ข้างล่างโน่นก็ปีนขึ้นฝั่ง มาพบรอยคูเมืองหรือลำห้วยอันเก่า
จากที่งูใหญ่เลื้อยตัวไป จึงตั้งใจจะข้ามคูไปฝั่งโน้น วิธีจะข้าม
ต้องไต่ลงก้นคูก่อน แล้วไต่ตลิ่งขึ้นยังอีกฝั่งหนึ่ง จังหวะนี้เองที่
ทั้งสองคนพบเข้ากับส่วนของกำแพงเมืองที่โผล่ขึ้นมา”

รพินทร์พยายามจะอ่านเหตุการณ์จากร่องรอยเท้าเปื
ที่เห็น ดารินกระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปาก แล้วบดเม้มสนิท
ภายหลังจากไตร่ตรองอย่างรอบคอบที่สุดแล้ว หล่อนก็คิดว่า
ข้อสันนิษฐานของพรานใหญ่น่าจะใกล้เคียงกับความจริงที่สุด

“ปัญหามันมีอยู่ว่า งูใหญ่ตัวนั้นเลื้อยจากตำแหน่งที่
นอนอยู่นี่ไปเมื่อไหร่ และไชยยันต์กับเมย์มาถึงที่นี่เมื่อไหร่”

“อาจเป็นเวลาไล่เลี่ย ห่างกันไม่เท่าใดก็ได้ เพราะสังเกต
ดูจากหลักฐานการเคลื่อนตัวของงูใหญ่ ก็ใหม่พอ ๆกับร่องรอย
ของคุณไชยยันต์และเมย์ที่ผ่านเข้ามาที่นี่ คุณหญิงกังวลในข้อที่
ว่า บุคคลทั้งสองจะเคราะห์ร้าย เผชิญหน้ากับงูใหญ่ตัวนั้น
กระมัง”

ดารินไม่ตอบ ได้แต่ขมวดคิ้วคิดอย่างไม่สู้จะสบายใจนัก เสียงพรานใหญ่บอกต่อมาว่า

“หลักฐานที่เห็นอยู่นี่ ก็ยืนยันอยู่แล้วว่า งได้เลื้อยไปก่อนแล้ว คุณไชยยันต์กับเมย์ จึงลงมายังก้นคูที่มันอาศัยนอนอยู่เดิม มิหนำซ้ำเราก็ยังได้หลักฐานในข้อที่ว่า ทั้งสองนอนพักอยู่ที่โคนไม้ต้นนั้นตลอดทั้งคืน จนกระทั่งออกเดินจากไปเมื่อเช้านี้เอง ไม่มีปลอกกระสุนปืนตกอยู่ให้เห็น อันแสดงว่าได้เกิดการต่อสู้ หรือเกิดเรื่องร้ายแรงใดๆขึ้นเลย ผมกล้าเอาหัวเป็นประกันได้ว่า ทั้งสองคนยังคงมีชีวิตอยู่และในขณะนี้คงกำลังเดินคลำทางอยู่ยังบริเวณใดบริเวณหนึ่งในละแวกใกล้เคียงนี่เอง ประเดี๋ยวเราจะเริ่มต้นแกะรอยตามเขาให้พบ”

คำพูดของรพินทร์ทำให้ดารินมีสีหน้าดีขึ้น

รพินทร์ปีนกลับขึ้นไปบนขอบตลิ่ง อันมีบุญคำกำลังก้มหน้าก้มตาขุดยิกๆอยู่อย่างขะมักเขม้น แล้วชะโงกตัวลงไปฉุดแขนดารินหิ้วขึ้นมานั่งเคียงข้างกัน บริเวณที่บุญคำขุดไว้ เมื่อประกอบเข้ากับที่ไชยยันต์และมาเรียขุดไว้ก่อน ก็ยิ่งมองเห็นเป็นแนวสันกำแพงเด่นชัดขึ้นอีก ส่วนกว้างของมันบัดนี้ขยายออกไปถึงหนึ่งวาเต็มๆ เบื้องต่ำลงไป ฝังอยู่ในผนังคู และในด้านยาว...ก็สุดที่จะคำนวณได้ว่ามันจะเป็นแนวไกลไปอีกสักเพียงไร เพราะจมอยู่ในดิน

“เอาละ พอแล้ว บุญคำ อย่าไปเสียเวลาขุดมันต่อไปอีกเลย ออมแรงไว้ทำในสิ่งที่จำเป็นดีกว่า”

ตาพรานหยุดขุด เอาแขนป้ายเช็ดเหงื่อ

“บุญคำสงสัยเสียจริง กำแพงเมืองอะไรที่ไหน ดันมาจม
อยู่กลางป่าดงดิบแบบนี้ นายลงไปตรวจที่ก้นคูนั่น ได้ความว่
อย่างไรมั่ง?”

“มันเป็นแนวคูเมือง งูใหญ่นั่นมาอาศัยนอนอยู่”

“แล้วมันเป็นเมืองอะไร ตั้งแต่สมัยไหนล่ะ นาย?”

บุญคำเงยหน้าขึ้นถามซื่อ ๆ

“ต้องถามกรมศิลปากร”

พรานใหญ่ตอบหน้าตาเฉย มือขวาของเขาหน้าตืนเลิก
ลั่ก ไม่รู้เรื่อง ดารินจ้องหน้าเขา แผ่วเสียงกระซิบ

“ฉันไม่คิดว่า คุณจะมองข้ามความสนใจในสิ่งที่เราค้น
พบนี้ไปเสียหรอกนะ ถึงแม้ว่าอาการเบื้องนอกของคุณจะไม่
แสดงว่าสนใจอะไรกับมันเลย”

รพินทร์ยักไหล่

“เราจะทำอะไรในขณะนี้ได้ นอกจากการเดา-เดา-และ
เดาเท่านั้น ผมหลับตาเห็นภาพคุณไชยยันต์กับเมย์ ซึ่งคงจะ
มานั่งปรึกษาหารือกันอยู่ตรงนี้เหมือน ๆกับเราในขณะนี้ แล้ว
เขาก็คงจะช่วยกันเดาไปสารพัดเหมือนกัน เราย้อนกลับไปตรว
ที่พักนอนของทั้งสองคนนั่นอีกครั้งดีกว่าเผื่อจะพบร่องรอยอะไร
เพิ่มเติมอีก”

กล่าวจบ เขาพยักหน้า ชวนบุญคำให้ผละจากบริเวณจุ
ตรงที่พบสันกำแพง เดินกลับมายังบริเวณโคนไม้ใหญ่ อันเป็น
รอยแรมคืนของบุคคลทั้งสองในราตรีที่ผ่านมา

ดารินเดินตามหลังมาเงียบๆ ด้วยอาการครุ่นคิดหนัก หล่อนทรุดตัวนั่งลงบนขอนไม้ริมกองไฟ ซึ่งบัดนี้เหลือแต่เพียงรอยขี้เถ้า และดุ้นฟืนที่เหลือจากไฟกินไว้ท่อนสั้นๆ ขณะนั้นเอง หล่อนก็เหลือบไปเห็นก้อนหิน สัณฐานกลมๆรีๆก้อนหนึ่งวางอยู่ใกล้ๆ ลักษณะของมันถูกย่างลนไฟไว้ หญิงสาวใช้เท้าเขี่ยออกมาสำรวจแล้วยิ้มออกมาเล็กน้อย เอ่ยขึ้นเบาๆว่า

“เมื่อคืนนี้ ทั้งสองคนนั่นคงขลุกขลักกันมากทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์ เขาคงพะว้าพะวังกลุ้มใจแทบเป็นบ้าตาย เวลาเมย์เกิดอาการชนิดนั้นขึ้นจะปวดดิ้นพราดจนหมดสติช่วยตัวเองไม่ได้เลย และไชยยันต์ก็ไม่ใช่หมอ”

“คนเรา เมื่อเกิดความจำเป็นขีดสุด ก็คงต้องมีปัญญาแก้ไขไปตามเรื่อง ผมคิดว่าคุณไชยยันต์ต้องช่วยเมย์ได้ตามมีตามเกิด”

“ใช่!”

หล่อนพยักหน้า บุ้ยปากให้ดูที่ก้อนหินลูกนั้น

“ไชยยันต์ฉลาดพอที่จะทำลูกประคบ ช่วยให้ด้านความอุ่นให้กับเมย์ เหตุการณ์คงเกิดขึ้นในตอนกลางคืน ภายหลังจากกินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

“จะมีอันตรายอะไรเกิดขึ้นไหม สำหรับโรคประจำตัวชนิดนั้นของเมย์?”

“มันไม่ถึงกับเป็นอันตรายร้ายแรงอะไรหรอก เพียงแต่การมาวันแรกหรือระยะแรกของเมนส์ จะทำให้ปวดอย่างรุนแรงบางขณะทำให้สิ้นสติ พอผ่านพ้นวิกฤตการณ์ระยะนั้นไปแล้วก็จะเป็นปกติ คนป่วยโรคแบบนี้ ส่วนมากจะหายไปได้ก็ต่อเมื่อ

มีลูก เมื่อคืนนี้ เมย์คงจะนอนไม่ได้สติตลอดทั้งคืนจนกระทั่งรุ่
เช้า..."

แล้วดารินก็ถอนใจเบา ๆเอามือเท้าคาง เหม่อมองดูขี้เถ้
กองไฟ

"ฉันอยากจะรู้เหลือเกินว่า เขาสองคนที่หลงมาด้วยกัน
ได้เผชิญกับอะไรมาบ้าง ก่อนที่จะซมซานมาพักกันอยู่ที่นี่ เข
คงนึกเหมือนกับเรา คือนึกว่า มีเขาสองคนเท่านั้นกระมังที่คงมี
ชีวิตเหลือรอดอยู่"

พรานใหญ่หย่อนกายลงนั่งขอนไม้เดียวกันกับหล่อน

"พวกเราทุกคน ล้วนเป็นนักต่อสู้ นักผจญภัยเลือดข้น
กันทั้งนั้นครับ เมื่อรู้แน่ว่า คุณไชยยันต์หลงมากับเมย์เช่นนี้ ผม
ก็อุ่นใจแล้ว เพราะทั้งสองคนมีคุณสมบัติประจำตัวที่พอจะ
ประคับประคองเอาชีวิตรอดกันไปได้ เมย์ชำนาญในการเดินป่า
พอใช้ ส่วนไชยยันต์ก็กล้าหาญ และมีสติดี การพบร่องรอยของ
คนทั้งสองครั้งนี้ ทำให้ผมโล่งอกไปอีกเปลาะหนึ่ง กล้าพนันว่า
อย่างช้าภายในไม่เกิน 24 ชั่วโมงหลังจากนี้ เราจะต้องตามสอง
คนนั่นพบ คราวนี้ก็เหลือแต่เพียงคุณชายเชษฐากับพรานอีก
คนของเราเท่านั้น ที่เรายังไม่ได้ระแคะระคายวี่แววอะไรเลย แต่
ผมรู้สึกเชื่อมั่นอย่างไรพิกลว่าเราจะต้องได้ข่าวคุณชายกับพราน
นั้นแน่ ๆ และทุกคนจะต้องยังมีชีวิตอยู่"

"ขอให้เป็นเช่นนั้นจริง ๆเถอะ"

ดารินพึมพำ

ขณะนั้น ก็มีเสียงบุญคำร้องบอกมาว่า

“นาย! ได้รอยทางไปของนายทหารกับนายแหม่มแล้ว เอามีดฟันไม้ทำเครื่องหมายไว้ชัดทีเดียว ราวกับจะทิ้งไว้ให้เราเห็นงั้นแหละ แต่น่าแปลก รอยของไอ้แงซายที่นำเรามาแต่แรกกลับหายไปเสียเฉย ๆ หาเท่าไหร่ก็ไม่พบ”

ทั้งสองลุกขึ้นเดินตรงเข้าไปยังชายดงที่ตาพรานเฒ่ากำลังก้ม ๆเงย ๆตรวจร่องรอยอยู่ แล้วก็พบหลักฐานการเริ่มต้นผละเดินทางจากที่พักของบุคคลทั้งสอง

จริงตามที่บุญคำบอกไว้ มีรอยมีดบากลำต้นและตัดลิดกิ่งไม้เล็ก ๆ เหมือนจะจงใจทำสัญญาณไว้ให้ใครก็ตามซึ่งจะเดินทางผ่านมาพบ ได้ทราบถึงทิศของการบ่ายหน้าไป นอกจากนั้นบนพื้นอันปกคลุมไปด้วยใบไม้แห้ง ก็ยังปรากฏรอยเท้าให้เห็นชัดในช่วงแรกเท่าที่พอจะมองเห็นได้ระยะใกล้ ๆนี้

ทั้งสองบ่ายหน้าไปทางตะวันออกโดยเลาะเลียบไปกับแนวลำคูใหญ่ อันเกิดจากการเลื้อยเคลื่อนตัวของงูยักษ์

รพินทร์เข้าไปพิจารณาดูที่รอยมีดบากต้นไม้ไว้ แล้วยิ้มออกมาเล็กน้อย

“ฟันไว้เมื่อเช้านี้แน่นอนครับ สังเกตได้จากยางไม้ นี่เห็นจะเป็นฝีมือของเมย์แน่ ๆ”

“ฉลาดรอบคอบเหลือเกิน ที่ทำเครื่องหมายทิ้งไว้เพื่อสำหรับให้พวกเราคนหนึ่งคนใดที่บังเอิญยังมีชีวิตรอด และผ่านมาได้ทราบ”

ดารินพึมพำชมเชยเพื่อนสาวต่างผิวออกมาอย่างใจจริง

“อาจไม่มีเจตนาให้เราพบก็ได้ครับ เพราะการที่จะหวังว่า ต้องมีใครผ่านมาทางนี้นั้น เป็นความหวังที่เลื่อนลอยมาก

แต่เมย์ได้กระทำลงไปด้วยสัญชาตญาณอันเคยชินของนักเดินป่าที่ชำชองมาแล้ว การทำเครื่องหมายให้สังเกตได้ในป่าที่ผ่านไปนอกจากจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่อาจติดตามมาภายหลังแล้วก็ยังเป็นประโยชน์สำหรับตนเองอีกด้วย อย่างน้อยที่สุด ถ้าบังเอิญเดินหลงวนเวียนกลับมาที่เก่า ก็ยังสังเกตรู้จากเครื่องหมายที่ทำเอาไว้ ประเดี๋ยวเราจะตามเขาได้อย่างสะดวกที่สุด ผมเชื่อว่าเมย์คงทำเครื่องหมายไว้ทุกระยะทีเดียว”

“ไม่มีรอยของแงซายเลยหรือ?”

หญิงสาวหันไปถามบุญคำ ผู้ขณะนี้ ทั้งหูทั้งตา และจมูกไม่ผิดอะไรกับหมาบลัดฮาวนด์

“บุญคำพยายามค้นหาดูจนทั่วรอบด้านแล้ว นายหญิงพบแต่ร่องรอยของนายทหารกับนายแหม่มสองคนเท่านั้น รอยพักนอน รอยเดินไปเดินมารอบ ๆแล้วก็รอยออกเดินทางตอนเช้าบ่ายหน้าไปทางนี้ แต่รอยของไอ้แงซายมีให้เห็นครั้งสุดท้ายตอนที่มันไต่ลำต้นไม้ขึ้นมาจากหุบลำธารข้างล่างโน่นเท่านั้น มันคงเหาะหรือม่ายก็ดำดินไปเสียแล้ว นายหญิง”

“ครั้งแรก เขานำเราไปพบกับบุญคำ ต่อมาก็นำเรามาพบกับร่องรอยของไชยยันต์และเมย์ เดี๋ยวนี้ เขาหายไปไหน?”

หล่อนมองตาพรานใหญ่ เปรยขึ้นลอย ๆ

“อย่าห่วงเลยครับ แงซายไม่ได้เหาะ หรือดำดินไปอย่างที่บุญคำว่าหรอก ขอให้ทราบไว้อย่างเดียวเท่านั้น เราจะเห็นหรือพบอะไรจากมันได้ ก็โดยเจตนาของมันที่ต้องการให้เราเห็นหรือพบเท่านั้น หาไม่เช่นนั้นแล้ว เราจะไม่ได้เค้าเงื่อนอะไรเลยทั้งสิ้น จุดประสงค์ในระยะนี้ของแงซายก็คือ นำเราให้มา

พบกับที่พักนอนของคุณไชยยันต์และเมย์เมื่อคืนนี้ ต่อจากนั้นก็
ให้เป็นหน้าที่ของเราเองที่จะพิจารณาติดตามบุคคลทั้งสองต่อไป
เพราะฉะนั้น จึงลบและอำพรางร่องรอยของตนเองเสีย”

“เดี๋ยวนี้คุณเชื่อตามที่ฉันพูดหรือยังในข้อที่ว่า ถึงอย่างไร
ก็ตามพฤติการณ์ของแงซายเป็นมิตรต่อเรา”

“ผมยังไม่เชื่อหรือไว้วางใจอะไรทั้งสิ้น จนกว่าแงซายจะ
กลับคืนมามอบตัวพร้อมทั้งนำแผนที่มาให้ด้วย แต่ในชั้นนี้ก็ยอม
รับว่า การที่เราได้พบบุญคำและมาพบร่องรอยของพรรคพวก
อีกสองคน แงซายเป็นคนนำมา ซึ่งนั่นก็ดูจะเป็นสัญลักษณ์ที่ดี”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบา ๆ

“ผมนึกออกแล้ว ที่ทำไมเวลาครึ่งชั่วโมงหลังก่อนที่เรา
จะมาถึงกันที่นี่ แงซายจึงเร่งฝีเท้าเดินผละหนีลับตาไป คงทิ้ง
ไว้แต่รอยให้ตามทางมาเท่านั้น”

“ทำไมหรือ?”

“มันต้องการให้เราเดินตามรอยมัน เพื่อมาพบกับหลัก-
ฐานเหล่านี้และมีเวลาได้ใคร่ครวญพิจารณาโดยอิสระเต็มที่ ไม่
ต้องคอยพะวงถึงมันอยู่ ถ้ามันยังเดินนำทางเรามาชนิดให้เห็น
ตัวกันอยู่ เมื่อเรามาพบหลักฐานเหล่านี้เข้า ถึงอย่างไรเราก็จะ
ต้องพะวักพะวงสองฝักสองฝ่าย ไหนจะต้องใคร่ครวญพิจารณา
ถึงหลักฐานที่ปรากฏอยู่เหล่านี้ และไหนจะต้องคอยจับตาติด-
ตามมันต่อไปอีกโสดหนึ่ง ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ผมก็ยังไม่สามารถ
จะบอกได้ถูกเหมือนกันว่า ผมจะเลือกตามรอยคุณไชยยันต์กับ
เมย์ หรือมุ่งที่จะตามแงซายกันแน่”

“ธุระอะไรเราจะต้องตามแงซายต่อไป ในเมื่อเราได้ร่องรอยหลักฐานของสองคนนั่นเข้าแล้วเช่นนี้”

“ถูกแล้ว เราอาจตัดสินใจตามรอยของสองคนพวกเร แต่คุณหญิงคิดหรือเปล่าว่า ถ้าเราเห็นแงซายเริ่มเคลื่อนออก เดิน เราจะตกอยู่ในภาวะลำบากใจที่สุด เราจะเดาถูกหรือว่า แงซายนำทางเราให้ไปพบกับสองคนนั่นโดยสะดวกขึ้น หรือว่า มันจะแยกเดินไปทางอื่นกันแน่ แต่การที่แงซายหลบหน้าหาย ไปเสียรู้แล้วรู้รอดเช่นนี้ ก็หมดปัญหาไป ถึงอย่างไรเราก็อาศัย รอยของสองคนนั่นเป็นเครื่องหมายนำทางอย่างเดียว”

“จริงของคุณ ถ้างั้น แงซายก็ได้ใช้ปัญญาอันรอบคอบ และฉลาดที่สุดของเขาแล้ว”

จอมพรานหัวเราะเสียงแปร่งในลำคอ

“คุณหญิงยังพะวงถึงแต่แงซายอยู่นั่นเอง โปรดอย่าลืม เสียซิครับว่าโดยร่างกายของแงซาย เจ้าพลังงานลึกลับที่สิงสู่ อยู่ มันเป็นอะไรก็ไม่รู้ สิ่งนั้นแหละเป็นตัวต้นเหตุ กระทำใน ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะชักนำเรามาให้พบกับความหายนะวิบัติ และไม่ว่าจะจูงจมูกล่อเราให้ต้องบ่ายหน้าไปสู่วัตถุประสงค์ที่มัน ต้องการ ซึ่งผมแน่ใจว่าใกล้จุดมุ่งหมายของมันเข้ามาเต็มทีแล้ว”

ดารินสดับฟังเขาอย่างตริตรอง ภายหลังจากนิ่งไปครู่ ก็ ถามเคร่งขรึมมาว่า

“คุณจะไม่แสดงความเห็นอะไรบ้างทีเดียวหรือ เกี่ยวกับกำแพงเมืองลึกลับที่พบนั่น”

พรานใหญ่หันกลับไปยังคูใหญ่ อันเห็นขอบกำแพงประหลาดโผล่ขึ้นมาอีกครั้ง

“ก็...นิทรานคร ของนางพญาพันธุมวดี ที่คุณหญิงเคยเห็นมาแล้วในภาพฝันยังไงเล่าครับ ในที่สุด เราก็ได้มาถึงแล้ว ไม่มีข้อสันนิษฐานยกเมฆอะไรที่จะดีไปกว่านี้ ไอ้ผีดิบมันตรัยพยายามที่ป้องกันขัดขวางสกัดกั้นเราไว้ แต่เจ้าผีกองกอยที่สิงอยู่ในร่างแงซายก็นำเราฟันฝ่าเข้ามาถึงจนได้ และคนที่ล่วงหน้าเข้าไปก่อนเราแล้ว คือคุณไชยยันต์กับเมย์”

เสียงพูดของรพินทร์ ดังไม่เกินกระซิบ

“ถ้างั้น นครประหลาดตั้งแต่โบราณกาลนั้น ก็คงจมอยู่ใต้แผ่นดินในป่าละแวกนี้นี่เอง”

ดารินกล่าวอย่างแผ่วเบา เหลียวมองไปรอบ ๆ ราวป่าอันทึบทะมึนซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้ดึกดำบรรพ์

“คุณคิดว่าบริเวณไหน ที่ควรจะเป็นตัวเมือง?”

“ตามปกติแล้ว คูเมืองจะต้องอยู่ด้านนอกของกำแพง”

จอมพรานพูดด้วยอาการใคร่ครวญลึกซึ้ง ตาเป็นประกายวาว ขณะนั้น บุญคำเดินห่างออกไปตรวจดูอะไรของแกอีกด้านหนึ่ง

“เราสันนิษฐานกันแล้วว่า รอยนอนหมกตัวของงูใหญ่ก็คือคูเมืองนั่นเอง เพราะฉะนั้น ฝั่งที่เราขึ้นมายืนอยู่นี่ก็ควรจะเป็นบริเวณภายในของขอบกำแพง เพียงแต่เรายังไม่สามารถสันนิษฐานได้ว่า เมืองนี้มันจะมีอาณาเขตกว้างใหญ่สักขนาดไหนและแนวกำแพงที่เห็นโผล่ขึ้นมาบางส่วนนั่นทอดไปไกลสักเพียงใด”

“สาเหตุที่ถล่มล่มจมลงไปใต้แผ่นดิน จนกระทั่งป่าดึก-ดำบรรพ์ขึ้นปกคลุม หลักฐานต้นไม้และสภาพป่า บอกถึงอายุ

เป็นหมื่นๆแสนๆปีขึ้นไป เช่นนั้น มันเกิดขึ้นจากอะไรกันแน่”

“ผมก็เคยบอกกับคุณหญิงไว้แล้วในข้อนี้ มันอาจเกิดจากภัยธรรมชาติ เป็นต้นว่า ภเขาไฟใต้แผ่นดินระเบิด แผ่นดินไหว เช่นเดียวกับนครบาบิโลน หรือเมืองปอมเปอี ในขณะเดียวกันก็อาจเป็นเพราะอำนาจมนต์มืดอาถรรพณ์อะไรสักอย่างหนึ่งที่เรายังไม่ทราบได้ มันอาจเป็นนครที่ต้องสาปเหมือนอย่างเรื่องในนิยาย สิ่งที่เหลืออยู่ และเห็นอย่างแน่ชัดที่สุดก็คือ เจ้าผีดิบมันตรัย ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นปุโรหิตที่ปรึกษาราชการแผ่นดินของนครนี้ มันเป็นอมตะ มันยืนยงคงอยู่ตั้งแต่กาลครั้งนั้น มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ โดยทำหน้าที่เป็นเสมือนโสมเฝ้าทรัพย์ คอยกีดกันทำลายล้างใครก็ตามที่จะผ่านเข้ามาพบซากของนครนี้”

ดารินบังเกิดอาการขนลุกเกรียวขึ้นมาในทันทีนั้น ด้วยความรู้สึกสยองใจ เมื่อหวนนึกไปถึงภาพเหตุการณ์ที่ผ่านมาหล่อนรู้สึกว่า ได้เดินทางเข้ามาใกล้จุดหมายปลายทางเต็มที่แล้ว ทั้งๆที่ไม่ทราบแน่ว่าจุดหมายปลายทางนั้นคืออะไรกันแน่ แต่ก็บังเกิดความอบอุ่นมั่นใจขึ้นอย่างประหลาด **เดี๋ยวนี้ไม่เพียงแต่รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้จะเป็นหลักประกันอันแน่นอนและมั่นคงเท่านั้น หล่อนยังมีบุญคำผู้เก่งกาจเข้ามาสมทบด้วยอีกคนหนึ่ง ยิ่งกว่านั้น ก็ยังได้ร่องรอยการมีชีวิตอยู่และเดินเข้าสู่เป้าหมายอันเดียวกันของไชยยันต์กับเมย์ ซ้ำแงซายเล่าก็ป้วนเปี้ยนใกล้ชิดเข้ามาทุกที แสดงว่าไม่ยอมทอดทิ้งห่างออกไป และมีพฤติกรรมที่ให้การช่วยเหลือเด่นชัดขึ้นทุกขณะ**

“สองคนนั่น จะสันนิษฐานรูปการณ์เช่นเดียวกับเราหรือไม่หนอ?”

“ผมคิดว่า เขาจะต้องมีความรู้สึกนึกคิดอย่ในแนวเดียวกันกับเรานี่แหละ เพราะตื้นลึกหนาบางทุกชนิดตั้งแต่ต้น ทั้งเมย์และคุณไชยยันต์ก็ทราบมาดีเท่า ๆกับเราเหมือนกัน บางทีเขาอาจได้เผชิญอะไรที่ร้ายกาจมาพอ ๆกับเรา และก็ใช้ความสามารถ ไหวพริบ ต่อสู้เอาชีวิตรอดมาได้จนกระทั่งถึงเวลาสุดท้ายที่เรามาพบรอยของเขานี่”

“ลองเดาซิ เมื่อคืนนี้สองคนมานอนพักที่นี่ ภายหลังจากพบกำแพงเมือง รุ่งเช้าวันนี้ก็ออกเดินทาง...เขาจะมุ่งหน้าไปไหน หรือตั้งเข็มไว้อย่างไร”

“ผมว่าสองคนนั่น จะต้องมุ่งเข้าค้นหาหลักฐานของนครที่จมอยู่ใต้แผ่นดินนี่เพิ่มเติมแน่นอน คงไม่เดินเปะปะไปอย่างปราศจากจุดหมายหรอก เราเองก็เหมือนกัน นอกจากเราจะมุ่งตามทั้งสองคนนั่นเป็นจุดหมายแรกแล้ว เราก็จะค้นหาร่องรอยหรือซากของเมืองเก่าแก่นี่ไปด้วย ผมแน่ใจว่าหลักฐานบางส่วนของตัวเมืองอาจโผล่เหลืออยู่ให้เห็น บางที...”

เขาเว้นระยะไปอึดใจหนึ่ง มองตาหล่อน

“ตัวปราสาท ที่พันธุมวดีบรรทมอยู่ในโลงแก้ว อาจซ่อนอยู่ที่ใดที่หนึ่งในละแวกนี้ก็ได้ ถ้ามันมีอยู่จริงตามที่แงซายบอก และเราเข้าถึง ก็แปลว่าเราเข้าถึงเป้าหมายที่เจ้าผีกองกอยปรารถนาแล้ว”

ดารินแหงนมองแสงสว่างบนท้องฟ้าที่เห็นบางส่วน

"บ่ายลงเต็มทีแล้ว เราจะมีเวลาติดตามสองคนนั่นอีกสักเท่าไหร่?"

"ค่ำที่ไหนก็หยุดพักที่นั่นเราจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้แหละ"

กล่าวจบเขาก็เหลียวไปรอบ ๆแล้วตะโกนเรียกบุญคำ เสียงแกร้องตอบออกมาจากหลังจอมปลวก รพินทร์จึงสาวเท้าตรงเข้าไป พอลับพุ่มไม้ เขาก็อุทานออกมาเบา ๆ

"บุญคำ!"

ตาพรานเฒ่าผู้กำลังนั่งยอง ๆอยู่กับพื้น เงยหน้าขึ้นแยกเขี้ยวยิ้มกับเขา สิ่งที่พรานใหญ่เห็นด้วยอาการตะลึงก็คือ แกกำลังบรรจงเขี่ยผ้าซับประจำเดือนของมาเรีย มาวางไว้บนใบบอนขนาดใหญ่ แล้วค่อย ๆห่ออย่างระมัดระวัง ปากก็พึมพำบอกมาว่า

"คราวนี้หละ นาย ไม่ต้องหวั่นอะไรอีกแล้ว ขอให้พาหน้ากันอีกสักครั้งเถอะ ไม่ว่าไอ้ผีดิบมันตรัย หรือไอ้เสือโคร่งดำตัวนั้น"

รพินทร์เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ลืมตากว้าง

"ฮ้า! นี่เอาจริงหรือ บุญคำ?"

"แล้วกันซินาย เห็นบุญคำพูดเล่นไปได้ บุญคำเห็นผ้าเลือดของนายแหม่ม ดีใจยิ่งกว่าได้แก้วเสียอีก บอกแล้วว่าเจ้าป่าท่านเปิดทางให้แก่เรา ถึงได้บันดาลให้บุญคำมาพบกับไอ้นี่เข้าอย่างไม่คาดฝัน คราวนี้ล่ะ เป็นได้เห็นดีเห็นชั่วกันเสียที มันล่าเรามานานแล้ว ต่อไปนี้บุญคำจะล่ามันบ้าง ฮะฮ่า!"

ประโยคสุดท้าย แกหัวเราะออกมาด้วยเสียงคำราม

จัดการห่อผ้าซับประจำเดือนที่พบทิ้งอยู่นั้นอย่างระมัดระวัง แล้วบรรจุลงถุงพลาสติกอีกชั้นหนึ่ง เอาผ้าขาวม้าห่ออย่างดี ผูกมัดติดกับเอวไว้ ปากก็พึมพำต่อไปอย่างลิงโลดใจ

“นายแหม่มดีแท้ๆอุตส่าห์ทิ้งไว้ให้ บุญคำเป็นทุกข์อยู่นี่ว่าจะไปหาไอ้ของชนิดนี้มาได้จากไหน ในที่สุด เจ้าป่าก็ทรงโปรด”

จอมพรานทำหน้าเหย กระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็น กะพริบตาปริบๆ ดูอาการของตาพรานเฒ่าคู่ใจ ครางออกมา

“เออแน่ะ เอาจริงแฮะ นั่นจะเอาติดตัวไปด้วยหรือ?”

“นายไม่เชื่อก็คอยดู นี่แหละ ผ้ายันต์วิเศษ โปะเข้าไปที่ไหน ต่อให้เนื้อหนังมังสาของมันทำด้วยเหล็กไหลหรือหิน มันก็จะยุ่ยเป็นหยวกกล้วยไปเลย เมื่อคืนนี้ทั้งนายทหารกับนายแหม่มมานอนพักอยู่ที่นี่ มีชีวิตรอดจากไอ้โครงดำกับไอ้ผีดิบนั่นได้ จนกระทั่งพระอาทิตย์ขึ้นแล้วก็ออกเดินทางไปได้ ก็เพราะนายแหม่มเกิดมีเลือดประจำเดือนมาเป็นเครื่องคุ้มตัวนี่แหละ หาไม่เช่นนั้นก็เสร็จไปแล้ว มันไม่กล้าเข้าหรอก และขอให้นายเชื่อเถิด ตราบใดที่นายแหม่มยังมีเลือดประจำเดือนไม่หมด ทั้งสองคนนั้นจะรอดปลอดภัยจากไอ้ผีดิบร้ายนั่น มันจะไม่แผ้วพานเข้ามาใกล้เป็นอันขาด ยกเว้นแต่สัตว์ร้ายธรรมดาเท่านั้น”

ก่อนที่รพินทร์จะอ้าปากพูดคำใดออกมา ดารินผู้เห็นทั้งสองคนลับตาเข้ามาอยู่หลังจอมปลวกนานผิดปกติก็เดินตามเข้ามา มันเป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำผูกผ้าขาวม้าติดเอวเรียบร้อย

และรีบลุกขึ้นยืน หญิงสาวจึงไม่ทันเห็นว่าทั้งสองกำลังทำอะไ
กันอยู่ ตาพรานเฒ่ามองสบตาเขาลอบทำบุ้ยใบ้ให้สงบปากคำ
เสีย เพราะไม่ต้องการให้นายหญิงทราบว่าแกทำอะไร พราน
ใหญ่จึงวางหน้าเฉยเป็นปกติ และชิงกล่าวกลบเกลื่อนขึ้นเป็น
การตัดความสนใจของหล่อนเสีย

"พร้อมหรือยังครับ เราจะได้ออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้ เวลา
ไม่คอยท่า"

"พร้อมแล้ว แต่..."

หล่อนเหลือบสายตาไปที่พื้น ตำแหน่งที่เคยเห็นผ้าซับ
ประจำเดือนของมาเรียวางทิ้งอยู่ ซึ่งบัดนี้มันอันตรธานไปเสีย
แล้ว ดารินเป็นคนละเอียด และมีความสังเกตที่เฉียบไวที่สุด

"แพ็ดซับเมนส์ของเมย์ชิ้นนั้นหายไปไหนเสียแล้ว?"

บุญคำเกือบสะดุ้ง ทำหน้าพิกล รพินทร์เองก็วางหน้
ไม่สนิทนัก สองคนอีกอักมีพิรุธ ดารินจ้องหน้าคนละที ไ
กล่าวซักถามอะไรอีก แต่บอกต่อมาว่า

"เอาละ ไปกันเถอะ"

ทั้งสามเริ่มต้นการเดินทางอีกครั้ง โดยบุญคำเป็นคน
นำรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว แกะรอยไชยยันต์และมาเรียผู้ล่วง
หน้าไปก่อนแล้ว รพินทร์ปล่อยให้แกทำหน้าที่เป็นเรือนำร่อง
ห่างออกไปประมาณ 10 ก้าว เขากับดารินเดินเคียงคู่กันตาม
ไปเบื้องหลัง เมื่อได้บุญคำมาร่วมด้วยแล้วเช่นนี้ ภาระในการ
แกะรอยของรพินทร์ก็ถูกแบ่งเบาไป ปล่อยหน้าที่ให้แก โดยเฉ

เพียงแต่ระวังหลัง และสังเกตสิ่งแวดล้อมและคอยควบคุมไว้เท่านั้น

เลาะไปตามแนวค โดยม่งหน้าขึ้นตะวันออกประมาณ 5-6 เส้นจากนั้น รอยของคนทั้งสองก็บ่ายแยกจากแนวเลื้อยของงูใหญ่ขึ้นเหนืออันเป็นป่าโคกปกคลุมไปด้วยเถาวัลย์ยักษ์ซึ่งมีลำต้นทอดเกี่ยวพันประสานกันราวกับมีใครมาถักไว้เป็นซุ้ม แสงตะวันแทบจะส่องลงมาไม่ถึงพื้น ตลอดทางมีรอยมีดเฉาะกิ่งเถาวัลย์ไว้เป็นระยะ การตามรอย เป็นไปอย่างสะดวกสบายที่สด เพราะสองคนที่ล่วงหน้าไปก่อนทำเครื่องหมายไว้อย่างเด่นชัด

ระหว่างที่เดินเคียง ลอดกิ่งเถาวัลย์ไปด้วยกัน ดารินก็ระซิบถามว่า

“ใครเป็นคนเก็บเอาไว้ คุณหรือบุญคำ?”

“อะไรครับ?”

“แพ็ดชิ้นนั้น”

“บุญคำ”

“แกลงทุนถึงขนาดนั้นเชียวหรือ?”

“บุญคำมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น และก็เป็นการดีแล้วที่คุณหญิงไม่ได้ขัดคอแก”

“ฉันจะขัดคอแกทำไม ในเมื่อฉันเองก็อยากจะเห็นเหมือนกันว่ามันจริงแค่ไหน ว่าแต่ขอถามหน่อยเถอะ”

“ถามอะไร?”

“สมมติว่าถ้าเราไม่มีบุญคำมาด้วย มีแต่เราสองคนและมาพบเข้ากับผ้าซับเมนส์ผืนนั้น คุณจะเก็บไปด้วยไหม?”

"เห็นจะยาก ผมเองก็ไม่ได้เป็นเจ้าตำรับในเรื่องนี้ ครู บาอาจารย์ก็ไม่เคยสอนไว้"

ดารินหัวเราะขัน ๆขึ้นเป็นครั้งแรก และไม่กล่าวอะไรอีก

พักใหญ่ก็พ้นบริเวณป่าเถาวัลย์เข้าสู่ดงทึบอีกครั้ง รอย ของทั้งสองคนรุดหน้ากันไปอย่างบุกบั่นและทรหดขีดสุด บาง ขณะก็บุกเข้าพงรก บางขณะก็อาศัยไปตามทางด่านเล็ก ๆ และ บางขณะก็มุดไปตามลำห้วยแห้ง จะตัดทางเปลี่ยนทิศครั้งไร ทิ้งเครื่องหมายให้เห็นชัดไว้เป็นระยะอย่างฉลาด ครั้นแล้วใน ลำห้วยนั้นเอง บุญคำผู้เดินอยู่เบื้องหน้าก็หยุดชะงัก ก้มลงเก็บ อะไรกับพื้น พอรพินทร์กับดารินตามมาถึง แกก็ส่งให้โดยไม่ พูดอะไร

มันคือปลอกกระสุน .375 แม็กนั่มนัดหนึ่ง

"เมย์แน่ ซัดอะไรเข้าให้แล้ว"

พรานใหญ่พูดโดยเร็ว ขณะที่พลิกปลอกกระสุนดู ดาริน ก็ร้อนใจขึ้นมาในบัดนั้น สั่งให้บุญคำตรวจบริเวณหาร่องรอย อื่น ๆอีก

ไม่มีอะไรผิดปกติ และปลอกกระสุนก็มีอยู่เพียงนัดเดียว ที่พบเท่านั้น รอยเท้าของคนทั้งสอง คงเดินไปด้วยอาการปกติ ครั้นแล้วไม่กี่อึดใจของการตามรอยต่อไปนั้นเอง ทั้งหมดก็ได้ คำตอบชัด เมื่อตามรอยขึ้นมายังฝั่งขวาของลำห้วย อีเห็นแผ ตัวหนึ่ง ใหญ่ขนาดหมาอัลเซเชี่ยนนอนอยู่บนริมฝั่งห้วย มีวัต กระสุนทะลุสะบักหน้า หนังถูกเปิดลอกไว้ครึ่งตัว และขาหน้า ด้านหนึ่ง ถูกคมมีดเฉือนตัดไปทั้งขา โดยทิ้งส่วนอื่น ๆไว้ บริเวณ

นั้นไม่มีรอยก่อไฟ แทบจะไม่ต้องมีคำอธิบายใดๆ ดารินก็สามารถเข้าใจได้ทันทีว่า สองคนหาเสบียงระหว่างทาง เอาเนื้อสดติดตัวไป เพื่อสำหรับอาหารมื้อข้างหน้าโดยยังไม่ได้กิน ในขณะนี้

"โล่งอกไปที!"

หล่อนถอนใจยาว ยิ้มออกมาได้

"วางใจได้ครับ ถ้าคุณไชยยันต์หลงมากับเมย์ เรื่องอาหารเป็นไม่อด"

"ความจริงเราน่าจะได้ยินเสียงปืนนะ ระยะมันก็ไม่ห่างกันออกไปเท่าไรนัก"

"จะอาศัยเสียงปืนไม่ได้เสมอไปหรอกครับ มันสุดแล้วแต่ทางลมและภูมิประเทศ ถ้ามันลั่นขึ้นใต้ลม ระยะสัก 2-3 กิโล เราก็ไม่ได้ยินแล้ว หรือมีเหลี่ยมเขาบังไว้ก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน"

"เราจะตามเขาทันก่อนมืดสนิทวันนี้ไหม?"

"ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าสองคนนั่นหยุด หรือเดินวนก็อาจทัน แต่ถ้าไม่ทันวันนี้ พรุ่งนี้ต้องพบแน่นอน"

"ระวังรอยจะหายเสียนะ"

"ถ้าไม่เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นกับสองคนนั่น รอยจะไม่หายไปเป็นอันขาด เขาไม่ได้เดินรุดหน้าไปเฉยๆ แต่เจตนาจะทิ้งรอยไว้ด้วย"

แสงที่สลัวอยู่แล้ว บัดนี้มัวมนลงไปอีก ทุกนาทีที่ล่วงผ่านไป ทั้งสามผ่านโคกตอนหนึ่ง ลงสู่ระดับพื้นราบอันกว้างใหญ่ อุดมไปด้วยต้นพริกขี้หนูยักษ์ ชนิดที่เคยพบกันมา

ก่อนแล้ว แต่คราวนี้ขึ้นเป็นดง ราวกับจะมีใครมาปลูกไว้ มีทาง
ด่านพาดสลับตัดกันอยู่ไปมาในระหว่างต้นพริกใหญ่เหล่านั้น
สภาพที่เห็นเป็นป่าทึบ ดูจะโปร่งขึ้นเล็กน้อย สามารถมองเห็น
อะไรได้ในระยะไกลขึ้น ห่างออกไปเบื้องหน้าเป็นป่าสักขึ้นเป็น
แนวชิดกับชายเขาเตี้ย ๆลูกหนึ่ง แดดผีตากผ้าอ้อมทอดลำจับ
อยู่บนยอดไม้ให้เห็นอีกครั้ง และนั่นจะเป็นลำแสงแห่งทิวากาล
สุดท้ายของวันนี้

ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงเหมือนพายุ ครางอู้ใกล้เข้ามา
ทั้ง ๆ ที่กิ่งไม้ใบหญ้ารอบตัวในขณะนี้ ไม่ได้กระดิกไหวเลย
บุญคำผู้นำหน้าเดินไปก้าวสองก้าวก็หยุด เสียงนั้นใกล้เข้ามา
อย่างรวดเร็ว ตาพรานเฒ่าทำหน้าเลิกลั่ก เอามือทั้งสองยกขึ้น
ป้องหู หันไปรอบ ๆ แล้วก็ถอยกรูดเข้ามารวมกลุ่มกับรพินทร์
และดาริน

"เอ ลมอะไร มันดังพิลึกอยู่นานาย"

จอมพรานเงี่ยหูก่อนแล้วเหมือนกัน หมุนไปรอบ ๆอย่าง
รวดเร็ว แล้วตบลูกเลื่อนขึ้นลำ .458 ในมือเสียงดังสนั่น หันไป
ทางดารินผู้ยืนหน้าตื่นอยู่ เอามือดันหลังโดยแรง

"วิ่ง! ไปให้เร็วที่สุด ตัดดงสักตรงไปที่ชายผานั้น เร็ว! ไป
กับบุญคำ ไม่ต้องเป็นห่วงผม!"

ขณะจิตหนึ่ง ดาริน วราฤทธิ์ ยืนตะลึง แต่แล้วก็
ถูกบุญคำจับข้อมือ ฉุดกระชากพาออกวิ่งแน่บสุดฝีเท้า
ตรงไปยังหน้าผาของเชิงเขาที่เห็นอยู่เบื้องหน้าไม่ห่าง
ออกไปนัก

91

รพินทร์ ไพรวัลย์ เสี่ยงเข้าหาต้นพริกยักษ์ที่มีลำต้นใหญ่แข็งแรงที่สุดเท่าที่จะหาได้ในละแวกใกล้เคียง ล้วงกระสุนอีกชุดหนึ่งขึ้นมาถือกำพร้อมไว้ในมือ ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม แต่ใจเย็นสงบและสตินิ่งคง มิได้หวั่นไหวสะทกสะเทือนแม้แต่น้อย

จากประสาทสัมผัส และเสียงครางอู้ที่ได้ยินราวกับพายุนั่น เขาเคยผ่านมันมาก่อนแล้ว และจำได้อย่างแม่นยำที่สุด

มันเป็นเสียงตีนนับร้อย ๆคู่ที่ตะกายมากับพื้นใบไม้แห้งและพุ่มพงของเจ้าสัตว์ตีนมากชนิดหนึ่ง ซึ่งถ้าตัวมันยาวเพียงแค่คืบแค่ศอก เขาเคยรู้จักมันในนามของ ‘ตะขาบ’ แต่เมื่อยาว

ตั้งร่วม 50 เมตร และมีลำตัวปานต้นรังอย่างเช่นที่เคยผจญกันมาแล้วแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

เขาก็ไม่รู้จะเรียกมันว่าอะไรเหมือนกัน

และบัดนี้ จะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจาก 'ไอ้โคตรตะขาบ' ชนิดนั้นแหละ **มันกำลังเลื้อยเป็นพายุบุแคมมาด้วยอัตราความเร็วสูงสุดของมัน บ่ายหน้าขึ้นเนินตรงเข้ามา ราวกับจะได้กลิ่นรู้ว่า ศัตรู หรือมิฉะนั้นก็เหยื่ออันโอชะของมันอยู่ที่นี่**

ลมพัดจากยอดเนิน ลงไปสู่ป่าเบื้องล่าง มนุษย์เป็นฝ่ายอยู่เหนือลม!

พรานใหญ่จ้องตาอันคมกริบ สำรวจทางหนีทีไล่ในรัศมีรอบตัวแล้วจับจ้องไปยังปลายเนิน อันเป็นตำแหน่งที่มาของเสียงอื้ออึงแผ่นดินสะเทือนนั้น ไรเฟิลในมือถือชูปากกระบอกขึ้นสี่สิบห้าองศา พร้อมที่จะกดลงหาเป้าหมายใดๆได้ภายในพริบตา เหลือบไปเบื้องหลังอีกครั้ง บัดนี้เขาเห็นบุญคำกับดารินขึ้นไปเงอะงะพะวักพะวนอยู่บนเนินตะพักตอนหนึ่งอันเป็นบริเวณดงสัก

บุญคำพยายามจะเอานายหญิงวิ่งรุดหน้าต่อไปให้ได้ แต่ดารินไม่ยอม...ยืนปักหลักคอยทีอยู่ตรงนั้น ไรเฟิลหนีบอยู่ในซอกแขน โบกมือเรียกเขาอย่างกระวนกระวายพร้อมทั้งตะโกนก้องลงมา

"รพินทร์ ถอยขึ้นมา เร็ว!!"

จอมพรานโบกมือไล่ ทำสัญญาณให้รุดหน้าต่อไปเร็วที่สุด แต่หล่อนคงไม่ยอมผละจากที่เดิมอยู่เช่นนั้น ระดับที่หญิง

สาวยืนอยู่ สูงกว่าเขาขึ้นไปประมาณ 30 เมตร และสามารถจะมองเห็นอะไรในวงที่กว้างไกลกว่า โดยเฉพาะในส่วนที่ลาดต่ำลงไป

บุญคำตรงเข้ามาเร่งเร้า ฉุดลากหล่อนอีกครั้ง เพราะเคยชินกันดีกับคำสั่งของเจ้านาย แต่แล้วก็หงายหลังล้มจ้ำเบ้าลงเพราะถูกดารินผลักอก

"ทิ้งเขาไม่ได้ เขาอยู่ที่นั่นเพียงคนเดียว!"

หล่อนตะโกนเสียงหลง

"โธ่! นายหญิง ไม่ต้องห่วงพรานใหญ่หรอก ประเดี๋ยวก็วิ่งตามเรามาทัน รีบไปตั้งหลักที่หน้าผานั่นเถอะ ตรงนี้อันตรายมาก"

"ปืนสามกระบอก ดีกว่ากระบอกเดียว!"

ดารินแผดเสียงอย่างดื้อดึง

ระหว่างทีทั้งสองกำลังยื้อยุดกันอยู่ ฝ่ายหนึ่งจะปักหลักอยู่กับที่กับอีกฝ่ายหนึ่งพยายามจะลากตัวเอาไปให้ได้ เบื้องล่าง...สิ่งที่รอคอยอยู่ด้วยหัวใจอันเต้นระทึก ก็ปรากฏกายของมันขึ้น

ส่วนศีรษะ อันประกอบไปด้วยเส้นหนวด และเขี้ยวโง้งใหญ่มหึมาโผล่ขึ้นมาก่อน ครั้นแล้วชั่วพริบตา พื้นของชายเนินที่แลดูแดงฉาน ราวกับถ่านไฟเคลื่อนที่ จากลำตัวที่เคลื่อนไต่เนินตรงขึ้นมา แลไม่ผิดอะไรกับกระแสธารของเถ้าลาวาที่ไหลมาบนขึ้นที่สูง

รพินทร์กดลำกล้องไรเฟิลของเขาลงในทันทีนั้น พร้อม
กับแตะไกแม็กนั่มแอฟริกันระเบิดผ่านลำกล้องออกไป กลบ
สรรพสำเนียงใดๆ ทั้งมวลลงหมดสิ้น ป่าทั้งป่าก็ดูเหมือนว่าจะ
ทลายลงมาด้วยอานุภาพของลูกปืน ผสมกับการดิ้นรนวัดวาด
ตัวอย่างเกรี้ยวกราดโกรธแค้นของเจ้าตะขาบโลกล้านปี จะเป็น
เพราะความรีบร้อนในการยิงหรืออัตราที่มันโผนทะยานมาด้วย
ความเร็วปานลมพัดก็ไม่ทราบได้ กระสุนนัดนั้น แทนที่จะพุ่ง
เข้าหาก้านคอ กลับพลาดไปถูกลำตัวเบี่ยงออกทางแถบซ้าย

ส่วนหัวของมัน ม้วนตลบบิดตะแคงทลายป่าแถบหนึ่งล
ราบไป ส่วนยาวของลำตัวที่เหลือ เถือกไถวาดวัดขึ้นมาราวกับ
ม้วนคลื่น แลเห็นตีนยุ่มย่ามที่ตะกายอยู่ในอากาศ และท้องขา
มันฟาดตูมสนั่นลงบนพื้นตรงหน้าต้นพริกที่พรานใหญ่ซุ่มกำบัง
ตัวอยู่

ความสะเทือนของแผ่นดิน ทำให้เขาผงะหลังจ้ำเบ้าลง
ทั้งยืน แล้วพริบตาต่อจากนั้นมา หัวที่เบนบิดไปก็แว้งกลับ ตวัด
พรวดเร็วเลยต้นพริกที่รพินทร์กำบังอยู่ขึ้นมา ดวงตาที่ฝังอยู่ใน
ศีรษะทั้งสอง ลุกแดงฉานราวกับมีดวงไฟเข้าไปจุดไว้ เขี้ยวสยาม
อ้ากว้าง กัดขย้ำพุ่มไม้เล็กๆ เบื้องหลังจอมพรานขาดกระจุย
ออกไปราวกับถูกดาบฉะ ด้วยความโกรธแค้นดุร้าย แล้วมันก็
พยายามตวัดส่วนหัวเข้าหาเหยื่อผู้ล้มลุกคลุกคลานอยู่ให้ได้
ติดขัดอยู่ที่องศาของการแว้งตัวไม่สามารถจะกระทำได้ถนัด

รพินทร์เผ่นขึ้น วิ่งกระโจนข้ามพงไม้ ตรงเข้าหากลุ่มโข
หินที่เห็นอยู่ใกล้ที่สุด ก่อนที่มันจะแว้งหัวอีกครั้ง

เมื่อนั้นเอง .300 เวเธอร์บี แม็กฯ จากดาริน วราฤทธิ์ ก็ระเบิดกึกก้องมา หล่อนใช้ความรวดเร็วและว่องไวสุดขีด แต่ที่สะกดไว้ไม่ได้ก็คือความตื่นเต้นงันงก

ในระยะติดพันจวนตัวที่รพินทร์กระเจิดกระเจิง หลบกลิ้งตัวเพื่อหลีกมฤตยูในขณะนี้ เขาสามารถได้ยินเสียงหัวกระสุน 220 เกรน ซึ่งพุ่งแหวกอากาศมาด้วยความเร็วสูงเจาะคว้านแหวกลำตัวอันใหญ่โตมโหฬารปานซุงนั้นอย่างถนัดถนี่ เศษเนื้อและของเหลวข้นในร่างกายของมันปลิวกระจายขึ้นไปบนอากาศ แต่มันหาประโยชน์อะไรมิได้เลย เพราะเป็นการยิงเจาะเข้ากลางลำตัวของไอ้สัตว์เซลล์ต่ำเลือดเย็น มีแต่ยุยั่วจะทวีความโกรธแค้นดุร้ายให้แก่มันเพิ่มขึ้น

เสียงมันขู่คำรามฟ่าสนั่นขึ้นราวกับเสียงไอพ่นออกมาจากหัวรถจักร แล้วลำตัวส่วนหนึ่งที่มีตีนตะกายพลิ้วอยู่ ก็ทับลงมาบนกลุ่มหินที่รพินทร์โดดเข้าไปบังอยู่ จอมพรานรีบก้มลำตัวต่ำอย่างรวดเร็วก่อนที่ลำตัวส่วนนั้นจะกระแทกทับลงมา มันติดค้างอยู่ในระหว่างยอดหินโดยมีเขามุดหลบอยู่ภายใต้ และหินสองสามก้อนที่ขึ้นเรียงรายเป็นหมู่อยู่นั่นเอง ที่ช่วยป้องกันเขาไว้ไม่ให้ถูกบดทับแหลกละเอียดไป

บัดนี้ มันพาดคร่อมอยู่เบื้องบนราวกับมีใครเอาหลังคามาปิดไว้ บังแสงสว่างให้มืดมิดไปหมด

ครั้นแล้ว ก่อนที่เขาจะเคลื่อนไหวต่อไปอย่างไรนั่นเอง
หูก็แว่วเสียงสะท้านของไรเฟิลอีกสองนัด กัมปนาทมาติดๆกัน

บุญคำกับดาริน คงปล่อยกระสุนซ้ำมาอีกในเวลาไล่เลี่ยและถูก
ส่วนหนึ่งส่วนใดของลำตัวมันอย่างถนัดถนี่ที่สุด

แผ่นท้องส่วนหนึ่งที่บังปิดอยู่เบื้องบน ก็กระชากวบพ้น
ไปจากยอดหินเหนือศีรษะ หูก็แว่วเสียงตะโกนเอ็ดอึงฟังไม่เป็น
ภาษาของตาพรานเฒ่ากับนายจ้างสาว แทรกขึ้นมาจากเสียงฟ่
คำรามและเลื้อยตัวเป็นพายุสลาตันที่แวดล้อมอยู่รอบกาย

ในขณะนี้ คนทั้งสองจะร้องบอกเช่นไร เขาก็ฟังไม่ได้
ถนัดในวินาทีวิกฤตที่กำลังแสวงหาทางต่อสู้และเอาตัวรอดอยู่
ในขณะนี้

รพินทร์คลานจะออกทางซอกหินอีกด้านหนึ่ง แล้วก็
ต้องถอยกลับ เพราะแลเห็นลำตัวของมันส่วนหนึ่ง แล่นเลื้อย
อ้อมดักเป็นกำแพงอยู่ทางด้านนั้น พอหันกลับจะวิ่งออกทาง
ด้านตรงข้าม ก็ต้องผงะหลังอีกครั้ง บัดนี้ ป่าทั้งป่า แลไม่เห็น
อะไรนอกจากลำตัวของไอ้ยักษ์มากตีน ที่กำลังพันรอบกลุ่มหิน
ที่เข้ามาหลบอยู่ ดูราวกับว่ามันจะตวัดเป็นวงกลมล้อมเขาไว้ตรง
กลาง ไม่สามารถจะคะเนได้ถูกว่าด้านไหนเป็นส่วนหัวหรือหาง
เพราะความใหญ่โตและระยะที่ใกล้ชิดเกินไป

จากเนินของดงสักเบื้องบน ก็ได้ยินเสียงปืนที่กระหน่ำ
ยิงลงมาสนั่นหวั่นไหวไม่ขาดระยะ ทั้งสองคงจะช่วยกันซัลโว
อย่างแข่งกับเวลาระคนไปกับเสียงร้องตะโกนฟังไม่ได้ศัพท์อยู่
เช่นนั้น

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น คุ่มตัวกระชับปืนมั่นอยู่ริมก้อน

หิน ตาเขม้นมองออกไปยังลำตัวสีแดงคล้ำ ประกอบไปด้วยตีนยุ่มย่ามนับไม่ถ้วนที่กำลังแล่นผ่านหน้าเขาเป็นวงกลม ห่างออกไปไม่เกิน 3-4 วาในขณะนี้ แล้วตัดสินใจเด็ดขาด แม้จะไม่สามารถสังเกตส่วนสำคัญได้ก็ตาม เขาอัดกระสุนเข้าใส่กลางลำตัวนั้นในระยะเผาขนนัดหนึ่งด้วยความรู้สึกที่บอกกับตนเองว่าเหมือนเอาก้อนอิฐเล็ก ปาเข้าใส่ซุงใหญ่ทั้งต้น

อย่างน้อยที่สุด นัดนั้นก็บันดาลผลให้เกิดขึ้นบ้าง ลำตัวที่เห็นเลื้อยล้อมเป็นวงกลมอยู่ กระชากวูบด้วยอาการกระตุกไปเบื้องหน้าโดยแรง ม้วนฝ่นตลบอบอวลไปหมด พริบตาต่อมามันก็เคลื่อนสวนทางถอยหลัง แล้วฟัดฟาดวูบวาบ คลายตัวห่างออกไปจากการล้อมวนอยู่รอบโขดหิน

ครั้นแล้ว หัวใจของเขาก็แทบจะหยุดเต้น เมื่อเงยวูบขึ้นไปเบื้องบน เห็นส่วนศีรษะของมันยกชูพ้นแนวก้อนหินที่กำบังขึ้นมาอย่างพรวดพราด จอมพรานตวัดลำกล้องไรเฟิลเข้าใส่แต่ก่อนที่เขาจะทันลั่นไกออกไปนั่นเอง อีกสองนัดจากไรเฟิลเบื้องบนก็ดังประสานกันขึ้นแทบจะเสียงเดียว แนวกระสุนพุ่งผ่านขอบยอดหินด้านตรงข้าม แล่นเข้ากระทบกลางท้องของมันขาสองสามอันที่กำลังตะกุยอากาศอยู่ ขาดกระเด็นปลิวไป

พร้อมกันลำตัวท่อนบนที่ยกชูขึ้นก็ทิ้งโครม แผ่นดินสะเทือนลงไปกับพื้นอีกครั้ง มีเสียงบิดตัวดิ้นรนเหมือนโลกซีกนั้นจะถล่มลงทั้งแถบ ป่าหักครืนโครมสนั่นหวั่นไหว แหลกยับเป็นแปลง จอมพรานกระโจนออกมาจากที่อับจน วิ่งหลีกลำตัวที่กำลังม้วนขด กวัดแกว่งอยู่ไปมานั้นอย่างหวุดหวิดจะถูกบดทับแหลกเหลวไป ห้อแน่บอย่างไม่คิดชีวิต ไต่เนินตรงขึ้นไปยัง

โคกด้านบน ซึ่งบัดนี้แลเห็นดารินกับบุญคำกำลังจ้าละหวั่นกันอยู่ บุญคำประทับปืนอยู่กับไหล่ ลั่นตูมๆลงมาอย่างไม่ยั้ง ในขณะที่ดารินกำลังสาละวนบรรจกระสนชดใหม่อย่อยย่างลนลาน

เสียงคนทั้งสองร้องเร่งให้เขาวิ่งขึ้นเนินมาให้เร็วที่สุด รพินทร์กัดฟัน รวบรวมกำลังเท่าที่มีอยู่ทั้งหมด วิ่งตะกายขึ้นมาถึงโคนไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง บัดนั้นเอง หูเขาก็แว่วเสียงป่าหักซู่เป็นพายุพระกาฬดังไล่หลังมาจากปลายเนินอีกด้านหนึ่ง มันเป็นคนละด้านกับที่ไอ้ตัวแรกกำลังดิ้นพราดอยู่ในขณะนี้ ยังไม่ทันจะหันไปด เสียงแหลมของดารินก็ดังมาอย่างตระหนกตกใจขีดสุด

"ระวัง ! มันโผล่ตามกันขึ้นมาอีกตัวหนึ่งแล้ว!!"

รพินทร์หันขวับลงไป เป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำกระโจนลงมาถึงดึงตัวให้ไต่รุดหน้าขึ้นไป เขาจึงเห็นเพียงชั่วแวบเหมือนภาพอุปาทานว่า เจ้าสัตว์ร้ายใหญ่ยักษ์พันธุ์เดียวกันกับตัวแรกอีกตัวหนึ่ง พุ่งปราดๆ พ้นเนินของดงพริกป่าขึ้นมาอย่างดุร้ายเกรี้ยวกราด ขนาดของมันย่อมกว่าตัวแรกเพียงเล็กน้อย แต่ดูเหมือนจะมีความว่องไวปราดเปรียวที่เหนือกว่ามาก เพราะพอขึ้นพ้นเนินขึ้นมาก็ไม่มีการหยุดรอรั้ง หรือชะงักใดๆทั้งสิ้น เลื้อยพุ่งไล่ตามขึ้นมาด้วยความเร็วสูงสุด ราวกับจะรู้ถึงสถานการณ์โรมรันระหว่างมนุษย์กับคู่ของมันตัวแรกอยู่ก่อนแล้ว

"ไม่ต้องเป็นห่วงฉัน เอานายหญิงหนีไปก่อน!"

จอมพรานตะโกนสุดเสียง ตบกลางหลังบุญคำเต็มแรงเร่งให้ล่วงหน้าขึ้นไปก่อน แล้วเหวี่ยงไรเฟิลขึ้นไหล่ ระยะนี้โปร่งโล่งไม่มีอะไรบังทั้งสิ้น แลเห็นส่วนศีรษะของมันที่พุ่งไล่เข้า

มาอย่างถนัดถนี่ และบัดนี้ ถึงตีนเนินเบื้องล่างห่างลงไปไม่เกิน 40 เมตร กำลังจะเงยหน้าขึ้นมาตามแนวอันลาดชันของพื้นที่เขาเล็งดักหน้า แล้วกระดิกไก

แชะ!

.458 นัดที่สาม ซึ่งประจำอยู่ในรังเพลิงในขณะนี้ทรยศเสียแล้ว ผลสืบเนื่องมาจากการที่แช่น้ำโชกมาเป็นเวลานานของเหตุการณ์เมื่อวันก่อน และมันก็ดันมาด้านเอาในวินาทีคับขันขีดสุด รพินทร์ ไพรวัลย์เย็นวาบตั้งแต่เส้นผมลงไปถึงปลายเท้า ตะโกนร้องบอกบุญคำ ในขณะที่ตนเองกระชากลูกที่ด้านออก

“ยิงเร็ว!”

ตาพรานเฒ่า ซึ่งกำลังจะผละออกแล่น หันหลังมา ยกปืนขึ้นอย่างตาลีตาเหลือก แล้วลั่นไก พรานใหญ่รู้สึกเหมือนตายไปแล้วค่อนตัวเมื่อไรเฟิล .375 ของบุญคำมีเสียงเข็มแทงชนวน กระแทกลงไปให้รังเพลิงที่ว่างเปล่า และความรีบร้อนของแกที่มุ่งจะแล่นลงมาฉุดตัวเขาทำให้ลืมบรรจุชุดใหม่

แต่แล้วก็เหมือนสวรรค์ยังไม่ทอดทิ้ง เสียงตูมดังแทบจะฉีกแก้วหูมาจาก .300 เวเธอร์บี จากมือของดาริน วราฤทธิ์ หล่อนยิงผ่านศีรษะของรพินทร์และบุญคำ ซึ่งกำลังลุกลนอยู่ในขณะนี้ลงไป วิถีกระสุนสูงกว่าระดับศีรษะของบุคคลทั้งสองเพียงศอกเดียว จนสัมผัสถึงไอร้อนวูบจากกลุ่มแก๊ส ที่พุ่งดันตามหลังกระสุนนัดนั้นมา เพราะปากกระบอกห่างเพียง 4-5 วาในแนวตรง

ภาพที่เห็น ส่วนศีรษะที่กำลังแตะเนินกำลังจะไหลทวนความชันของพื้นที่ขึ้นมา หยุดชะงักกึก ความยาวของลำตัวที่

ตามกันมาด้วยแรงส่ง เสียหลักจากทิศทางแนวตรง ขมวดม้วนงอเป๋ไป

ครั้นแล้ว มันก็ยกหัวชขึ้น!

จังหวะนี้เอง นัดสุดท้ายในวินเชสเตอร์ของรพินทร์ก็สัมผัสกับเข็มแทงชนวนอย่างชนิดเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมของคนยิงมันจะด้านอีกหรือไม่ เขาก็ไม่อาจทราบได้ก่อนที่จะลั่นไกออกไป

ตูม!!

พริบตาที่กระสุนนัดนั้น ทำหน้าที่ของมันอย่างถูกต้องและตัวคนยิงซึ่งยืนอย่อย่างหลักไม่ดี ก้นกระแทกลงกับพื้นดินลาดชันเบื้องหลัง ไอ้ยักษ์ตีนมากซึ่งกำลังชูหัวร่อนร่าอยู่ห่างลงไปเพียงไม่เท่าใด เอนผงะไปเบื้องหลังราวกับถูกหัตถ์อันทรงพลังของเทพเจ้ากระทุ้ง แล้วมันก็ตะแคงฟาดลงไปกับพื้นตีนเนินพลิกสะบัดสามสี่ทอด เห็นท้องขาวกับหลังอันเป็นสีแดงคล้ำสลับกัน

รพินทร์ไม่มีโอกาสที่จะพิจารณาอาการของมันอยู่เพราะไม่สามารถจะไว้วางใจอะไรได้ทั้งสิ้น สำหรับไอ้สัตว์เลือดเย็นประเภทนี้ รู้สึกแต่เพียงกระสุนพุ่งเข้าเจาะใต้ลำคอในระดับกลางพอดี แต่จะกินสูงระเบิดออกกลางศีรษะอันเป็นเป้าหมายเฉียบขาดหรือไม่ ก็ไม่อาจบอกได้ในขณะนี้

พรานใหญ่ตะกายลุกขึ้นวิ่งตามหลังบุญคำ ซึ่งแจ้นขึ้นไปก่อนแล้ว จังหวะที่เขาไต่เนินพาตัวหนีขึ้นไปอย่างรีบร้อนนี้ ก็มองเห็นดารินประทับไรเฟิลของหล่อนเล็งอย่างหมายมั่น แล้ว

กดซ้ำลงไปอีก ผลการยิงจะเป็นอย่างไร ไม่อาจเหลียวกลับไปดูได้

แล้วทั้งเขาและบุญคำก็ห้อมาถึงตะพักตรงที่หญิงสาวยืนรอคอยอยู่ก่อน ทั้งสองคนรีบบรรจุกระสุนอย่างรีบร้อนแข่งกับความเป็นความตาย หันกลับลงไปมองเบื้องล่าง เจ้าตัวที่ถูกกระสุนของดารินยับยั้งอยู่ตีนเนิน ยังคงดิ้นม้วนตัวทุรนทุรายอยู่เช่นนั้น ผงคลีและเศษใบไม้แห้งตลบฟุ้งไปหมดระคนไปกับเสียงป่าถล่มตูมตาม

ส่วนห่างออกไป...บนพื้นราบอันเป็นดงพริกป่า เจ้าตัวแรกที่แถกไถไปก่อนและคาดว่าน่าจะหมดฤทธิ์ไปแล้ว บัดนี้ตั้งตัวได้อีกครั้งส่งเสียงขู่คำรามฟู่ฟ่าสนั่นหวั่นไหว ตีนยุ่มย่ามราวกับใบพายของพวกฝีพาย เริ่มพุ้ยตะกายดินอีกครั้ง นำลำ-ตัวอันใหญ่โต ตรงดิ่งรุกไล่เข้ามาอย่างไม่ลดละ ท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริด ตกใจแทบหมดสติของทั้งสาม

“มันยังไม่ตาย! มันไล่ขึ้นมาอีกแล้ว!”

ดารินร้องแหลมอย่างลืมตัว กายสั่นเร่าไปหมด รพินทร์กุดแขนออกนำวิ่งไต่เนินป่าสักต่อไป ด้วยเรี่ยวแรงของคนที่หนีเพื่อเอาชีวิตรอด

บุญคำหันไปยิงอีกนัดหนึ่งซึ่งแทบจะไม่มีผลอะไรเลย แล้วก็วิ่งหัวซุกหัวซุนตามหลังขึ้นมา เสียงขาหรือตีนนับร้อย ๆคู่ที่ตะกายพุ้ยดินซู่ซ่ากวดไล่หลังมา ในหูของทั้งสามคนขณะนี้ฟังไม่ผิดอะไรกันกับมัจจุราชคำรามหาชีวิต ต่างเหน็ดเหนื่อยกันแทบจะขาดใจ แต่ก็ไม่อาจหยุดรอนิ่งช้าได้ นอกจากวิ่ง และ วิ่งไปให้เร็วที่สุดเท่าที่กำลังจะมีอยู่ ดารินล้มลุกคลุกคลานอยู่

สองสามครั้ง แต่รพินทร์กับบุญคำช่วยกันหิ้วปีก ฉุดกระชากนำ
วิ่งต่อไปอย่างทุลักทุเลขีดสุด

ครั้นแล้ว บนทางชัน 60 องศา ก่อนที่จะขึ้นมาถึงระดับ
พื้นราบชิดกับบริเวณหน้าผานั่นเอง ดารินก็ล้มไถลลื่นลงอีกครั้ง
แล้วเสียหลักกลิ้งหลุนๆสวนทางลงไปเบื้องต่ำ รพินทร์ผู้ไต่ตามม
ขึ้นมาติดๆ ตะครุบตัวไว้ได้อย่างหวุดหวิด ไรเฟิล .300 ของ
หล่อน กระเด็นพลัดหลุดจากมือหล่อนลงไปเบื้องล่าง หญิง
สาวร้องเสียงหลงอย่างตกใจ หยุดชะงักอยู่กับที่ ลืมตาโพลง
จ้องตะลึงตามปืนที่กลิ้งหล่นลงไปพร้อมกับเศษดิน รพินทร์กับ
บุญคำก็พลอยชะงักลงชั่วอึดใจหนึ่ง เหลียวไปมอง

อะโห! เบื้องล่าง ห่างลงไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร เจ้า
สัตว์เลื้อยคลานยุคโลกล้านปี กำลังเลื้อยส่ายหัวไล่ติดเข้ามา
พร้อมกับกรงเขี้ยวที่ขยับอยู่ไปมาอย่างหมายมั่น การเคลื่อนไ
ของมัน บัดนี้แม้จะดูแช่มช้าลงกว่าเก่าก็ตาม แต่เมื่อเทียบกับ
มนุษย์ตัวเล็กๆมันก็เร็วกว่าหลายเท่านัก

“ไม่ต้องเป็นห่วงปืน หนีต่อไป!”

เขากระชากแขนหล่อนสุดแรงเกิด ตะโกนกรอกชองหู

หญิงสาวสติกลับคืนมาสู่ตัว กัดฟันรุดหน้าขึ้นไปด้
กำลังช่วงสุดท้ายของชีวิต จอมพรานร้องสั่งให้บุญคำเป็นพี่เลี้ย
ประคองฉุดหญิงสาวล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ตนเองหันกลับลงไ
รับหน้าอีกครั้ง กัดกรามแน่น มือที่ถือปืนสั่นดิกเพราะคว
เหนื่อยจนแทบหายใจไม่ทัน **ไม่ใช่แต่ตัวแรก ที่เลื้อยรุกไ
ติดตามขึ้นอย่างกระชั้นชิดเท่านั้น เจ้าตัวที่สอง ซึ่งพลิ
ว่าพลิกหงายอยู่ซายเนิน บัดนี้ก็กำลังลากตัวอันยาวเฟื้อย**

กระดีบตามขึ้นมาด้วยความอาฆาตพยาบาท และทรหดขีดสุด

ลกปืนของบคคลทั้งสามที่ระดมยิงอย่างหนักหน่วงดูจะไม่มีอานุภาพพอที่จะหยุดยั้งมันได้เลย

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนปักหลักประจันหน้าในทีคับขันขีดสุด ปลงใจเด็ดขาด ถ้ากระสุนนัดนี้ของเขาพลาด ไม่ว่ามันจะเกิดทรยศด้านขึ้นหรืออันเนื่องมาจากยิงผิดจากจดหมายสำคัญ เรื่องที่จะอยู่เป็นคนต่อไปไม่ต้องหวัง และเขาก็ยอมเสี่ยงแล้ว

สูดลมหายใจเข้าปอด แล้วสะกดกลั้นไว้ ประทับปืนเล็งระยะมันส่ายหัวเข้ามา บัดนี้ห่างเพียงไม่เกิน 15 เมตร มองไม่ผิดอะไรกับภาพของปิศาจในฝันร้าย แต่ก็เห็นเป้าส่วนหัว ชนิดสวนหน้าอย่างถนัดถนี่ที่สุด

แล้วหัวกระสุน น้ำหนัก 500 เกรน แรงปะทะ 5 พันกว่าฟุตปอนด์ก็ระเบิดบึมขึ้น พุ่งเข้าไปในระหว่างดวงตาทั้งสองข้างด้วยพลังที่ไม่ได้สูญเปล่าไปเลย เพราะเป้าหมายอยู่ห่างปากกระบอกเพียงไม่กี่วาเท่านั้น และในแนวตรงเช่นนี้ มันคงจะแล่นทะลวงตลอดผ่านจากศีรษะเข้าไปในลำตัว สุดแต่ว่าแรงส่งจะผลักดันเข้าไปได้แค่ไหน

ไอ้โคตรตะขาบซึ่งเต็มไปด้วยความดุร้าย กระหายชีวิตตัวนั้นหยุดผางลงอย่างกะทันหัน ราวกับมีอะไรมายันไว้ ศีรษะราบนิ่งลงกับพื้น คงมีแต่ส่วนปลายของลำตัวเท่านั้น ที่วัดวาด

นมเทียน
WBSWS:OM
จอมพิทยันตริย

เปะปะอย่างแช่มช้า ครึ่งอึดใจต่อมามันก็พลิกไถลเลื่อนลงไป
คาติดอยู่กับซอกหินใหญ่ประมาณหนึ่งในสามของความยาวทั้ง
หมด ทางด้านหัวพลิกหงายท้อง คงมีแต่ตอนปลายเท่านั้นที่
วางนิ่งอาการปกติ

สงครามไม่ได้ยุติลงเพียงแค่นี้ ยังไม่ทันจะได้หายใจ ผู้
ของมันตัวที่สองก็เลื้อยผ่านลำตัวของเจ้าตัวแรกกวดไล่ขึ้นม
อย่างไม่ยอมลดละล่าถอย แต่คราวนี้นรกโลกันตร์หรือวิญญาณ
อันชั่วร้ายใดก็ไม่ทราบได้ สอนให้มันมีวิธีการที่ฉลาดยิ่งขึ้น เพราะ
ไม่ได้เลื้อยไล่ขึ้นมาในแนวตรง เพื่อเปิดโอกาสให้เห็นส่วนหัวได้
อย่างถนัด หากแต่เลื้อยเลาะลัดบังมาทางหมู่โขดหิน มีอาการ
เหมือนจะอ้อมสกัดหน้า เห็นเฉพาะลำตัวเท่านั้น รพินทร์ขยับ
ปืน แต่แล้วก็ไม่อาจปล่อยกระสุนออกไปได้เพราะตระหนักดี
ถ้าไม่ใช่ส่วนสมองอันเป็นเป้าหมายเฉียบขาดแล้ว การยิงมีแต่
จะเปลืองกระสุนเปล่า

เขาตะกายขึ้นมาจนถึงพื้นราบตอนบน ซึ่งบัดนี้ ดาบ
กับบุญคำจูงมือวิ่งหันหลังล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ระดมแรงถีบ
แล่นกวดตามไล่หลังไป ปากก็ตะโกนบอกให้ทั้งสองตรงไปที่
หน้าผาอันไม่ห่างออกไปนัก แล้วก็ได้ยินทั้งสองร้องบอกโวยวาย
เตือนให้ทราบซึ่งมหันตภัยที่รุกไล่กระชั้นชิดมาเบื้องหลัง

รพินทร์ไม่ยอมหันกลับไปดู เพราะไม่มีประโยชน์อะไร
เสียแล้ว กัดฟันวิ่งไปเบื้องหน้าอย่างเดียว สัญชาตญาณเตือน
ให้ทราบว่า ในระดับพื้นราบเช่นนี้ ถ้ามันเลื้อยตามขึ้นมา

เมื่อไหร่ มันย่อมไล่ทันเมื่อนั้น บางทีอาจทันก่อนทั้งสามชีวิตจะทันปีนขึ้นเขา ซึ่งหวังยึดเป็นที่พึ่งแหล่งสุดท้ายเบื้องหน้า

บุญคำเฮงก็พะว้าพะวังเหลือที่จะกล่าว ไหนจะห่วงพานายหญิงหนี ไหนจะห่วงพรานใหญ่ผู้รั้งท้าย และมองเห็นอยู่ชัดว่า ไอ้มัจจุราชมากตีน กำลังเลื้อยกวดตามมาอย่างหวุดหวิดกระชั้นชิด แกหันมายิงสกัดอีกสองนัด เป้าหมายไม่ได้ตำแหน่งที่ดีอะไรมากไปกว่าส่วนลำตัว ซึ่งก็กำหนดไม่ได้เสียอีกด้วยว่าเป็นลำตัวส่วนไหน เพราะมันเลื้อยเลาะบังอยู่ในระหว่างหมู่ก้อนหิน

และในที่สุด ตาพรานเฒ่าก็ยิงจนหมดแม็กกาซีนไปอีกครั้ง โดยไม่ทำให้มันสะดุ้งสะเทือนแม้แต่น้อย

ระหว่างที่วิ่งอกตั้งอยู่ รพินทร์ก็ใจหายวาบ เมื่อมองเห็นลำตัวอันแดงฉานกำลังเลื้อยคู่ขนานอยู่กับเขา ทางกลุ่มโขดหินด้านขวามือ ห่างออกไปเพียง 20 เมตร มันตามทันเขาแล้ว เพียงแต่ยังไม่ได้แว้งหัวออกมาให้เห็นเท่านั้น

“วิ่งไปทางซ้าย!”

เขาตะโกนบอกสองคนที่ล่วงหน้าไปก่อนจนหมดเสียง พร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณให้ทราบทิศทาง ตนเองก็เปลี่ยนเข็มผสะเบนออกทางด้านซ้ายมือ พยายามนำตัวไปให้ห่างมันที่สุด ดารินและบุญคำหันมาเห็นภาพนั้นอยู่แล้ว และเข้าใจดีที่สุดว่าหนทางรอด หรือการที่จะยืดชีวิตออกไปนั้น ควรจะมุ่งไปในด้านใด พากันเลี้ยวจากเส้นทางตรง แยกไปด้านซ้ายมือในทันที ต่างซมซานกระเสือกกระสนปี่มว่าจะขาดใจ

ในที่สุด นายจ้างสาวกับตาพรานเฒ่าก็มาถึงชายผา ซึ่ง
อุดมไปด้วยพุ่มไม้ และก้อนหินใหญ่น้อยภายใต้เงาปกคลุมของ
ต้นสักใหญ่ ทางนั้นลาดชันขึ้นไปเกือบเก้าสิบองศา แต่ต้นไม้
เล็กที่ขึ้นอยู่เป็นระยะประกอบกับแง่ของก้อนหินที่โผล่ยื่นออกม
เปรียบเสมือนขั้นบันไดให้พอจะตะเกียกตะกายปีนไต่กันขึ้นไ
ได้แต่ก็ไม่เร็วนัก เสียงแทบจะฟังไม่เป็นภาษาคนของรพินทร์ร้อ
บอกมาให้ปีนหนีขึ้นไปเบื้องบน

บุญคำซึ่งบัดนี้ตัวแกเองก็เหน็ดเหนื่อยเสียแทบหมดกำลัง
กระดิกกระเดี้ย ผลักไสส่งนายหญิงให้ปีนล่วงหน้าขึ้นไปก่อน
ดาริน บัดนี้มีแต่ตัวเปล่าเพราะไรเฟิลพลัดหลุดมือไปแล้ว ช่วย
ให้ปีนป่ายแคล่วคล่องขึ้น ตรงข้ามกับตาพรานเฒ่า ผู้เกะกะ
ถ่วงหนักปืน แกปีนพลาดไถลลื่นทุลักทุเลอยู่เช่นนั้น แล้วก็ใช้
พานท้ายไรเฟิลทิ่มยันลงกับพื้น แทนไม้ถ่อค้ำตัวขึ้นไปอย่างไม่
ยอมทิ้งปืน

ทันทีนั้นเอง รพินทร์ก็โกยมาถึงก้อนหินที่บุญคำกำลัง
ยักแย่ยักยันอยู่พร้อมกับมฤตยูมากตีน ที่เลี้ยวไล่เข้ามาติด ๆ

"ทิ้งปืนไว้ ตามนายหญิงขึ้นไป เร็วที่สุด!"

พรานใหญ่ร้องกระหีดกระหอบแทบไม่มีเสียง

บุญคำดีอยู่อย่างหนึ่ง ที่ถือหลักปฏิบัติตามคำสั่งเขาอย่า
เคร่งครัดที่สุด โดยไม่คำนึงเหตุผลส่วนตัวใด ๆทั้งสิ้น โดยเฉพ
ในนาทีคับขันแกสละไรเฟิล .375 ที่เป็นภาระเกะกะถ่วงหนั
อยู่ในมือทันที โดยโยนลงมาตกลงกับพื้นตรงหน้าเขา แล้วก็
ปีนตามนายหญิงขึ้นไปโดยเร็ว รพินทร์ยืนเอาหลังพิงก้อนหิน
อ้าปากหอบ คุมเชิงเป็นกองระวังหลังด้วยความหวังครั้งสุดท้า

บัดนี้เขาหมดเรี่ยวแรงแม้แต่จะพูด ได้แต่แหงนมองขึ้นไปเบื้องบน ซึ่งคนทั้งสองกำลังไต่นำตัวสูงขึ้นไปเป็นลำดับ พลางเหลียวลงมามองอย่างเป็นห่วง ได้แต่โบกมือ เร่งเร้าให้หนีสงขึ้นไปอีกโดยไม่ต้องรั้งรอ

ดารินไปหยุดชะงักอยู่ที่ชะง่อนหินโหญ่ก้อนหนึ่ง ที่โผล่ยื่นออกมาเป็นเสมือนชายคา หล่อนหันตัวกลับมา มือหนึ่งยึดลำต้นของต้นไม้เล็กๆไว้ อีกมือหนึ่งกระชากปืนสั้น .357 ที่ติดเอวอยู่ออกมาด้วยสัญชาตญาณของนักสู้แบบสุดใจขาดดิ้น เสียงหล่อนร้องบอกอะไรกับเขาลงมา พรานใหญ่ฟังไม่ได้ยินเสียแล้วสำหรับหูที่ลั่นอื้ออยู่ในขณะนี้

เขาเคลื่อนขยับถอยไปยึดอยู่ในตำแหน่งที่ถนัดที่สุด ลากปืนของบุญคำที่ทิ้งไว้มาด้วยอีกกระบอกหนึ่ง ท่ามกลางแสงขมุกขมัวโพล้เพล้ของตะวันชิงพลบ เห็นสว่างไสวราวกับไฟนรก ก็แต่เฉพาะลำตัวของเจ้าสัตว์โลกันตร์ที่กำลังเลื้อยเลาะเลียบกำบังกอไม้และก้อนหินตีโอบล้อมเข้ามาเท่านั้น

และมันก็ดูเหมือนจะรู้ว่า ฝ่ายมนุษย์กำลังมาจนมุมอยู่ยังบริเวณตีนผานั่น อาการเคลื่อนตัวของมันในครั้งนี้ไม่ได้รีบเร่งใดๆทั้งสิ้น หากแต่เป็นไปอย่างแช่มช้า บางขณะก็หยุดเหมือนจะดูเชิงฉะนั้น

รพินทร์จ้องตาไม่กะพริบ พยายามสำรวจไปตามแนวความยาวของลำตัว ที่เห็นลับๆล่อๆโผล่ๆหายๆอยู่ในระหว่างพงไม้รอบด้าน แล้วก็รู้สึกว่าตนเองถูกลำตัวของมันโอบล้อมไว้แล้ว ในลักษณะครึ่งวงกลม บีบไว้ติดกับหน้าผาชันโดยไม่มีทางจะเล็ดลอดออกไปได้

สิ่งที่สร้างความขนพองสยองเกล้าที่สุด นอกจากลักษณะของลำตัวที่เห็นเป็นปล้อง และขายุ่มย่ามน่าสยดแสยงเหล่านั้นแล้ว ก็คืออาการขยับเขยื้อนกายอย่างมีเลศนัยของมัน บางขณะก็เคลื่อนหน้า บางขณะก็ถอยหลังเหมือนขบวนรถไฟที่ร การสับหลีกเปลี่ยนราง ทุกครั้งที่มันขยับเขยื้อนตัว เสียงแผ่ ดินลั่นกราว

ที่ร้ายที่สุด เขาไม่สามารถจะคะเนได้เลยว่าด้านไหนเป็ ส่วนหัวหรือหาง

ดารินผ้อย่เบื้องบนในขณะนี้ ก็คงจะตกอย่ในฐานะเดีย กันกับเขานั่นเอง หล่อนกุมปืนสั้นอันเป็นอาวุธชิ้นสุดท้าย ติดตัวอยู่แน่นกระชับ พยายามกวาดตาค้นหาลงมาเบื้องล่า แต่ก็ไม่สามารถจะลั่นกระสุนได้ เพราะมองไม่เห็นส่วนหัว

หลายอึดใจเต็มๆ เป็นการพักเหนื่อย และควบคุม ตั้งสติของเขา รพินทร์ย่องย้ายที่อีกครั้ง อ้อมไปทางด้านหลั ของหินก้อนใหญ่ที่กำบังตัวอยู่

แล้วหัวใจก็เต้นแรง เมื่อสังเกตเห็นปลายหนวดของมัน โผล่แพลมออกมาจากรอยโหว่ของพุ่มไม้ทึบตอนหนึ่ง ห่างออก ไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร

จอมพรานยันปลายท้ายแม็กนั่นแอฟริกันเข้ากับไหล่ นิ้ แตะไกรอคอยโอกาสสำคัญที่สุด ขณะใดขณะหนึ่งในอนาคต อันใกล้นี้ มันอาจโผล่ส่วนศีรษะออกมาให้เห็น แม้จะเป็นด้า ข้างก็ตาม และนั่นคือโอกาสอันหายากของเขา

แล้วก็แทบจะต้องสบถออกมาอย่างผิดหวัง เมื่อปลายหนวดที่เห็นแกว่งไกวอยู่ทั้งคู่ ค่อยๆ กระถดถอย หายลับเข้าไปในเงาบังของหมู่ไม้ มันคงเคลื่อนตัวถอยหลัง

เขากวาดมองไล่แน่วไปตามเส้นทางที่คะเนว่าลำตัวของมันทอดโอบอยู่ แล้วก็เห็นรอยโหว่ในระหว่างกลุ่มหินอีกตอนหนึ่งห่างออกไปอีกซึ่งลำตัวยาวเท่าท่อนซุงขนาดใหญ่ทอดผ่านให้เห็น สายตาจ้องไปที่นั่นไม่กะพริบ ถ้ามันยังเคลื่อนถอยอยู่เช่นนั้น ส่วนศีรษะของมันก็จะต้องโผล่ให้เห็นทางรอยช่องนั่น ศูนย์ไรเฟิลจึงเปลี่ยนไปจับรอคอยจังหวะอยู่ที่นั่น

แต่แล้วบัดนั้นเอง **ทุกสิ่งทุกอย่างก็เสียจังหวะไปหมด เมื่อเสียงปืนสั้น.357 จากดาริน แผดกึกก้องขึ้นก่อน**

และบัดใจเดียวกัน แผ่นดินแถบนั้นทั้งหมดก็แทบจะพลิกคว่ำถล่มทลายลงอีกครั้ง!

เสียงพลิกตวัดตัวอย่างรุนแรง สนั่นอึงขึ้นพร้อมกับเสียงขู่คำรามฟ่า แล้วก็อีกสองเปรี้ยงที่ลั่นมาติดๆกัน หินก้อนขนาดเท่าครก และกิ่งไม้ใบไม้กระเด็นว่อนขึ้นไปบนอากาศด้วยอิทธิฤทธิ์การดิ้นรนสะบัดตัว แวบหนึ่งที่รพินทร์ผู้ตะลึงงันแลเห็นส่วนปลายของท่อนหางเหวี่ยงขึ้นไปบนอากาศสูงเหนือกว่ายอดหินที่เขาหลบกำบังอยู่ แล้วฟาดลงไปกับพื้น จากนั้นส่วนอื่นๆของลำตัว ก็โก่งสูงขึ้นมาให้เห็นเป็นระลอกราวกับคลื่น

หมดโอกาสที่เขาจะรอคอยอีกต่อไปแล้ว จอมพรานกระดิกไกทันที กระหน่ำกระสุนเข้าใส่ส่วนที่เห็นนั้น โดยกะให้กระสุนตัดผ่านเข้าระดับกึ่งกลางลำตัว เขายิงอย่างรวดเร็วที่สุด และดูเหมือนนัดหนึ่งจะได้เป้าหมายส่วนที่ใกล้เคียงกับศีรษะอีก

ครั้ง เพราะการผงกหัวร่อนร่าขึ้นมาของมัน พอหมดกระสุนใน
แม็กกาซีนก็ฉวย .375 ของบุญคำขึ้นมาแทน แล้วคราวนี้ก็มอง
เห็นหัวอันประกอบไปด้วยเขี้ยวน่าสะพรึงกลัวของมันอย่างถนัด
ชัดเจนที่สุด กำลังเสือกปราดมาบนยอดก้อนหินพุ่งตรงเข้าใกล้
เขาผู้เป็นเหยื่อใกล้ชิด และมันจ้องคอยมากที่สุดอยู่ก่อนแล้วใน
ลักษณะจู่โจมพันตู

นรกจกเปรตอะไรเช่นนั้นก็ไม่ทราบ!

ไรเฟิลของบุญคำไม่ได้มีกระสุนบรรจุอยู่เลยแม้แต่นัด
เดียว อารามที่มัวแต่วิ่งหนีเอาตัวรอด คงทำให้ตาพรานเฒ่าไม่
มีโอกาส หรือมิฉะนั้นก็ลืมนึกที่จะบรรจุกระสุนชุดใหม่เข้าไป
เพราะเหตุการณ์ฉุกละหุกจนตั้งตัวไม่ติด

จอมพรานโยนปืนทิ้ง กระโจนขึ้นเหนี่ยวกิ่งไม้เหนือศีรษะ
ไกวตัวขึ้นไปบนยอดหินที่งอกอยู่ริมผา อย่างชนิดที่แม้ลิงในขณะ
นั้นก็คงไม่ไต่ได้เร็วเท่าเขา

เบื้องหลัง ไอ้มหากาฬจะเข่นเขี้ยว ไล่งับเขามาเช่นไร
มองไม่เห็น รู้แต่เพียงว่าดารินผู้ยืนเห็นเหตุการณ์ทุกระยะเบื้อง
บน พ่นกระสุนปืนสั้นในมือสวนลงมาสนั่นหวั่นไหวโดยไม่ทัน
พร้อมกับส่งเสียงโวยวายเอ็ดอึงไม่เป็นภาษาของบุญคำ

บางทีอาจเป็นเพราะกระสุนปืนสั้นสามนัดหลังของดาริน
ที่ช่วยชีวิตของเขาไว้ พอให้ตะเกียกตะกายโหนตัวขึ้นมาจนแม้
ระดับที่หญิงสาวกับตาพรานเฒ่ารอคอยอยู่ ก่อนที่จะถูกคมเขี้ยว
บั่นร่างกายให้ย่อยยับไป อำนาจของกระสุน .357 ถึงแม้แรง
จะไม่มีความหมายอะไรเลย สำหรับสัตว์เลือดเย็นที่มีร่างกาย

ใหญ่ยักษ์ถึงปานนั้น แต่อย่างน้อยที่สุด ก็รบกวนสกัดกั้นให้การรุกไล่ของมันเชื่องช้าลงกว่าที่ควร

บุญคำเป็นคนเอื้อมมือลงมารับ และฉุดกระชากเขาให้เซหัวปักหัวปำ ขึ้นมาบนชานหินเรียบบริเวณแคบ ๆนั้น ดารินก็คว้าคอเสื้อด้านหลังไว้ ครึ่งหิ้วครึ่งดึงให้เข้าไปนั่งพิงอ้าปากหายใจอยู่กับผนังหิน แล้วตัวหล่อนเองก็ลนลาน เปิดลูกโม่ออก คัดปลอกกระสุนเก่าทั้งหกนัดออกทิ้ง รีบบรรจุชุดใหม่เข้าไปอย่างแข่งกับเวลาแทบไม่หายใจ

แต่อันเนื่องมาจากปืนสั้นของหล่อนเป็นรีวอลเวอร์แบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่น การเปลี่ยนและบรรจุชุดใหม่จึงทำให้เสียเวลาล่าช้าอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในวินาทีแห่งความเป็นความตายเช่นนี้ หญิงสาวรีบร้อนจนกระทั่งกระสุนพลัดหล่นจากมือตกกระจัด-กระจายเรี่ยราดอยู่กับพื้น ทำให้ต้องร้องลั่นออกมาอย่างขัดใจ

ยิ่งรีบเท่าใด ก็ยิ่งดูเหมือนจะทำให้ช้าลงเท่านั้น ท่ามกลางใจที่ร้อนราวกับไฟเผา

"ปืนสั้นของคุณ รพินทร์ ปืนสั้น!!"

หล่อนละล่ำละลัก เต้นอยู่เร่า ๆ เมื่อแลเห็นศีรษะอันใหญ่โตซึ่งเบนสะบัดไปด้วยอำนาจกระสุนชุดหลังของหล่อนเริ่มผงกชูขึ้น แล้วเคลื่อนที่อขึ้นมาอย่างไม่ยอมเปิดโอกาสให้ตั้งตัวได ๆ ได้ทั้งสิ้น ระยะมันจวนตัวหวุดหวิดเข้ามาเต็มที บุญคำขณะนี้ทำอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น ได้แต่วิ่งเข้าไปประคองพรานใหญ่ไว้ด้วยอาการอันงกเงิ่น

รพินทร์นั้นแม้จะเหน็ดเหนื่อยแทบหัวใจหยุดเต้นเพียงไร ก็ยังสติดีพอที่จะมองเห็นอาการอันเต้นเร่าของดารินในขณะนี้ได้

เขาล้วงมือเข้าไปในย่ามหลัง ควานหา .44 แม็กมั่มประจำตั
แล้วโยนไปให้หญิงสาว

"อย่ามัวแต่บรรจุ!"

เขาร้องบอกอย่างยากเย็น

ดารินคว้าปืนสั้นที่รพินทร์โยนมาให้ไว้ได้ และโดยฉับพลัน
นั้น หล่อนก็โยนปืนของตัวเองที่บรรจุไม่เรียบร้อยแลกเปลี่ยน
ไปให้เขา เพื่อให้ทำหน้าที่บรรจุต่อ ตนเองถือด้าม .44 แม็กนั่ม
ไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง ส่องลำกล้องไปยังศีรษะที่กำลังเลื้อยผ่าน
ก้อนหินที่อใกล้เข้ามาทกขณะ ระเบิดกระสนออกไปอย่างถวาย
ชีวิต สองนัดลั่นกึกก้อง นัดที่สามด้าน แต่นัดที่ 4,5 และ 6 ทำ
หน้าที่ของมันอย่างซื่อสัตย์

ทุกนัดที่ผ่านพ้นลำกล้องออกไป แล่นเข้าหาบริเวณหัว
อันใหญ่โตราวกับซุงนั้น แม้ว่ามันจะเปะปะสักเพียงใดก็ตาม
สำหรับเป้าใหญ่มหึมาเช่นนั้น ไม่มีนัดไหนหลุดพ้นไปได้เลย แต่
นรกเป็นพยานเถิด! ดารินสำนึกได้ด้วยหัวใจที่แทบจะวายดับ
ลงในบัดนั้น แรงปะทะเพียงพันกว่าฟุตปอนด์เล็กน้อย และ
ด้วยน้ำหนักหัวกระสุน 240 เกรน มันแทบจะไม่มีผลอะไรขึ้น
มาเลยสำหรับไอ้สัตว์จากโลกันตร์ตนนั้น หรือมิฉะนั้นอำนาจ
ความตื่นเต้นขวัญเสีย ประกอบกับแรงสะท้อนถอยหลังอัน
หนักหน่วงของปืนที่เกินกำลังข้อมือของหล่อน ทำให้ไม่สามารถ
จะส่งกระสุนให้เข้าไปยังจุดสำคัญได้

มัจจุราชที่มาในรูปกายของตะขาบดง เพียงแต่สะดุ้งในแ
ทุกครั้งที่กระสุนแล่นทะลวงเข้าไปฝัง แล้วก็ส่ายหัวพรวดพราด

เปมา ดวงตาทั้งสองลุกแดงฉาน เขี้ยวก็อ้าสยายกว้างออกอย่างเกรี้ยวโกรธดุร้าย ชะงักงันไปชั่วเสี้ยววินาที จากนั้นก็ทื่อดิ่งขึ้นมาอีกด้วยความทรหดของอสรยักษ์

หญิงสาวถอยหลังกรูด เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ถลันลุกขึ้นมายืนได้ พร้อมกับปืนของดารินที่บรรจุเสร็จเรียบร้อย มองเห็นเหตุการณ์นั้นทุกระยะด้วยความตกใจเหลือที่จะกล่าว

“ไม่มีทางจะหยุดมันได้แล้ว!!ถอย เร็ว!!”

จอมพรานสำลักออกมา กระชากแขนหญิงสาววิ่งเปะปะตามยถากรรม อ้อมหินใหญ่ก้อนนั้นเข้าไปเบื้องหลัง บุญคำก็กระโจนลิ่วติดหลังมาอย่างไม่จำเป็นต้องชักชวน

แล้วทั้งสามชีวิต ก็รู้สึกเหมือนกับว่าสวรรค์ลงมาโปรด เมื่อแลเห็นปากโพรงถ้ำแคบๆ ลักษณะเหมือนจะเป็นรอยหินแยกปรากฏอยู่เบื้องหน้า มันจะเป็นโพรงของอะไร มีอันตรายรอคอยอยู่เพียงไหนไม่เป็นสิ่งที่จะต้องคำนึงในขณะนี้ ในเมื่อเบื้องหลังห่างเพียงไม่กี่วา มฤตยูที่มองเห็นชัดอยู่แล้ว กำลังรุกไล่คุกคามเข้ามาอย่างจวนเจียนเต็มที

ดารินมุดตัว ผลุบเข้าไปก่อนเป็นคนแรกโดยการผลักไสของรพินทร์ ต่อจากนั้นเขาก็ไสคอบุญคำให้มุดตามเข้าไปเป็นคนที่สอง ตนเองหันขวับกลับมา แล้วก็เผชิญหน้ากับไอ้มหาประลัย ซึ่งกำลังล่อหัวผงาดร่าขึ้นมาห่างออกไปแค่ 4-5 วาเท่านั้น ราวกับจะเป็นคู่อาฆาตแค้นกันมาจากชาติก่อน ซึ่งจะต้องตามเอาชีวิตกันจนถึงที่สุด

เขาทรุดตัวงูบลงนั่ง ตามองตา นิ่งอยู่เช่นนั้น ส่วนหัวของไอ้ยักษ์ ขณะนี้เกยพาดอยู่บนก้อนหินลูกที่คนทั้งสามวิ่งอ้อมมา บริเวณหน้าผาที่มันเลื้อยติดขึ้นมาสูงชัน เป็นอุปสรรคไม่ให้มันส่งตัวขึ้นมาได้อย่างรวดเร็วนัก นอกจากจะค่อย ๆไต่ลากลำตัวอันยาวเหยียดขึ้นมา และแม้ในขณะนี้ส่วนหัวของมันจะห่างจากเหยื่อเพียงชั่วเสือกกายปราดเดียวถึงก็จริงอยู่ หากแต่ภูมิประเทศไม่อำนวย อย่างน้อยที่สุดมันก็จะต้องเสียเวลาฉุดลากส่วนยาวของลำตัวขึ้นมาตั้งหลักให้ได้ถนัดก่อน

และนี่เป็นโอกาสครั้งสุดท้ายของเขาแล้ว

จอมพรานยกปืนในมือขึ้น หมายไปที่ตำแหน่งใต้เขี้ยกะให้กระสุนเจาะชอนทแยงเป็นมุมสี่สิบห้าองศาขึ้นไปกลางศีรษะ **เมื่อเปรียบเทียบปืนในมือกับขนาดของมันแล้ว จะแตกต่างกันเช่นไรก็ตาม เรื่องที่จะหนีท่าเดียว ไม่เคยมีอยู่ในสัญชาตญาณสู้ของจอมพรานอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์**

เขาปล่อยกระสุนนัดนั้นออกไปอย่างใจเย็นที่สุด เสียงมันระเบิดหนักแน่นแหลมกังวาน สะท้อนก้องไปทั้งคูหาหินที่แวดล้อมรอบด้าน

ส่วนหัวอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น กระชากวูบหายไปจากคลองจักษุในพริบตาที่กระสุนลั่นขึ้น หินก้อนที่มันเกยอยู่ ลำไหวราวกับมีมือยักษ์มาโยกคลอน ระหว่างที่พรานใหญ่นั่งรอคอยฟังผลต่อไปด้วยจิตใจอันระทึกไม่เป็นส่ำนั่นเอง ใครคนหนึ่งที่หลบเข้าไปในซอกโพรงถ้ำก่อนแล้ว ก็กระชากคอเสื้อเขาผงะหลัง แล้วก็ถูกลากเข้าไปในช่องอันมืดมิดที่หลบภัยชั่วครานั้น

ภายในเต็มไปด้วยกลิ่นอับ พื้นแห้งสนิท และก็อ่อนนุ่ม เพราะดินปนกรวดซุยร่วน มือที่ลากเขาเข้ามา เป็นมือของนายจ้างสาวกับตาพรานเฒ่าบุญคำ ซึ่งช่วยกันคนละแรง และบัดนี้ศีรษะของเขาดูเหมือนจะวางพาดอยู่กับตักนุ่ม แต่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อของใครคนหนึ่งที่เห็นจะไม่ใช่บุญคำแน่

เบื้องนอก เสียงครืนโครมราวกับเกิดพายุสลาตัน ยังคงดังสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่เช่นนั้น ด้วยอาการดิ้นของไอ้ยักษ์ใหญ่ เสียงหินถล่มร่วงกราวลงไปยังชายผาเบื้องล่าง เสียงขู่คำรามแทบว่าจะทำให้คนขวัญอ่อนต้องกลั้นใจตายเสียร้แล้วร้อด

“นาย เป็นอย่างไรบ้าง?”

ครั้นแล้ว ในความมืดมิดชนิดมองไม่เห็นอะไรเลยนั้น ก็มีเสียงร้อนรนร้องถามมา มือกระด้างของบุญคำลูบคลำอยู่ที่เนื้อตัวซีกซ้ายของเขา

รพินทร์พยายามทรงกายขึ้นนั่ง เบื้องนอก แสงสว่างๆยังพอสาดลอดเข้ามาให้เห็น และเขาอยู่ห่างจากปากทางเข้าเพียงวาเดียว รอยแยกจากผนังหินอันเป็นช่องโพรงที่มุดลงอดเข้ามาอาศัยหลบอยู่ในขณะนี้ ในตอนชิดกับพื้นเบื้องล่างเป็นช่องโหว่กว้างประมาณวาเศษสูงขึ้นไปเมตรเดียว ลักษณะเป็นวงรีรูปไข่ แต่มีรอยแยกของผนังหินห่างสองศอกเป็นแนวลาดเคี้ยวขึ้นไปเบื้องสูง แล้วก็ไปปรากฏรอยโหว่ขนาดใหญ่เหมือนจะเป็นช่องระบายอากาศอยู่เบื้องบนอีกตอนหนึ่ง จะอย่างไรก็ตาม ภายหลังจากคำนวณด้วยสายตาแล้ว ก็พอจะเชื่อได้ว่า

ส่วนหัวอันใหญ่โตมโหฬารของตะขาบยักษ์ ไม่อาจจะมุดลอดรอยโหว่เหล่านั้นเข้ามาได้

เสียงสั่นของบญคำ ถามซ้ำมาอีก ปลกประสาทอันชาดิกของเขาให้ตื่นขึ้น

"ไม่เป็นอะไร-ไม่ต้องห่วง"

ขาดเสียงของเขา เงาอันดำมืดก็บังปากทาง ทะมึนเข้ามาอย่างแช่มช้า

"มันโผล่หัวตามเข้ามานั่นแล้ว!"

ดารินร้องลั่น

ทั้งสามผงะหลัง ถอยร่นเข้าไปอีกด้วยสัญชาตญาณหนีภัย จนรู้สึกว่าหลังยันติดกับผนังหินขรุขระด้านหนึ่ง ทางด้านมุมทแยงกับปากทางเข้า

"ไฟฉาย เร็ว!"

ดาริน หรือมิฉะนั้นก็บุญคำ คนใดคนหนึ่งค้นย่ามหลังอึดใจเดียว ลำแสงของฮันเตอร์แปดท่อนก็สว่างจ้าพุ่งเป็นลำออกไปยังปากช่องโพรง ซึ่งบัดนี้กำลังถูกบังมืดมิด

ท่ามกลางแสงไฟนั้น ทั้งหมดเห็นหนวดสองเส้นใหญ่ขนาดเชือกมนิลาเขื่อง ๆ กวาดดุบดิบโผล่ล้ำเข้ามาก่อนทางปากโพรง ต่อมาก็เป็นปลายเขี้ยวอันแหลมโง้ง ดันเข้ามาทางช่องนั้น อ้ากว้างออกและขยับบดเข้าหากันอยู่ไปมาอย่างน่าสยองใจ มันพยายามที่จะมุดส่วนศีรษะดันเข้ามาให้ได้ แต่ก็ติดอยู่เพียงแค่นั้น เพราะปากโพรงหินอันแข็งแรง เปรียบเสมือนทวารที่กั้นสกัดไว้ แลเห็นส่วนปากที่ซ่อนอยู่ใต้โค้งเขี้ยวยุ่มย่ามไป

ด้วยขนน่าขยะแขยงอย่างถนัด พร้อมกับบางส่วนของศีรษะบริเวณที่เหนือเขี้ยวไปเล็กน้อย

มันไม่ละความพยายาม ใช้ส่วนหัวอันใหญ่โตดนดันจากปากช่องอยู่เช่นนั้น เหมือนจะแหกทลายปากช่องแคบให้เปิดกว้างออก และมุดลอดหัวเข้าไปตามเหยื่อทั้งสามชีวิตให้จงได้

“ทำไมไม่ยิง”

เสียงดารินสะท้านไปทั้งคูหา เมื่อเห็นพรานใหญ่นั่งชันเข่ากุมด้ามปืนสั้นหนีบไว้ในระหว่างขา จ้องปากกระบอกเฉยอยู่

“ปืนของผมอยู่ไหน ส่งกระบอกนั้นมาดีกว่า”

เขากระซิบ

“ฉัน...ฉันทำพลัดหลุดมือ ตอนที่คุณกระชากฉันให้หนีเมื่อตะกี้”

น้ำเสียงของหล่อนเหมือนจะร้องไห้ รพินทร์ ไพรวัลย์ความหวังดับวูบลงในบัดนี้

“กระสุนปืนกระบอกนี้ของคุณหญิงเหลืออยู่อีกกี่นัด?”

หญิงสาวคลำค้นที่เข็มขัดปืนสั้นซึ่งติดเอวอยู่อย่างรีบร้อนแล้วกระซิบมาเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ

“อีก 3 นัดเท่านั้น ความจริงมันเหลือมากกว่านี้ ฉันทำหล่นหมดตอนที่บรรจุลูก”

“พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์!”

บุญคำครางออกมาแหบ ๆ

“ที่ติดกับปืนนี่ มีอยู่ห้านัด ที่คุณหญิงอีก 3 นัด รวมเป็น 8 นัดสามชีวิตของเราในขณะนี้มีปืนเหลืออยู่เพียงกระบอกเดียว กับกระสุน 8 นัด”

จอมพรานพูดอย่างใจเย็น ตายังจับนิ่งอยู่ที่เขี้ยวสีดำคล้ำ
ราวกับหัตถ์มฤตยูทั้งคู่ ที่ขยับขย้ำอากาศกร้วม ๆอยู่เบื้องหน้า
แล้วถีบหินก้อนหนึ่งขนาดครกตำน้ำพริกให้กลิ้งขลุก ๆ เข้าไป
กระทบ พอแตะสัมผัสมันก็ขบหนีบไว้ในทันทีราวกับก้ามปู
แล้วอึดใจเดียวก็คลายออก เมื่อสัมผัสส่งให้มันรู้ว่านั่นเป็นแต่
เพียงก้อนหินแข็งที่ปราศจากชีวิต เริ่มกางเขี้ยว ส่ายค้นหาต่อ
ไป

“ฉันมี .22 แม็กนั่มเหลืออยู่อีกกระบอกหนึ่ง ในย่ามข
หลังนี่”

หล่อนรีบบอกมาโดยเร็ว เพราะเพิ่งนึกขึ้นมาได้ พร้อม
กันก็ดึงปืนยังชีพหาอาหารกระบอกนั้นขึ้นมากระชับไว้ในมือ

“ไม้จิ้มฟันสองอัน ช่วยอะไรเราไม่ได้แน่ ใจเย็น ๆไว้ครับ
คุณหญิง ถึงอย่างไรมันก็ไม่มีทางจะลอดหัวเข้ามาได้”

“แล้วจะปล่อยให้มันมาจุกปิดช่องอยู่อย่างนั้นหรือ อย่าง
น้อยที่สุดถึงปืนของเราจะฆ่ามันไม่ได้ ก็ยิงให้มันเจ็บไปก็ยังดี
บางทีมันอาจเลิกความคิดที่จะเฝ้าดักเราอยู่อย่างนี้”

“ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับปืนสั้นของเราสองกระบอกนี้
เมื่อกี้นี้ผมยิงได้เป้าหมายอย่างจังที่สุด ถ้าเป็นไรเฟิลมันก็น่าจะ
สิ้นฤทธิ์ไปแล้ว แต่นี่มันไม่ได้สะเทือนอะไรเลย ลูกปืนของเรา
เกือบทั้งหมดขณะนี้ฝังอยู่ในตัวของมัน สภาพของลูกปืนเหล่า
นั้นไม่ดีไปกว่าลูกไม้ซางหรือก้อนหิน”

“แต่ไอ้ตัวแรกใหญ่กว่านี้ คุณก็ยิงมันคว่ำไปแล้ว”

“เป้าหมายกลางแสกหน้า ระหว่างดวงตาทั้งสอง เป้าแ
ลูกปืนขนาด .458 รู้สึกว่านั่นจะเป็นเป้าหมายเดียวเท่านั้นที่จะ

หยุดมันลงได้ แต่เดี๋ยวนี้เรามีอะไร นอกจากปืนสั้นเล็กปะติ๋ว-หลิวสองกระบอก เมื่อเปรียบเทียบกับตัวมัน จุดสำคัญของมันเราก็ไม่เห็น ขืนยิงไปก็เสียกระสุนเปล่า ชีวิตของเราขณะนี้ฝากไว้กับปืนและกระสุนในวงจำกัดนี่เท่านั้น”

“ลองอีกสักนัดเถอะน่า นาย เผื่อมันจะถอยไปบ้าง บุญคำหายใจไม่ออกที่เห็นเขี้ยวมันขยับกร้วมๆ อยู่ตรงหน้าเราแบบนี้”

ตาพรานเฒ่าเร่งเร้ามาอีกคนหนึ่ง

รพินทร์ส่ง .357 แม็กนั่มกระบอกนั้นไปให้พรานค่ใจของเขา

“เอาละ บุญคำลองดูเอง”

บุญคำรับปืนมาจากเขา ทรุดตัวนอนพังพาบแนบพื้น กำด้ามปืนสองมือส่องออกไปยังเป้าหมายเบื้องหน้า ที่ห่างเพียงสองวาอย่างระมัดระวัง แล้วแกก็เหนี่ยวไกระเบิดกระสุนเปรี้ยงออกไป ในที่อันจำกัดเช่นนี้ กัมปนาทของมันราวกับฟ้าผ่า

ไอ้ยักษ์ที่กำลังพยายามเอาหัวดันปากโพรงอยู่ หดหัวหายแวบไปในทันที พร้อมกับเสียงพ่นลมฟ่าใหญ่ เศษดินและฝุ่นภายในโพรงถ้ำฟุ้งตลบไปหมด มีเสียงเลื้อยตัว ก้อนหินลั่นคึ่กๆอยู่ยังบริเวณปากโพรงอย่างแช่มช้า แล้วก็หยุดนิ่ง ต่อมาก็มีเสียงเคลื่อนไหวอีก เลื้อยๆ หยุดๆ อยู่ยังบริเวณปากโพรงนั่นเอง ไม่ยอมผละไปไหน ภายหลังจากสงบใจฟัง ทั้งสามก็รู้ว่ามันคอยเฝ้าคุมเชิงอยู่นั่นเอง เพียงแต่ไม่กล้าโผล่หัวล้วงเข้ามาเท่านั้น

“มันยังไม่ไป จะทำยังไงดี”

ดารินพึมพำ

“อย่างน้อย มันก็ทำอะไรเราไม่ได้ในตอนนี้ มันจะคุม
เชิงเฝ้าเราได้นานสักแค่ไหนก็ให้มันรู้ไป”

รพินทร์ว่า กวาดไฟฉายสำรจดูภายในโพรงที่เข้ามาหล
กันอยู่ด้วยความพิจารณาถี่ถ้วนเป็นครั้งแรก

“บุญคำว่ามันคงไม่เฝ้าเราอยู่นานนัก แบบเดียวกับไอ้ชั
โขลงที่ขับบุญคำขึ้นไปอยู่บนยอดกร่างนั่นแหละ มันเฝ้าอยู่โค
ต้นสัก 3-4 ชั่วโมง พอมันเบื่อมันก็ไปเอง คืนนี้เราติดอยู่ใน
แน่ แต่บุญคำว่ามันปลอดภัยที่สุดแล้ว”

ทั้งสามเพิ่งจะได้พักผ่อนร่างกายและประสาทอันตึ
เครียดมาตลอดระยะเวลาอันยาวนานของการต่อสู้ และหน่
อย่างไม่มีเวลาได้หายใจ ภายในสถานที่หลบภัยพอจะเชื่อได้
ว่าปลอดภัยพอสมควรนี้ หลังจากซมซานกระเจิดกระเจิงกัน
อย่างชนิดตั้งตัวไม่ติด นับตั้งแต่ประจันหน้ากับเจ้าสัตว์โลกั

ดารินนั่งเหยียดเท้ายาว หลังพิงผนังหินอย่างหมดเรี
หมดแรง มือถือ .22 แม็กนั่ม วางพาดอยู่กับตักอย่างปราศจ
ความหมาย ตาพรานเฒ่านั้นลงนอนแผ่หรา โดยไม่คำนึงถึง
บริเวณที่แกวางหลังลงไปมันจะเป็นอะไร คงมีแต่รพินทร์เท่า
ที่ประสาททุกส่วนยังทำงานพร้อม เขาสาดไฟฉายสำรวจบริ
ไปรอบ ๆ อย่างแช่มช้า

ภายในโพรงถ้ำแคบ ๆมีอาณาบริเวณเป็นเวิ้งแอ่งหรือหุบ
ย่อม ๆนั้น ลักษณะของมันเป็นรังอาศัยของหมาป่าที่เข้ามาอ

ออกลูก เพดานหินเหนือศีรษะเป็นรูปโค้ง สูงขึ้นไปประมาณ 3 เมตร ในตอนสุดผนังด้านใน พอที่จะยืนได้อย่างสบาย ส่วนเบื้องบนชิดกับปากโพรงที่มุดลอดกันเข้ามา เป็นช่องโปร่งสงขึ้นไปราว 10 เมตร ตามแนวแยกของหิน จนกระทั่งถึงส่วนบนที่ทะลุเป็นปล่องกว้างวาเศษ มองเห็นท้องฟ้าและกิ่งไม้ที่ปกคลุมอยู่เบื้องบน มีแง่หิน และรากไม้ที่ชอนไชทะลุเข้ามาพออาศัยเป็นที่ปีนป่ายนำตัวขึ้นไปยังปากปล่องด้านบนได้

พื้นเป็นดินลูกรังปนกรวด ร่วนซุย และราบเรียบพอสมควร มีรอยเม่นเข้ามาอาศัยอย่แทนหมา ป่าซึ่งร้างไปนานแล้ว ลักษณะของโพรงแคบ ๆที่หลบภัยเข้ามาโดยบังเอิญนี้ จะเป็นที่อาศัยพักนอนตลอดคืนได้อย่างปลอดภัยทีเดียว

เขาเรียกปีนสั้นคืนมาจากบุญคำ เหน็บไว้ที่เอว แล้วค่อย ๆ พยุงตัวปีนอย่างระมัดระวังขึ้นไปตามแง่หิน และรากไม้มุ่งขึ้นไปสู่ปากปล่องอันไม่สูงเกินไปนัก ซึ่งบัดนี้ เห็นแสงสว่างจากโลกภายนอกเหลืออยู่เพียงเลือนลางเต็มที

“นั่นคุณจะทำอะไร?”

ดารินผงกตัวขึ้นยืนพร้อมกับบุญคำ เมื่อเห็นการเคลื่อน-ไหวของเขา ร้องถามออกไปอย่างสงสัย

“รออยู่ที่นั่น ผมจะขึ้นไปดูอะไรบนช่องทะลุนั่นหน่อย”

พรานใหญ่ตอบเบา ๆนำตัวไต่สูงขึ้นไปอย่างแช่มช้า ตีดใจต่อมาของการเฝ้าจับตามองของอีกสองคนจากเบื้องล่าง ก็เห็นเขาขึ้นไปถึงระดับปากปลองนั้น ค่อย ๆ โผล่ศีรษะขึ้นไปแวาดตาสังเกตดูอะไรอยู่ครู่ใหญ่ แล้วจึงชักมีดโบวีที่ติดตัวอยู่

ตลอดเวลา ตัดลำต้นไม้เล็ก ๆ ต้นขนาดข้อมือ ที่งอกอยู่ยังบริเวณ
ปากปล่องด้านบน โยนทิ้งลงมาเจ็ดแปดต้น

บุญคำซึ่งรอคอยอยู่เบื้องล่างก็จัดการลากลำต้นไม้เหล่
นั้นมากองรวมกันไว้ ลิดใบออก เอาใบเหล่านั้นเกลี่ยโรยทับพื้
ดินลูกรังสำหรับเป็นที่รองนอน แล้วตัดทอนลำต้นอันตรงแน่
ลักษณะราวกับไม้พลองเหล่านั้นออกเป็นท่อน ๆ ในลักษณะ
ฟืนอย่างแข่งกับเวลา ประสานงานกันได้อย่างแคล่วคล่องว่องไ
กับเจ้านายผู้ทำงานอยู่เบื้องบนโดยไม่ต้องพูดหรือสั่งความใด
กันเลย อย่างรู้หน้าที่กันดีแล้ว

ต่อมา รพินทร์ก็ไต่กลับลงมา พร้อมกับต้นไม้ชนิดเดีย
กันอีกต้นหนึ่ง อวบใหญ่ขนาดโคนแขน และตรงยาวราวกับไม้
ค้ำถ่อ เขาทิ้งมันลงมาให้บุญคำก่อน ตนเองโหนตัวตามลงม
ทีหลัง พอลงมาถึงพื้นก็จัดการลิดกิ่งใบออก ตัดทอนส่วนปล
ทิ้งเหลือยาวประมาณวาเศษ เสี้ยมปลายแหลมในลักษณะเ
ฉลาม แล้วทดลองถือกระชับไว้ในมือ

ดารินผู้ยืนมองอยู่เงียบ ๆ ก็พอจะเข้าใจได้เลา ๆ ว่าเขาต้
การจะทำไม้เสี้ยมปลายแหลมท่อนนั้น เพื่อประโยชน์อันใด

“จะเอาไว้รับมือกับไอ้ยักษ์นั่น ตอนมันโผล่หัวเข้
กระมัง?”

“ยังดีกว่าที่จะต้องเสียลูกปืนที่มีอยู่จำกัดไปเปล่า ๆ
ไม่แน่เหมือนกันว่าเมื่อไหร่มันพยายามจะดันหัวเข้ามาอีก”

“ไรเฟิลทั้งหมดสามกระบอก ปืนสั้นอีกกระบอก
หลุดจากมือเราไปหมด”

หญิงสาวเอ่ยขึ้นเบา ๆเหมือนจะรำพึง

“บุญเท่าไหร่บ้างแล้ว ที่เอาชีวิตหนีรอดเข้ามาอยู่ในนี้ได้”

จอมพรานวาง ‘หอกโมกขศักดิ์’ ที่สำเร็จลงอย่างลวก ๆ ง่าย ๆของเขาพิงผนังหินไว้ ทรุดตัวลงนั่ง ช่วยบุญคำผ่าท่อนฟืนเหล่านั้นเจียนออกเป็นชิ้นเล็ก ๆแท่งขนาดนิ้วก้อยแล้ววางไม้สดเหล่านั้นก่ายประสานกันในลักษณะกองไฟ โดยตั้งดักไว้ยังปากโพรงทางเข้า

“นั่นคุณจะทำอะไร ก่อไฟรึ?”

ดารินถามโดยเร็ว เมื่อเห็นเขาล้วงซิปโป้ออกมาสลัด

“หรือคุณหญิงคิดว่า ผมอุตส่าห์นั่งเจียนมันมาสำหรับเล่นขายข้าวขายของ?”

“เราอยู่ในที่แคบ จำกัด แล้วก็อับ ไม่คิดบ้างหรือว่า ควันไฟมันจะรมเราจนอยู่ในนี้ไม่ได้?”

เขาชี้ขึ้นไปที่รอยแยกอันเป็นแนวตลอดขึ้นไปจนถึงปากปล่องเบื้องบนศีรษะ

“ทางระบายอากาศอยู่นั่น ปล่องโน่นก็อีกช่องหนึ่ง ที่จะดูดควันขึ้นไป รับรองว่าผมจะไม่บูชายัญตัวเองหรอก”

“ไม้สดออกอย่างนั้น มันจะติดไฟได้อย่างไร?”

แทนคำตอบ รพินทร์จุดซิปโป้ขึ้น ลนต่อเข้ากับชิ้นฟืนเล็ก ๆที่เจียนออกมาจากท่อนใหญ่ วางก่ายกันหลวม ๆเหล่านั้น ชั่วใจเดียวก็ลุกติดเป็นเปลวขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงเอาฟืนท่อนใหญ่ก่ายพาดเข้าไป ดารินจ้องมองอย่างงุนงง หล่อนประหลาดใจอย่างยิ่ง ที่มองเห็นไม้สดเปลือกเขียวขจีเหล่านั้นสามารถติดไฟขึ้นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

วางฟืนได้ระดับกันดีแล้ว มอบหน้าที่ให้บุญคำคอยดูแล ตนเองถอยห่างออกมา นั่งพักพร้อมกับถอนใจยาว

“ไม้เหล่านี้ ทางวิชาโบตานี่เขาจะเรียกไม้อะไรผมก็ไม่ทราบ แต่พวกชาวป่าเรียก ‘ไม้ขะโมย’ เป็นไม้เล็ก มักจะขึ้นปะปนอยู่ทั่วไปในป่าทุกประเภท คุณสมบัติในตัวมันก็คือ แม้จะตัดมาสดๆก็สามารถติดไฟได้อย่างง่ายดายเพราะมียางเป็นเชื้อเพลิงอยู่ ไม่ว่าจะเปียกน้ำหรือชื้นแฉะสักเพียงไร ก็ก่อไฟติดได้ง่าย แต่ก่อนอื่น...เจียนมันออกเป็นชิ้นเล็กสำหรับเป็นเชื้อล่อไฟเสียก่อน เป็นไม้ประเภทเบา เปราะ”

จอมพรานบอกเบาๆพร้อมกับส่งท่อนฟืนที่บุญคำทอดไว้เรียบร้อยแล้วไปให้หล่อน กล่าวต่อมาว่า

“สังเกตและจำไว้ด้วย บางโอกาสเราอาจหาฟืนแห้งไม่ได้เลยก็ต้องอาศัยต้นไม้ประเภทนี้ทำฟืนแทน”

ดารินรับมาพิจารณาอย่างทึ่งๆ มองหน้าเขา แล้วหันไปมองดกองไฟที่บุญคำนั่งคมอย่ ซึ่งบัดนี้เริ่มจะติดโชน ก็ประสานมือกอดเข่า ไม่กล่าวอะไรอีก **เพียงแต่คิดอยู่ในใจว่า ความรู้ที่จะศึกษาร่ำเรียนจากสุภาพบุรุษไพรผู้นี้ เกี่ยวกับการดำรงชีพอยู่ในป่า ช่างไม่มีวันจบสิ้นเอาเสียเลย**

รพินทร์ปลดเครื่องหลังของเขาออก หยิบก้อนเนื้อที่ยังรมควันเป็นเสบียงติดตัวอยู่ โยนให้บุญคำย่างซ้ำ เปิดกระติกน้ำออกยื่นส่งไปให้หญิงสาว เมื่อดารินสั่นศีรษะ เขาจึงกรอกน้ำปากตนเอง ดื่มกลั้วคอแล้วเอนกายลงครึ่งนั่งครึ่งนอน ศีรษะวางพาดย่าม

ความมืดได้โรยตัวลงมาปกคลุมป่าใหญ่สนิทลงแล้ว

กับมีผ้าดำผืนใหญ่มากั้นไว้ แต่ภายในโพรงซอกหินแคบ ๆที่ทั้งสามชีวิตเข้ามาหลบภัยอยู่ สว่างพลอมแพลมด้วยแสงจากไฟในกอง พอจะเห็นอะไรภายในคูหานั้นได้ราง ๆ

ความเงียบ ย่างเข้ามาครอบคลุม คงได้ยินแต่เสียงไฟกินไม้ปะทุผัวะผะเบา ๆอยู่ในกอง

บุญคำนั่งมวนบุหรี่ใบตองแห้ง เฝ้าดูเนื้อย่างอยู่เหนือกองไฟ ดารินยังคงนั่งกอดเข่าอยู่ในอาการเดิม หล่อนสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อถูกสะกิด หันกลับมาก็เห็นพรานใหญ่ยื่นกล่องพลาสติกที่บรรจุบุหรี่ส่งมาให้หญิงสาวเปิดออก หยิบขึ้นมาจุดพร้อมกันสองตัว ตัวหนึ่งคีบไว้ในนิ้ว อีกตัวหนึ่งส่งให้เขา

“ตอนที่คุณปีนขึ้นไปตัดไม้บนปากปล่องนั่น เห็นตัวมันหรือเปล่า”

หล่อนทำลายความเงียบขึ้น ภายหลังจากต่างนิ่งกันไปเป็นเวลานาน

“ตัวมันเท่าซุง ทำไมถึงจะมองไม่เห็น มันทอดขวางลำตัวอยู่หลังก้อนหินใหญ่ที่เราหลบอยู่เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะเข้ามาในนี้ ล้อมปากโพรงนี้ไว้ หันหัวมาทางปากโพรง โดยบังก้อนหินไว้ โผล่ออกไปเมื่อไหร่ก็เสร็จเมื่อนั้น”

ดารินถอนใจเฮือก

“แล้วจะทำกันยังไงดี ถ้ามันไม่ยอมไป คอยดักจ้องคุมเชิงอยู่อย่างนี้ มิแปลว่าเราถูกปิดล้อมจนมุมอยู่ในโพรงนี้หรอกรึ”

“นั่นเอาไว้ค่อยแก้ปัญหาทีหลัง สำหรับขณะนี้ เราได้พักนอนกันปลอดภัยแล้ว อย่างน้อยก็ตลอดทั้งคืนนี้”

“ไอ้ตัวแรก ตายหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่เท่าที่เห็นครั้งสุดท้าย มัน พลิกหงายท้องไม่กระดิกกระเดี้ยไปแล้ว เจ้าตัวนี้ทรหดที่สุด แต อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า เรายิงไม่ถูกจุดสำคัญของมันเลย หรือ อาจถูกบ้าง ก็เป็นกระสุนปืนสั้นที่อ่อนอานุภาพ เมื่อเปรียบเทียบ กับขนาดตัวของมัน ไรเฟิลแต่ละกระบอกก็เจ้ากรรมเหลือเกิน มีเหตุเป็นไปต้องพลัดหลุดมือไปหมด ครั้งสุดท้าย ผมสละทิ้ง ไปเอง เพราะถ้าไม่ทิ้ง ก็หนีไม่ทัน มันจวนตัวคับขันเต็มที...”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบา ๆอีกครั้นบุหรี่ลก

“ไอ้ตัวหลังนี่มันร้ายกาจถึงใจเหลือเกิน มันกวดเราจน แทบว่าไม่มีแผ่นดินจะไป ยังกะอาฆาตพยาบาทกันมาแต่ชาติ ก่อน ยังโชคดีอยู่บ้างที่มาพบโพรงนี่เข้า ไม่งั้นเราตายกันหมด แล้ว กระสุนปืนของเรามันก็ช่างเวรแท้ หลายนัดมันด้านใน วินาทีสำคัญที่สุด ถ้ามันดีทุกนัดเหมือนใจ เราอาจหยุดมันทิ้ง สองตัวได้แล้วก่อนที่จะหนีเข้ามาจนมุมอยู่ในนี้ ลูกปืนของผม กับคุณหญิงที่มีติดตัวกันอยู่ในขณะนี้ ไว้วางใจอะไรไม่ได้เลย นึกจะลั่นมันก็ลั่น นึกจะไม่ลั่น มันก็เงียบฉี่ไปเฉย ๆ ผลมาจาก การแช่น้ำอยู่หลายชั่วโมง”

ดารินยกปืนสั้น .22 แม็กนั่มในมือขึ้นดูอย่างหมดศรัทธา แล้วมองไปที่บุญคำ ผู้นั่งดูดบุหรี่ใบตองแห้งเงียบ ๆอยู่

“ลูกปืนของบุญคำ คงจะเชื่อได้มากกว่าของเรากระมัง เพราะของแกไม่ได้เปียกน้ำเลย”

หล่อนพูดเบา ๆแล้วร้องถามไปทางตาพรานเฒ่า

“บุญคำเหลือลูกปืนอยู่กี่นัด?”

“แปด-นายหญิง แต่จะมีประโยชน์อะไร ปืนของบุญคำตกอยู่เชิงผาข้างล่างโน่น มีแต่ลูก นายบอกให้บุญคำทิ้ง บุญคำก็ทิ้ง”

“แล้วก็ดันทิ้งปืนไม่ได้บรรจุลูกไว้ให้ฉันด้วย มันน่านักพับผ่า!”

พรานใหญ่สบถมา บุญคำยิ้มแห้ง ๆเอามือลูบหัว

“โธ่! นาย บุญคำมัวแต่ตาลีตาเหลือก ฉุดนายหญิงวิ่งอะไรต่ออะไรมันก็ลืมไปเสียหมด เพราะจวนตัวเต็มที บุญคำเพิ่งมานึกได้เดี๋ยวนี้เองว่า วิ่งถือปืนเปล่า ๆมาไม่ได้ใส่ลูก”

ดารินแหงนหน้าขึ้นไปมองปล่องเหนือศีรษะ ซึ่งบัดนี้เห็นดาวดวงหนึ่งริบหรี่อยู่บนท้องฟ้าอันดำมืด

“คุณขึ้นไปสำรวจทางช่องนั้นแล้ว พอเห็นทางที่เราจะเล็ดลอดหนีออกไปได้ไหม สมมติว่ามันยังจ้องคุมเชิงเราอยู่เช่นนี้จนถึงเช้า”

“ยาก! ระดับนั้นสูงขึ้นไปไม่มากนัก สมมติว่าโผล่ออกไปแล้ว ทางที่จะไต่ขึ้นไปด้านบนชันเก้าสิบองศา เป็นแผ่นหน้าผาตัดเรียบ ไม่มีทางที่จะปีนขึ้นไปได้ นอกจากไต่ลงล่างซึ่งก็จะเป็นทางที่มันนอนสกัดกั้นอยู่ และระยะนั้น มันเสือกตัวปราดเดียวก็ขึ้นถึง ไม่มีที่กำบังอะไรด้วย”

“รอให้เช้าเสียก่อน ถ้ามันยังไม่ไป เราจะใช้วิธีล่อมัน”

ตาพรานเฒ่าออกความเห็นมา

“ล่อยังไง?”

นักผจญภัยสาวเลือดราชสกุลหันขวับไปมอง

“ให้พรานใหญ่คอยล่อมัน ให้มันจ้องโผล่หัวดันเข้ามา

ทางช่องนี้เหมือนเมื่อตะกี้ บุญคำจะย่องออกไปทางปล่องนั้น ลงไปเก็บปืนข้างล่าง พอได้ปืนก็ย่องขึ้นมาเจาะขมองมันเสีย มันมัวแต่คอยจ้องจะล้วงหัวเข้ามาในโพรงนี้ อาจไม่เห็นบุญคำที่ย่องลงไปเก็บปืนก็ได้”

“ก็ถ้ามันเห็น แล้วหันไปเล่นงานบุญคำล่ะ”

“ข้อนั้นไม่ต้องห่วง นายหญิง บุญคำรักษาตนเองได้ หรือถ้าพลาดถึงแก่ชีวิตก็ให้มันรู้ไป บุญคำไม่กลัวหรอก”

ความคิดของตาพรานเฒ่า จัดว่าแยบยลที่สุด และไม่มีหนทางใดที่จะดีไปกว่านี้อีกแล้ว ในกรณีที่ ถ้าไอ้สัตว์ยักษ์มาตีนยังคอยจ้องคุมเชิงอยู่จนถึงตะวันขึ้นพรุ่งนี้ และรพินทร์ก็เห็นด้วย แต่ในระหว่างเขากับบุญคำ ใครจะเป็นคนล่อ ใครจะเป็นคนลอบลงไปเก็บไรเฟิล เพื่อใช้เป็นเครื่องมือฟาดฟันกับมัน เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณากันภายหลัง เมื่อเวลานั้นมาถึง อย่างน้อยที่สุด ภายในโพรงซอกหินที่เข้ามาอาศัยหลบอยู่ก็ยังมีทางออกอย่สองทาง ไม่ได้อับจนอย่ทางเดียว แม้ว่าอีกทางหนึ่งนั้น...จะอยู่ในรัศมีการจู่โจมถึงโดยง่ายของไอ้ตะขาบยักษ์ก็ตาม

ทั้งสามแบ่งเสบียง ซึ่งเหลืออยู่เป็นมื้อสุดท้ายกินกัน ประทังชีพ ปรึกษาหารือกันอยู่อีกสักครู่ ก็ล้มตัวลงนอน ฟังที่รพินทร์ตัดลงมา ถ้าใช้อย่างประหยัด โดยสุมเพียงให้ไฟติดกรุ่นๆ ไว้ ก็พอจะมีใช้ไปได้จนถึงตะวันขึ้น บุญคำนั้นก่อนจะเอนหลัง แกเลี่ยงออกมาให้พ้นจากปากโพรงในระยะที่มั่นใจว่าปลายเขี้ยวของมันจะล้วงเข้ามาไม่ถึง แล้วก็นอนสกัดด้านปาก

เท้าของเจ้านายทั้งสองไว้ ดารินทอดกายนอนตรงกับปากปล่องด้านบน มองดูดาว แต่รพินทร์สะกิดให้หลบพ้นช่องทางนั้นเข้ามาอยู่ใต้เวิ้งหินเสีย

พอไฟในกองที่ใช้ย่างเนื้อเริ่มหรี่โรยลง ความมืดก็ย่างกรายเข้ามาพร้อมกับความหนาวเย็นที่ทุกคนชาชิน โลกรอบด้านภายนอกและภายในเงียบสงัด คงได้ยินแต่เสียงลมพัดผ่านช่องโพรงหินเหนือศีรษะ...ครางอยู่หวีดหวือ และเสียงกรนของบุญคำ ผู้ซึ่งพอหลังแตะพื้นก็ผล็อยหลับไปในทันทีด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง และการนอนง่ายของแก

ไม่มีสำสำเนียงใดๆ จะให้สังเกตจับฟังได้จากสัตว์โลกล้านปีที่คุมเชิงที่เฝ้าอยู่ข้างนอก ดูประหนึ่งว่ามันจะกบดานสงบนิ่งไม่ติงกายแม้แต่น้อย เต็มไปด้วยเลศนัยอันน่าคิด ดารินผู้ยังนอนลืมตาโพลงอยู่ในความมืดขณะนี้ อยากจะคิดเข้าข้างตนเองว่า มันอาจถึงวาระสุดท้ายขาดใจตายไปแล้ว เพราะทนต่ออำนาจพิษบาดแผลจากกระสุนปืนที่พรุนร่างไม่ไหว

จอมพราน ผู้ซึ่งนอนเคียงอยู่กับหล่อน ห่างออกไปเพียงศอกเดียวในขณะนี้ ก็เงียบสงบ **ดูราวกับว่าเขาจะเข้าแดนนิทราทอดทิ้งหล่อนไปฉะนั้น ปล่อยให้หล่อนต้องเผชิญกับความอ้างว้างว้าเหว่ และพรั่นสยองใจนานาประการไปเพียงเดียวดาย**

ท่ามกลางความเงียบนั้น หญิงสาวครุ่นคิดไปด้วยความฟุ้งซ่านนานาประการ แล้วก็ปล่อยเสียงสะอื้นออกมาโดยไม่รู้สึกตัว

เมื่อนั้น จึงสัมผัสกับอ้อมแขนอันอบอุ่นมั่นคงที่เอื้อมมาโอบไว้รอบกาย แล้วรั้งร่างของหล่อนให้เข้าไปแนบชิด ศีรษะของหล่อนถูกกดให้ซบลงกับท่อนแขนที่ทอดรองให้แทนหมอนดารินรีบซับน้ำตาโดยเร็ว เริ่มอบอุ่นใจขึ้นอย่างประหลาด...**ถูก แล้ว เขาผู้นี้ยังไม่ได้หลับทิ้งหล่อนไปเหมือนอย่างที่คิด เขา ยังตื่นพร้อมอยู่ทุกขณะ และดูเหมือนจะอ่านได้ปรุโปร่ง เข้าไปในห้วงประหวั่นคิดของหล่อนยามนี้**

"อย่าคิดอะไรให้มาก หลับเสีย ตื่นขึ้นค่อยแก้ปัญหา เฉพาะหน้ากันใหม่"

เสียงแผ่วต่ำนั้น กระซิบริมหู

"ฉัน...ฉันนึกว่าคุณหลับ ทิ้งฉันไปเสียแล้ว..."

"ผมจะหลับเหมือนกัน แต่ ไม่ก่อนหน้าคุณหญิง"

"โดยแท้ที่จริง ฉันไม่ใช่คนที่เข้มแข็ง เก่งกล้าอะไรเหมือน เช่นที่ได้โอ้อวดไว้เลยนะ ฉันเป็นแต่เพียงผู้หญิงใจเสาะธรรมด คนหนึ่งเท่านั้น"

"ความกรากกรำหนัก ทำให้ร่างกายของคนเราอ่อนแ ลง และเมื่อร่างกายอ่อยแอ จิตประสาทก็พลอยอ่อนแอลงด้ เราต้องเอากำลังใจฝืนสู้กับมัน"

"ฉันสารภาพตามตรงว่า ท้อถอยพรั่นพรึงต่อเหตุการณ์ ร้าย ๆที่มันแวดล้อมคุกคามเราในขณะนี้เหลือเกิน หมดสิ้นทั้ง กำลังกาย และกำลังใจจะต่อสู้กับมันอีกต่อไปแล้ว"

เป็นครั้งแรก ที่ฝ่ามืออันแข็งกระด้าง แต่เต็มไปด้วยความ อ่อนโยนและอบอุ่นนั้น ลูบที่ศีรษะของหล่อนอย่างปลอบโยน

"ถ้าท้อถอยก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือพ่ายแพ้ แต่ถ้าเรา

เรายังมีโอกาสที่จะชนะได้ ผมเชื่อเหลือเกินว่า ถ้าขณะนี้ผมเกิดเพลี่ยงพล้ำเป็นอะไรลงไป หรืออย่างน้อย เกิดอาการจับสั่นทพพลภาพขึ้นมาชั่วขณะ คุณหญิงจะกลับเข้มแข็งขึ้นมาได้ทันที จงคิดถึงเวลานั้น...เวลาที่คุณหญิงจะต้องยืนหยัดรับผิดชอบในทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง ต้องต่อสู้ตามลำพังอย่างโดดเดี่ยว มิหนำซ้ำยังต้องคอยมีภาระปกป้องผมไว้ด้วยอย่างเช่นที่เคยทำมาแล้ว เมื่อนั้นคุณหญิงจะต้องเผชิญหน้ากับทุกสิ่งได้อย่างกล้าหาญมั่นคงที่สุด”

“ค่ะ...รพินทร์ ฉันจะ...พยายาม! พยายามคิดสมมติเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นมา”

หล่อนกระซิบตอบ เอาหน้าผากซบลงกับปลายคางที่สากไปด้วยเครา แล้วก็รู้สึกถึงริมฝีปากอันอบอุ่น สัมผัสแผ่วละมุนที่หน้าผากของหล่อน พร้อมกับมือที่ลูบไล้ปลอบประโลมอยู่เช่นนั้น

“แต่...”

เสียงเครือปนสะอื้นของหล่อนกระซิบกระท่อนกระแท่นต่อมา

“คุณอย่าเป็นเช่นนั้นขึ้นมาจริง ๆนะ”

ในความมืด บุรุษผู้ทระนงแห่งไพรกว้างยิ้ม

“ครับ ผมก็จะพยายามเหมือนกัน พยายามที่จะเป็นหลักประกันปกป้องคุณหญิง จนกระทั่งลมหายใจช่วงสุดท้ายของชีวิต”

ราชสกุลสาวผู้ตกยากอยู่ท่ามกลางมหันตภัยผงกศีรษะขึ้นมองฝ่าความมืดไปทางบุญคำ ซึ่งนอนเหยียดยาวกรนอยู่เป็น

จังหวะทางด้านปลายเท้า ชิดกับกองไฟซึ่งบัดนี้ปราศจากเปลว มีแต่ถ่านแดงเรืองแล้ววางศีรษะลงกับแผ่นอกกว้างแทนหมอน

"ให้ฉันนอนอย่างนี้ได้ไหม"

"ด้วยความเต็มใจ และสุขใจยิ่งที่สุด ในชีวิตของคนที่เกิดมาชื่อรพินทร์"

น้ำค้างพรม ลมสงบ ไม่มีสรรพสำเนียงใดๆจากป่าเบื้องนอกแว่วมาให้ได้ยินอีกทั้งสิ้น และมิช้ามินาน ดาริน วราฤทธิ์ก็เงียบเสียงสนิทไป ลมหายใจของหล่อนระรวยอ่อนได้จังหวะสม่ำเสมอ

รพินทร์ ไพรวัลย์หลับไปภายหลัง

เวลาผ่านไปสักเท่าใดไม่ทราบได้ ในความเย็นสะท้านของอากาศกลางดึก ความรู้สึกกลับคืนมาสู่จิตสำนึกด้วยเสียงชนิดหนึ่ง จอมพรานขยับตัว เพียงนิดเดียวเท่านั้น ดารินก็ผงกศีรษะขึ้น เป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำคลานเข้ามา

"มันเริ่มเคลื่อนตัวแล้วนาย"

พรานเฒ่ากระซิบ เมื่อรพินทร์กับดารินค่อยๆดึงกายขึ้นนั่ง ขณะนั้นไฟในกองเหลือแต่เศษถ่านแดงริบหรี่

"กำลังฟังอยู่"

เขาตอบ มือควานไปยังไฟฉายที่ตั้งไว้ข้างๆตัวก่อนจะหลับไป ดารินปัดแขนเสื้อแจ็กเกตขึ้นดูนาฬิกาพรายน้ำที่ข้อมือ มันชี้บอกเวลาเที่ยงคืนเศษเล็กน้อย เดือนข้างแรมอ่อนๆลอยคว้างอยู่เหนือยอดเขาส่องแสงซีดๆ เป็นลำลอดรอยโหว่ของ

ปากปล่องเบื้องบน ลงมาปรากฏเป็นรัศมีวงกลมอยู่ในพื้นตรงกลางของโพรงถ้ำ ช่วยให้มองเห็นอะไรต่ออะไรได้รางๆ

เสียงที่แว่วมาในความเงียบ เป็นเสียงโขดหินและพ่มไม้เบื้องนอกลั่นเบาๆ เกิดจากน้ำหนักตัวมากมายที่เริ่มเคลื่อนไหว มันดังหยุดๆหายๆ ราวกับว่าจะค่อยๆขยับเขยื้อนไปอย่างแช่มช้าแผ่วเบาที่สุด ตะขาบยักษ์ตัวนั้นเริ่มสำแดงท่าทีของมันขึ้นแล้ว ภายหลังจากสงบนิ่งกบดานอย่างตีความหมายไม่ออกอยู่เป็นเวลาถึงครึ่งคืน

บุญคำหมอบราบลงกับพื้น เอาหแนบฟังกับแผ่นดินและตามผนังหิน ส่วนพรานใหญ่ ค่อยๆคลานไปหยิบลำต้นของไม้ขะโมย ที่เสี้ยมแหลมเอาไว้แทนแหลนวางพิงอยู่ริมผนังหินใกล้ๆ

“เสียงมันเลื้อยลงเขา ท่ามันจะถอยแล้วละนาย!

ตาพรานเฒ่ากระซิบกระซาบมาอย่างยินดี

และก็จริงตามที่บุญคำพูด รวมทั้งคาดคะเนไว้ก่อนแล้วส่วงหน้า ไอ้สัตว์เลื้อยคลานยุคโลกล้านปี ขณะนี้กำลังเคลื่อนตัวลงจากหน้าผาอันเป็นบริเวณที่มนุษย์ทั้งสามชีวิตเข้ามาติดจนมุมอยู่ บ่ายหน้าลงไปเบื้องล่าง **เสียงการเคลื่อนไหวของมันที่แว่วมาให้ได้ยิน บอกชัด แต่เป็นการไปเหมือนกับว่ามันพยายามจะให้เงียบที่สุดโดยไม่ให้ฝ่ายมนุษย์รู้ตัว ถอนตัวเองออกจากการปิดล้อมปากโพรงที่คอยดักอยู่ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าไม่หมดความพยายามเพราะเห็นว่าเป็นการคอยที่ไร้ประโยชน์ ก็อาจเป็นเพราะอำนาจพิษบาดแผลจากลูกปืนที่ฝังพราวอยู่ตลอดทั้งกายในขณะนี้สร้างความเจ็บปวดทรมานเพิ่มขึ้น**

หรือมิฉะนั้น ก็โดยอุบายเล่ห์กลอะไรสักอย่างหนึ่ง!

ทั้งสามสงบนิ่งอยู่ในที่ซ่อนตัว คอยเงี่ยหูจับฟังเสียง ด้วยใจอันเต้นระทึก พร้อมทั้งคิดภาวนาบนบานให้ไอ้มัจจุราชเขี้ยวกางผละไปเสียโดยเร็ว

เสียงแผ่นดินลั่นห่างลงไปเป็นลำดับ อย่างแช่มช้าเยือกเย็นในที่สุด โสตสัมผัสอันชำนาญเยี่ยมของบุญคำและรพินทร์ก็บอกได้ว่ามันลากลำตัวอันยาวเหยียดพ้นหน้าผาลงไปแล้ว

"กำลังบ่ายหน้าลงไปตามเนินป่าสักข้างล่าง"

รพินทร์กระซิบริมหูหญิงสาว ผู้นั่งเบิกตาโพลงอยู่

"พยายามให้แน่ใจที่สุดนะ มันอาจเป็นเสียงลวงอะไรก็ได้"

หล่อนพูดอย่างไม่ไว้วางใจอะไรทั้งนั้น

"คงไม่หรอก ตัวมันใหญ่มาก ต่อให้เคลื่อนไหวเบาอย่างไร เราก็ได้ยินเสมอ อดใจอีกสักครู่ พอรู้สึกว่ามันห่างออกไปมากแล้ว ผมจะไต่ขึ้นไปสังเกตบนปากปล่องนั่นอีกครั้ง คราวนี้เราก็รู้ชัดออกไปว่ามันถอยไปจริงหรือเปล่า ตัวมันใหญ่ราวกับซุงแบบนั้น ไม่มีทางจะไปแอบซุ่มหลบอยู่ที่ไหนได้โดยเรามองไม่เห็น"

พักใหญ่ต่อมา บุญคำซึ่งเอาหูฟังกับพื้นดินอยู่ตลอดเวลา ก็เงยหน้าขึ้นด้วยอาการอันกระปรี้กระเปร่า ในแสงสว่างร่างๆ ของดวงเดือนที่ทอดเงาลงมาจากปล่องเหนือศีรษะ แลเห็นแม่ยิ้มร่า ย่องเข้ามาหาทั้งสอง

"ไปแล้วนาย ไปจริงๆ รู้สึกว่ามันจะโดนเจ็บสะบักสะบอม

ไปไม่น้อยเหมือนกัน ตอนจะลงถึงชายผาข้างล่างนี่ บุญคำว่าได้ยินท่อนหางของมันกลิ้งหล่นลงไป ขามันมีมากก็จริง แต่คงเป็นง่อยเดินไม่ได้ไปหลายแถวทีเดียว มันลากตัวของมันไปอาจไปกองเน่าอยู่ดงอื่นก็ได้”

รพินทร์ไม่กล่าวคำใด เอาไฟฉายฮันเตอร์มัดกับผ้าขาวม้าคาดพุง แล้วค่อย ๆไต่แง่หินขึ้นไปยังปากปล่องด้านบน ดารินกับบุญคำช่วยกันฉายไฟส่องทางให้จากเบื้องล่าง อึดใจเดียวเขาก็บรรลุถึงช่องโหว่นั้น เอื้อมมือขึ้นไปเหนี่ยวโคนไม้ที่ตัดไว้ ขึ้นข้อลากตัวเองขึ้นไปนั่งอย่บนนั้น เอาไฟฉายกราดส่องลงไปยังตีนผาและชายเนินป่าสักเบื้องล่างอย่างระมัดระวัง ครู่หนึ่งจึงไต่กลับลงมา

“ไม่เห็นตัวแล้ว มันลงไปทางป่าต้นพริกด้านล่างที่เราหนีกันขึ้นมา”

“นายอยู่นี่ บุญคำจะลงไปเอาปืนเอง”

ตาพรานเฒ่าบอกเร็วปรื๋ออย่างลิงโลด ขยับจะมุดลอดปากโพรงออกไป แต่ดารินคว้าคอไว้

“เดี๋ยวก่อน!”

หล่อนร้องห้าม หันไปดูพรานใหญ่

“อย่าเพิ่งชะล่าใจ ถึงแม้มันจะผละลงจากที่นี่ไปแล้วก็จริง แต่ตอนนี้ไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของมันแล้ว คงจะคุมเชิงซุ่มอยู่ในป่าล่างใกล้ๆนี่เอง ถ้าโผล่ออกไปใครจะรับรองได้ว่า มันจะไม่แว้งขึ้นมาอีก”

“ถึงมันจะแว้งกลับขึ้นมา ก็พอจะถอยเข้ามาหลบอยู่ในนี้ทันเครับ...”

จอมพรานตอบแทนคนของเขา จัดเตรียมตัวให้รัดกุม ปืนสั้น .357 เหน็บเอวไว้ มือหนึ่งถือไฟฉาย อีกมือหนึ่งคว้าหอกไม้

“ไรเฟิลของผมกับบุญคำ ทิ้งไว้ตรงตีนผาใกล้ๆนี่ .44 แม็กนั่มที่คุณหญิงทำหล่นไว้อีกกระบอกหนึ่ง เราจะเอาขึ้นมาก่อน”

“แล้วนั่นยังไง คุณจะลงไปกับบุญคำด้วยหรือ?”

“ครับ”

ดารินเต็มไปด้วยความหวั่นกังวล

“ทำไมไม่รอให้สว่างเสียก่อน แล้วค่อยลงไปเอา?”

“ก่อนจะสว่างอีกหลายชั่วโมง เราคาดไม่ถูกว่าระยะเวลาระหว่างนี้จะมีอะไรเกิดขึ้นอีก ปืนเป็นหัวใจสำคัญที่สุดของเรา ถ้ามีโอกาสแม้แต่นิดเดียว เราต้องไปเอามาไว้ คุณหญิงรออยู่ที่นี่ก่อนนะครับ ผมกับบุญคำจะลงไปเองระยะใกล้ๆเพียงแค่นี้”

“ถ้างั้น ฉันลงไปด้วย”

รพินทร์ชะงักนิดหนึ่ง แล้วพยักหน้า เอามือแตะแขนหล่อน

“ดีเหมือนกัน เราไม่ควรแยกห่างจากกันเลยแม้แต่ก้าวเดียวในเวลาเช่นนี้ ไป!”

บุญคำมุดลอดออกจากปากโพรงล่วงหน้านำไปก่อน เป็นคนแรก ต่อมาก็เป็นดาริน และรพินทร์ติดตามออกมาเป็นคนหลังสุด ทั้งสามถือไฟฉายประจำตัวไว้ในมือ ช่วยกันส่อง

ตรวจไปรอบ ๆอย่างระมัดระวัง พอโผล่พ้นโพรงถ้ำที่หลบภัยออกมา ก็สัมผัสกับลมเย็นกลางดึก และละอองน้ำค้างสะท้านเยือกเข้าไปถึงขั้วหัวใจ ยิ่งในภาวะอันล่อแหลมต่ออันตราย ซึ่งยังไม่สามารถจะคะเนได้ถูกว่าจะจู่โจมมาในรูปใดเช่นนี้ ขนลุกเกรียวไปหมด

ดารินกระชับปืนสั้น .22 แม็กนั่มไว้ในมือแน่น ในขณะที่รพินทร์ใช้ไม้เสี้ยมแหลมที่ถือติดมือออกมาแทนไม้ถ่อค้ำยันไปตามพื้นที่อันลาดชันนั้น บุญคำค่อย ๆย่องนำอ้อมเลาะโขดหินใหญ่ที่ขึ้นบังปากโพรงออกมา

ในเวลากลางคืนเช่นนี้ เป็นการเสี่ยงอย่างยิ่งสำหรับภูมิ-ประเทศอันเป็นหน้าผาสูงชันเช่นนี้ ไรเฟิลทั้งสองกระบอกตกอยู่เบื้องล่าง ทั้งสามจะต้องไต่ลงไปโดยอาศัยแก่งแง่ของก้อนหินและลำต้นไม้ที่งอกขึ้นอยู่เป็นระยะ และโดยระยะทางนี้หากเกิดเหตุฉุกเฉินที่จะต้องล่าถอยเข้าไปหลบอยู่ในโพรงถ้ำ ซึ่งจะต้องใช้ความรวดเร็วปีนกลับขึ้นมา อาจพลั้งพลาดหล่นลงไปได้ จะมองเห็นอะไรได้ก็แต่เพียงไฟฉายในมือของแต่ละคนเท่านั้น แสงจันทร์ข้างแรมไม่สามารถจะช่วยอะไรได้มากนัก นอกจากสาดให้มองเห็นอะไรเป็นเงาตะคุ่มราง ๆและเกิดภาพลวงตาอยู่ทั่วไป

บุญคำมาหยุดยืนอยู่ริมชานหินตอนหนึ่ง กราดไฟสำรวจลงไปข้างล่างตรงตำแหน่งที่จำได้ว่า พรานใหญ่ทิ้งไรเฟิลทั้งสองกระบอกไว้ก่อนที่จะเผ่นหนีขึ้นมาอย่างหวุดหวิด

“ตรงหินก้อนนั้นใช่ไหมนาย?”

“ใช่ ตรงนั้นแหละ”

เขาตอบเบาๆแล้วความรู้สึกก็บอกกับตนเองว่า มันอยู่ห่างลงไปไม่ใช่น้อยเลย อย่างน้อยกว่าจะลงไปถึงก็จะต้องใช้กันพอเหนื่อย ขณะที่หนีมฤตยูขึ้นมานั้น เป็นการหนีเพื่อเอาชีวิตรอด และด้วยพลังงานส่วนพิเศษทั้งหมดของคนที่จวนตัว ไม่ได้คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น จึงแทบไม่รู้สึกเลยว่าตนได้ตะเกียกตะกายขึ้นมาถึงไหน มาบัดนี้ เมื่อมองย้อนกลับลงไปอีกครั้ง จึงเพิ่งจะรู้ว่าระยะที่ปีนหนีหลบภัยขึ้นมานั้นสูงจากระดับพื้นเบื้องล่างขึ้นมาเกินคาดทีเดียว

“โอ้โฮ! ต่ำกว่าระดับที่เรายืนอยู่นี่ลงไปไม่ใช่น้อยทีเดียว” ดารินครางออกมา

“ก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรนัก เห็นอยู่แค่นี้เอง อาจเสียเวลาบ้างตอนที่ต้องค่อยๆ ไต่ลงไปเท่านั้น ระวังหน่อยนะครับคุณหญิง มันมืด ระวังจะเหยียบหินพลาด ทางชันมากเสียด้วย”

หญิงสาวฉายไฟเยื้องไปทางอีกด้านหนึ่ง ห่างลงไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร อันเป็นตำแหน่งสุดท้ายที่หล่อนยิงสกัดตะขาบใหญ่ตัวนั้นด้วยปืนสั้น ก่อนที่จะตะกายขึ้นมาหลบอยู่ในโพรงถ้ำ

“ฉันว่าเราไปงมหาปืนสั้นของคุณที่ฉันทำตกอยู่ตรงนั้นก่อนดีกว่า ตรงลานหินใกล้ๆนี่เอง แล้วค่อยลงไปที่ตีนผา”

“ดีเหมือนกัน ทางเดียวกันอยู่แล้ว เพียงแต่เยื้องออกไปหน่อยเดียวเท่านั้น”

พรานใหญ่พยักหน้า บุญคำก็นำไต่เลาะไปตามแง่หินมุ่งไปยังบริเวณที่นายหญิงชี้บอกเป็นอันดับแรก

ทั้งสามค่อย ๆพยุงตัว ไต่เรียงเดี่ยวตามกันลงมาได้ เพียงชั่วไม่กี่อึดใจ ก็ต้องพากันหยุดชะงักลงอย่างกะทันหันอีกครั้ง

รพินทร์ผู้ไต่ตามมาเป็นคนสุดท้าย เอื้อมมือไปจับไหล่ดารินไว้แล้วร้องเรียกบุญคำเบา ๆเหมือนจะเตือนให้แกหยุดการเคลื่อนไหว

เสียงคล้าย ๆใครเอากระด้งหรือผ้าใบขนาดใหญ่ขึ้นไปกระพือลมอยู่บนอากาศ แต่มีจังหวะรัวถี่เร็วดังลงมาจากยอดเขาเบื้องบน ยังไม่ทันที่ใครจะเอ่ยพดคำใดกันออกมา เงาดำก็ตัดผ่านแสงจันทร์อันรุบรู่ไปในระยะสูง ทอดทาบลงมายังหน้าผา และยอดป่าเบื้องล่าง พร้อมกับเสียงร้องแหลมแหวกมาในความเงียบ ฟังแล้วเย็นเข้าไปถึงไขสันหลัง

“ถอย บุญคำ! กลับที่เก่าเร็วที่สุด”

พรานใหญ่บอกเร็วปรื๋อ กระชากแขนดาริน รั้งให้ไต่กลับคืนย้อนขึ้นทางเดิม หญิงสาวมีประสาทสั่งงานรวดเร็วทันการดีเยี่ยม หล่อนปฏิบัติตามคำสั่งของเขาทันทีโดยไม่เสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง แต่ความรีบร้อนตื่นตระหนกที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันแทบจะทำให้หล่อนเสียหลักพลัดกลิ้งลงไป รพินทร์คว้าตัวไว้ได้ทัน ชุลมุนทุลักทุเลกันอยู่ตรงนั้น เศษดินและหินก้อนเล็ก ๆอันเกิดจากการเหยียบไถลลื่น ถล่มร่วงพรูลงไปเบื้องล่าง เสียงบุญคำร้องก้องมาว่า

“นายสองคนรีบขึ้นไปก่อน บุญคำจะลงไปเอาปืนให้ได้ งะถึงอยู่แล้วใกล้ ๆนี่เอง”

“ฉันบอกให้ถอย! ขึ้นมาเร็ว ไม่ทันแล้ว!!

เสียงของรพินทร์เกือบจะเป็นตวาด

ตาเฒ่าก็เปลี่ยนทิศ ตะกายตามหลังเขากับดาริน ไ
ย้อนกลับขึ้นมาโดยเร็วจี๋ จอมพรานส่งหญิงสาวให้ล่วงหน้าขึ้
ไปก่อน พร้อมกับร้องเร่งเตือนละล่ำละลัก ดารินทำไฟฉา
ประจำมือพลัดหลุดมือไปอีกด้วยความรีบร้อน แต่หล่อนไ
พะวงกับมันให้เสียเวลา ใช้มือและเท้าให้เป็นประโยชน์ในก
ปีนป่ายพาตัวขึ้นไปอย่างไม่คิดชีวิต

“มันวกกลับมาแล้ว นาย ระวัง!”

บญคำตะโกนโวยวายลั่นมาจากเบื้องหลัง

รพินทร์ โหนตัวตามขึ้นมาทันน้องสาวนายจ้าง กดศีร
ให้ราบลงกับพื้น กระชากปืนสั้นออกจากเอว มันเป็นเวลาเดี
กับที่เสียงปีกขนาดใหญ่ของเจ้าสัตว์ปีศาจ อันเป็นคู่ปรับ
กระพือตัดอากาศโฉบถลาดิ่งลงมาราวกับลมกรด มนุษย์ทั้งส
คนที่กำลังไต่อยู่ยังหน้าผาชันเป็นเป้าหมายโจมตีอันถนัด
ที่สดของมัน ไอ้ค้างคาวสบเลือดโฉบถลาตามติดลงมาไม่ผิ
อะไรกับเครื่องบินขับไล่ไอพ่นพร้อมด้วยเสียงร้องอันเขย่าข
ของมัน

จอมพรานไม่มีเวลาแม้แต่จะฉายไฟ ในสถานที่คับข
เช่นนั้น เขาเงยขึ้น ก็เห็นเงาดำตัดแสงจันทร์วูบลงมาไม่ผิด
กับเงาปีศาจ .357 แม็กนั่มในมือ อันมีกระสุนจำกัดอยู่เพีย
กี่นัด ก็แผดระเบิดกึกก้องสวนออกไป ในความเงียบสงัด
ราตรีกลางป่าใหญ่เช่นนี้ มันดังเหมือนกับว่าจะแหกโลกอ
โลก

ผิดหรือถูกไม่ทราบได้ แต่มันเบนหัวขึ้นในทันทีนั้น

ที่จะพุ่งลงมาถึงตัว พลิกตลบบินสูงไต่ระดับขนานความชันของหน้าผาขึ้นไปเป็นเส้นดิ่งเก้าสิบองศา ลมปีกที่โฉบถลาลงมาเป่ากอไม้เล็ก และฝุ่นดินปลิวกระจายว่อน ฉนกึกไปด้วยสาบสางแทบจะสลบ แล้วอ้อมย้อนกลับไปทางยอดป่าสักเบื้องล่างอีกครั้งในลักษณะบินว่อน เสียงปีกดังพึ่บพั่บอื้ออึงไปหมด

รพินทร์ไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่อึดใจเดียว เขาฉุดแขนหญิงสาวออกไต่ต่อไป เสียงบุญคำสบถผรุสวาทเอ็ดอึง ชูกำปั้นหรา แต่แล้วตาพรานเฒ่าก็ร้องเสียงหลง หดหัวเข้าไปซุกหลบอยู่ใต้ซอกหิน เมื่อมันวกเข้าโจมตีซ้ำอย่างดุเดือดในลักษณาการเดิมชนิดที่แทบจะไม่ยอมเปิดโอกาสให้ฝ่ายมนุษย์ตั้งตัวติด ด้วยอัตราบินที่ไม่ต่ำกว่า 80 กม.ต่อชั่วโมง

รพินทร์กัดฟันแน่น เขาสาดกระสุนสกัดมันอีกนัดหนึ่งเมื่อคะเนว่ามันโฉบเข้ามาในรัศมีที่ใกล้ที่สุด ประกายไฟแลบแดงวาบในความมืด แม้จะเป็นการยิงที่ปราศจากผลเพราะอัตราเคลื่อนที่อันฉวัดเฉวียนเร็วจัดของเป้าหมาย และการที่มองเห็นไม่ถนัดก็ตามที แต่ทุกครั้งที่กัมปนาทของกระสุนระเบิดสวนออกไปพร้อมกับกลิ่นไอดินปืนอันฉุนกึกทำให้มันต้องแฉลบหลบวูบวาบเสียจังหวะไปทุกครั้ง ไม่อาจที่จะปรี่เข้าถึงตัวได้เหมือนจะเคยรู้รสชาติพิษสงของลูกปืนมาดีแล้ว ขณะเดียวกันก็แผดเสียงร้องสะเทือนก้องไปทั้งลูกเขาอย่างเกรี้ยวกราดดุร้าย

จังหวะที่มันบินว่อน เพื่อหาโอกาสโฉบซ้ำลงมานี่เอง ทั้งสามก็กระหืดกระหอบขึ้นมาถึงลานหินบริเวณปากโพรงถ้ำอย่างแข่งกับเวลา พรานใหญ่ร้องเร่งให้ดารินกับบุญคำรีบมุดหลบ

เข้าไปในโพรงหลบภัยโดยเร็ว ตนเองยืนคุมเชิงดูท่าทีอยู่ที่โคน
หินใหญ่ที่งอกสกัดอยู่ปากโพรง

เขาเพิ่งมีโอกาสตั้งหลักได้ถนัดเป็นครั้งแรก เพราะระดับ
ที่ยืนอยู่เป็นพื้นที่ราบ กว้างขวางพอที่จะให้เคลื่อนไหวย้ายตัว
เองได้พอสมควร มิหนำซ้ำยังมีก้อนหินใหญ่เป็นที่พอจะอาศัย
หลบกำบังได้

ท่ามกลางแสงเดือนอันหรุบหรู่ เขาสังเกตเห็นแต่เงาดำ
ทะมึนที่เคลื่อนไหวอยู่ไปมาบนอากาศสูงเหนือศีรษะ บางขณะ
ก็โฉบผ่านกลางแสงเดือน ทอดเป็นเงาผ่านบริเวณที่ยืนหลบอยู่
ไปมาอย่างรวดเร็ว บางขณะก็บังเหลี่ยมเขาด้านบนลับหายไป
ชั่วอึดใจ ก็โผล่กลับมาให้เห็นอีกแล้วอ้อมไปทางยอดป่าสัก
เบื้องล่างด้วยลักษณะลำพองทะยานใจในความเป็นเจ้าราตรีของ
มัน

รพินทร์คมสติมั่นกำปืนสั้นแน่น แทบจะบดด้ามให้แหลก
ย่อยยับไปกับมือ กระสุนเหลือติดอยู่ในรังเพลิงอีกสองนัด ความ
หวังอันน้อยนิดของเขาก็คือจังหวะใดจังหวะหนึ่งที่มันโฉบลงมา
ใกล้ จนอยู่ในระยะเผาขน เขาอาจส่งกระสุนเข้าฝังบริเวณใด
บริเวณหนึ่งของร่างกายมันได้

ระหว่างที่หมุนตัวคว้าง คอยหันหน้าเผชิญตามทิศทาง
บินโฉบเฉวียนเป็นวงกลมของเจ้าค้างคาวผี ดารินกับบุญศักดิ์
ร้องเร่งให้ถอยกลับเข้าไปในโพรงถ้ำที่บังคับด้วยน้ำเสียงอันกังวล
รน **คนทั้งสองยังไม่ได้ผ่านเข้าไปในช่องหลบภัยนั้น หากแต่**
ยืนออรอคอยเขาอยู่ปากทางเข้า และไม่ยอมเคลื่อนไหว

อย่างใดทั้งสิ้น ไม่ว่าเขาจะออกคำสั่งให้หลบเข้าไปก่อนเซ่นไร

ชั่วพริบตาต่อมานั้นเอง ระหว่างการพะว้าพะวังของฝ่ายมนุษย์ ลมเพชรหึงจากเบื้องบน ก็พัดวูบลงมาอีกครั้งด้วยอัตราความเร็วสูงสุดแห่งปีกอันทรงพลังของมัน ตรงดิ่งเข้ามาทางด้านหลังของเขา รพินทร์เพิ่งจะมารู้สึกตัว ก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงผู้ร่วมเหตุการณ์ทั้งสองตะโกนบอกแซ่ประสานกันฟังไม่ได้ศัพท์ ขณะเดียวกัน ก็ได้ยินเสียงกระสน .22 แม็กนั่มของดารินแผดแหลมขึ้น

สิ่งที่เขาจะทำได้อย่างเดียวในเสี้ยววินาทีแห่งความคับขันขีดสุดในขณะนี้ก็คือ เอามือทั้งสองประสานปิดท้ายทอยไว้ แล้วทิ้งตัวคว่ำหน้าลงกับพื้น ปล่อยปืนและไฟฉายให้หลุดกระเด็นไปจากมือ

สัมผัสแรกในระหว่างที่ร่างกายล้มลงไปก่อนจะถึงพื้นรู้สึกเหมือนกับว่ามีตะขอเหล็กอันแหลมคมเกี่ยวเสื้อด้านหลังกระชากขาดควากออกไปอย่างรุนแรงแล้วก็เสียงดังพับสนั่นจากส่วนใดส่วนหนึ่งของปีกตีกระทบยอดหินเบื้องหลังจนแผ่น-ดินไหวเฮือก ลมกลุ่มหนึ่งพัดผ่านเลยศีรษะไปโดยแรงประหนึ่งจะเป่าร่างกายให้ปลิวผงะตามติดออกไปด้วย

หูของจอมพรานลั่นอื้อไปหมดแทบจะไม่ได้สรรพสำเนียงใดๆในขณะนี้ ต่อมาเขารู้สึกว่าบุญคำวิ่งเข้ามากระชากไหล่แล้วลากถูลู่ถูกังตรงเข้าไปที่ปากโพรงถ้ำ ที่นั้น เห็นรางๆว่า ดารินเต้นเร่าอยู่ก่อนแล้ว มีเสียงปืนระเบิดกึกก้องขึ้นอีกสองนัดซ้อน

แล้วร่างของเขาก็ถูกฉุดลากเข้าไปทางปากโพรงถ้ำโดยแรงของสองคน

"นาย เป็นอย่างไรบ้าง นาย!!"

ในโสตประสาทอันลั่นกริ่ง สดับเสียงร้องตะโกนกรอกช่องหูของบุญคำพร้อมกับใครอีกคนหนึ่งก็เขย่าตัวเขาโดยแรง รพินทร์สะบัดหน้าลืมตาขึ้น แล้วพยุงกายนั่ง

"ไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วง"

"แต่เสื้อนายขาด!"

พร้อมกับเสียงละล่ำละลักของบุญคำ ฝ่ามืออันสั่นเทาของดารินก็ลูบไปที่แผ่นหลังเขา เสียงหล่อนเร็วปรื๋อ ร้องขึ้นไฟฉายจากบุญคำกดเขาให้ก้มต่ำลง เอาไฟฉายส่องตรวจอย่างเร่าร้อน แล้วอุทานออกมาอย่างยินดี

"เฉี่ยวผิวไปนิดเดียวเท่านั้น ไม่มีบาดแผล"

รพินทร์ยืดตัวขึ้น เอาหลังพิงผนังหิน นั่งหอบหายใจยาวๆ ลืมตาโพลงอยู่ในความมืด ดารินกับบุญคำก็หอบจนตัวโยนเพราะการออกแรงกันอย่างชุลมุน ต่างนั่งสงบนิ่งเหมือนถูกสะกดกันอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ร่างกายและประสาททุกส่วนราวกับถูกอะไรมาขึงยึดไว้หมดเพราะความตื่นเต้นงงงันต่อเหตุการณ์

เบื้องนอก เสียงกระพือปีกบินของมันยังดังวนเวียนเช่นนั้น แต่พลังที่วาดตัดอากาศดูจะอ่อนเบาลง คล้ายๆ จะชะลอร่อนแช่มช้า วนอยู่รอบๆก้อนหินปากโพรง และเหินปากปล่องขึ้นไปเพื่อจะหาทางเล็ดลอดเข้าให้ถึงตัวเหยื่อซึ่งมุดเข้าไปหลบอยู่ในโพรงแคบๆ ให้จนได้ ทั้งสามสะกดกลั้นแม้

หายใจ คอยจับฟังเสียงลมจากปีกอันใหญ่โตนั้นด้วยใจอันเต้นไม่เป็นส่ำ บรรยากาศภายในโพรงข้นหนักไปหมด

ต่อมา ก็มีเสียงร่อนถลาลงมาเกาะพุ่มไม้บริเวณใกล้เคียงกับปากถ้ำไหวยวบยาบ กิ่งเล็กๆบางกิ่งหักได้ยินอย่างถนัดแล้วก็มีเสียงทะยานขึ้นบินอีก ย้ายไปเกาะก้อนหิน เคลื่อนตัวคลานอย่างแช่มช้า มันบินและลงเกาะย้ายที่อยู่หลายครั้ง จากนั้นก็เงียบเสียงสงบไปอย่างเต็มไปด้วยปริศนา ภายหลังจากมีเสียงลงเกาะครั้งสุดท้าย

"คลานเดียะอยู่บนก้อนหิน เหนือหัวเรานี่เอง" บุญคำกระซิบขึ้น

รพินทร์กับดารินเหลือบตาขึ้นไปบนปากปล่องเหนือศีรษะมีเสียงของสิ่งหยุ่นๆหนักๆเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบาอยู่บนนั้น อึดใจต่อมานั้นเองเงาทะมึนมืดก็เคลื่อนเข้ามาบังช่องโหว่อันมีแสงเดือนส่องลอดลงมาเป็นลำในขณะนี้ ราวกับใครเอาอะไรมาปิดช่องนั้นไว้

ไฟฉายจากบุญคำ อันเหลืออยู่เพียงกระบอกเดียว ก็พุ่งปราดขึ้นในทันทีนั้น กระทบกับดวงตาราวกับประกายเพชรที่สว่างวาบตอบลงมาพร้อมกับคมเขี้ยวเรียวแหลมขาวโง้งอันแพลมออกมาจากปากในลักษณะของใบหน้าที่ดูดล้ายสุนัขพันธุ์บ๊อก-เซอร์ แต่ใหญ่ขนาดหน้ากระทิง

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นที่ทั้งสามสายตามองเห็นเสียงพรึบก็ดังสะเทือนขึ้นจากการโผนทะยานผละบิน ดารินลั่นปืนสั้นในมือทันที แต่มันช้าไปเสียแล้ว เสียงที่ระเบิดเปรี้ยงดัง

ขึ้นภายหลังจากที่มันผละโผนออกจากปล่องซึ่งล่อหัวลงมาดู หัวกระสุนกระทบแง่หินแฉลบเฟี้ยวขึ้นไปบนอากาศ

"มัน...มันพยายามจะลงมาทางช่องข้างบนนั่น!"

หญิงสาวพูดเสียงสั่น

"คงลงมาไม่ได้หรอกครับ ตัวมันใหญ่กว่าช่องนั่นมาก"

เสียงบุญคำสบถสาปแช่งงึมงำอยู่ไม่ขาดปาก

"ยังกะมันจะมาเปลี่ยนเวรกับไอ้ตะขาบนั่น คอยเฝ้าเรา งั้นแหละนาย"

"ตราบใดที่เรายังอยู่ในนี้ มันทำอะไรเราไม่ได้แน่"

แล้วเขาก็หันไปทางหญิงสาวผู้นั่งอกสั่นขวัญเต้นอยู่ บอก ด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นว่า

"อย่าไปคอยพะวง สนใจอยู่กับมันเลยครับคุณหญิง ยัง ลงไปเอาปืนขึ้นมาไม่ได้ ก็นอนกันดีกว่า ใกล้ๆสว่างก็ผละไป เอง ไอ้สัตว์ประเภทค้างคาวมันทนอยู่จนแสงตะวันขึ้นไม่ได้หรอก ตอนนี้เราไม่มีอะไรจะไปต่อสู้มันเลย ปืนลูกกรดกระบอกนั้น ของคุณหญิง ช่วยอะไรเราไม่ได้หรอก"

ความเงียบย่างกรายเข้ามาครอบคลุมอีกครั้ง ภาย หลังจากที่มันทะยานขึ้นบินทันทีที่บุญคำส่องไฟไปกระทบ ก มีเสียงกระพือปีกวนเวียนอยู่ชั่วอึดใจหนึ่งจากนั้นก็เงียบหายไป ไม่อาจกำหนดได้แน่ว่ามันบินผละห่างออกไปแล้ว หรือว่าถอ ลงเกาะย้ายที่อย่างใดอีก แต่นั่นรพินทร์ไม่สนใจจะคำนึงคิดถึง แล้วตราบใดก็ตามที่เขาไม่คิดที่จะย่างกรายออกไปจากที่หลบภัย แห่งนี้

ทั้งหมดจำต้องขังตัวเองอยู่ในซอกโพรงอันจำกัดนั้นต่อไป ในลักษณะอับจนความหวัง อยู่แต่เพียงการรอคอยให้ตะวันขึ้นเท่านั้น

เวลาจะผ่านไปอีกเท่าใดก็สุดที่จะคะเนได้ ในอาการหลับๆตื่นๆนั้น รพินทร์สะดุ้งลืมตาขึ้น เพราะถูกบุญคำเขย่าที่หัวเข่าอย่างแรง ขณะนั้น ดารินผล็อยหลับไปแล้วด้วยความอ่อนอกอ่อนใจ

ก่อนที่เขาจะขยับปาก เอ่ยถามคำใด สายตาก็บอกความชัด...

พระจันทร์ครึ่งดวง บ่ายคล้อยไปทางด้านตะวันตก ทอดลำแสงลงมายังปากโพรง ซึ่งห่างออกไปเพียงไม่กี่วาเบื้องหน้า เงาของอะไรชนิดหนึ่ง ปรากฏทาบลงไปกับพื้นหินราบเรียบปากโพรงเบื้องนอกแลเห็นอย่างกระจ่างชัดที่สุด

จอมพรานจ้องด้วยดวงตาอันเบิกกว้างแทบถลน!

เขากล้าที่จะสาบานให้ตนเองตกนรก ตายดับไป ณ บัดนี้ก็ได้ ถ้าหากว่า เงานั้น ไม่ใช่เป็นเงาของสตรีนางหนึ่ง ที่ยืนสงบนิ่งอยู่เบื้องนอก รูปทรงสูงระหงอรชร เรือนผมยาวสยายเคลียไหล่ ทุกส่วนสัดของเรือนร่างนั้น แม้จะเห็นเพียงเงาก็ตาม แต่ก็ปรากฏส่วนสัดอันงามรับกันราวกับภาพปั้นของปฏิมากรชั้นเลิศ เหนือศีรษะประดับด้วยอาภรณ์ชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายมงกุฎ ท่อนเหนืออันประกอบด้วยไหล่ลาดงาม และทรวงที่เต่งตั้งชูชัน ห่อหุ้มด้วยเครื่องห่มรัดรูป ครึ่งล่างของลำตัวเป็นภูษาทรงกรอมข้อเท้า

คล้าย ๆ เครื่องแต่งกายของนางละครรำ ชายสไบถูกลมดึกเป่
ปลิวไสว

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นขยี้ตาครั้งแล้วครั้งเล่า ภาพที่
สายตาเห็นยังคงที่อยู่เช่นนั้น ขณะเดียวกัน บุญคำก็เขย่าขาเข
อยู่พรวด ๆ ด้วยมืออันเย็นเฉียบปานแช่น้ำแข็งของแก ปากสั่น
พั่บ ๆขยับเหมือนจะอ้าบอกอะไร แต่ก็ไม่มีเสียงใด ๆจะลอด
ผ่านลำคอของตาพรานเฒ่าออกมาได้

**จอมพรานขยับตัวอย่างแผ่วเบาที่สุด บีบข้อมือ
บุญคำโดยเร็ว เป็นความหมายบอกให้ทราบว่าเขารู้สึก
ตัว และเห็นภาพที่แกเห็นแล้ว และทันทีที่เขาเริ่มการ
เคลื่อนไหว ภาพเงานั้นก็ขยับเขยื้อนไหวกาย ทอด
ลำแขนอันกลมกลึงเรียวงามอ่อนช้อยทั้งสองออกมา
เบื้องหน้า ประหนึ่งว่าจะเรียกร้องเชิญชวนฉะนั้น!!**

พรานใหญ่ค่อย ๆ ลดตัวเองลงนอนพังพาบราบกับพื้น ใช้ข้อศอกคืบตัวแผ่วเบาตรงไปยังปากโพรงอย่างเงียบกริบ บุญคำก็อีกอักในลำคอ จับขาเขายึดไว้แน่นเป็นความหมายไม่ให้โผล่ออกไป แต่รพินทร์หันมาโบกมือปุ้ยใบ้ให้แกสงบลงแล้วกระดืบกายต่อไปแทบจะไม่ยอมหายใจ ตาจับนิ่งอยู่ที่เขาพิศวงนั้นตาไม่กะพริบ บุญคำก็คลานตามเขาออกมาด้วย

อีกประมาณศอกเดียว ก่อนที่ศีรษะของเขาจะโผล่พ้นปากโพรงออกไป เงาของสตรีโฉมงามผู้ลึกลับที่ปรากฏบังแสงจันทร์อยู่ เคลื่อนถอยห่างออกไป เสี้ยวหนึ่งของลำตัวบังแง่โขดหิน มีอาการเหมือนจะหลบล่อโดยอาศัยเหลี่ยมหินเป็นที่กำบัง

รพินทร์หยุดการเคลื่อนไหว สงบใจคอยสังเกตท่าทีอยู่อึดใจหนึ่ง ก็เห็นเงานั้นบังมุมหินลับล่ออยู่ในอาการเดิม ครั้น

แล้ว พอเขาโผล่ศีรษะออกไปถึงปากโพรง เงานั้นก็หลบหายลับไป

"นาย อย่าออกไป นั่นไม่ใช่คนแน่!!"

เสียงบุญคำกระซิบเบาที่สุด

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น สติสัมปชัญญะพร้อมมูล ประสาททุกส่วนตื่นพร้อมที่จะลงมือปฏิบัติการได้ทุกอย่างชนิดทันท่วงที ลากตัวถอยหลังเข้ามาอยู่ในตำแหน่งเดิมเพื่อเฝ้าดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปด้วยจิตใจอันมั่นคง แน่วแน่ มือหนึ่งตะครุบบุญคำเป็นสัญญาณไม่ให้แกกระโตกกระตากใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น

ขณะจิตหนึ่งต่อมาของการเคลื่อนถอยห่างออกจากปากโพรง เงาประหลาดนั้นก็ค่อยๆเลื่อนพ้นจากกำบังของก้อนหินปรากฏทอดลงมาให้เห็นอีก คราวนี้ เรือนร่างอันงามระหงนั้นทรุดลงคุกเข่าอย่างแช่มช้า ใบหน้าแหงนเงยขึ้นสู่ดวงจันทร์เหมือนจะวิงวอนอะไรสักอย่างต่อสวรรค์เบื้องบนนั้น

เขาขยับกายอีกครั้ง แต่แล้วก็ชะงัก แสงเดือนอันสลัวสีมืดมัวลงไปชั่วขณะเหมือนจะมีกลุ่มเมฆทึบลอยเข้ามาบัง และกลืนเงานั้นให้หายเข้าไปในความมืดมนด้วย ทำให้สังเกตอะไรไม่ได้ **ครั้นแล้ว จะเป็นด้วยจิตอุปาทานหรืออะไรก็ไม่ทราบ ในโสตประสาทของเขาก็แว่วเสียงสะอื้นไห้แผ่วเบาของสตรี เป็นสำเนียงแห่งความโทมนัสซอกซ้ำแสนสาหัส**

"ได้ยินเสียงนั้นหรือเปล่า?"

เขาจ่อริมฝีปากชิดหูบุญคำ

"ได้ยินนาย เสียงคนร้องไห้...เสียงผู้หญิง!!"

จะว่าหูของเขาฝาดบิดเบือนไป ก็หาไม่ เพราะบุญคำ

ยืนยันอยู่ทั้งคนว่า ได้ยินในลักษณะเดียวกันกับเขา หรือจะว่าดารินผู้หลับปุ๋ยอยู่ในขณะนี้ละเมอ ก็ใช่ที่ เพราะเสียงนั้นดังแว่วไต่พลิ้วมาตามสายลมจากเบื้องนอก บอกไม่ได้ว่ามันดังอยู่ไกล้หรือไกลเพียงไหน มันขาดๆหายๆเคล้าระคนไปกับเสียงลมที่เป่าผ่านแง่หินและกิ่งไม้

เมฆกลุ่มใหญ่ที่บังจันทร์ผ่านพ้นไปแล้ว แสงลำยองของเดือนแรมสาดสว่างลงมาตามเดิม

และเงานั้นก็อันตรธานไปเสียแล้ว ประหนึ่งภาพที่เกิดขึ้นจากมนต์มายา

รพินทร์ตัดสินใจคลานออกไปจนชิดปากโพรง ค่อยๆ ไผล่ศีรษะออกไปดูเบื้องนอก เขามองไม่เห็นอะไรผิดปกติทั้งสิ้นนอกจากเงาไม้ ก้อนหิน และภูมิประเทศอันขรุขระสูงต่ำของหน้าผาปากโพรงถ้ำแล้วก็โขดหินก้อนใหญ่ ที่ตั้งตระหง่านอยู่ทางมุมด้านขวาของปากโพรง

ขณะนั้นเอง มือก็คลำไปพบกับหอกไม้ที่เสี้ยมแหลมไว้และถือติดมือออกมาด้วยเมื่อสักครู่นี้ก่อนหน้าที่เจ้าค้างคาวดูดเลือดจะเข้าโจมตี บุญคำคงจะเก็บในขณะที่เขาทำหล่น และเอาติดมือเข้ามาด้วย

จอมพรานยิ้มออกมาอย่างเหี้ยมเกรียม หยิบลำไม้ขะโมยขึ้นเหลาไว้อย่างดีนั้นขึ้นมากระชับไว้ในมือ แล้วยื่นส่วนปลายไปทางบุญคำซึ่งหมอบอยู่เบื้องหลัง

“ผ้าซับเลือดประจำเดือน ยังอยู่หรือเปล่า”

“ยังอยู่ นาย...อยู่นี่

“เอาออกมา...รูดทาเข้ากับปลายไม้นี เร็วเข้า”

“นะ...นาย จะทำอะไร?”

“เอาเถิดน่ะ ไม่ต้องถาม”

บุญคำขยับตัวขลุกขลักอยู่ในเงามืดอึดใจหนึ่ง เขารู้สึ
ว่าแกจับปลายไม้ด้านที่เสี้ยมแหลมที่เขายื่นส่งไปให้ ใช้อะไรรู
ทาอยู่อึดใจหนึ่งแล้วก็กระซิบบอกมา

“เรียบร้อยแล้ว นาย”

จอมพรานกัดริมฝีปากแน่น ค่อย ๆคืบคลานตัวเองออ
ไปจากปากโพรงอย่างระมัดระวังเตรียมพร้อมทุกขณะจิต บุญ
คำไม่ยอมห่างเจ้านาย ย่องตามออกมาต้อย ๆ ชักมีดเดินป่
ของแกออกมากระชับแน่นไว้ในมือ ไม่ว่ารพินทร์จะโบกมือท
อาการไล่ให้แกกลับเข้าไปในที่ซ่อนตัวอย่างไร ตาพรานเฒ่าก
ไม่ยอม

“เป็นตายยังไง บุญคำก็ทิ้งนายไม่ได้”

แกยืนยันอย่างดื้อดึงเป็นครั้งแรก

รพินทร์ไม่มีเวลาที่จะสนใจกับตาพรานเฒ่าคู่ใจต่อไปอี
เขายืนปักหลักนิ่งอยู่ที่ลานหินหน้าถ้ำ มือทั้งสองกุมหอกไม้ที่
ตอนปลายบัดนี้ถูกชโลมไว้ด้วยเลือดจากผ้าอนามัยของมาเ
ฮอฟมันทิ้งไว้ และบุญคำเอาติดมือมาด้วย กราดสายตาคม
กริบไปรอบด้านอย่างไม่ยอมที่จะให้สิ่งใดพ้นการสังเกตไปได้แม
ท่ามกลางแสงเดือนที่อาบไปทั่วโขดเขินเนินป่า

แล้วก็เพ่งนิ่งตาไม่กะพริบอยู่ที่หินลูกใหญ่ ซึ่งสังเกตเห็น
เงาประหลาดเป็นรูปโฉมของสตรีเรือนร่างที่เคลื่อนหายเข้าไ

ทางเบื้องหลัง บุญคำก็เข้าใจความหมาย ขยับจะย่องไปดักอีกทางหนึ่ง แต่รพินทร์ยึดไหล่ไว้ด้วยอุ้งมืออันแข็งกร้าว

“อย่า! คอยตามหลังฉันไว้!!”

เขากระซิบสั่งเฉียบขาด

ทั้งสองเริ่มจรดฝีเท้าอันแผ่วเบา ตรงไปที่ก้อนหิน ลูกนั้นเต็มไปด้วยความระมัดระวังทุกก้าวย่าง อาศัยแสงสว่างเรืองๆของดวงจันทร์ที่ลอยคว้างอยู่เหนือชะง่อนเขาซีกตะวันตกเป็นเครื่องส่องทาง บุญคำถือไฟฉายพร้อมไว้ในมือ แต่ยังไม่เปิดสวิตช์ ลมดึกกรูโกรกมาเฉื่อยฉิวสัมผัสร่างกายทำให้หนาวสะท้านเข้าไปจนถึงขั้วหัวใจ **เสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ บัดนี้เงียบหายไปแล้ว แต่มีเสียงหัวเราะแผ่วเบาดังแว่วมาแทนที่เป็นเสียงหัวเราะใสกังวาน แต่กระแสของเสียงนั้นเต็มไปด้วยอาการเยาะหยัน**

มันดูเหมือนจะดังออกมาจากที่ใดที่หนึ่ง หลังหินก้อนใหญ่นั่นเอง!

ไม่มีอะไรที่จะมาทำให้รพินทร์ ไพรวัลย์ ชะงัก แต่คนคู่ใจของเขากำลังจะก้าวขาไม่ออก ฝืนแข็งใจย่องตามหลังเขาไปติดๆ ทั้งๆที่ใจจริงอยากจะแล่นหนีกลับเข้าไปมุดอยู่ในโพรงตามเดิม เสียงฟันของตาพรานเฒ่าสันกระทบกันกึกๆ

อึดใจต่อมา พรานใหญ่ก็อ้อมพ้นเหลี่ยมบังของก้อนหิน มันว่างเปล่า ไม่มีสิ่งแปลกปลอมใดๆปรากฏให้เห็นเลย นอกจากพุ่มไม้เล็กๆและหมู่หิน เสียงหัวเราะหายไปอีก

รพินทร์สาดตาอันชินกับความมืดไปทุกโขดหินพงไม้ แล้ว
ก็เดินย่องตรวจค้นหาที่มาของเสียง จนอ้อมกลับมาบรรจบที่
เดิมอีกครั้ง

ทั้งเขาและบุญคำ ไม่ได้ร่องรอยอะไรทั้งสิ้น!

ระหว่างยืนนิ่งเพื่อพิเคราะห์ ประสาทสัมผัสอันคุ้นอัน
ตรายก็ส่งสัญญาณให้ทราบอย่างกะทันหัน

เสียงพรึบดังขึ้นอย่างจู่โจมเบื้องหลัง มันทำลายความ
เงียบขึ้นอย่างจู่โจมที่สุด ปัจจุบันทันด่วนจนแทบกลับตัวไม่ทัน

จอมพรานหันขวับ เงาอันดำมืดเป็นรูปปีกที่แผ่กว้างก็
ถลันเข้าถึงตัว มันทะยานมาจากซุ้มไม่ห่างออกไปนักทางเบื้องหลังนั่นเอง

เขาย่อตัวลงต่ำ เรี่ยวแรงมีเท่าไรก็ทุ่มลงไปในหอกไม้ที่
ถือกระชับอยู่ในมือ โดยวิธีเสือกสวนขึ้นไปเต็มเหนี่ยว

มันปักสวบเข้าไปกลางอกของเจ้าสิ่งนั้นอย่างถนัดถนี่ แล้วหักสะบั้นด้วยความแรงที่มันถาโถมเข้าใส่ ร่างของเขาเองและบุญคำหงายหลังก้นกระแทกลงกับพื้น กลิ้งไปอย่างไม่เป็นท่า พร้อมกันนั้นก็ปรากฏเสียงร้องกรี๊ดแหลมสะท้านไปทั้งหน้าผา หูไม่ได้ฝาดไปเลย เสียงของมนุษย์ผู้หญิงซึ่งได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัส

มันดังเสียดเข้าไปจนถึงขั้วหัวใจ!

ระหว่างหกคะเมนหงายหลัง เห็นดาวระยิบระยับอยู่เบื้อง
ด้ามของหอกไม้ที่หักกลางเหลืออยู่เพียงครึ่งท่อน ยังคงกำแน่น
กระชับอยู่ในมือของรพินทร์ ส่วนปลายที่แหลมคาเด่เสียบแทง

อกเจ้าสัตว์ครึ่งนกครึ่งหนู ซึ่งบัดนี้ กำลังโผนทะยานบินกระเจิดกระเจิงขึ้นเบื้องสูง พร้อมกับเสียงกรีดโหยหวนอยู่เช่นนั้น

มันลิ่วขึ้นส่นภากาศอย่างกระเสือกกระสนลนลาน แสดงถึงความเจ็บปวดสุดขีด บ่ายหน้าเป็นพายุไปทางด้านเหนือ เสียงลมปีกที่กระพือบินห่างออกไปเป็นลำดับอย่างรวดเร็ว

รพินทร์ตั้งสติได้อีกครั้ง เผ่นขึ้นยืนโดยเร็วขนลุกซ่าไปทั้งกาย เป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำตาลีตาเหลือกขึ้นมาแล้วเผ่นมาที่เขา พรานใหญ่ยกหอกไม้ที่หักคามือขึ้นดู ตาพรานเฒ่าก็ร้องกึกก้องออกมาอย่างปรีดาว่า

“หักคาอกไปเลย นาย! เด็ดแท้ ไอ้ค้างคาวผีนั่นอยู่หมัดเราแน่ เจอเอาหอกวิเศษของนายเข้าเป้าอย่างจังเลย”

เงาของดาริน วิ่งถลาออกมา พร้อมกับเสียงลั่น

“เกิดอะไรขึ้น?”

“ไอ้ค้างคาวตัวนั้น!!”

บุญคำตะโกนบอกลั่นมาอย่างลิงโลด

“มันต้องเสร็จเราแน่แล้วนายหญิง พรานใหญ่แทงด้วยหอกไม้ หักติดคาอกไปแล้ว เปิดอ้าวไปเลย”

ดารินถลันเข้ามาจับแขนจอมพรานเขย่าโดยแรง ยังไม่เข้าใจในคำบอกเล่าของบุญคำ

“หมายความว่าอย่างไร รพินทร์ เกิดอะไรขึ้นทำนองไหนนี่ ฉันกำลังนอนหลับอยู่ได้ยินเสียงผู้หญิงกรีดร้อง แล้วก็มีเสียงปีกบินของค้างคาวตัวนั้น”

“นั่นแหละ เสียงมันร้องตอนที่ถูกหอกโมกขศักดิ์ของพรานใหญ่เมื่อตะกี้นี้ละ”

ตาพรานเฒ่าเต้นแร้งเต้นกา ร้องบอกแทนมาอีกอย่างใจเหลือที่จะกล่าว ดารินหันไปถามรพินทร์ซ้ำอีกหลายคำอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก ภายหลังยืนสงบนิ่งอยู่ครู่ เขาก็ถอนหายใจเฮือก พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ กล่าวชวนหล่อนขึ้นว่า

“กลับเข้าไปนั่งพักกันในถ้ำของเราก่อนเถอะครับ แล้วผมจะเล่าให้ฟังว่า ขณะที่คุณหญิงหลับอยู่นั้น ได้เกิดอะไรขึ้นกับผมและบุญคำ”

ทั้งหมด พากันกลับเข้ามานั่งพักสงบสติอารมณ์ภายในโพรงถ้ำอีกครั้ง รพินทร์ยังไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น พยายามสดับตรับฟังเสียงต่าง ๆอยู่ครู่ใหญ่ท่ามกลางความเร่าร้อนอยากทราบเรื่องโดยละเอียดของดาริน จนกระทั่งแน่ใจว่าไอ้ค้างคาวสบเลือดที่ถูกหอกไม้ปักหักคาอกไปจะไม่หวนกลับมาอีกแล้ว จึงอธิบายเรื่องทั้งหมดให้หญิงสาวทราบตามจริง

มันชั่วระยะเวลาที่หล่อนเผลอตัวงีบไปหน่อยหนึ่งเท่านั้นที่เหตุการณ์อันน่าสยดสยองหลายต่อหลายสิ่งได้อุบัติขึ้น

“ทำไมคุณไม่ปลุกฉันบ้าง”

“ผมเห็นคุณหญิงกำลังหลับ และเหตุการณ์แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นต้องใช้การตัดสินใจอย่างเร็วที่สุดโดยอิสระ ผมเองตอนนั้นก็หลับ แต่บุญคำเป็นคนปลุกขึ้นมาให้เห็น ถ้าขืนมัวปลุกคุณหญิงอีกคน มันก็จะไม่ทันการ”

นิยายเรื่อง
พิมพ์ลับมันตรับ

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไร เงาของผู้หญิงที่คุณกับบุญคำมองเห็นนั่น” หล่อนถามด้วยอาการตื่นตะลึง

รพินทร์โคลงศีรษะช้า ๆ ตาทั้งคู่หรี่อย่างใช้ความคิดหนัก

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน จะว่าตาฝาด ก็มีบุญคำยืนยันอยู่อีกทั้งคน ไม่เพียงแต่เห็นเงามนุษย์ในรูปของผู้หญิงเท่านั้น ยังได้ยินเสียงร้องไห้กระซิก ๆ ประเดี๋ยวก็เป็นเสียงหัวเราะ พอตามออกไปดูก็มองไม่เห็นอะไร แล้วไอ้ค้างคาวตัวนั้นซึ่งคงจะซุ่มรอจังหวะอยู่ก่อนแล้ว ก็โฉบเข้าใส่ ผมไม่มีอะไรเลยในขณะนั้น นอกจากหอกไม้ที่ถือติดมืออยู่อันเดียว แทงสวนส่งเดชออกไปตามบุญตามกรรม แต่ปรากฏว่า ปลายหอกเสียบอกมันอย่างจัง แล้วหักติดคาอกไป มันจึงผละออกบินหนีโดยไม่หวนกลับมาอีก จังหวะนั้นแหละที่คุณหญิงได้ยินเสียงเหมือนมีผู้หญิงกรีดร้อง แล้วก็ตื่นออกมา เหตุการณ์ทั้งหมดมันเกิดขึ้น ก่อนที่คุณหญิงจะตื่นขึ้นมาพบผมกับบุญคำเพียงอึดใจเดียวเท่านั้น”

“หอกไม้ขี้กะโล่โท้ของคุณอันนั้นน่ะหรือ ที่ทำให้มันผละหนีไป”

ดารินลืมตาโพลง ร้องลั่นออกมาอย่างไม่ยอมเชื่อ

รพินทร์หันไปสบตาบุญคำ แล้วอึ้งไป เพราะเขาเองในขณะนี้ก็แทบจะไม่อยากเชื่อในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกัน มีบุญคำคนเดียวที่หัวร่อร่า

“นายหญิงไม่รู้อะไร ไม่ใช่หอกขี้กะโล้โท้อย่างนายหญิงว่า แต่มันเป็นหอกอาถรรพณ์ หอกวิเศษทีเดียว”

“มันจะวิเศษขึ้นมาได้ยังไงกับอีแค่ไม้ท่อนเสี้ยมปลายแหลมขนาดลูกปืนเรายังเอามันไม่อยู่”

“ถ้าเป็นปีน ตะกี้พรานใหญ่กับบุญคำเสร็จมันไปแล้ว
หอกอันนั้นแท้ๆที่ช่วยชีวิตไว้ พรานใหญ่ให้บุญคำเอาเลือด
ประจำเดือนทาที่ปลายหอกไม้ แล้วเอาหอกอันนั้นแทงมัน มัน
เสียบเข้าไปถนัดใจเหลือเกิน นายหญิง มิหนำซ้ำยังหักคาอก
เสียงมันร้องกรี๊ดเปิดอ้าวไม่เหลียวหลังไปเลย”

หญิงสาวหันไปจ้องหน้าพรานใหญ่อีกครั้ง ด้วยความ
ตื่นเต้นประหลาดใจสุดขีด

“เป็นความจริงหรือ?”

รพินทร์เองก็มีอาการเหมือนยังไม่สร่างงง หยิบด้ามหอก
ไม้ที่เหลือติดมืออยู่ขึ้นพิจารณา แล้วส่งไปให้หล่อนดู

“เหลือติดมือผมอยู่ครึ่งหนึ่งนี่แหละครับ อีกครึ่งหนึ่ง ไม่
ทราบหายไปไหน รู้แต่เพียงว่ามันหักผัวะขณะที่จ้วงแทง จะติด
คาอกมันไปหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่บุญคำยืนยันว่า
ติดคาไปแน่ๆ ผมก็ยังแปลกใจอยู่นี่”

หญิงสาวหยิบขึ้นมาสำรวจตรงรอยหักของไม้ บุญคำเอา
ไฟฉายส่องมาให้เห็น

“เอ ไม่น่าเลยนะ ที่ไม้ท่อนแค่นี้จะมีฤทธิ์เดชทำให้มัน
เจ็บปวดผละหนีไปได้ คุณนึกอย่างไรขึ้นมา ถึงได้ให้บุญคำเอา
แพ็ดซับประจำเดือนทา”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ขณะที่เห็นภาพประหลาด
วิกลวิการนั้น ผมกับบุญคำไม่มีอาวุธอะไรติดตัวอยู่เลย นอก
จากมีดเล่มสั้นๆกับหอกไม้อันนี้ ก็เลยคิดเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม
ไปตามเรื่อง โดยทดลองเชื่อตามทฤษฎีของบุญคำ ภาพผู้หญิง
ที่เห็นเป็นเงานั้น เป็นภาพแห่งความลึกลับ มันจะเป็นอะไรก็

บอกไม่ได้ ผมคิดตามประสาโง่ๆว่า ถ้าทำอะไรสักอย่างให้มันอุตริพิเรนทร์ อาจช่วยอะไรขึ้นมาได้บ้าง อย่างน้อยก็ด้านกำลังใจ”

“พรานใหญ่ไหวดีที่สุด ที่ให้บุญคำเอาประจำเดือนทาปลายไม้ ตอนนั้นบุญคำเองก็คิดอะไรไม่ออก”

พรานเฒ่าสอดมาโดยเร็ว

“หมายความถึงว่า ปรากฏเป็นภาพเงาและเสียงของผู้-หญิงมาล่อให้คุณออกไปจากที่หลบซ่อนของเรา พอคุณออกไปค้างคาวตัวนั้นก็เข้าเล่นงาน อย่างนั้นใช่ไหม”

“ผมไม่กล้าลงความเห็นอะไรทั้งสิ้น”

รพินทร์ตอบอย่างระมัดระวัง แต่บุญคำก็โพล่งออกมาว่า

“จะอะไรเสียอีกล่ะ นายหญิง ลักษณะของมันก็เหมือนกับเสือสมิงนั่นแหละ มันเห็นเราหลบซ่อนปลอดภัยอยู่ในนี้วิญญาณปิศาจที่สิงอยู่ในตัวมัน ก็สำแดงตนออกมาล่อเพื่อให้เราออกไปเป็นเหยื่อมัน เงาของผู้หญิงกับค้างคาวตัวนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกันแน่ พูดตามประสาของบุญคำก็ว่า ไอ้ค้างคาวมันแปลงตัวมาเป็นผู้หญิงให้บุญคำกับพรานใหญ่เห็นนั่นเอง มันเป็นครึ่งสัตว์ครึ่งผี แบบเดียวกับไอ้เสือโคร่งดำกับไอ้ผีดิบตาย ซากนั่น เจอเอาหอกทาเลือดประจำเดือนของพรานใหญ่เข้า ถึงได้เปิดอ้าวไป ไม่ได้ยินหรือ มันร้องหวีดเป็นเสียงผู้หญิงเลยทีเดียว พรานใหญ่หรือนายหญิงจะไม่ยอมเชื่ออย่างบุญคำก็แล้วแต่ แต่บุญคำเชื่อที่สุดว่าวิญญาณของปิศาจผู้หญิงสิงมันอยู่แล้วก็เจอของดีเข้าไปแล้ว”

ดารินเงียบงัน ตาของหล่อนวาววามอยู่ในความมืด หล่อนไม่ได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหลายแหล่ด้วยตาของตนเอง แต่ก็ยอมรับว่า ที่สะดุ้งตื่นขึ้นมานั้น ก็เพราะเสียงกรีดร้องโหยหวนอันเป็นเสียงคนชัด ๆนั่นเอง

“เห็นแต่เพียงเงา ที่เกิดจากแสงเดือนเท่านั้นหรือ ตอนที่โผล่ออกไป ไม่ได้เห็นร่องรอยคนอันเป็นเจ้าของเงาที่บังแสงเดือนไว้บ้างเลยหรือยังไง”

หญิงสาวพยายามจะให้ได้ความจริงที่สุดจากรพินทร์และบุญคำ ท่ามกลางจิตใจอันสั่นไหวสยองเกล้าจนบอกไม่ถก

รพินทร์สั่นศีรษะ เค้าพิศวงจับอยู่ที่ใบหน้าอันกร้านเกรียม ของเขาไม่น้อยไปกว่าหล่อน

“ไม่เห็นเลยครับ เห็นเฉพาะภาพเงาที่ทาบลงมาทางปาก โพรงขณะที่นอนแอบอยู่ในนี้เท่านั้น...”

แล้วเขาก็ชี้ตำแหน่งที่เงาปรากฏสำแดงให้เห็น ให้หญิงสาวดู

“ตรงนั้นแหละ พอไหวตัว ขยับจะออกไป เงาก็หลบแฝงเข้าไปบังอยู่หลังก้อนหิน ลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่เช่นนั้นอยู่หลายอึดใจ ผมก็เลยตัดสินใจตามออกไปดู แต่ก็ไม่เห็นอะไรเลย แล้วจู่ ๆ ไอ้ค้างคาวนรกนั่นก็พุ่งเข้าใส่ มันคงหลบซุ่มอยู่ก่อนแล้ว หลังก้อนหินอีกลูกหนึ่ง ห่างออกไปเล็กน้อย”

“การที่จะปรากฏเป็นภาพเงาขึ้นมาได้ จะต้องมีสิ่งที่เป็นเจ้าของเงาบังแสงไว้ไม่ใช่หรือ...”

หล่อนพึมพำเบา ๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ถ้าคุณเห็นเป็นภาพคน ก็จะต้องมีคนมายืนบังแสง

จันทร์ตรงนั้นแน่ๆ อาจเป็นไอ้ผีดิบมันตรัยก็ได้ แต่ภาพเงาของมันเลือนลางดูไม่ถนัด คุณบังเอิญเห็นเป็นภาพของผู้หญิงไป”

จอมพรานสั่นหน้าอีกครั้ง

“ถามบุญคำดูก็ได้ครับ เพราะเห็นกันชัดอยู่ถึงสองสายตา เงาที่ทอดลงมาชัดเจน แจ่มใสเห็นถนัดที่สุด เห็นแม้กระทั่งเรือนผมยาวสยาย เห็นสิ่งประดับบนศีรษะที่มีลักษณะเหมือนมงกุฎ แล้วก็ปลอกแขนตลอดจนกำไลข้อมือ ผมเองก็ยังแปลกใจอยู่จนเดี๋ยวนี้ว่า ทำไมภาพเงานั้นเห็นได้ชัดเจนถึงเพียงนั้น ราวกับภาพเงาในจอหนังตะลุงงั้นแหละ”

“มีมงกุฎ ปลอกแขน กำไลมือ?” หล่อนอุทาน

“เห็นแต่เพียงเงา ก็พอจะสันนิษฐานได้ว่า ผู้หญิงคนนั้นงามมาก ลักษณะการแต่งกายก็น่าจะเป็นเจ้าหญิง หรือนางพญาอะไรสักองค์หนึ่งในสมัยโบราณ สาบานได้ว่าไม่ใช่เงาของไอ้ผีดิบมันตรัย”

ดารินกายเย็นวาบ สะดุ้งเข้าไปถึงหัวใจ เบียดเข้ามาชิดเขาโดยไม่รู้สึกตัว

“รพินทร์...”

เสียงสั่นของหล่อนดังไม่เกินกระซิบ

“เป็นไปได้ไหม ถ้าสมมติว่า...”

“ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกัน”

เขาตอบเสียงเหือดๆ

“หล่อนควรจะนอนอยู่ในหีบแก้วผลึก ภายในปราสาทร้างไม่ใช่หรือ ตามข้อสมมติของเรา”

“ก็ถ้าเราสมมติเช่นนั้นได้แล้ว ทำไมเราถึงจะไม่สมมติ

ต่อไปอีกบ้างว่า ในเวลากลางคืน หรือเวลาอันเหมาะเจาะขณะ
ใดขณะหนึ่ง หล่อนจะไม่ออกมาเดินได้”

“ฉันกลัวเหลือเกิน...”

ดารินหลับตาลง กายสั่นเทิ้ม เสียงหลุดลอดริมฝีปาก
ออกมาเบาที่สุด จนบุญคำผู้นั่งห่างออกไปสองวาก็ไม่ได้ยิน

“ทำไมจะต้องกลัว ในเมื่อคุณหญิงอยู่กับคนที่ชื่อ รพินทร์
ไพรวัลย์”

เขากระซิบตอบ โอบไหล่ไว้กระชับแน่น แล้วหัวเราะออก
มากร่าวๆ

“เสียดายเหลือเกิน...เสียดายที่ให้เห็นแต่เพียงเงาเท่านั้น”

“อาจเป็นเจตภูตหรือดวงวิญญาณก็ได้...”

“ก็สุดแต่ว่าเราจะเดากันไป”

“ขณะนี้เราเข้ามาอยู่ในดินแดน หรืออาณาจักรของหล่อน
แล้ว ไม่ใช่หรือ”

“ก็อาจเป็นด้วยเหตุนี้กระมัง ถึงได้กรายเข้ามาให้เห็น
เป็นการทักทายปราศรัย แต่ผมไม่คิดว่าหล่อนจะต้อนรับเรา
ด้วยดีนักหรอก”

“แล้วหล่อนเกี่ยวข้องอะไรกับค้างคาวตัวนั้น”

“ผมก็กำลังถามตัวเองอยู่เหมือนกัน”

“ลองคิดให้ดี หล่อนมาปรากฏเงาให้คุณเห็น คุณต้อง
ออกไป แล้วก็ปะทะกับค้างคาวใหญ่ตัวนั้น เสียงมันกรีดร้อง
เป็นเสียงผู้หญิง ขณะที่ถูกคุณแทงด้วยหอกไม้ บุญคำเชื่อไม่
คนละอย่าง กับสิ่งที่ฉันคิดสันนิษฐานอยู่ในขณะนี้นะ แกเห็น
ของแกว่านั่นเป็นภาพปิศาจที่สิงสัตว์ร้ายตัวนั้น”

“แล้วคุณหญิงคิดอย่างไร”

“ฉันอยากจะสันนิษฐานว่า มันอาจเป็นลักษณะเดียวกับเจ้าผีดิบมันตรัย และเสือโคร่งดำตัวนั้นก็ได้ คือวิญญาณเดียวกัน แต่ถ่ายทอดไปมา อาศัยอยู่ได้ในร่างกายสองร่าง และวิญญาณที่แท้จริงก็คือ พันธุมวดีนางพญาแห่งนิทรานคร”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็ต้องเผชิญกับปัญหาอีกว่า ทำไมหล่อนจึงคิดปองร้ายเป็นศัตรูกับพวกเรา และความเป็นมาทั้งหลายแหล่ มันเป็นเช่นไร มันตรัยนั้น มันเป็นผู้ร้ายแน่ แต่อดีตนางพญาแสนสวยแห่งนครนี้ เหตุใดจึงต้องกลายเป็นผู้ร้ายไปด้วย”

“หล่อนอาจตกอยู่ในอำนาจลี้ลับ ที่บีบบังคับไว้ก็ได้ ตกอยู่ในอำนาจอาถรรพณ์ ซึ่งควบคุมอยู่เหนือกว่า ให้กลายเป็นเครื่องมือ ทั้งที่โดยแท้จริง หล่อนอาจไม่มีเจตนาร้ายถึงเพียงนั้น ฉันบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมฉันคิดเช่นนี้...ฟังนั่นซิ ได้ยินเสียงอะไรไหม?...”

ประโยคหลัง หล่อนกระหึดกระหอบขึ้น พร้อมกับเขย่าแขนเขาโดยแรง

ในความเงียบวังเวง ลมโชยผ่านยอดป่าเบื้องล่างมาจากด้านเหนือ และในริ้วระลอกของลมอันเย็นเฉียบนั้น ทั้งสามบุคคลที่หลบตัวอยู่ในโพรงถ้ำ สำเหนียกได้ถึงกระแสเสียงประหลาดชนิดหนึ่ง ปะปนแทรกมาด้วย มันเป็นเสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้คร่ำครวญอย่างเจ็บปวดระคนไปกับความรันทดของ

สตรีนางหนึ่ง เสียงพิลาปชนิดนั้น ประหนึ่งว่าจะบีบหัวใจให้
เหี่ยวฝ่อจนแทบไม่มีเหลือ และยืดเส้นเอ็นทุกส่วนให้กลายเป็น
อัมพาตไปชั่วขณะ

สำเนียงที่ลอยลมมาอย่างลึกลับนั้น โอดโอยโหยหวน
ชวนให้ปริเวทนาการยิ่งนัก บางครั้งแผ่วกลืนหายไปกับสายลม
บางครั้งก็ดังแหลมกรีดแหวกมาในความเงียบ คล้ายจะเป็น
เสียงพร่ำเพ้อเอ่ยเรียกนามหนึ่ง

ต่อมา กระแสเสียงคร่ำครวญเพรียกหานั้น ก็ค่อย ๆจาง
หายไปอย่างไร้ร่องรอย กลายเป็นความเงียบสงบตามเดิม บุคคล
ทั้งสามยังคงนั่งสะกดใจนิ่งอยู่กับที่ เงี่ยหูคอยจับเบาะแสสดับ
ตรับฟังต่อไปอีกครู่ใหญ่ ไม่ปรากฏว่ามันจะแว่วมาให้ได้ยินอีก
นอกจากลมดึกพัดผ่านกิ่งไม้อยู่เป็นระยะ และหยดน้ำค้างที่ร่วง
ลงกระทบพื้นเบ่าะแปะทั่วไป

“รพินทร์...”

“ผมอยู่นี่”

“ได้ยินเสียงนั่นหรือเปล่า?”

“ได้ยิน แต่ตอนนี้เงียบหายไปแล้ว”

“คุณได้ยินเหมือนฉันไหม ไม่ใช่เฉพาะเสียงร่ำไห้สะอึก
สะอื้นเท่านั้น แต่มีเสียงคล้าย ๆผู้หญิง ร้องเรียกหาใครคนหนึ่ง”

“คุณหญิงได้ยินยังไง?”

“หูฝาดไปหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่ฉันได้ยินว่า **‘วรมันต์! ช่วย
ข้าด้วยเถิด ข้าเจ็บปวดทรมานนักแล้ว’** เป็นสำเนียงกระแสเสียง
ของนางผู้พร่ำเพ้อเรียกหาชู้รักเพื่อให้ช่วย”

“แปลกมาก ผมกลับได้ยินอีกอย่างหนึ่ง”

"คุณได้ยินยังไง?"

"ผมได้ยินเสียงร้องว่า **'มันตรัย! ไฟเย็นไม่อาจผ่อนปรนพิษแผลของข้าได้ เจ้าผู้เป็นนายแห่งข้า ผู้เรืองไปด้วยอำนาจกฤติ-ยามนต์ จงเร่งถอนหอกออกจากอกข้าทีเถิด'**"

"คุณพระช่วย คุณได้ยินอย่างนั้น!!"

"ผมก็ไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกัน ทำไมได้ยินไปในลักษณะเช่นนี้ เสียงนั้น มันจะลอยมากระทบทางโสตโดยตรง หรือทางดวงจิต ก็ไม่อาจบอกได้ แต่ผมสดับรับรู้ได้ในความหมายเช่นที่บอกไปแล้ว อาการที่ได้ยินชนิดนี้เหมือนกับคราวที่เราได้เผชิญหน้ากับมันตรัย ซึ่งเราได้พูดโต้ตอบกับมัน เราพูดในภาษาของเรา และมันก็พูดในภาษาของมัน แต่ก็เข้าใจกันได้อย่างประ-หลาดที่สุด..."

เขากล่าวอย่างมึนงง แล้วพูดต่อไปว่า

"ลองถามบุญคำดูอีกคน แกได้ยินอย่างไร"

ดารินหันไปถามบุญคำ ผู้ซึ่งนั่งตัวแข็งอยู่ แกถูกปลุกให้ตื่นจากห้วงภวังค์โดยการเรียกของนายหญิง

"บุญคำได้ยินแต่เสียงลมพัดผ่านยอดไม้ และช่องหินฟังเหมือนเสียงผู้หญิงร้องไห้ นอกนั้นบุญคำไม่ได้ยินอะไรอีกเลย"

ตาพรานเฒ่าตอบ แกไม่ได้ยินเสียงปรึกษาในลักษณะกระซิบกระซาบของบุคคลทั้งสองเมื่อครู่นี้

"ถ้างั้นเราสองคนเกิดอุปาทานหลอกตัวเองไปใหญ่แล้ว" รพินทร์บอกที่ริมหูของหญิงสาว

"วรมันต์!" ดารินพึมพำกับตนเองอย่างสุดฉงน

"ถ้ามันเกิดจากอุปาทาน คิดฝันได้ยินไปเอง แล้วฉันจะ
ไปเอานามที่ไม่เคยได้ยินนี้มาจากไหน วรมันต์! วรมันต์!!"

"อย่าไปสนใจคิดมันให้เสียเวลาเลยครับ คุณหญิง ผม
เองก็เหมือนกัน บอกกับคุณหญิงได้เป็นตุเป็นตะว่า ผมได้ยิ
ประโยคคำพูดร่ำร้องของผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ถ้าจะให้ผมอธิบา
ก็ไม่ถูกเหมือนกัน อย่างเช่นคำว่า 'ไฟเย็น' ผมก็อาจบอกได้
มันหมายถึงอะไร ไฟที่ไหน มันถึงจะเย็นอย่างที่ผมได้ยินนี่
เราออกไปเก็บปืนกันดีกว่า เชื่อว่าคงไม่มีอะไรแล้ว"

กล่าวจบเขาก็ฉุดข้อมือหญิงสาว แล้วพยักหน้าช
บุญคำให้มุดลอดปากโพรงออกไปเบื้องนอกอีกครั้ง

เดือนลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว เหลือแสงจางๆ ไว้บน
ท้องฟ้าที่ปกคลุมไปด้วยเมฆหมอก ทำให้หน้าผาบริเวณนั้นม
อยู่ในเงาคลุมเครือยิ่งกว่าเก่า ทั้งหมดพากันไต่เกาะหม่กันม
อย่างระมัดระวังตนเองขีดสุดโดยอาศัยไฟฉายที่เหลืออยู่ในม
ของบุญคำเพียงกระบอกเดียว

เสียงหมาจิ้งจอกเห่าหอนแว่วมาจากชะง่อนเขาอีกต
หนึ่ง ดารินฟังแล้วแสยงเข้าไปทุกขุมขน แต่พรานใหญ่สูดม
หายใจลึกอย่างปลอดโปร่ง เสียงของสัตว์ป่าสามัญที่เกิดขึ้นต
สภาพของมัน เป็นสัญลักษณ์ให้เขาทราบได้ว่าไพรที่แวดล้อม
อยู่เป็นปกติธรรมชาติของมันแล้ว ไม่มีสิ่งใดแปลกปลอมให้ต้อ
พะวงถึงอันตรายใหญ่หลวง ซึ่งจะมาในรูปที่เดาไม่ถูก ขณะ
เขาอยากจะได้ยินเสียงเสือคำรนเรียกหาคู่ อยากได้ยินช้างแม

อ่อนเรียกหาลูก เพราะนั่นเป็นสัญญาณปกติธรรมดาน่าอภิรมย์ของราวป่า **ในทรรศนะพรานไพรเช่นเขา แต่ถ้าป่ามันไม่มีเสียงอะไรเลย แม้แต่เสียงแมลงสักตัวนั้นสิ เป็นสิ่งที่น่าคิดมากที่สุด**

ทั้งหมด จำได้อย่างแม่นยำว่า ปืนและไฟฉายตกหล่นอยู่ยังที่ใดบ้าง ในวินาทีฉุกละหุกที่สุด และตามเก็บไปเป็นลำดับ เริ่มด้วยปืนสั้น.357 และไฟฉายที่กระเด็นหลุดมือไปจากมือรพินทร์ขณะที่ไอ้ค้างคาวนรกเข้าโจมตี ต่อมาก็ไฟฉายของดารินแล้วกมาพบ .44 แมกนัม ที่หล่นอยู่ตรงชานหินถัดลงมา พร้อมกับกระสุนปืนสั้นที่ดารินทำตกไว้เรี่ยราด ทั้งหมดช่วยกันเก็บลูกปืนเหล่านั้นอย่างละเอียดที่สุด

และแล้วไม่นานนัก...ต่างก็ลงมาถึงเชิงผาด้านล่าง ที่ทิ้งไรเฟิลทั้งสองกระบอกไว้ มันยังอยู่ในลักษณะเดิมทุกอย่าง พอฉวยขึ้นมาได้ ทั้งรพินทร์และตาพรานเฒ่า ก็รีบบรรจุกระสุนลงเต็มอัตรา ส่งนัดหนึ่งขึ้นประจำรังเพลิงไว้ทันที ด้วยความรู้สึกเหมือนกับว่าอำนาจที่สูญเสียไปชั่วขณะได้กลับคืนมาแล้ว

“แล้วปืนของฉันล่ะ”

ดารินเอ่ยขึ้นอย่างกังวล ขณะที่ฉายไฟลงไปยังป่าสักเบื้องล่าง

“ปืนของคุณหญิงตกอยู่ไกลจากนี่ลงไปมาก แล้วก็เป็นทางเดียวกับที่ไอ้ตะขาบนั่นเลื้อยลงไป เรายังไม่แน่ใจว่ามันจะไปไกลสักแค่ไหน ถ้าจะตามลงไปเก็บเดี๋ยวนี้ มันอันตรายมาก รอให้สว่างเสียก่อนดีกว่า ถึงอย่างไรขณะนี้เราก็ได้คืนมาสองกระบอกแล้ว”

ต่างไต่ขึ้นมาหลบพักในถ้ำอีกครั้ง เหลือเวลาอีก
ประมาณ 3 ชั่วโมงก็จะรุ่งเช้า บุญคำเอาฟืนที่เหลือมาก่อไฟ
เพื่ออาศัยไออ่น มันหนาวเสียจนแทบจะเหยียดนิ้วไม่ออกและ
ไม่อาจนอนหลับลงได้

ทั้งสามคนนั่งกอดเข่าอังไฟกองเล็กนั้น ปล่อยความคิ
ให้ล่องลอยไปคนละทาง ดารินพึมพำถามหาบุหรี่จากรพินท
ก็เห็นใบหน้าอันเกรียมเป็นมันราวกับภาพปั้นนั้นยิ้มกร้าน
ตอบว่า

"เสียใจเหลือเกินครับ คณหญิง มันหมดเสียแล้ว"

หล่อนพยักหน้าอย่างรับรู้ ไม่กล่าวอะไรอีก ตาอันเหม่
ลอยมองจับอยู่ที่เปลวไฟแลบเลียอยู่ในกอง บุญคำก็ถามม
อย่างเอาใจว่า

"บุญคำมีแต่ยาตั้งมวนใบตองแห้ง นายหญิงพอจะสู
ได้ไหม?"

ว่าแล้วแกก็ยื่นกลักยามาให้ นายหญิงหันมายิ้มแล้วส่า
ศีรษะ

"ขอบใจมาก บุญคำ ฉันสูบของบุญคำไม่ได้หรอก มัน
ฉุนเกินไป"

รพินทร์เอื้อมมือมาหยิบกลักยาของตาพรานเฒ่าไปบรร
ยามวนช้าๆ แล้วคาบไว้ในปาก ฉวยดุ้นฟืนในกองมาลนต่อ
ติดดีแล้ว จึงยื่นส่งไปให้หญิงสาว ดารินสบตาอันเป็นประก
อ่อนโยนคู่นั้น แล้วก็สุดที่จะปฏิเสธกันได้ หล่อนรับมาสูบอย่
ระมัดระวังเพื่อฆ่าเวลา และผ่อนปรนจิตใจอันกังวลกระส่า
กระส่ายอยู่ในขณะนี้ ซึ่งก็ค้นพบว่าหล่อนพอจะสูบบุหรี่บ้างแ

แบบนี้ได้เหมือนกัน เมื่อความจำเป็นขีดสุดมาถึง มันฉุนจนแทบจะทำให้สำลัก แต่ก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อมันเป็นการปฏิบัติเพื่อสนองตอบน้ำใจอันดีงามของใครคนหนึ่งที่มีต่อหล่อนตลอดมา

หญิงสาวดูดอัดควันเข้าไปสามสี่ครั้ง ก็ส่งคืนให้เขา พรานใหญ่รับมาสูบต่อ

“ฉันเป็นห่วงไชยยันต์กับเมย์เหลือเกิน...”

ในที่สุด เสียงแผ่วเบาของหล่อนก็รำพึงขึ้น

“สองคนนั่นล่วงหน้ามาก่อนเรา ไม่รู้เขาจะเป็นอย่างไรกันบ้าง เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเรา ที่ซมซานกันจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด”

“เรื่องนี้มันสุดแต่บุญกรรม นายหญิง...”

บุญคำปลอบใจมา

“นายทหารกับนายแหม่มก็มีฝีมือพอตัว เอาชีวิตรอดมาได้จนถึงปานนี้แล้ว ถ้ามาอับจนเสียท่าในเวลาต่อไปก็แปลว่าถึงคราวชะตาขาดเอาจริงๆ เทวดาฟ้าดินก็ช่วยไม่ได้”

“ความจริง เรากระชั้นรอยเข้ามาทุกระยะ ก่อนหน้าที่จะปะทะกับตะขาบใหญ่สองตัว เมื่อเย็นนี้ เสียงปืนที่เรายิงกันสนั่นป่า น่าจะได้ยินไปถึงหูเขาบ้าง ถ้าเขาไม่ห่างเราเกินไปนักและยังมีชีวิตอยู่”

“อย่างที่พรานใหญ่เคยบอกไว้แล้วนั่นแหละ นายหญิง เสียงปืนในป่าเอาแน่ไม่ได้ มันสุดแต่ว่าทางลมพัดไปด้านไหน ถ้าอยู่เหนือลมหรือมีเขาบัง ก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน”

ว่าแล้ว ตาพรานเฒ่าก็เอนกายลงนอนขด หันหน้าเข้า

หากองไฟตามวิสัยเป็นอยู่ง่าย ๆของแก ไม่มีอะไรจะต้องวิตก กังวลหรือขบคิดมากนักในสมองอันเป็นธรรมชาติของพรานไพร ทั้งหลาย ปากพึมพำบอกต่อมา ทั้ง ๆที่ตาหลับว่า

"บุญคำว่านอนพักเอาแรงกันดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยคิดหาทางกันใหม่ นั่งเป็นทุกข์ก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมา"

แล้วชั่วอึดใจเดียว บุญคำก็ลาโรง กรนครอกไปง่าย ๆ

พรานใหญ่เองก็นั่งกอดเข่า เอาใบหน้าซบลงกับท่อนแขน คงเหลือแต่เพียงหล่อนคนเดียวเท่านั้นที่ตายังสว่างโพลงอยู่ ดารินชำเลืองมองดูเขาอย่างน้อยใจ แล้วเอื้อมมือไปเขย่าโดยแรง รพินทร์สะดุ้ง เงยหน้าขึ้น

"เหมือนกันเหลือเกินนะ เจ้านายกับลูกน้อง นึกจะหลับก็หลับไปได้ง่าย ๆ ไม่นึกถึงคนที่กำลังตื่นอยู่บ้างเลย นี่จะทิ้งให้ฉันตื่นอยู่คนเดียวหรือ?"

"ผมยังไม่หลับหรอกครับ เพียงแค่พักสมองคิดชั่วขณะเท่านั้น คุณหญิงไม่นอนพักเสียก่อนหรือ อีกนานกว่าจะสว่าง"

หล่อนสั่นหน้า

"ตอนนี้ฉันยังนอนไม่หลับหรอก ในหูของฉันแว่วแต่เสียงครวญครางลึกลับนั่นตลอดเวลา..."

หญิงสาวหยุดชะงักเงี่ยหู แล้วถอนใจยาว

"ดูเอาเถอะ แม้เดี๋ยวนี้ก็ยังได้ยินอยู่"

รพินทร์เหยียดกายลงนอน เหนี่ยวไหล่ราชสกุลสาวให้เอนลงมาด้วย

"สวดมนต์ ตั้งสติให้เที่ยง ประเดี๋ยวก็หลับไปได้เอง"

กว่าดารินจะหลับลงได้ ก็กระสับกระส่ายอยู่พักใหญ่

พอฟ้าสาง บุญคำผู้มีโอกาสพักผ่อนได้มากที่สุดก็ ปลุกหนุ่มสาวทั้งสองขึ้น ทั้งหมดใช้เวลาตระเตรียมตัวเพียงชั่วไม่กี่อึดใจ ก็พร้อมที่จะผจญกับวันใหม่ในแบบไม่รู้อนาคต น้ำค้างยังเปียกชุ่ม และหินยังลื่นขณะที่ทั้งสามไต่ลงมายังตีนผา พอถึงตำแหน่งที่ลงมาเก็บปืนเมื่อคืนนี้ ต่างก็เผชิญกับความฉงนฉงายอีกวาระหนึ่ง

"รุกขเทวดาที่ไหน เมตตาหาอาหารมาวางไว้ให้เรา"

บุญคำร้องขึ้น

"รุกขเทวดาที่ชื่อแงซายน่ะซิ!"

ดารินตอบโดยเร็วอย่างไม่ต้องคิดด้วยความปีติยินดี

กลางลานหินเกลี้ยงๆ เห็ดโคนดอกใหญ่ๆ 5-6 ดอก และมันเสาอีกหลายหัว วางกองไว้อย่างเป็นระเบียบ เหมือนจะมีเจตนาโดยตรงเพื่อให้สังเกตเห็นง่าย รพินทร์ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แลกราดไปตามพื้นบริเวณนั้น ก็เห็นรอยเท้าที่เหยียบน้ำค้างไว้ใหม่ๆ ไม่มีอะไรที่จะต้องให้สงสัยไปอย่างอื่นเลย เขาจำรอยเท้าคู่นั้นได้ดีเท่าๆกับรอยเท้าของตนเอง ตลอดระยะเวลาที่แกะรอยติดตามกันมา

อาหารเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดของชีวิตในขณะนี้ และลำพังบุคคลทั้งสามเองในขณะนี้ก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกันว่า มื้อแรกของวันจะแสวงหามันมาได้จากไหนโดยวิธีใด การที่พบสิ่งพอประทังชีพได้มาวางรอไว้ให้ แม้จะเป็นเพียงแค่หัวเผือกหัวมันก็

จัดว่าวิเศษสุดแล้ว และก็ป่วยการที่จะไปคิดเสาะแสวงหาร่องรอยเจ้าของผู้นำมาวางไว้ให้ เพราะมันลึกลับเท่า ๆกับภูตผีป่า

เสียเวลาก่อไฟกันที่นั่นเพื่อเผามันย่างเห็ดบรรจุกระเพาะอีกประมาณครึ่งชั่วโมง แสงเรืองรองของตะวันก็เริ่มสาดให้เห็นบนปลายยอดไม้บนเขาสูง และไอน้ำค้างระเหย

“เท่าแล้วเท่ารอด แงซายก็ยังไม่ยอมทอดทิ้งเรา”

“มันจะทิ้งเราได้อย่างไร นายหญิง มันต้องการจะลากเราไปให้ถึงที่ที่มันต้องการ” บุญคำว่า

“แปลว่าเขารู้เห็นการเคลื่อนไหวของเราตลอดเวลา และรู้ในความจำเป็นของเราทุกระยะมาทีเดียว เมื่อคืนนี้ แงซายอาจป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆที่พักของเราก็ได้ น่าแปลกเหลือเกินในข้อที่ว่า...เขาไปแฝงตัวหลบซ่อนอยู่ที่ไหนในขณะที่เราเผชิญหน้ากับอันตรายร้ายกาจ”

“ใครจะรู้ได้ นายหญิง ไอ้นั่นเดี๋ยวนี้มันเป็นผี ไม่ใช่คน”

เพราะพรานใหญ่ไม่ยอมเอ่ยปากคำใดทั้งสิ้น ตาพรานเฒ่าบุญคำจึงทำหน้าที่พูดกับนายหญิงแทนให้

เสร็จสิ้นจากอาหารมื้อที่แร้นแค้นที่สุดเพียงแค่ให้ยังมีชีวิตอยู่ได้ รพินทร์กับบุญคำก็ช่วยกันราไฟ

“เราจะย้อนลงมาตามทางเดิม...”

เขาบอกกับหลอน

“หาไรเฟิลของคุณหญิงให้พบเสียก่อน จากนั้นก็จะค้นรอยของคุณไชยยันต์กับเมย์ ที่เราตามค้างไว้ตั้งแต่เย็นวานนี้ต่อไป”

ทั้งสามเดินผ่านป่าสักตีนเนิน ซึ่งเมื่อเย็นวานวิ่ง กระเจิงกันมาอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมทั้งใช้สายตาให้เป็นประโยชน์มากที่สุด อากาศกำลังชื่นเย็นสบาย ไอดินและกลิ่นดอกไม้ป่าบางชนิดโชยมากระทบจมูกเคล้าไปด้วยละอองน้ำค้าง ช่วยให้สดชื่นขึ้น เพราะทางเดินอันโปร่งโล่งและกว้างขวางพอสมควร ต่างเดินเรียงหน้ากระดานมาด้วยกัน

ไม่นานก็ถึงตำแหน่งที่ลาดชันลงไปสู่เบื้องล่าง สิ่งแรกที่เห็นก็คือ ซากตะขาบยักษ์ตัวแรกที่รพินทร์ยิงไว้ ยังนอนหงายทอดลำตัวอันใหญ่ยาวอยู่ที่เดิมไม่เปลี่ยนแปลง

รพินทร์มองสำรวจถี่ถ้วนในละแวกที่ต่ำลงไปอย่างไม่ไว้วางใจสนิทนัก เขาเริ่มนำลงไปก่อน เมื่อเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างราบรื่น ไม่มีอะไรกระโตกกระตาก แล้วมาหยุดพิจารณาอีกครั้งเมื่อถึงตำแหน่งที่จำได้ว่าดารินไถลลื่นเสียหลัก ทำไรเฟิลพลัดร่วงลงไป ชะโงกหน้าด้อมๆมองๆอยู่อึดใจเดียว ก็ไต่ทางลงไปโดยเร็ว แล้วดารินซึ่งเพิ่งจะมาถึงชานพักตรงนั้นก็เห็นเขาช.300 เวเธอร์บีของหล่อนขึ้น

“รออยู่บนนั้น ไม่ต้องตามลงมา เดี๋ยวเราจะเปลี่ยนทางลงอีกด้านหนึ่ง ทางนี้ชันมาก”

เสียงเขาร้องตะโกนบอกขึ้นมา

ครู่เดียวก็ไต่กลับขึ้นมาถึง ส่งปืนให้หญิงสาวผู้รอรับอยู่แล้วด้วยความยินดี

“พระเจ้าทรงโปรดเถอะ ฉันไม่คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้มันอีกแล้ว”

หล่อนยิ้มแจ่มใสออกมาได้เป็นครั้งแรก แทบจะยกปืน

ขึ้นจูบ แล้วรีบตรวจสอบสภาพและกระสุนที่บรรจุอยู่โดยเร็ว ไม่มีอะไรบกพร่องเสียหายไปเลย เพียงแต่หล่อนบรรจุเพิ่มเติมลงไปให้เต็มอัตราในแม็กกาซีนเท่านั้น ความอบอุ่นเชื่อมั่นก็กลับคืนมาพร้อมมูล

ไม่มีใครติดใจที่จะเข้าไปสำรวจดูซากของตะขาบใหญ่โดยใกล้ชิด เหตุการณ์ที่เผชิญมา มันทำให้หมดความรู้สึกในด้านอยากรู้อยากเห็นลงเสียแล้วกับเจ้าสัตว์ประหลาดยุคโลกล้านปีนั้น เพียงแต่ชายตาชำเลืองดูว่ามันจะไม่เคลื่อนไหวขึ้นมาสำแดงเดชใดๆ ขึ้นได้อีกเท่านั้น แล้วก็เร่งตัดทางลงมาสู่ดงพริกป่าโดยเร็ว ไม่นานนักก็บรรลุถึงบริเวณเริ่มต้นก่อนจะถูกกวดไล่

มีรอยเลื้อยลากตัวไปอย่างสะบักสะบอมของเจ้าตัวที่สอง ซึ่งผละไปเมื่อตอนดึกที่แล้ว มันบ่ายหน้าไปทางตะวันตก ผ่านเนินเตี้ยๆลูกหนึ่ง ลงไปสู่หุบเขาใหญ่อันแลทะมึนมืดลึกล้ำ

และภายหลังจากตรวจรอยของไชยยันต์กับมาเรียพบต่างก็โล่งอก สบายใจขึ้นที่ทิศทางไปของบุคคลทั้งสอง เป็นคนละทางกับที่เจ้าสัตว์ร้ายเลื้อยไป

บุญคำออกหน้า สาวรอยดิ่งไปด้วยสัญชาตญาณ

พรานของแกตามเดิม หลักฐานการผ่านล่วงหน้าไปก่อนของคนทั้งสอง ยังทิ้งไว้ให้เห็นชัดไม่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งรอยฟันกิ่งไม้ไว้เป็นระยะ ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นฝีมือของมาเรีย

ประเดี๋ยวขึ้นสูง ประเดี๋ยวลงต่ำ สลับกันอยู่เช่นนั้น ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้สักกี่มอ และกี่มาบ แต่ในระยะหลังนี้ สังเกตได้

ว่า ทั้งไชยยันต์และมาเรียเลือกเดินไปในหนทางที่สะดวก ไม่บุกรกชัฏนัก ถ้าไม่ยึดแนวห้วยก็อาศัยทางด่านอันโล่งเตียน

ดารินผัดลอดเวลาส่วนมากใช้วิธีก้มหน้าก้มตาเดินตามอย่างเดียว บัดนี้ เริ่มใช้สายตาสังเกตไปตลอดระยะ หล่อนพยายามค้นหาตามภูมิประเทศที่ผ่านไป ด้วยความรู้สึกว่า อาจจะพบร่องรอยหลักฐานของการเคยเป็นเมืองมาก่อน แต่ก็ผิดหวัง รอบด้านมันเป็นป่าเขาดงดิบสูงๆต่ำๆ ต้นไม้ก็ล้วนแต่มีอายุเก่าแก่จนยากที่จะคะเนได้ สังเกตจากลำต้นอันใหญ่โตมโหฬารของมัน

“คุณพอจะทายถูกไหม สองคนนั่นยึดถือหลักอะไรในการเดิน”

ดารินเอ่ยถามขึ้นแผ่วเบา ขณะที่พรานใหญ่สาวเท้าขึ้นมาเคียงระหว่างที่หล่อนเดินเหลียวซ้ายแลขวาอยู่

“ผมก็ยังมองไม่เห็นจะมีหลักอะไรยึดได้ นอกจากเดินเดาสุ่มไปตามเรื่องแต่คงมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกับเราในขณะนี้ คือพยายามสังเกตภูมิประเทศเพื่อแสวงหาซากเมืองเก่า ครั้งแรกก็เห็นบุกซอกซอนไปในที่รก แต่ระยะนี้พยายามเลือกหาทางเดินที่สบายขึ้น”

ชั่วโมงเต็มๆผ่านไป ทั้งสองพูดกันเพียงครั้งเดียว

อันเนื่องจากเป็นเวลาเช้าที่อากาศเย็นชื้น และได้พักผ่อนกันมาบ้างพอสมควร ทั้งสามจึงมีโอกาสที่จะเร่งฝีเท้าทำเวลาได้อย่างเต็มที่ ผ่านดงตอนหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยลูกหวายและลูกไข่เน่า ตาพรานเฒ่าเดินเก็บใส่ย่ามหลังของแกไปพลาง ตาก็สอดส่ายขึ้นไปบนยอดไม้สูงเพื่อค้นหาสัตว์ประเภทที่ทำให้ผลไม้

หล่นเกลื่อนพื้นเหล่านั้น พรานใหญ่ก้มลงเก็บไข่เน่าขึ้นมาสอง สามลูก ใส่ปากกัด ที่เหลือส่งมาให้หญิงสาวกระซิบยิ้มๆว่า

“สมัยเมื่อยังพรั่งพร้อมสมบรณ์พนสข เคยถามผมนัก ว่าข้าวลิงเป็นอย่างไร นี่ยังไงล่ะครับ ลองดูซิ จะได้รู้รสถ่องแท้ เสียที”

ดารินยิ้มตอบอย่างขันๆรับมาโดยดี เดินแทะกินไปเคียง คู่กับเขา

“ดีเหมือนกัน รสชาติเหมือนแอปเปิ้ลไม่มีผิด”

“อย่าล้อเล่นน่า”

“อ้าว จริงๆ! กินข้าวลิงแล้ว ถ้าไต่ต้นไม้ได้เร็วเหมือนลิง ก็จะดีหรอก”

“รับรอง ถ้าเกิดความจำเป็นขึ้นจริงๆ เราจะไต่ต้นไม้ได้ เร็วกว่าลิงเสียอีก ดูเมื่อเย็นวานนี้เป็นตัวอย่าง”

หล่อนหัวเราะ แล้วทุบหลังเขา

บณฑำผู้เดินมองสงอย่เบื้องหน้า หันกลับมา เอานิ้วแตะริมฝีปากไว้ เป็นสัญญาณไม่ให้เอะอะ แล้วโบกมือเรียก ทั้งสองย่องเข้าไปถึงแกก็ชี้ขึ้นไปบนยอดยางสูงลิบ

“อะไร?”

หญิงสาวกระซิบถามตื่นๆ ใจเต้นระทึกขึ้นมาอีก เพราะคาดอะไรไม่ถูก

“กวางโจน นั่งบังใบไม้ ล่อหน้าดำๆออกมานั่น ตรงง่ามไม้ที่ทอดลงมาเหนือพุ่มเถาวัลย์ซ้ายมือ นายหญิงมือเที่ยงเสอยลงมาทีเถอะ รอดตายไปได้อีกมื้อ”

ดารินตาเฉียบไวพอใช้ เขม้นจ้องอยู่อึดใจเดียว ก็แลเห็น

เป้าหมายอันลับล่อนั้น ตามการสะกิดบอกของตาพรานเฒ่า หล่อนขยับไรเฟิล แต่รพินทร์จับมือไว้

“กระสนไรเฟิลทกนัด มีค่าที่สดในขณะนี้ สงวนไว้ดีกว่าใช้ .22”

“ไกลเหลือเกิน ฉันไม่แน่ใจว่าปืนสั้นจะได้ผล”

“ส่งมาให้ผม เร็ว!”

หญิงสาวล้วงย่ามหลัง ส่ง.22แม็กนั่มให้เขาอย่างรีบร้อน รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น เดินเลี่ยงเข้าบังกิ่งไม้อันมีลักษณะเป็นง่าม บรรจงพาดปากกระบอกอันค่อนข้างยาวเข้ากับง่ามนั้น ถือตัวปืนประคองแน่นไว้ทั้งสองมือ แล้วกลั้นใจเล็ง

มันลั่นเปรี้ยงออกไปด้วยเสียงแหลมหนักแน่น แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบกริบลงตามเดิมโดยไม่เกิดปฏิกิริยาอะไรขึ้นทั้งสิ้น

“บอกแล้วไม่เชื่อ ยอมเสียลูกไรเฟิลสักนัดจะดีกว่า”

ดารินบ่นอ่อย ๆ ตาพรานเฒ่ายกมือขึ้นเกาหัวแกรก ๆ พึมพำอุบอิบอยู่ในลำคอ ท่าทางจะเสียดายมาก ความทึบของกิ่งใบไม้ที่เป็นม่านอำพรางอยู่ทั่วไป ทำให้ไม่สามารถสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไปของมันได้ รพินทร์เองก็โคลงหัวเดินออกมาจากง่ามไม้ที่ใช้พาดยิงอย่างหมดหวัง

เขาเดินกลับออกมายังไม่ถึงที่ทั้งสองยืนอยู่ ก็มีเสียงสิ่งหนึ่งพลัดร่วงลงมาจากที่สูง ปะทะใบไม้ที่ต่ำลงไปดังผัวะผะและผ่านลมอู้ลงมาได้ยินอย่างถนัด ไม่ถึงอึดใจก็กระแทกพลั่กลงกับพื้นดินดังสนั่น ดารินชันคอหน้าตื่น ส่วนตาบุญคำแทบจะกระโดดร้องลั่นออกมา

“อ้าว!! ไหงยังงั้นล่ะนาย...”

ไม่ทันขาดเสียง แกก็ห้อแน่บ บุกป่าสวบสาบตรงเข้าไป
โดยเร็ว คร่เดียวก็ยิ้มหน้าบานกลับออกมา หิ้วค่างดำขนาดใหญ่
ตัวหนึ่ง ผ่าปลายหาง ตวัดโค้งมาคล้องคอ ทำเป็นที่หิ้วเรียบ-
ร้อยมาด้วย ปากของพรานเฒ่ายังมีคราบเลือดค่างแดงเถือก
แกเชือดคอมัน ดื่มเลือดสดๆราวกับจะกลายเป็นผีดิบไปอีกคน

กระสุน .22 แม็กนั่ม เข้าทะลุกลางอก และคงฝังอยู่
ภายใน เพราะไม่มีรอยผ่านออก อาจเป็นเพราะระยะไกลเกินไป
หรือมิฉะนั้นก็เจาะผ่านกิ่งไม้ย่อมๆที่บังตัวมันไว้ก่อนแล้ว ระยะ
ที่มันสงบนิ่งไปอึดใจใหญ่ๆ โดยไม่สำแดงปฏิกิริยาใดๆขึ้น ภาย
หลังเมื่อกระสุนลั่น ก็คือระยะที่มันพยายามเกาะกิ่งไม้ไว้อย่าง
ทรหด แต่ในที่สุดก็หมดแรงปล่อยตัวร่วงลงมาโหม่งพื้น

ดารินกะพริบตาปริบๆภายหลังจากสำรวจค่างตัวนั้นแล้ว
หันไปมองหน้าคนยิง ซึ่งเบ้ปาก ยักไหล่ แทนความหมายของ
การบอกว่าเขาเองก็ไม่คิดว่ามันจะฟลุ้กได้ถึงเพียงนี้ ส่งปืน
กระบอกนั้นคืนไปให้เจ้าของ หล่อนพยักหน้า บอกว่า

“เก็บไว้ในเป้หลังคุณดีกว่า คราวหลังจะได้ไม่ต้องขอจาก
ฉันให้เสียเวลา”

แต่รพินทร์สั่นหัว บอกหน้าตาเฉยว่า

“ไม่ดีหรอก เรื่องอะไรจะมาฝากผมไว้ให้หนัก เก็บไว้ใน
ย่ามของคุณหญิงนั่นแหละดีแล้ว”

หญิงสาวค้อน บ่นอะไรอุบอิบแล้วรับคืนไปโดยดี

บุญคำเอาค่างมัดติดเข้ากับหลังของแก แล้วออกนำต่าง
ไปอย่างกระปรี้กระเปร่า ชั่วโมงต่อมาก็พบรอยหยุดพักของคน

ทั้งสองบนพื้นราบเรียบใต้เงาไม้ใหญ่ มีรอยก่อไฟย่างเนื้อ และกลบไว้อย่างเรียบร้อยภายหลังที่ผละไป รพินทร์พิจารณาดูด้วยความหวังที่แจ่มใสขึ้นทุกขณะ

"เมื่อวานนี้ ขณะที่เราไปพบรอยพักนอนครั้งแรกของเขาตรงกำแพงคูเมืองโบราณนั่น สองคนมาหยุดชั่วขณะตรงนี้ มันคงเป็นเวลาเดียวกัน หรือไล่เลี่ยกันนั่นแหละ"

"ตรวจดูให้ดีซิ เป็นรอยพักตอนกลางวันของเมื่อวาน หรือเมื่อคืนที่ผ่านมากันแน่"

ดารินสงสัย พยายามจะใช้สายตาของตนเองค้นหาหลักฐานอื่นๆ แต่บุญคำตอบแทนพรานใหญ่มาว่า

"รอยพักชั่วคราว เพื่อกินอาหาร นายหญิง ต้องเป็นเวลากลางวันของเมื่อวันวาน ถ้าพักเมื่อคืนต้องมีรอยนอน นี่ไม่มี"

การวินิจฉัยให้ถูกต้องกับความเป็นจริง ย่อมเป็นหลักสำคัญยิ่งในการติดตามรอย เพราะมันหมายถึงระยะเวลาอันแน่นอนของฝ่ายที่ล่วงหน้าผ่านไปก่อนด้วย

มันเพิ่งจะเป็นเวลา 10 นาฬิกาเศษเท่านั้นเอง และ ทุกคนก็ยังแข็งแรงสดชื่น ไม่อ่อนเพลียมากมายนัก การติดตามจึงรุดหน้าต่อไปอย่างไม่ลดละ และเร่งฝีเท้ายิ่งขึ้น อากาศยังไม่อบอ้าวเกินไป หนทางก็ปลอดโปร่งสะดวกยิ่ง เพราะระยะต่อไปทั้งไชยยันต์และมาเรียยึดเส้นทางด่านไปตลอด ไม่ได้ไต่เขาหรือบุกพง

รูปการณ์ของบุคคลทั้งสอง สังเกตจากรอยไป แสดงว่า ไม่ได้พบกับเหตุการณ์ตื่นเต้นใดๆมาทำให้ต้องเปลี่ยนทิศ หรือเกิดการเผ่นหนีกันอย่างชุลมนเลย ตอนหนึ่งมีรอยเบี่ยงลงข้างทาง เพื่อแสวงหาลำห้วย คล้ายๆจะค้นหาน้ำ ซึ่งป่าบริเวณนั้นไม่มีแหล่งน้ำให้พบเลย แล้วก็พบรอยเถาวัลย์น้ำถูกตัด จากนั้นก็ย้อนขึ้นมาสู่เส้นทางเดิมอีก

รพินทร์และบุญคำสามารถอ่านพฤติการณ์ของบุคคลทั้งสองได้อย่างปรุโปร่งราวกับเห็นด้วยตา จากร่องรอยที่ทิ้งไว้เหล่านั้น พอสะดุดใจคิดถึงน้ำ จอมพรานก็ตรวจน้ำที่ติดตัวคณะของเขาในทันทีนั้น แล้วก็พบด้วยความกังวลว่า มีเหลือติดกระติกของเขาอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ของดารินหมดเกลี้ยงไปนานแล้ว

ทว่าแต่แล้ว อีกประมาณไม่กี่นาทีจะเที่ยงวัน ท่ามกลางอากาศที่เริ่มอบอ้าวทวีขึ้น และทุกคนเหงื่อออกชุ่มโชกกาย ท้องฟ้าเบื้องบนอันแผดกล้าด้วยดวงอาทิตย์ก็เริ่มสลัวลง กระแสลมเย็นพัดมาจากด้านเหนือ พัดกรรโชกมาเป็นระยะ เมฆก้อนใหญ่กำลังทอดต่ำลงมาทาบอยู่กับยอดเขาเบื้องหน้า ฟ้าคำรามครืนครั่นและแลบอยู่แปลบปลาบ ฝุ่นละอองและใบไม้บนทางด่านปลิวหมุนกระจัดกระจายว่อนไปหมด

“เอ๊ะ! ฝนมันดักเราอยู่ข้างหน้านี่ นาย”

บุญคำครางออกมาเบาๆขณะที่ยกมือข้างหนึ่งขึ้นป้องกันฝุ่นที่ปลิวสวนเข้ามาปะทะหน้า กระแสลมแรงพัดผ่านช่องเขาเข้ามาจนแทบจะทำให้ตัวเซ เป่าผ้าขาวม้าที่โพกศีรษะของตาพรานเฒ่าหลุดปลิวไปจนต้องวิ่งไล่ตะครุบ รพินทร์กับดารินก็

ปลดสายรัดของหมวกสักหลาดที่สวมอยู่ลงมารัดคางไว้ ทุกคนลืมตากันแทบไม่ขึ้น

"เรากำลังขาดน้ำ ก็ดีเหมือนกัน ให้มันตกลงมาเถอะ จะช่วยให้เย็น และมีกำลังเดินดีกว่าร้อน ๆ" ดารินว่า

"ท่าทางมันจะมีทั้งฝน ทั้งพายุ บุญคำกลัวมันจะลบรอยของนายทหารกับนายแหม่มเสียหมด ถ้าเกิดเป็นพายุใหญ่ ยิ่งแล้วเลย รอยหายหมด"

ความวิตกของบุญคำตรงกันกับรพินทร์ เขาแหงนหน้าขึ้นมองดท้องฟ้าอันมืดครึ้มนั้นอย่างหนักใจ ภายหลังจากพิจารณาดูภูมิประเทศแวดล้อมรอบด้าน ก็บอกว่า

"เราอยู่ในระหว่างแอ่งก้นกระทะ มีภูเขาสูงล้อมรอบ พายุใหญ่คงติดเขาข้างบนหมด และฝนก็คงไม่ตกหนักหนานัก เพราะลมบนแรงมาก เร่งฝีเท้ากันเข้าเถอะ ข้างหน้ารู้สึกว่าจะเป็นหุบ ถ้าหนักหนานักบางทีเราจะอาศัยหลบในหุบนั่นก่อน"

กล่าวจบ เขาก็ฉุดแขนดาริน ออกเร่งฝีเท้าขึ้นอีก ในลักษณะครึ่งวิ่งครึ่งเดิน ทั้งสามรุดหน้ากันไปอย่างเร่งรีบ

ละอองฝน เริ่มจะโปรยปรายลงมา เปลี่ยนบรรยา-กาศอันระอุอ้าวให้เย็นฉ่ำลงอย่างรวดเร็ว ขณะเมื่อทั้งสามลงทางลาดมาบรรจบกับด่านช้างอันกว้างใหญ่ ซึ่งทอดลงไปสู่หุบเขาสูงชันสองด้าน ดูราวกับจะเป็นกำแพงกั้นไว้ สองฟากทางเบื้องบนมืดทะมึนไปด้วยหมอกฝนปกคลุมยอดไม้บนเขาสูง มัวมนไปหมด เสียงคราง้อย่างน่ากลัว แต่ในระหว่างช่องหุบอัน

เป็นทางกว้างประมาณ 30 เมตร ทอดเป็นทางโค้งสูงๆ ต่ำๆ ไปในระหว่างช่องเขานี้ ฝนยังไม่รุนแรงนัก บางทีจะเป็นเพราะติดยอดเขาข้างบนเสียก่อน คงปลิวปรายลงมาเฉพาะละอองบางๆเท่านั้น

ทุกคนจ้ำไปพลาง แหงนมองอากาศเบื้องบนไปพลาง อย่างไม่สู้จะสะดวกใจนัก เสียงฟ้าคำรามดังสะเทือนสองฝั่งเขาอยู่ตลอดเวลา

“นครแห่งความหลับ!...”

ดารินพึมพำ ขณะที่แหงนมองขึ้นไปยังยอดเขาอันเขียวครึ้มไปด้วยสายฝนหนัก และลำต้นไม้ใหญ่ ที่โยนแกว่งอยู่ไปมาอย่างน่าสะพรึงกลัว

“นี่จะเป็นอิทธิฤทธิ์ อาถรรพณ์อะไรอีกหรือเปล่าหนอ?”

“คิดเสียว่าเจ้าป่าปรานีประทานน้ำมาให้เราดีกว่า ตลอดเวลาเราพบแต่ความแห้งแล้ง ไม่เคยได้เห็นฝนมานานแล้ว”

พรานใหญ่ตอบมาอย่างปลอบใจ

ยิ่งลึกต่ำลงไป กระแสลมที่พัดอยู่ก็เบาบางลงเป็นลำดับ อากาศสลัวเหมือนตอนใกล้ค่ำ ครั้งแรก รพินทร์เริ่มลังเลใจบุคคลทั้งสองที่ล่วงหน้ามาก่อน จะมุ่งลงสู่ด่านใหญ่นี้หรือไม่ เพราะพื้นเป็นหินแข็งไม่เหลือรอยอะไรจะให้สังเกตได้ และมีประการหนึ่ง ก่อนที่จะบรรจบกับด่านใหญ่ตัดเข้าไปในช่องเขานี้ มีทางด่านเล็กแยกอ้อมไหล่เขาไปอีกด้านหนึ่ง แต่ก็ด้วยจำเป็นจะต้องหาที่หลบฝนและพายุ ทำให้เขาเลือกเส้นทางลงหุบด้านนี้โดยลืมคำนึงถึงการตามรอยลงชั่วขณะ ครั้นเดินเข้ามาได้ครู่ใหญ่ก็เฉลียวคิดขึ้นมาได้

เขาตะโกนบอกความไปยังบุญคำผู้เดินก้มหน้าก้มตาจ้ำอ้าวไปเบื้องหน้า ตาพรานเฒ่าจึงหยุดชะงักหันรีหันขวางอึดใจเดียวแกก็ปราดเข้าไปที่ซุ้มไม้เล็กๆกอหนึ่ง งอกอยู่ในระหว่างซอกหินริมทาง แล้วหันมาป้องปากตะโกนบอก

“ไม่ผิดทางหรอก นาย ทางนี้แหละถูกแล้ว”

เมื่อรพินทร์กับดารินตามเข้ามาถึง แกก็ชี้ไปที่ต้นเสือหมอบกิ่งหนึ่งที่ชะโงกล้ำริมทางออกมา มีรอยฟันขาดไว้ รพินทร์ยิ้มออกมาได้ไม่กล่าวอะไรอีก โบกมือให้รุดหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

พอลงจากเนินอีกลูกหนึ่ง ก็ถึงทางที่ทอดเรียบไปในระดับพื้นราบ อุดมไปด้วยฝุ่น คราวนี้มองเห็นรอยเท้าของคนทั้งสองที่ประทับไว้อย่างชัดที่สุด ไม่จำเป็นจะต้องระมัดระวังตรวจสอบอะไรกันอีกทั้งสิ้น เพราะหนทางบังคับให้มุ่งไปเบื้องหน้าอย่างเดียว อันเนื่องมาจากกำแพงผาสองด้านที่ขนาบไว้ ขณะนั้นเอง เชือกรองเท้าของดารินข้างขวาก็ขาดออกเพราะเปื่อยยุ่ยเต็มทีอันเนื่องมาจากย่ำสมบุกสมบันมานาน หล่อนทรุดตัวลงนั่งที่ก้อนหินริมทาง จัดการร่นสายเพื่อผูกใหม่ รพินทร์หยุดรออยู่เบื้องหน้า ห่างออกไปประมาณ 15 ก้าว ภายหลังจากหล่อนตะโกนร้องบอกให้ทราบ

ขณะที่ก้มลงผูกเชือก สายตาของหล่อนมองลงไปที่พื้นมันเป็นรอยย่ำของไชยยันต์และมาเรียอย่างไม่ตั้งใจ แล้วก็สะดุดเข้ากับสิ่งหนึ่งทำให้ชะงัก จ้องนิ่งอยู่เช่นนั้น อึดใจต่อมาก็ลงคุกเข่ากับพื้น ก้มลงพิจารณาอย่างใกล้ชิด

"อะไรครับ คุณหญิง?"

พรานใหญ่ ผู้เห็นอาการของหล่อนอยู่ทุกขณะ ร้องถาม
มาอย่างสงสัย

"รพินทร์!..."

เสียงของดารินสั่นพร่า หน้าตื่น

"มาดูอะไรนี่ เร็ว!!"

รพินทร์ ไพรวัลย์สาวเท้าตรงเข้ามาอย่างรีบร้อน พ
ถึง...และมองเห็นในสิ่งที่ดารินเอานิ้วชี้เงียบ ๆอยู่ในขณะนี้ เข
ก็เย็นวบเข้าไปถึงสันหลัง

อุ้งตีนขนาดชามกะละมังย่อม ๆปรากฏย่ำอยู่กับพื้นฝุ่
ทับรอยของไชยยันต์และมาเรียไป มันจะเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไ
สุดที่จะบอกได้ เพราะความที่เดินจ้ำกันไปอย่างรีบด่วน ทำใ
ไม่ทันเฉลียวสังเกต

ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง ขณะนั้น บุญคำผู้ล่วงหน้
กำลังจะขึ้นเนินเกิดความสงสัย หันกลับมาดู เห็นเจ้านายที่
สองหยุดมองอะไรอยู่ที่พื้น ก็ออกเดินอ้าวย้อนมา แกอ้าปาก
ขยับถาม ก็พอดีที่พรานใหญ่เอาปลายลำกล้องของไรเฟิลชี้
ไปให้ดู

"ไอ้โคร่งดำ สมิงพรายนั่น!!"

แกร้องลั่นออกมาอย่างตะลึง ลืมตาโพลง!

โดยไม่พูดคำใดกันเลยในขณะนั้น บุญคำตรวจรอย
หลังไปอย่างร้อนรน ในขณะที่พรานใหญ่ก็ไล่รอยเบื้องหน้า
ระยะใกล้ ๆ ส่วนดารินยังนั่งหน้าตื่นอยู่ที่เดิม

ครู่เดียว ทั้งสองที่แยกตรวจไปด้านตรงข้ามคนละทาง ก็เผ่นกลับเข้ามายังที่ดารินนั่งอยู่

“พบไหม รอยมันเริ่มต้นที่ไหน?”

บุญคำเอามือเกาหัวกราก ๆสีหน้างง

“เอ ย้อนหลังลงไปไม่มีนะนาย รู้สึกจะเริ่มต้นตรงนี้แหละนาย ตรวจไปข้างหน้าเห็นมีอีกหรือเปล่า?”

จอมพรานเม้มปาก หันกลับไปมองยังพื้นด้านหน้าอีกครั้ง

“มี! มันตามหลังทับรอยไปทีเดียว เมื่อกี้นี้เรามัวแต่ตั้งหน้าตั้งตาเดินไม่ทันสังเกต ดีที่นายหญิงบังเอิญเห็นเข้า”

“รียำแท้ บุญคำเองเดินไปข้างหน้า ก็ไม่ทันดูเหมือนกันนึกไปไม่ถึง”

แกสบถพึมพำ แล้วหันมาทางนายหญิง

“นายหญิงเห็นเข้าได้ยังไง”

“ฉันนั่งลงผูกเชือกรองเท้า รอยมันอยู่ตรงหน้าฉันพอดี”

หล่อนบอกเกือบไม่มีเสียง

“แน่ใจหรือว่าเป็นรอยไอ้โคร่งดำตัวนั้น?”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์ นายหญิง เว้นแต่จะมีเสือใหญ่ขนาดมันตัวอื่นอีก”

“แล้วอยู่ไม่อยู่ ทำไมมันถึงเพิ่งจะมาเริ่มต้นเดินทับรอยสองคนนั่นตรงนี้ มันคงไม่เหาะมาก่อนแล้วมาเดินลงตรงนี้ไม่ใช่หรือ?”

ดารินว่า ผุดลุกขึ้นยืน ตามองสำรวจขึ้นไปยังป่าอันสูงชันของฝั่งเขาทั้งสองด้าน รพินทร์กับบุญคำเคลื่อนไหวจากที่อีกครั้ง ต่างแยกตรวจค้นหาไปตามชายผา ซึ่งเต็มไปด้วยกอไม้ทึบ

แล้วชั่วไม่กี่อึดใจ บุญคำแยกไปทางฝั่งด้านซ้ายมือก็ร้องเรีย
เบา ๆ พรานใหญ่กับดารินปราดเข้าไป

บนทางอันตัดชันประดุจกำแพงผานั้น มีรอยกรวดลูกรั
ถล่มร่วงลงมาเป็นทาง และกิ่งไม้เล็ก ๆ สองสามกิ่งหัก พื้นอัน
อุดมหนาทึบไปด้วยฝุ่น ก็มีรอยเท้าคู่หน้า ประทับไว้ลึก บอกให้
ทราบได้ทันทีว่า **ไอ้มหากาฬซึ่งมีวิญญาณร้ายของมันตรัย
เข้าสิง กระโจนลงมาด้านนี้ มันตัดทางลงมาจากเขาสูง
เบื้องบนบรรจบทางด่านที่ไชยยันต์กับมาเรียล่วงหน้าไปก่อน
และสะกดตามหลังไปในเส้นทางอันเดียวกัน!**

“มันไต่เขาลงมา!”

ดารินริมฝีปากขมุบขมิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ขณะ
ที่แหงนมองกวาดระสูงขึ้นไปเป็นลำดับ

“ผาด้านนี้สูงชันเหลือเกิน เกือบจะเป็นเก้าสิบองศากั
ระดับพื้นล่าง มันลงมาได้ยังไงนี่ ไม่น่าเชื่อเลย”

“มันลงมาได้ นายหญิง รอยของมันที่เห็นอยู่นี่บอกชั
อยู่แล้ว”

หญิงสาวหันไปมองหน้าจอมพรานด้วยลมหายใจที่ไม่ทั่
ท้อง

“สองคนนั่นถูกมันสะกดหลังไปเสียแล้ว ไม่ทราบว่าจะ
รู้ตัวหรือเปล่า”

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ในขณะนี้ก็ยอมรับว่ามันเป็นเรื่องที่
จะต้องคิดอย่างที่สุด ร่องรอยที่เห็นบอกให้รู้ได้ว่า ไอ้เสือผีสิงเข
จากเขา ย่องตามหลังสองคนนั่นไป จะทอดระยะการติดต

กระชั้นชิดหรือห่างเพียงไร ก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ ไชยยันต์กับมาเรียจะเฉลียวคิด รู้สึกตัวในมฤตยูที่สะกดเป็นเงาอยู่เบื้องหลังหรือไม่ อย่างไร ก็ยากที่จะคะเนได้เช่นกัน แต่ที่**ร้แน่ก็คือ ทั้งสองชีวิตแขวนอยู่บนปลายจมูกมัจจุราชเสียแล้ว และจากเวลาที่มันเริ่มย่องตามหลังคนทั้งสองมาจนกระทั่งบัดนี้ไม่ทราบว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างไรขึ้นแล้วเพราะมันห่างกันหลายชั่วโมงก่อนหน้าจะมาพบเข้า**

ณ ที่ใดที่หนึ่ง ในหนทางเบื้องหน้า อาจเป็นจุดวาระสุดท้ายของไชยยันต์กับมาเรียก็ได้!

“คิดในทางดีไว้ก่อน”

เขาเอ่ยขึ้นเคร่งขรึม

“ถ้ามันสาวรอยเข้าไปชิด จนถึงระยะอันตราย ทั้งสองคนนั่นควรจะรู้สึกตัวไหวทัน และเตรียมรับมือได้”

“ฉันไม่ไว้ใจไชยยันต์เลย เขายังอ่อนหัดนัก”

“แต่ผมไว้ใจเมย์เท่าๆกับไว้ใจพรานมือดีคนหนึ่ง ลำพังคุณไชยยันต์คนเดียว ก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน มันอาจเพียงแต่ย่องตาม โดยไม่มีโอกาสที่จะเข้าเล่นงานเลยก็ได้”

“นายหญิงไม่ต้องกลัว เชื่อบุญคำเถอะ”

พรานเฒ่าสอดขึ้นโดยเร็วอย่างมั่นใจ

“ถ้านายแหม่มยังไม่หมดเลือดประจำเดือน มันไม่กล้าเข้าถึงตัวหรอก ไม่ว่าไอ้ผีดิบหรือไอ้โครง่ดำ อย่างมากก็คอยย่องสะกดตามดูไปอย่างเดียวเท่านั้น”

ดารินหันไปมองดูหน้าแก อย่างน้อยที่สุด คำพูดของบุญคำก็ทำให้เกิดใจชื้นขึ้น

“ช่วยกันภาวนา ขอให้เป็นจริงเช่นนั้นเถอะ”

หล่อนพูดเหมือนกระซิบ

สัมผัสใหม่ได้เข้ามาส่ความรู้ของบุคคลทั้งสามเสียแล้ มันกรุ่นไปด้วยความเร่าร้อนกระวนกระวายใจ การเดินตามรอย เต็มไปด้วยบรรยากาศกริ่งเกรง หวั่นกังวลอย่างไรบอกไม่ถู เท่าๆกับที่ต้องเพิ่มความระมัดระวังตนมากขึ้น

“อย่าคิดว่าเราจะมุ่งตามสองคนนั่นอย่างเดียว”

จอมพรานกระซิบข้างหูหญิงสาว

“มันอาจดักเราอยู่ข้างหน้าก็ได้ พยายามมองสง และระวังให้มาก ถ้าหากผ่านก้อนหินใหญ่ริมทาง”

หญิงสาวยิ้มเกรียมๆ ปลดไรเฟิลที่สะพายมาตลอด ลง มาถือไว้ในมือ บุญคำยึดถือตามความเชื่อมั่นของแก ตัดไม้ลำ ต้นตรงขนาดเหมาะมือริมทางออกมาท่อนหนึ่ง เสี้ยมปลาย แหลมเป็นหอกอย่างที่รพินทร์เคยทำ เอาผ้าอนามัยที่เปื้อน ประจำเดือน และแกพกพาติดตัวมาตลอดเวลา ออกมาลูบท ตรงปลายแล้วถือกระชับมั่นไว้ในมือเดินลิ่วนำไปเบื้องหน้าเหวี่ย ไรเฟิลประจำตัวเข้าเฉียงไหล่อย่างไม่แยแส

รอยของเจ้ากาฬพยัคฆ์ ทับรอยเท้าไชยยันต์และ มาเรียตลอดระยะทางที่ไต่ขึ้นเนิน จนกระทั่งทอดลงสู่ที่ต่ำอี ครั้ง จึงแยกตัวขึ้นเขาริมทางตรงชะง่อนหินใหญ่ ทั้งหมดชะง ลงอีกครั้ง

“มันทิ้งรอยสองคนนั่นแล้วนี่!” ดารินร้องขึ้น

บุญคำหัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ

“อย่าเชื่อ ว่ามันจะทิ้งรอย นายหญิง มันต้องหาทางอ้อมไปดักหน้าแน่ๆ”

รพินทร์ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น เขาพิจารณาดูรอยที่ไอ้โคร่งผีสิงแยกไต่ขึ้นเขานั้น เพียงอึดใจเดียว ก็ออกรุดหน้าต่อไปโดยเร็วตามเส้นทางเดิม

และก็จริงดังว่า ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ต่างก็พบรอยของมันเดินไปในทางเดียวกับสองคนนั่นอีกครั้ง มีรอยตัดวกลงจากเขาเหมือนเดิม มันเป็นเรื่องที่รพินทร์จะต้องใช้ความคิดอย่างหนัก เพื่ออ่านรูปการณ์ อาจเป็นไปได้ว่า มันแยกสกัดดักหน้าบุคคลทั้งสองอาจเพียงแค่คอยดักสังเกต หรือดักซุ่มหาโอกาสจู่เข้าเล่นงานอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่แล้วจังหวะภายหลังเมื่อไชยยันต์กับมาเรียผ่านไปแล้ว ก็เริ่มลงมาเดินตามต่อไป หรือมิฉะนั้น สาเหตุที่มันหลบแยกขึ้นเขาตอนแรก ก็อาจเป็นเพราะทั้งสองเริ่มไหวตัว รู้สึกทันในการย่องสะกดติดตามของมันอย่างและเตรียมการรับมือ จึงจำเป็นต้องหลบชั่วขณะ

หรือมิฉะนั้น ก็โดยแผนการล้ำลึกอะไรชนิดหนึ่ง ที่ไม่สามารถจะคาดคิดไปถึง อย่างไรก็ตาม ตลอดระยะทางที่ติดตามอ่านรอยมา บอกได้แต่เพียงยังไม่มีการปะทะเกิดขึ้น

ในที่สุด ด่านช้างที่เป็นช่องทางเดินมาในระหว่างหุบเขาอันสลับซับซ้อน ก็โผล่ออกมาสู่แอ่งกระทะอันกว้างใหญ่ตอนหนึ่ง และเมื่อนั้นเอง ฝนที่ถูกกันมาแต่เพียงละอองก็ซัดกระหน่ำลงมาอย่างหนักจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น สภาพของดงดิบที่ค่อนข้าง

แบบเต็ม
[WBSWS:01]
จอมพิถีบันตรึง

จะทึบอยู่แล้ว บัดนี้มืดมิดไปหมดได้ยินแต่เสียงพายุ ฟ้าคำราม
และกิ่งไม้ที่หักโค่นสนั่นหวั่นไหว อื้ออึงไปทั้งดง

การติดตามรอย จำต้องหยุดชะงักลงในบัดนั้น

ทั้งสามรีบข้ามลำห้วยขนาดใหญ่ที่ทอดขวางหน้าอยู่
ไต่ขึ้นโคกสูงตอนหนึ่งและได้ที่พักหลบฝนในโพรงไม้ใหญ่เหนือ
ฝั่งห้วย มีเนื้อที่แคบจำกัดเพียงสองตารางเมตรพอให้เข้าไปนั่ง
เบียดกันอยู่ได้ กว่าจะหาที่พักได้ ทุกคนก็เปียกฝนชุ่มโชกตัว

"เวรเสียจริงๆ เทวดาเอ๊ย! นี่มันจะซัดหนักไปนานสัก
แค่ไหน"

บุญคำสบถพำ ปลดผ้าขาวม้าเช็ดหน้าเช็ดตา แล้วเอา
กระบอกไม้ไผ่ออกไปรองน้ำฝนที่ไหลหยาดลงมาตามเถาวัลย์
ถ่ายลงสู่กระติกน้ำอีกทีหนึ่ง รพินทร์แหงนหน้าขึ้นไปมองส่วน
หนึ่งของท้องฟ้าที่เห็นได้จากยอดไม้อันโอนเอนแกว่งไกวอยู่ด้วย
ความหนักใจ มันฉ่ำน้ำมืดมัวไปหมด แสดงว่าไม่มีทางจะหยุด
ลงในระยะอันใกล้นี้ มันเทกระหน่ำลงมาราวกับฟ้ารั่ว ดาริน
เอนหลังพิงรากไม้ ขาข้างหนึ่งเหยียดราบ อีกข้างหนึ่งชันเข่าขึ้น
หลับตาลง หยาดน้ำเกาะพราวเป็นเม็ดไปตลอดทั้งใบหน้า

ปัญหาการขาดแคลนน้ำหมดสิ้นไป ปัญหาใหม่ก็เข้ามา
แทนที่ฝนย่อมเป็นอุปสรรคสกัดกั้นการเดินทางให้ล่าออกไปอีก
และลบร่องรอยของไชยยันต์กับมาเรียเสียหมดสิ้น ยิ่งกว่านั้น
สภาพอันชื้นแฉะฉ่ำนองของดงดิบจะทำให้ลำบากต่อการเดิน
และการดำรงชีพเป็นอย่างยิ่ง

รพินทร์ขอบุหรี่ใบตองแห้งจากบุญคำไปมวนช้าๆ ในความเงียบซึ่งมีแต่เสียงพายุฝนกระหน่ำป่าอื้ออยู่ในขณะนี้ สมองของเขาเต็มไปด้วยความคิดอันหนักอึ้ง ชำเลืองไปทางราชสกุลสาวซึ่งเวรหรือกรรมก็ไม่ทราบได้ที่บันดาลให้ต้องมาตกทุกข์ได้ยากอยู่ด้วยกัน เห็นหล่อนคงหลับตานิ่งเหมือนจะเข้าภวังค์อยู่เช่นเดิม แล้วก็บังเกิดความสมเพชจนบอกไม่ถูก อดรำพึงไม่ได้ว่า...**ไม่ควรเลยที่สาวสวยผู้สูงศักดิ์อัครฐานเลิศด้วยวิชาความรู้ผู้นี้จะต้องมาตกอยู่ในภาวะลำบากยากแค้นเลือดตาแทบกระเด็นรวมกับเขาเช่นนี้**

น้ำฝน หรือน้ำตาก็ไม่ทราบได้ ไหลรินลงมาที่ร่องแก้มอันคล้ำซีด และโดยไม่รู้สึกตัว จอมพรานเอื้อมมือไปกรีดเช็ดให้อย่างอ่อนโยน สัมผัสอันปรานีถนอมเช่นนั้น ปลุกหล่อนให้สะดุ้งลืมตาขึ้น

“ไม่สบายหรือเปล่าครับ คุณหญิง?”

หล่อนฝืนยิ้มให้ สั่นศีรษะ ถอดหมวกออก สลัดน้ำบนเส้นผม

“เปล่า เพียงแต่เหนื่อย และอยากจะพักสักงีบเท่านั้น”

รพินทร์เอาผ้าพลาสติกประจำตัวออกมาปูภายในบริเวณโพรงแคบ ใช้ผ้าขาวม้าปูทับข้างบนอีกชั้นหนึ่ง

“นอนพักเสียก่อนก็ได้ ถึงอย่างไรเราก็ต้องพักอยู่ที่นี่จนกว่าฝนจะหาย สงสัยว่าจะอีกนาน”

สายตาที่แลมา เป็นประกายแห่งความขอบคุณและไว้วางใจสนิท ยิ้มน้อยๆแล้วก็สั่นหน้าอีกครั้งอย่างมั่นคงเด็ดเดี่ยวตามนิสัยทระนง

"ไม่หรอก! ถ้านอน เราก็นอนด้วยกัน ตื่นก็ตื่นพร้อมหน้ากัน ทุกสิ่งทุกอย่างเราร่วมกันทั้งนั้น แม้กระทั่งความตาย โปรดอย่ากังวลกับฉันเลย ถ้าจะกรณาก็ช่วยมวนบุหรี่ให้สักตัว"

รพินทร์มวนบุหรี่ และจุดส่งไปให้หล่อน หญิงสาวรับมาสูบพ่นควันแล้วหยิบผ้าขาวม้าของเขาที่ปูอยู่กับพื้นขึ้นมาเช็ดละอองฝนที่จับอยู่บนลำกล้องไรเฟิลของหล่อนให้แห้งสนิท ทำหน้าซ้ำยังช่วยเช็ดปืนของเขา ที่วางอยู่ใกล้ๆด้วย ลักษณะท่าทรหดเข้มแข็งคืนมาเหมือนเดิมกลบซ่อนร่องรอยของความอิดโรยโหยละเหี่ยไว้ได้อย่างน่าชมเชย

จอมพรานทอดสายตาพินิจดูน้องสาวคนสวยที่เคย แลเห็นหยิ่งพยศของนายจ้างด้วยความรู้สึกอันชื่นชมสรรเสริญและประทับใจเงียบๆ ราชสกุลสาวผู้เคยผิวบางราวกับหยกผู้นี้สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสถานการณ์ได้อย่างดีเยี่ยมเกินคาด

แม้กระทั่งบุหรี่บ้านป่าอันฉุนกึก และมีกลิ่นรสต่ำทรามอย่างยิ่งสำหรับชาวกรุงทั่วไป บัดนี้หล่อนก็สูบมันได้หน้าตาเฉย คาบเน้นไว้ด้วยฟันหน้า มือก็ง่วนอยู่กับการเช็ดทำความสะอาดไรเฟิล แลดูเหี้ยมเกรียมบึกบึนนัก

'ดอกฟ้าที่กลายมาเป็นพลับพลึงไพร' เขาคิดอยู่ในใจแล้วก็ยิ้มออกมา พอดีกับที่หล่อนเงยขึ้นไปพบโดยบังเอิญ หญิงชะงักจ้องตานิดหนึ่งอย่างเฉลียวใจ แล้วเลิกคิ้วถามว่า

"ยิ้มอะไรหรือ?"

"อยากมีกล้องถ่ายรูป ชักภาพคุณหญิงตอนนี้ไว้"

คิ้วงามคู่นั้นขมวด

"ทำไมหรือ?"

[WBSWS:01]

“จะได้ให้เจ้าตัวเก็บไว้ดูเป็นที่ระลึกในอนาคตข้างหน้า หากว่าอนาคตนั้นไม่สั้นเกินไปนัก”

หล่อนถอดบหรี่ออกจากปาก ถ่มเศษยาเส้นที่ติดลิ้นลงกับพื้นถามย้ำ

“ทำไม?”

รพินทร์ยักไหล่

“ใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงนี้ ไม่เหมือนกับหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ คนที่นายรพินทร์พบที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพลเลย ถ้าจะเหลือเหมือนเดิมอย่บ้างก็อย่างเดียวเท่านั้น ความทระนง!”

ดารินยิ้มเลี่ยนๆ

“ฉันดำคล้ำ ผอมโซ หน้าตาเกือบจะกลายเป็นลิงเป็นค่างไปแล้ว ใช่ไหม?”

“หามิได้ สวยเข้มดุดัน น่ารัก น่าบูชา และน่าคารวะน้ำใจเสียยิ่งกว่าสภาพสตรีสำอางโฉมลักษณะดีแต่กรีดกราย เย่อหยิ่งไว้ตัวคนนั้นเสียอีก ผมไม่ศรัทธาหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้นเลยสักนิด แต่ศรัทธาต่อพลับพลึงไพรคนนี้มาก”

หล่อนเช็ดปืนของเขาเสร็จ จับขึ้นโยนผลักไปให้โดยแรงอย่างกระแทกกระทั้น จอมพรานรับไว้ได้

“อย่ามาเรียกฉันว่าพลับพลึงไพรนะ”

เสียงนั้นห้วน ชิงชัง ปั้นหน้าหยิ่ง

“ถึงจะพลาดพลั้งตายอยู่ในป่า วิญญาณของฉันก็กลับการุงเสมอ ไม่คิดที่จะอยู่ป่าอย่างคุณหรอก”

“ผมทราบ ในข้อนั้น และขอภาวนาช่วยทั้งแรงกายแรง

ใจสารพัดเพื่อที่จะให้คุณหญิงได้กลับไปเป็นสมบัติของอารย
ธรรมตามเดิม ดอกฟ้าจะกลายมาเป็นดอกหญ้าไปไม่ได้หรอก
แม้ว่าบางขณะอาจหล่นลงมาเกลือกดิน แต่สักวันหนึ่งก็จะต้อง
ลอยคืนสู่ฟ้าตามเดิม”

หญิงสาวนิ่ง...เมินสายตาออกไปสู่สายฝนเบื้องนอกที่
หยาดพราวลงพรมดิน...**ดอกฟ้า** หล่อนคิด...**แต่ก็ปรารถนาที่จะ
แอบอกดิน...ใครเล่าจะรู้ ถ้าไม่คิดสอย ก็เมินเสียเถิด ที่ดอกฟ้า
นั้นจะโน้มกิ่งลงมา**

เงียบงันตันใจกันไปคนละความคิด ห่างออกไปวาเศษ
เบื้องหน้าตาเฒ่าบุญคำนั่งกอดเข่านิ่งเหมือนตอไม้ แกก็กำลัง
เข้าภวังค์อยู่เหมือนกัน นานๆพอน้ำเต็มกระบอกไม้ไผ่ ก็ถ่าย
ใส่กระติกเสียทีหนึ่ง

ครั้นแล้ว หล่อนก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้นด้วย
น้ำเสียงเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการว่า

“ถ้าฝนตกอยู่อย่างนี้ไปถึงค่ำ เราจะทำกันยังไง?”

“ก็เห็นจะต้องหยุดค้างคืนกันอยู่ตรงนี้เอง ไม่มีทางจะ
คืบหน้าต่อไปได้” เป็นเสียงตอบเรียบๆจากพรานไพร ซึ่งงำ
ความรู้สึกได้ดีพอๆกัน “ฝนตกๆอย่างนี้ ดีเสียอีก มันจะไม่
ทำให้เหนื่อยนัก”

“ยิ่งหยุดนานเท่าไหร่ก็ยิ่งเสียเวลาไปเท่านั้น เราต้องการ
ติดตามสองคนนั่นเพื่อให้รู้ข่าวของเขาเร็วที่สุดไม่ใช่หรือ”

“ฝนตกหนักมากไม่รู้จะเอาอะไรเป็นที่สังเกต รอยสอง

ศนนั่นก็ถูกลบไปหมดแล้ว อีกอย่างหนึ่งการกรำฝนไปโดยไม่รู้กำหนดแน่นอนว่ามันจะหยุดเมื่อไหร่ จะทำให้เราลำบากมาก ถ้ามีความจำเป็นขีดสดเลี่ยงไม่ได้ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คณหญิงเป็นหมอแล้วก็เคยโดนกับตัวเองมาแล้วคงทราบดีว่ามันร้ายกาจสักแค่ไหน ในการที่จะต้องเปียกน้ำชุ่มกันไปตลอดทั้งวันหรือทั้งคืน”

“กลางฝนหนักอย่างนี้ไปไม่ไหวหรอก นายหญิง พายุแรงด้วย ดีไม่ดีต้นไม้ล้มทับตาย แล้วเราจะหลงออกนอกทางกันไปใหญ่”

บุญคำร้องบอกมาอีกคน

ดารินพยักหน้าช้าๆ ความจริงหล่อนก็พอจะมองเห็นในเหตุผลของคนทั้งสองอยู่ก่อนแล้วเหมือนกัน ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู บ่นเบาๆว่า

“เพิ่งจะบ่ายโมงเศษเท่านั้น มันมืดราวกับย่ำค่ำ ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามเหลือเกิน เห็นเค้าฝนทีแรกก็ดีใจว่าจะได้น้ำกิน และเดินได้สะดวกขึ้น แต่แล้วมันก็ตกลงมาเสียจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น หวังว่าคงไม่โดนน้ำป่าซ้ำเข้าอีกนะ”

“ก็ยังไม่แน่เหมือนกัน ทำนายอะไรไม่ถูกทั้งสิ้นในป่า แต่เราอยู่ในที่สูง มีลำห้วยใหญ่เป็นที่ระบายน้ำอยู่แล้ว คงไม่กระไรนัก ถ้าสมมติว่าน้ำมันจะหลากลงมาจริงๆ”

“สองคนนั่นป่านนี้ไม่รู้จะเป็นอย่างไร?”

“ก็คงไม่สบายไปกว่าเราหรอก คิดว่าคงจะอยู่ในรัศมีฝนเช่นเดียวกับเราเหมือนกัน สังเกตดูท้องฟ้า อาณาเขตเมฆฝน

มันกระจายกว้างเหลือเกิน อย่างน้อยคงไม่ต่ำกว่าบริเวณ 10 ตารางกิโลเมตร”

“สมมติว่าฝนหาย...”

ดารินเต็มไปด้วยปัญหาข้องใจสารพัดอย่าง

“แล้วรอยทั้งสองคนนั่นก็หายไปหมด เราจะตามเขาได้อย่างไร”

“เอาไว้ให้ถึงเวลานั้น แล้วเราจะคิดกันต่อไป”

พรานใหญ่ตอบเหมือนเช่นที่เคยตอบทุกครั้ง

ไม่มีอะไรจะทำได้ในขณะนี้ นอกจากนั่งจับเจ่ารอฝนซา เม็ดพร้อมกับความคิดที่วกวนเหมือนกับพายเรืออยู่ในอ่าง

บุญคำจัดการลอกหนังค่างฆ่าเวลาไปพลาง แกผลัดผ้าขาวม้าถกเขมรกรำเม็ดฝนที่รั่วลงมาจากยอดไม้อันมีกิ่งใบปกคลุมทึบอยู่เหนือศีรษะ ออกไปยังต้นไม้ย่อมๆเบื้องหน้า ตัดกิ่งมันออกให้เหลือติดคาง่ามอยู่ลักษณะเหมือนขอเกี่ยว เอาเถาวัลย์ห้อยคอเจ้าค่างเคราะห์ร้ายแขวนไว้ แล้วกรีดหนังตั้งแต่คอลงมาจรดส่วนล่างดำเนินการ ‘ถอดเสื้อ’ ออกอย่างแคล่วคล่องชำนาญ

ดารินนั่งกอดเข่า มองดูตาพรานเฒ่าถลกหนังค่างอย่างใจลอย นิ่งซึมไป

ถ้าหมุนเข็มนาฬิกากลับ ย้อนไปสู่ความโพล้เพล้ของ

เมื่อเย็นวานนี้ ขณะที่ฝ่ายติดตามสามคนปะทะกับตะขาบใหญ่บนเนินป่าสัก ฝ่ายที่ล่วงหน้าอย่างปราศจากจุดหมายที่แน่นอน

มาก่อน ได้ไต่ข้ามลำห้วยแห้งอันกว้างใหญ่นี้ขึ้นมาแล้วใช้เวลาที่เหลืออยู่อีกเพียงไม่เกินครึ่งชั่วโมงก่อนความมืดจะย่างเข้ามาเดินหาทำเลที่พัก

ดงทึบบริเวณนี้ สำหรับเมื่อวาน มันแสนจะแห้งแล้งและเงียบสงัด อากาศอ้าวระอุ แม้แต่ใบไม้เล็กๆ ก็ไม่กระดิก สองหนุ่มสาวต่างผิวผู้ร่วมชะตากรรมเผชิญกับปัญหาหนักในเรื่องน้ำ ต่างแสวงหาได้อย่างแร้นแค้นตามเถาวัลย์บางชนิด และตามโพรงคาคบไม้โดยอาศัยสังเกตการลงกินของพวกนก

เกือบสิบชั่วโมงเต็มๆที่เดินๆหยุดๆกันมาเป็นระยะ นับตั้งแต่เริ่มต้นในตอนเช้าตรู่จากบริเวณฝั่งธารใหญ่ที่พบกำแพงโบราณ ทั้งไชยยันต์ และมาเรียพยายามตรวจหาร่องรอยของพรรคพวกที่พลัดพรากกระจัดกระจายกันออกไปอย่างไม่รู้อนาคต ขณะเดียวกันก็พยายามสำรวจหาเงื่อนงำของอาณาจักรในอดีตกาล แต่ก็ไม่พบวี่แววที่จะให้เห็นสภาพอันเคยเป็นตัวเมืองมาก่อนเลย หรือมิฉะนั้นก็เป็นเพราะป่าเขาลำเนาไพรมันเป็นฉากอำพรางไว้หมด

มาเรีย ฮอฟมันอ่อนเปลี้ยกะปลกกะเปียกไปกว่าเช่นที่เคยเป็นอยู่ทุกวัน เพราะสภาพทางร่างกายเกี่ยวกับรอบเดือนของหล่อน แต่ก็ไม่มีอาการเจ็บปวดทรมานเหมือนเมื่อคืนที่ผ่านมา และแม้ความอิดโรยนั้นจะปรากฏออกโดยแววตาอาการ แต่ไชยยันต์ก็ไม่ได้ยินเสียงปริปากคำใดจากแม่สาวเลือดผสมแม้แต่คำเดียว หล่อนทรหดขาดใจ เขาเองก็ใช่ว่าจะเป็นนักเดินที่ฝีเท้าแข็งขันอะไรนัก ทั้งสองบุกบั่นกันไปตามแต่กำลังจะอำนวย

ให้ได้ หิ้วจูงลากฉุดกันไปตามยถากรรม บางขณะก็หยอกล้อ
หัวเราะต่อกระซิก บางขณะก็เงียบขรึมไม่พูดคำใดกันเลย

เขาทั้งสองไม่มีโอกาสจะรั้หรือเฉลียวคิดเลยว่า ถ้าเพียง
แต่เขาจะหยุดอยู่กับที่เพียงไม่เกิน 5-6 ชั่วโมงในเวลากลางวัน
เท่านั้น จอมพราน รพินทร์ ไพรวัลย์ กับดาริน และบุญคำก็
จะกวดหลังเข้ามาทันกัน เพราะค้นพบวี่แววเค้าเงื่อนของเขา
ทั้งคู่แล้ว แต่นี่จึงมีสภาพเป็นการเดินหนีกันอย่างน่าเสียดายที่
สุด เป็นการเดินที่ฝ่ายข้างหน้าไม่รู้ตัวว่าถูกติดตาม และฝ่าย
หลังก็คะเนหรือคาดการณ์ไม่ถูกว่า ทิศทางเดินจะบ่ายหน้าไป
ยังจุดหมายใดที่จะออกก้าวสกัดกั้นดักหน้าได้ จะทำได้ประการ
เดียวก็เพียงเร่งฝีเท้าไล่รอยไปเท่านั้น

ระยะมันก็ทิ้งกันห่างสุดเสียงกู่ หรือเสียงปืน ที่จะแว่วถึง
กันได้ ไม่ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะผจญกับภัยร้ายเช่นไร

สองคนอ่อนระโหยโรยแรงกันลงไปทุกขณะ ตามแสง
ตะวันที่กำลังจะลับเหลี่ยมเขา แดดผีตากผ้าอ้อมสาดเหลืองแสงพ
มัวตาจับอยู่บนทิวยอดไม้สูงเหมือนจะสะกดให้เดินหลงเข้าไปอ
แดนอันหาทางออกมิได้ ต่างเดินโซเซปัดเป่กันไปเหมือนคนเมา
เหล้าตามด่านเล็ก ๆที่เลื้อยคดเคี้ยวไปในระหว่างสองฝั่งรกทึบ

ครั้นแล้ว ทันทีนั้นเอง มาเรียซึ่งเดินอยู่ด้านหลังไชยยันต์
ห่างเพียงแค่เอื้อม ก็จับไหล่เขาไว้บีบโดยแรง เมื่อหันกลับมา
เขาเห็นหล่อนยืนเบิกตาสว่างโพลงอย่างตื่นพร้อม ผิดไปจา
อาการโผเผที่เห็นมาในระยะ 2 ชั่วโมงหลัง ดูแข็งแกร่งประเปรีย
ขึ้นในฉับพลัน

WBSWS:01
จอมพลบนดาม

“ทำไม?”

ไชยยันต์กระซิบถาม มาเรียขมวดคิ้วนิ่งอยู่ครู่ตาเป็นประกายวาว ดึงเขาให้ออกพ้นทางด่านเลี่ยงเข้าบังโคนไม้ใหญ่ริมทาง

“รู้สึกว่าจะมีอะไรย่องตามหลังเรา ฉันได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งถูกเหยียบหักกับพื้น มันไม่ใช่เสียงที่เราเดินเหยียบ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ตาลุก หูผึ่งขึ้นในทันที พยายามเงี่ย ฟังเสียงอยู่อึดใจเต็มๆ แต่ก็ไม่ได้ยินอะไรผิดปกติทั้งสิ้น สอดส่ายสายตาออกไปยังปลายทางด่านเบื้องหลัง และพ่มพงในละแวกข้างเคียง ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในปกติสภาพ

“คุณเหนื่อยเกินไป เมย์ ประสาทหูอาจแว่วไปเองก็ได้ หรือบางทีกิ่งไม้แห้งมันตกลงมาหักกับพื้น”

แหม่มสาวสั่นศีรษะอย่างมั่นใจ ขยับลูกเลื่อนแผ่วเบาตรวจดูกระสุนที่ประจำอยู่ในรังเพลิงอีกครั้ง แล้วค่อยๆปิดก้านลูกเลื่อนลง เอี้ยวใบหน้าเชิดเหงื่ออันชุ่มโชกกับไหล่เสื้อ

“เชื่อเถอะ หูฉันไม่เคยฟังอะไรผิด มันไม่ได้เพิ่งจะมาดังเอาเดี๋ยวนี้ ฉันรู้สึกตัวมาก่อนตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว คอยสังเกต จับฟังมาทุกระยะ และเพิ่งจะมาแน่ใจเอาเดี๋ยวนี้เอง”

ไชยยันต์เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่า พอขึ้นจากลำห้วย มาเรียก็ลงไปเดินอยู่ด้านหลังเขา ซึ่งครั้งแรกเข้าใจว่าหล่อนเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมากจึงให้เขาเป็นผู้นำ ความจริงนั้น มันเป็นเพราะหล่อนคงสำเหนียกถึงสิ่งผิดปกตินั่นเอง

“แต่ตอนนี้เราไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย”

"พอเราหยุด มันก็หยุด มันคงฟังเสียงจากเราอยู่เหมือนก
กัน ฉันคิดว่าห่างไม่เกิน 40 เมตรออกไปนี่เอง ป่ารกบังไว้"

ชายหนุ่มมองดสภาพป่า และแสงยามเย็นที่เริ่มมืดสลั
ลงทุกขณะอย่างหนักใจ เพราะตระหนักได้ดีว่า ถ้าความมืดย่าง
เข้ามาปกคลุมสนิทเมื่อไร อัตราเสียเปรียบจะเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว

"คุณคิดว่า...มันเป็นอะไร?"

"ประเดี๋ยวก็รู้ คุณทำตามที่ฉันบอกหน่อยได้ไหม?"

"จะให้ทำยังไง?"

"ออกเดินต่อไปตามด่านนี่ พยายามเดินให้ฝีเท้าหนักๆ
เหยียบกิ่งไม้ให้ลั่น หรือแกล้งพูดคุยอะไรไปคนเดียวก็ได้ ทำ
เหมือนว่าคุณเดินไปกับฉันโดยปกติ"

"แล้วคุณล่ะ?"

"ฉันจะดักมันอยู่ตรงนี้แหละ"

แล้วหล่อนก็กล่าวต่อมาโดยเร็ว เมื่อเห็นเขาอ้าปากจะ
คัดค้าน

"ไม่ต้องห่วง!"

"เราไม่ควรจะแยกกันในภาวะเช่นนี้เลย"

"มันจำเป็น คุณแกล้งเดินไปตามทางด่านนี่ไม่ไกลนัก
หรอก ไม่ต้องกลัวว่าจะหลงพลัดกัน ประเดี๋ยวฉันตามคุณไป
เร็วเข้า!"

ไชยยันต์พยักหน้าอย่างเข้าใจในสถานการณ์เช่นนี้ การ
**ตัดสินใจที่เด็ดขาดรวดเร็วเท่านั้น ที่จะช่วยให้ทุกสิ่งทุก
อย่างดีขึ้น และถ้าไม่เชื่อมาเรีย ผู้ซึ่งมีพิชานเหนือกว่าเขา
ในเรื่องพงไพรแล้ว เขาก็ไม่รู้จะไปเชื่อใคร**

อดีตนายทหารหนุ่มตบไหล่เพื่อนสาวต่างผิวหนัก-หน่วงแล้วหนีบไรเฟิลไว้ในซอกแขน ลักษณะพร้อมที่จะใช้การได้ทุกขณะ ฝีนใจผิวปากส่งเดชไม่เป็นเพลง ออกเดินย่ำฝีเท้าหนัก ๆเหยียบใบไม้กรอบแกรบไปตามแนวทางด่านเล็ก ๆอันคดเคี้ยวนั้น บางขณะก็ส่งเสียงพูดพึมพำ

มาเรียมองตามหลังเขาไปครู่เดียว ไชยยันต์ก็ลับร่างไปจากทางโค้งซึ่งมีป่าบังอยู่ แหม่มสาวเอามือทั้งสองอันเปียกเหงื่อชื้น ลูบกับก้นกางเกงเดินป่าจนแห้งสนิท แล้วฉวยไรเฟิลประจำตัวขึ้น แอบซ่มเงียบกริบอยู่หลังโคนต้นไม้ที่เดิม ตาคมวาวจ้องสำรวจสวนทางไปเบื้องหลัง รอคอยส่ำสำเนียง หรือภาพอะไรที่จะปรากฏขึ้นกับสายตา แน่ละ เจ้าสิ่งนั้นจะต้องตกเป็นเป้าอย่างถนัดถนี่ที่สุด ถ้ามันโผล่ออกมาให้เห็น

สองสามอึดใจผ่านไปอย่างเงียบสงบ คงได้ยินแต่เสียงย่ำสวบสวบห่างไกลออกไปเป็นลำดับของไชยยันต์ทางด้านหลังเท่านั้น นอกจากนั้นหล่อนไม่ได้ยินอะไรอีกเลย มาเรียกัดริม-ฝีปากอย่างคลางแคลง

ทางด้านไชยยันต์นั้น เดินเตะใบไม้ทำเสียงโครมครามไปได้พักหนึ่งก็ชะลอฝีเท้าลง เมื่อพบตนเองยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวท่ามกลางความวังเวงอันน่าสยองเกล้า เสียงผิวปากก็ค่อย ๆแผ่วเหือดหายไป กลายเป็นความเงียบจนได้ยินเสียงหัวใจตนเองเต้น

รอบด้านขมุกขมัวมืดมนลงเป็นลำดับ แลไปทางใดก็เห็นแต่ต้นไม้ใหญ่ตระหง่าน และพุ่มพงอันเป็นเงาลี้ลับ เสมือนจะมี

วิญญาณชั่วร้าย ซึ่งเป็นศัตรูคอยจ้องที่จะเอาชีวิตอยู่ มันจะเกิด
จากสังหรณ์หรืออุปาทานอย่างใดก็สุดที่จะบอกได้ แม้จะบังคับ
จิตใจให้กล้าแข็งมั่นคงเช่นไรก็ตาม เขาก็อดที่จะบังเกิดความม
พรั่นสยองหวาดระทึกลงเสียได้ รู้สึกเปล่าเปลี่ยวเอกาเหมือน
ตนจะเดินหลงป่าอยู่เพียงคนเดียว ทั้งๆที่ก็รู้ว่า มาเรีย ฮอฟมัน
เพื่อนตาย อยู่ห่างเขาออกไปไม่ไกลนัก

มันเป็นครั้งแรกที่เขาแยกทางห่างออกมาจากหล่อนจน
มองไม่เห็น ทำให้ห่วงกังวลหนาวสะท้านเข้าขั้วปอดอย่างไ
บอกไม่ถูก

ไชยยันต์เลี่ยงเข้าหาโคนไม้ริมทาง แล้วหยุดฟังเสียง

เงียบเหลือเกิน...เงียบจนได้ยินเสียงลมในหูลั่นอยู่กริ่งๆ
ไม่มีวี่แววระแคะระคายใดๆจากเพื่อนสาวต่างผิวที่ดักคอยนาที
สำคัญอยู่เบื้องหลัง เขาภาวนา...อยากจะให้ได้ยินเสียงปืนลั่น
ขึ้นโดยเร็ว จะได้วิ่งย้อนกลับไปดู แต่มันก็ไม่มีเค้าเงื่อนอะไร
ทั้งสิ้น ประมาณ 5-6 นาที ที่ความเงียบอันชวนให้เร่าร้อน
กระสับกระส่ายนี้ครองบรรยากาศอยู่

ในโสตประสาทอันคอยระแวงอยู่ก่อนแล้ว บัดดลนั่นเอง
ไชยยันต์ก็ได้ยินเสียงกิ่งไม้ลั่นแกรกขึ้นเบาๆจากดงทางด้านซ้าย
มือของด่าน เขาหันขวับไปจ้องทางด้านนั้นโดยเร็วด้วยหัวใจที่
เต้นแรง ประทับปืนขึ้นไหล่จ้อง แต่ก็มองไม่เห็นอะไร **เสียงนั่น
ดังขึ้นครั้งเดียว ก็กลืนหายไปในความเงียบอันน่าคิด!**

ครั้นแล้วต่อมา มันก็ย้ายไปอยู่ปลายทางด้านหน้า ค
นี้เป็นเสียงเท้าของอะไรสักอย่างหนึ่ง เหยียบแผ่วเบาลงไป

ใบไม้แห้งที่หล่นเกลื่อนพื้น มีอาการเหมือนเจ้าของเสียงกำลังจะโผล่ออกมาจากโค้งซุ้มไม้ที่บังอยู่

ไชยยันต์เลาะกำบังโคนไม้ คอยหมนตัวตามจ้องไรเฟิลระวังอยู่เช่นนั้น

แล้วเขาก็แทบจะตะโกนสาปแช่งลั่นออกไป เมื่อสำเหนียกเสียงชัดเจนของการผ่านพุ่มไม้ แต่คราวนี้มันดังมาทางด้านขวามือ เจ้าสิ่งลึกลับนั้นจะวนเวียนอยู่รอบตัวเขาทีเดียว ดูประหนึ่งจะเจตนายั่วหรือมิฉะนั้นก็หลอกหลอน

ไชยยันต์กัดกรามแน่น นึกภาวนาและท้าทายมันอยู่ในใจขอให้มันโผล่ออกมาให้เห็นตัวสักนิดเท่านั้น เขาก็พร้อมที่จะปล่อยกระสุนออกไป แต่นี่มองไม่เห็นอะไรเลย

สำหรับมาเรีย ผู้สงบคอยอยู่ยังอีกโค้งหนึ่งของทาง ด่านก็พบกับความฉงนสนเท่ห์เหลือที่จะกล่าว หล่อนไม่ได้ยินเสียงของการเคลื่อนไหวของเจ้าสิ่งลึกลับนั้นอีกเลย นับตั้งแต่ไชยยันต์ผละจากไปตามคำสั่ง ได้ยินแต่เสียงฝีเท้าของไชยยันต์ที่แกล้งเดินสวบสาบห่างออกไป แต่แล้วบัดนี้ ก็เงียบหายไปอีกอย่างมีเลศนัย

ไชยยันต์หยุดทำไม และหรือว่า...เขาอันตรธานหายไปไหนเสียแล้ว หล่อนจึงไม่ได้ยินเสียง!

ความเป็นห่วงก็เกิดขึ้นในบัดนั้น หล่อนตระหนักดีว่าระหว่างหล่อนกับไชยยันต์ หากภัยจากดงร้ายกาจจะจู่เข้าถึงตัวแล้ว ไม่ว่าภัยนั้นๆจะมาในรูปใด มันจะต้องเลือกเข้ามาหา

ไชยยันต์ก่อนแน่นอน เพราะความอ่อนหัดขาดความสันทัดจัดเจนของเขา

หรือว่า...หล่อนหลงกลของมันเสียแล้ว ในการที่ให้ไชยยันต์เดินแยกทางล่วงหน้าไปตามลำพัง

มาเรียเฉลียวได้เช่นนั้นก็ใจหายวูบ รีบผุดลุกขึ้นโดยเร็ว ออกย่องไปตามทางด่านไล่หลังไชยยันต์ที่หายล่วงหน้าไปก่อนอย่างรีบร้อน หล่อนอยากจะให้เสียงกู่เรียกเขา แต่แล้วก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะ จึงเลิกล้มความคิดเสีย เร่งฝีเท้าสาวรอยไปอย่างเงียบๆอย่างเดียว

เสียงกิ่งไม้หักเบาๆลั่นขึ้นให้ไชยยันต์ได้ยินอีกครั้ง คราวนี้มันดังมาจากเบื้องหลัง อดีตนายทหารหนุ่ม เหวี่ยงปืนกลับมาโดยเร็ว แวบเดียวที่เขาเห็นภาพของการเคลื่อนไหวโผล่ล่ำแนวไม้บังออกมา นิ้วที่แตะอยู่กับไกหน้าก็กระดิกลั่นกระสุนตูมออกไป โดยสมองไม่ทันจะสั่งงาน

แล้วไชยยันต์ก็แทบช็อก ร้องลั่นออกมาด้วยความตกใจขีดสุด

ภาพที่เห็นตามเปลวปืนที่แลบวาบพ้นปากกระบอกมาเรีย ฮอฟมันล้มผาง คว่ำหน้าลงกับพื้น

หล่อนนั่นเอง! ที่โผล่ออกมาเข้าทางปืนของเขา!!

ด้วยสติที่ไม่เหลืออยู่กับตัวเลยแม้แต่นิดเดียว ไชยยันต์ทิ้งปืนกระโจนพรวดเดียวเข้าถึงตัวเพื่อนในยามยากของเขาที่นอนคว่ำหน้านิ่งอยู่กับพื้น ช้อนขึ้นโอบกอดไว้ในอ้อมแขน แผ่วเสียงเรียกละล่ำละลัก

"เมย์!! ฉิบหายแล้ว กู โธ่! ทำไมถึงเป็นอย่างนี้เมย์!!"

แล้วเขาก็ตะลึงงันแทบหัวใจหยุดเต้นลงอีกครั้ง เมื่อเปลือกตาของมาเรียเปิดขึ้น พร้อมกับเสียงเรียบ ๆว่า

“ขอบคุณ ต่อฝีมืออันบรมห่วยของคุณ...อย่าทำหน้าเหมือนจะตายไปเลย ไชยยันต์ ฉันไม่เป็นอะไรหรอก ลูกปืนของคุณห่างจากหัวฉันไปตั้งศอก!!”

กล่าวจบ หล่อนก็ผุดลุกขึ้นโดยเร็ว ผลักเขาผู้กำลังคุกเข่าประคองอยู่หงายหลังจ้ำเบ้าลงกับพื้น พร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ โคลงศีรษะดิก ๆสบถพึมพำเป็นภาษาเยอรมัน

“เมย์! นั่นคุณไม่ถกปืนหรอกรึ?”

ไชยยันต์กระโดดขึ้นมายืนตาม ตะโกนออกมาลั่นป่าด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าว ปราดเข้ามาจับตัวหล่อนไว้ กายสั่นเทาไปหมด แต่มาเรียไม่สนใจ ใช้แขนข้างหนึ่งปาดเขาให้พ้นหน้าไป ตาสอดส่ายระมัดระวังออกไปยังป่ารอบด้าน

“ถ้าถูก ฉันก็คงไม่ลุกขึ้นมาพูดกับคุณได้หรอก ป่านนี้ตัวขาดสองท่อนไปแล้ว ทำไมถึงสะเพร่า ไม่ดูตาม้าตาเรืออย่างนี้นะ คุณเกือบจะฆ่าฉันเสียแล้ว ตาลายเห็นฉันเป็นอะไรไปหรือ?”

ไชยยันต์ยืนน้ำตาคลอด้วยความตื้นตันใจ ความรู้สึกในขณะนี้สุดที่จะบรรยายได้ เขาดีใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ที่ทราบว่า...กระสุนปืนนัดที่ลั่นพรวดพราดออกไปนั้นไม่ได้เป็นอันตรายต่อมาเรียเลย อำนาจพระพุทธคุณและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยไว้แท้ ๆ ยืนอึกอักอยู่ครู่ก็โผเข้าสวมกอดหล่อนไว้แน่น แล้วซบหน้าลงกับไหล่ของแหม่มสาว เสียงสั่นเครือไปหมดเหมือนร้องไห้ พูดรัวฟังไม่ได้ศัพท์

“เมย์! ด่าผมเถอะ มันเป็นความสะเพร่าผสมกับความขี้ขลาดของผมเอง ถ้ากระสุนนัดนั้นถูกคุณ ผมบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าจะระเบิดขมองตายตามคณไปด้วยหรือไม่ โอ! ขอบคุณสวรรค์ ขอบคุณพระเจ้า ขอบคุณต่อทุกสิ่งทุกอย่าง หัวใจของผมหลุดหาย เมื่อเห็นคุณล้มคว่ำลงไป”

มาเรียประคองใบหน้าของเขาขึ้น จ้องตาแล้วยิ้มให้น้อย ๆ สั่นศีรษะช้า ๆ เป็นความหมายให้อภัยและไม่ได้ถือเป็นเรื่องใหญ่อะไรเลย

“ลืมมันเสียเถิด ไชยยันต์ เรื่องเล็กน้อยเพียงแค่นี้เอง ฉันไม่เคยเห็นคุณตื่นเต้นตกประหม่าครั้งใดเท่าครั้งนี้มาก่อนเลย ระงับสติ ทำใจให้เป็นปกติ รู้ตัวบ้างไหม คุณสั่นไปหมดเหมือนลูกนก”

น้ำเสียงนั้นปลอบโยนอ่อนหวาน จูบให้กำลังใจเบา ๆ ที่ริมฝีปาก ไชยยันต์ยกมือทั้งสองขึ้นลูบหน้าโดยแรง เขายืนทำอะไรไม่ถูก จนกระทั่งหล่อนเดินไปเก็บไรเฟิลที่เขาทิ้งไว้นำมายื่นส่งให้ จึงได้สติอีกครั้ง

“มันอาจเป็นความผิดของฉันก็ได้ ที่ย่องตามหลังคุณมาโดยไม่ให้เสียง”

เสียงเบา ๆ พร้อมรอยยิ้มดังมาอีก ไชยยันต์กลั้กลืนความรู้สึกบางสิ่งบางอย่างลงทรวงอกอย่างยากเย็น

“คุณตามมาทำไม เมย์ ผมนึกว่าคุณคอยเฝ้าอยู่ทางด้านหลังตามที่บอกนั้นเสียอีก มันย่องดักหน้าผม รอบด้านไปหมด ประเดี๋ยวดังมาจากซ้าย ประเดี๋ยวขวา บางทีก็ข้างหน้า ผมกำลังเตรียมระวังรับมือมันอยู่ พอคุณแหวกพุ่มไม้แว่วออกมา

จากด้านหลัง ผมก็เลยคิดว่าเป็นมัน หันปืนได้ก็เหนี่ยวไกเลย ไม่ทันได้ดูให้แน่ชัดเสียก่อน เห็นว่าเป็นคุณก็ตอนที่ปืนลั่นตูมออกไปแล้ว”

มาเรียเอื้อมมือมาตบแขนเขาเบา ๆเหมือนจะปลุกปลอบขวัญที่กระเจิดกระเจิงอยู่ในขณะนี้

“ฉันเป็นห่วงคุณ ถึงได้ตามมา ฉันคอยอยู่ตรงนั้นนานแล้วไม่ปรากฏวี่แววอะไรอีกเลย และนึกสังหรณ์ว่ามันจะอ้อมดักหน้ามาคอยเล่นงานคุณ แล้วมันก็เป็นความจริง ฉันดีใจที่คุณยังปลอดภัยเรียบร้อยดีอย่”

“แต่ก็เกือบจะฆ่าคุณเสียแล้ว!”

ไชยยันต์คำรามเหมือนจะสาปแช่งด่าตัวเอง หันไปรอบ ๆ พร้อมกับกัดกรามแน่น

“ผมพอจะนึกออกแล้ว มันรู้ทัน ว่าผมเดินล่วงหน้ามาคนเดียว ถ้ามันโผล่ออกมาทางคุณ หมายถึงตาย มันก็เลยเลือกมาดักหน้าหลอกล่อผม และในที่สุด ขนาดที่ไม่ได้ปรากฏให้เห็นเลย มันก็วางอุบายหลอกเสียเราเกือบต้องฆ่ากันเอง”

แล้วเขาก็ตะโกนด่าท้าทายเอ็ดอึดออกไปอย่างบ้าเลือด ขยับไรเฟิล จะปล่อยกระสุนเดาสุ่มออกไปอีก แต่มาเรียรั้งแขนไว้

“อย่า! ไชยยันต์ คุณตื่นเต้นเกินไป และทำท่าเหมือนจะเสียสติไปแล้ว เมื่อสักครู่นี้ เราสองคนหลงกลมัน แต่ก็ไม่สายจนเกินไป เป็นความผิดของฉันเองที่ไล่คุณให้เดินล่วงหน้ามาก่อน และเมื่อตามหลังมาก็ไม่ให้สัญญาณอะไรล่วงหน้าจนเกือบจะยิงถูกกันเองเข้า ฉันเองก่อนนั้นก็เดาอะไรไม่ถูก สงสัย

แต่เพียงว่า เหตุไรคุณจึงเงียบเสียงหายไป คิดว่า บางทีมันอาจ
กำลังเข้ามาทางปีนของคุณอยู่ ถ้าทำเสียงเอะอะก็จะเป็นการ
ทำลายโอกาสสำคัญของคุณไปเสีย นึกไม่ถึงว่าคุณจะตื่นเต้น
จนถึงกับยิงโดยไม่ดูให้แน่เสียก่อน”

“มันเป็นความระยำของผม! หรือมิฉะนั้นก็โดยอำนาจ
ร้ายกาจอะไรสักอย่างที่เข้ามาสะกดให้ผมกะเร่อกะร่าถึงเพียงนั้น
ดูเอาเถอะ...ขนาดทำอะไรไม่ได้เลย มันก็ยังมีวิธีอุบายหลอก
ล่อให้เราเกือบฆ่ากันเองจนได้ ว่าแต่คุณเถอะ ไม่ถูกลูกปืน แล้ว
ทำไมถึงล้มลงไปนอน”

“นั่นมันเป็นวิธีปลอดภัยสำหรับตัวฉันเอง ถ้าฉันไม่ล้ม
ลงนอน ใครจะรู้ได้ว่าคุณจะไม่ซ้ำนัดที่สองมาอีกเพราะความ
เข้าใจผิด ตอนนั้นฉันก็เดาไม่ถูกว่าคุณเป็นอะไรไปแล้ว ประ
สาทเสีย ตาฝาด หรือว่าสะเพร่าอันเกิดจากความตื่นเต้นไม่ทัน
มองให้ชัด ฉันจะยืนกะเร่อกะร่าเป็นเป้าอยู่ได้อย่างไร”

ไชยยันต์ถอนใจยาว

“ผมอยากจะกราบที่เท้าคุณสักพันครั้ง ขอโทษในความ
ซุ่มซ่ามอย่างไม่น่าให้อภัยครั้งนี้”

“อย่ากังวลเดือดเนื้อร้อนใจไปนักเลย อุปัทวเหตุมันเกิด
ขึ้นได้เสมอทุกแห่ง ทุกสถานที่ ไม่ว่าในเมือง หรือในป่า และ
มันก็ผ่านไปแล้วด้วยบทเรียนอันมีค่าที่สุด มันสอนให้เรารู้ว่า
ต่อไปนี้ เราจะแยกลับตาจากกันไม่ได้เลย เอาละ มืดเต็มทีแล้ว
หาที่นอนกันเถอะ”

“แล้วไอ้มหากาฬนั่น?”

มาเรียตอบกร้าน ๆอย่างไม่สะทกสะท้าน

WBSWS:01

“อย่าเพิ่งไปสนใจกับมันในตอนนี้เลย เสียงปืนนัดนั้นของคุณตะเพิดไล่มันห่างออกไปแล้ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะ และมันก็ควรจะพอใจในแผนขั้นแรกของมันแล้ว ที่ทำให้เราเกือบฆ่ากันเองได้ เราจะรับมือกับแผนในขั้นต่อไปของมัน แต่คงไม่ใช่ในระยะชั่วโมงสองชั่วโมงนี้หรอก...อาจตอนดึกของคืนนี้ก็ได้”

93

ระยะเวลามันไม่อำนวยให้ค้นหาที่พักแห่งใด ได้ดีไปกว่าบริเวณนั้นอีกแล้ว กายหลังจาก สังเกตสู่ทางอยู่อีกอึดใจเดียว มาเรียก็กำหมด เอาเนินปลวกเล็ก ๆ ลูกหนึ่งลักษณะมูนเหมือน หลังเต่า ในระหว่างวงล้อมของพงเล็บเหยี่ยว และหนามพุง ดออันหนาทึบมีหนทางให้ลอดเข้าออกได้สองทาง เมื่อช่วย กันเอามีดดัดลิดกิ่งที่ทอดเกะกะขวางทางออก ก็พอจะมุด ลอดออกไปได้โดยสะดวก

บริเวณภายในกว้างขวางพอสมควร ยิ่งเมื่อประกอบกับ กิ่งใบของไม้ใหญ่ และเถาวัลย์ที่ปกคลุมทึบอยู่เบื้องบนดงหนาม แห่งนั้นมีสภาพเหมือนกระท่อมทับที่ธรรมชาติสร้างสรรค์ไว้

"ถ้าเกิดฉุกเฉินอะไรขึ้น เราจะหาทางออกไม่ทัน แน่ ติดตายกันอยู่ในนี้"

ไชยยันต์ปรารภ ขณะที่ใช้ไฟฉายกราดตรวจดูรอบด้าน แต่มาเรียสั่นศีรษะ

“เราไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องพรวดพราดออกไปจากรังพักอันแสนจะปลอดภัยของเรานี่เลย อย่าว่าแต่อื่นใดเลย ต่อให้ช้างทั้งโขลงก็จะไม่ตะลุยผ่านเข้ามากลางป่าหนามที่เปรียบเหมือนรั้วหรือกำแพงกั้นเราไว้นี่ และอะไรก็ตาม ที่มันย่องเข้ามาก็จะกระทบกับกิ่งหนามไหวทำให้เกิดเสียงเตือนเราขึ้น”

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ความมืดก็คืบเข้ามาปกคลุมสนิท สองคนนั่งจับเจ่าอยู่หน้ากองไฟเล็กๆ ที่ก่อไว้ใจกลาง

“เราไม่มีโอกาสเห็นตัวมันเลย คุณว่ามันเป็นอะไร?”

ไชยยันต์ถามขึ้น

ตาสีดอกผักตบของมาเรียที่ทอดเหม่อดูเปลวไฟ เบนขึ้นมาสบตาเขา

“ฉันบอกไม่ถูกเหมือนกัน เพราะทางด้านฉันนั้น มันทำเสียงการเคลื่อนไหวให้ได้ยินน้อยที่สุด รู้สึกว่าจะไปทำเสียงดักหน้าดักหลังคุณมากกว่า ฟังตามที่เล่าเมื่อกี้”

“หูผมมันไม่ชำนาญนัก เชื่ออะไรไม่ได้ แต่เท่าที่จับฟังดู บางขณะมันก็ย่องสี่เท้าเหมือนสัตว์ทั่วไป บางขณะ มันก็เดินสองเท้าเหมือนคนหรือลิง ได้ยินแม้กระทั่งคล้ายๆ ใช้มือแหวกพุ่มไม้”

“คุณได้ยินอย่างนั้นหรือ?”

มาเรียขมวดคิ้ว ร้องถามเสียงสูงอย่างแปลกใจ

“เป็นความจริง ถ้าหูไม่หลอกตัวเอง”

“ถ้างั้น...”

แหม่มสาวกัดริมฝีปาก ตาที่มองดูเขาเต็มไปด้วยประกาย
ครุ่นคิด

“ก็ควรจะเป็นไอ้โครงดำ กับไอ้มัมมี่พันปีตัวนั้นแน่ ๆ มัน
ผลัดกันทำเสียงขึ้นเพื่อหลอกล่อ ทั้งสองร่างของมัน คือร่างเสือ
และร่างคนจะต้องป้วนเปี้ยนตามหลังเรามาโดยตลอด”

“แล้วมันจะมาพร้อมกันทั้งสองร่างได้อย่างไร ในเมื่อเรา
ตั้งสมมติฐานไว้แล้วว่า เมื่อวิญญาณเข้าร่างใดร่างหนึ่ง ร่างนั้น
จึงจะเคลื่อนไหวได้ มันคงไม่สามารถแยกพลังงานออกสิงสู่
พร้อมกันทั้งร่างเสือร่างคนไม่ใช่หรือ”

มาเรียล้วงถุงมือหนังออกมาสวม เตรียมรับกับอากาศที่
เริ่มหนาวเย็นลงอย่างรวดเร็วในทันทีที่หมดแสงตะวัน

“ฉันคิดว่าไม่เป็นปัญหาสำหรับข้อนั้น ร่างเสือใหญ่ไม่
จะมีพลังปานช้างสาร ระหว่างที่มันติดตามเรามา มันอาจคาบ
ซากคนของมันนำมาด้วยก็ได้ เพื่อให้ทั้งสองร่างสามารถปฏิบัติ
การตามความเหมาะสมได้ทันท่วงที ปัญหามันมีอยู่อย่างเดียว
ว่า ถ้าเราเห็นร่างใดร่างหนึ่งของมัน และยิงออกไป เราจะฆ่า
มันได้อย่างไร ในเมื่อมีร่างสำรองคอยเตรียมพร้อมสำหรับถ่าย
เทวิญญาณอยู่แบบนี้ แล้วยิ่งกว่านั้น มันยังมีสิ่งมหัศจรรย์ที่สุด
สำหรับคอยชุบชีวิตให้อีก ไฟเย็นในถ้ำที่เราพบนั่น!! ฉันเชื่อ
เหลือเกินว่า ถ้ามันถูกบาดเจ็บเข้ามาเมื่อไร และซมซานไปอาบ
ไฟประหลาดนั่นได้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกลับคืนมาเหมือนเดิม
แบบเดียวกับไอ้ค้างคาวตัวนั้น”

ไชยยันต์นั่งอึ้ง เขาเพิ่งจะคิดขึ้นมาได้ตามคำพูดของ
มาเรีย

“ก็ให้มันรู้ไปว่า สภาพของมันเป็นอมตะ โดยที่เราทำอะไรมันไม่ได้ แต่ถ้าโผล่ให้เห็นเมื่อไหร่ก็ซัดเมื่อนั้น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่คำรามอยู่ในลำคอ เอนตัวลงนอนเหยียดยาว ศีรษะหนุนย่ามหลัง ทอดสายตาเหม่อมองขึ้นไปยังหลังคาใบไม้ที่ปกคลุมอยู่อย่างไร้จุดหมาย เสียงมาเรียจัดเตรียมที่ของหล่อนฝั่งตรงข้ามกองไฟ จากนั้นก็เงียบกันไป และป่าเบื้องนอกก็จมอยู่ในความสงัด นานๆ จะได้ยินเสียงนกบางชนิด และบ่างร้องแว่วตามลมให้ได้ยินสักครั้ง

เสียงมาเรียขยับตัว พร้อมกับลมหายใจหนักยาวครั้งหนึ่ง ไชยยันต์ผงกศีรษะขึ้นดู ก็เห็นหล่อนนอนตะแคงหันหน้าเข้าหากองไฟ ตางามแบบตะวันตกคู่นั้นยังลืมใส

“เมย์?”

“หือม์?”

“คืนนี้เป็นอย่างไรบ้าง ยังปวดอีกไหม?”

ทั้งสองกระซิบพูดกันเบาๆ ข้ามกองไฟคนละฝั่ง

หล่อนเหลือบตาสบ ยิ้มโรยๆ เปลี่ยนท่าเป็นนอนหงายไขว้แขนทั้งสองรองศีรษะไว้

“มันจะปวดหนักอยู่เฉพาะ 7-8 ชั่วโมงแรกของการมาเท่านั้น ต่อไปก็จะค่อยยังชั่วขึ้น”

“วันนี้ ดูคุณอ่อนระโหยมาก”

“รู้ไหม ขณะที่เม็นส์มา ถ้าฉันอยู่ในเมือง ฉันจะไม่ทำอะไรเลยนอกจากนอนทั้งวัน เรี่ยวแรงของฉันเหมือนถูกอะไรมา

ปล้นเอาไปหมดในเวลาเช่นนี้ แต่คุณไม่ต้องกังวลหรอก พรุ่งนี้มันจะดีขึ้น ถ้าหากว่าพรุ่งนี้มีสำหรับเรา”

ไชยยันต์จ้องร่างที่นอนอยู่ฝั่งตรงข้ามของกองไฟนั้นด้วยความรู้สึกอันดื่มด่ำอย่างบอกไม่ถูก **ไม่ได้ดื่มด่ำในเรือนกายอันเปล่าเปลือยซึ่งเป็นคุณสมบัติแห่งความใคร่ชั้นเลิศที่เขาเคยคลุกเคล้าเผาอารมณ์มาแล้วร่างนั้น หากแต่เป็นความดื่มด่ำกำซาบใจในมิตรภาพอันแน่นแฟ้นสุจริตเท่าที่จะพึงมีได้ในมนษยชาติ มันสงค่าและเลิศลอยอยู่เหนือความรู้สึกอื่นใดทั้งมวล**

อย่าว่าแต่หล่อนจะเป็นเพศตรงข้ามกับเขาเลย ต่อให้เพศเดียวกัน เพื่อนชายอกสามศอกด้วยกัน ในชีวิตที่อยู่ร่วมกันเช่นนี้ จนตายเขาก็จะไม่มีวันลืมเพื่อนคนนั้นได้

“สักกี่วันนะ ความยุ่งยากของคุณจะหมด-ขอโทษ อย่าหาว่าเสือกในเรื่องส่วนตัวเลย ขณะนี้คุณกับผมรวมเป็นชีวิตเดียวกันแล้ว คุณเดือดร้อนอะไร มันก็มาถึงผมอยู่วันยังค่ำ”

“ตามปกติ ถ้าอยู่ในเมือง ก็ประมาณ 5 วัน แต่เวลาออกเดินป่าจิตใจสุขภาพของฉันเปลี่ยนไป ระยะมันก็สั้นลงวันนี้ก็น้อยลงแล้ว พรุ่งนี้อาจหมด...”

แล้วหล่อนก็หันมายิ้มเนือย ๆ ถามว่า

“ฉันทำให้คุณรำคาญมากไหม?”

“ผมรำคาญตัวผมเองมากกว่า ที่ดูเหมือนจะตกเป็นภาระของคุณมากเสียกว่าคุณเป็นภาระของผมอีก...”

แล้วเขาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อ ควักซองบุหรี่อันยับยู่ยี่ออกมา

มันเหลืออยู่สองตัวสุดท้ายพอดี จุดขึ้น ส่งไปให้หล่อนตัวหนึ่ง กล่าวต่อมาอย่างหนักใจ

“เราเดินกันทั้งวัน ยังไม่พบวี่แววร่องรอยอะไรเลยทั้งสิ้น ไม่พบพวกพ้องคนใดที่เราหวังที่จะได้พบ ไม่พบแม้กระทั่งซากของนครเก่าแก่ที่เราคิดว่ามันควรจะอยู่ในละแวกนี้ นี่ยังไม่รู้ว่าเราจะมะงุมมะงาหรากันไปอีกนานสักเท่าไหร่ ก่อนพบความสำเร็จ หรือก่อนลมหายใจช่วงสุดท้าย”

“พรุ่งนี้ค่อยค้นหาดูใหม่”

หล่อนตอบง่ายๆ สั้นๆ ดูดบุหรี่จนแก้มตอบ อัดควันหนักหน่วงลงปอดแล้วค่อยๆ ปล่อยให้มันระบายออกทางช่องจมูกเพื่อให้คุ้มค่ากับที่มันเป็นตัวสุดท้าย และสูบมันจนกระทั่งแทบไม่เหลือก้น ระหว่างนี้ต่างคนต่างปล่อยสมองให้ว่ายเวียนอยู่ในทะเลแห่งความคิด อันเป็นทะเลไพศาลที่หาขอบเขตกำหนดมิได้

“ทำไมเราถึงต้องแยกกันนอนคนละด้านด้วย?”

ที่สุด เขาเปรยขึ้น

“ฉันควรจะถามคุณมากกว่า”

ไชยยันต์ลุกขึ้น หิ้วย่ามหลังอ้อมกองไฟไปยังด้านที่หล่อนนอนอยู่ หย่อนกายลงใกล้ๆ แม่ยอดนักเผชิญภัยผมทอง แขนข้างหนึ่งยันพื้นคร่อมตัวของหล่อนไว้ ต่างแลตากัน

“สมมติว่าถ้านี่เป็นการแต่งงานของเรา สภาพฮันนีมูนมันช่างแสนทุเรศสิ้นดี หรือยังไง?”

"ฉันคิดว่ามันวิเศษสุด เหนือกว่าสภาพการฮันนีมูนของคู่บ่าวสาวใดๆในโลกเสียมากกว่า...แต่ถึงอย่างไรเราก็ไม่ได้แต่งงานกันไม่ใช่หรือ"

"โดยพฤตินัย อาจแต่งแล้วก็ได้ สำหรับเหตุการณ์เมื่อคืนก่อนนั้น"

"ก็แล้วทางนิตินัยล่ะ?"

"ผมยินดีที่จะประกาศให้โลกรู้ และรับรองต่อสภาพนั้นทันทีที่เรามีโอกาสกลับคืนไปสู่โลกภายนอกอีกครั้ง"

มาเรียหัวเราะเบาๆ ยกมือขึ้นลูบเส้นผมเขา แล้วโน้มศีรษะนั้นให้เอนซบลงกับทรวงอกอันสมบูรณ์แข็งแรงตามลักษณะอิตถีเพศของหล่อน

"อย่าพยายามหลวมตัวให้คำมั่นสัญญาใดๆ กับฉันเลย ไชยยันต์ มิฉะนั้นคุณจะพบกับความลำบากยุ่งยากใจทีหลัง"

"ทำไม?"

ไชยยันต์คลึงหน้าลงกับโนมเนื้ออวบอล่างภายใต้แจ็กเก็ตที่ปกคลุมอยู่นั้น ทำให้หล่อนตวัดแขนทั้งสองกอดเขาไว้แน่นด้วยปฏิกิริยาที่สนองตอบ

"ในป่าคุณอาจเห็นว่าฉันเหมาะสมดีเลิศที่สุดแล้วสำหรับคุณ แต่ถ้ากลับไปถึงเมืองเมื่อไหร่ ความรู้สึกของคุณคงจะต้องเปลี่ยนแปลงไป"

"ทำไมจะต้องเป็นอย่างนั้นด้วย?"

"คุณก็รู้อยู่กับตัวเองดีแล้วว่า ฉันไม่ใช่ผู้หญิงดิบดีอะไรนัก ไม่เหมาะสมที่จะอยู่ในฐานะภรรยาหรือแม่บ้าน หัวใจของฉันอิสระเสรีเกินไปในด้านความรักและความปรารถนา แต่

มันจะทำให้คุณต้องผิดหวัง เสียใจ ถ้าหลวมตัวรับฉันไว้เป็นภรรยา”

“คุณสำส่อนมากนักหรือ?”

“บางจังหวะ และบางเวลา...”

“ก็จะเลิกนิสัยเดิมเสียไม่ได้หรือ ถ้าคุณอยู่กับผม?”

“ฉันไม่กล้าสาบานหรอก”

“ทำไมถึงเป็นคนที่มีอารมณ์อย่างนั้นนะ?”

“ธรรมชาติในตัวของมนุษย์เรามันไม่เหมือนกันหรอก และฉันก็เป็นคนเปิดเผย ไม่มีอะไรจะต้องเงื่อนงำปิดบัง ฉันมีความรู้สึกอย่างไร ดำรงชีวิตอยู่ลักษณะไหน ฉันก็สารภาพให้รู้ตามตรง”

“สิ่งหนึ่งที่ผมนิยมในตัวคุณ ก็คือการพูดอย่างตรงไปตรงมานี่แหละ มันเป็นความกล้าหาญที่ควรแก่การนับถืออยู่เหมือนกัน ทีนี้เรามาพูดกันถึงด้านการครองชีวิตร่วมอีกครั้ง ไม่จำเป็นจะต้องเป็นผม สมมติว่าคุณมีสามี และอยู่กับสามีสักคนใดคนหนึ่งก็ได้ คุณประพฤติอยู่แบบนี้ แล้วลูกที่จะเกิดมานั้น คุณจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเป็นลูกของสามีคุณ หรือว่าจะให้เขายอมรับว่าเป็นลูกเขา ไม่ว่าโดยแท้จริงมันจะเป็นลูกของใครก็ตามที”

“ฉันเคยตั้งคำถามตัวเองอยู่เหมือนกันในข้อนี้ แต่มันก็ไม่เป็นปัญหาหนักหนาอะไรนัก ไม่ยากอะไรสักนิด ในการที่เราจะบังคับกลไกของธรรมชาติข้อนี้ให้เป็นไปตามความต้องการของเรา ในเมื่อเราใช้ความรู้ในด้านเซ็กซ์อะนาโตมีเข้าช่วย ทำไมเราจะกำหนดไม่ได้ว่าเราต้องการให้กำเนิดกับเชื้อสืบพันธุ์ของใครโดยเฉพาะเท่าที่เราปรารถนาเท่านั้น และในกรณีนี้ ถ้าฉันเป็น

ภรรยาของใคร ฉันก็จะให้ลูกแก่เขาอย่างแม่นยำที่สุด เมื่อถึงเวลาที่อยากจะให้ รับรองว่าไม่มีอะไรแปลกปลอมแทรกเข้ามาได้ จะไม่ให้เขาต้องหลงเลี้ยงดลูกของคนอื่นหรอก”

“เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ต้องเป็นไปได้!”

“รู้ไหม ผู้หญิงประเภทคุณ คนไทยเขาบัญญัติศัพท์เรียกไว้โดยเฉพาะว่าอย่างไร?”

“ฉันไม่เคยเรียนภาษาไทยเลย แม้แต่ตัวอักษรเดียว”

“เขาเรียกว่า ‘โกลเด้น ฟลาวเวอร์’

“โกลเด้น ฟลาวเวอร์!”

มาเรียทวนคำเสียงสูง หัวเราะจนอกกระเพื่อม

“ดอกไม้ทองหรือ ฟังดูมันก็ไพเราะดีนี่ แต่ความหมายมันคงจะไปตรงข้ามกระมัง”

“มันเป็นคำบริภาษประณาม คำด่าสาปที่หยามเหยียดและเจ็บแสบที่สุดสำหรับผู้หญิง”

แหม่มสาวจับหน้าเขาขึ้น จ้องมองอย่างฉงน

“ผู้หญิงเพศเดียวเท่านั้นหรือ...ที่จะต้องถูกด่าและหยามเหยียดเช่นนี้ ก็แล้วผู้ชายที่ประพฤติแบบเดียวกันนี้เล่า ภาษาของคุณเขาเรียกอะไร”

“ทัศนคติของคนไทย หรือทางตะวันออก เขาไม่ถือสาหรอกในความประพฤติของผู้ชายลักษณะเดียวกันนี้ จึงไม่มีคำด่าในกรณีนี้เขาถือเฉพาะผู้หญิงเท่านั้น”

“ไม่ยุติธรรม แล้วก็ไร้เหตุผล เห็นแก่ตัวด้วยซิ!!”

“ลัทธิความนิยมของแต่ละชาติแต่ละภาษามันก็แตกต่าง

กันออกไป แต่ทางภาคพื้นที่เจริญแล้วทางตะวันออก เขาถือเหมือนกันหมด คือภรรยาที่ดีของสามี และแม่ที่ดีของลูก ต้องไม่ใช่ผู้หญิงประเภทดอกทอง”

มาเรียเบิกตานิดหนึ่ง แล้วพยักหน้ายิ้มๆ

“ถ้าเช่นนั้นคุณก็ได้คำตอบด้วยตัวคุณเองแล้วนี่”

“แต่ผมคิดว่า คนเราถ้าเอาความรักเป็นที่ตั้ง ก็จะเกิดความซื่อสัตย์สุจริตใจขึ้น เลิกนิสัยเก่าๆ ไม่ทำอะไรให้เป็นที่กระทบกระเทือนใจของคนที่เรารัก ผมไม่สนใจกับอดีตของคุณหรอก เมย์ แต่อนาคตคุณจะดำเนินชีวิตเสียใหม่ไม่ได้หรือ เพื่อเห็นแก่ความรักของเรา”

“ฉันก็ไม่ได้บอกคุณเลยสักครั้งนี่ว่า ฉันรักคุณ”

“โธ่ อีดอก เดี๋ยวพัดถีบเปรี้ยง...”

ไชยยันต์สบถออกมาเบาๆ เป็นภาษาไทยเดิม พร้อมกับโคลงหัวดิก

“คุณว่ายังไงนะ–ทำไมพูดไทย?”

“เปล่าหรอก ผมแค่รำพันกับตัวเอง”

“รำพันว่ายังไง?”

“รำพันว่า...ไอ้ แม่เทพธิดาของข้าฯ ไฉนจึงน่ารักน่าบูชาฉะนี้หนอ”

“โกหก!”

“จริงๆ ให้ห่า...เอ๊ย! ให้พระเจ้าสาปซิเอ้า”

“ถึงจะไม่เข้าใจภาษาของคุณ ฉันก็พอจะรู้ว่าคุณด่าฉัน แต่ฉันไม่โกรธคุณหรอก”

“ถามจริงๆ อะไรสักอย่างหนึ่งได้ไหม?”

“อะไร?”

“เคยมีอะไรกับพรานใหญ่รพินทร์บ้างไหม”

ตาของแหม่มสาวที่กำลังหรี่ปรือ สว่างโชติวาววามขึ้น
มาทันทีนั้น จ้องหน้าเขานิ่งไปครู่ ก็ยักไหล่ หัวเราะแปร่ง

“มิสเตอร์ฮันเตอร์นั่นน่ะรึ เขาฉลาดแต่การล่าสัตว์ และ
ป่าดงพงไพรเท่านั้น อย่างอื่นแล้วงั่งไม่เป็นประสา เจ้าส่างป
คนของฉันยังไงก็ยังงั้น”

“คุณเคยยั่วเขารึ?”

“เปล่า!”

มาเรียปฏิเสธโดยเร็ว เสียงแข็ง

“อ้าว! แล้วทำไมถึงว่าเขางั่ง”

“ไม่รุ อย่าถามเลย ช่างซักช่างถามเสียจริง จะถามไ
ทำไม?”

“อยากรู้”

“ก็ทำไมถึงอยากรู้”

“ก็มันสงสัย”

“สงสัยอะไร?”

“สงสัยว่า...”

เขาพูด พร้อมกันก็สอดมือเข้าไปในอกเสื้อแจ็กเกตของ
หล่อนเพื่ออาศัยไออุ่น

“เขาอาจเคยอยู่ในฐานะเดียวกับผมมาแล้วก็ได้ เกี่ยว
กับคุณ”

มาเรียจับมือของเขาที่ซุกไซ้อยู่ในอกเสื้อ กระชากออกแล้ว
ผลักเฉไป รูดซิปแจ็กเกตขึ้นปิดคอตลอด

“ฉันบอกแล้วว่าคนคนนั้นไม่มีปัญญาในเรื่องอื่นใดทั้งสิ้นนอกจากเดินป่า...”

ว่าแล้ว แม่สาวเลือดร้อนก็ผดลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว เอามือหนึ่งกำอกเสื้อเขาไว้ เขย่าเบา ๆ

“หยุดซักเสียทีเถอะ ประเดี๋ยวต่อยหน้าแหกเลย ก๊อด-แดมมิท!!”

ไชยยันต์เป่าลมออกจากปาก ทำยกมือยอมแพ้ แล้วเอนตัวลงนอนโดยดี มาเรียชำเลืองมองดูเขาอย่างหมั่น ๆ ครู่หนึ่งก็ทอดกายลงนอนบ้าง เขาโอบกอดก่ายตระกองไว้เหมือนจะเอาหล่อนเป็นหมอนข้าง แหม่มสาวใช้เข่ายันและเตะขาที่พาดขึ้นมาบนตัวห่างออกไป

“หุบปาก แล้วก็นอนเสีย นอนนิ่ง ๆ ด้วย”

“เมย์”

“วาย?”

หล่อนกระซากเสียงตวาดเบา ๆ

“ไอ’ม ดายอิงก์ ทู...”

“โอ! แมน...ชัทอั๊ป!”

“อยากให้เม็นส์ของคุณหมดคืนนี้จังเลย”

“ถ้าหนักหนานักละก็ จะช่วยให้...”

มาเรียตะแคงเข้าหาอย่างคนจริง ไชยยันต์สะดุ้งโหยง คว้าข้อมือของหล่อนไว้

“ขอบคุณ ไม่ต้องหรอก ประเดี๋ยวพรุ่งนี้ไม่มีแรงเดินเอาละกู๊ดไนท์!”

ไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามารบกวนตลอดทั้งคืนอันแสนสงบ

ทั้งคู่ออกเดินทางต่อไปเมื่อป่าสว่างขึ้นพอที่จะมอง เห็นอะไรได้ชัด ภายหลังจากสำรวจรอยรอบๆ ที่พักนอนซึ่งไม่พบวี่แววว่าจะมีอะไรเฉียดกรายเข้ามาใกล้แม้แต่อย่างเดียว

ประมาณเกือบเที่ยง ก็มาถึงธารเล็กๆ แห่งหนึ่ง ในระหว่างดงทึบที่บุกบั่นกันออกมา กับบริเวณป่าโปร่ง ซึ่งเต็มไปด้วยภูเขาเตี้ยๆ รอบด้าน ระหว่างที่หยุดพักดื่ม และบรรจุน้ำลงกระติกกันอยู่นั่นเอง ก็ประจันหน้ากับหมีควายขนาดใหญ่เต็มที่ตัวหนึ่ง กำลังเดินส่ายหัวลงมาตามทางด่านแคบๆ ฝั่งตรงข้ามบ่ายหน้าตรงมายังลำธารเข้าอย่างจังหน้า ระยะห่างเพียงยี่สิบเมตรเท่านั้น เพราะมันโผล่ลับมุมหินหมู่ใหญ่ออกมาโดยต่างฝ่ายต่างไม่ทันรู้ตัว

ไอ้หมีควายไม่ได้ผงะหลังหนี หากแต่แสยะเขี้ยว ย่างสามขุมรี่เข้ามา

ไชยยันต์เร็วกว่ามาเรีย ผู้ซึ่งขณะนี้มัวแต่หมอบพังพาบเอาหน้าส่ายรับความเย็นชื่นของน้ำ เขานั่งอยู่บนโขดหินเตี้ยๆ และไรเฟิลพาดตักอยู่พอดี พอตวัดพานท้ายขึ้นไหล่ เป้าหมายอันตราย ก็อยู่ห่างออกไปเพียงแค่ลำธารแคบๆ ขวางกั้นหน้าไว้เท่านั้น

ตูมแรกจากลำกล้องขวา จับเข้าไหล่ซ้ายของมันอย่างถนัดถนี่ถึงกับผงะหมุนเป็นจังหัน ด้วยแรงปะทะมหาศาลของกระสุนอันหนักหน่วงที่สุด

พออีกตูมจากลำกล้องซ้าย จับเข้าที่กลางอก มันก็กระ-ดอนหงายหลัง ล้มฮวบนิ่งสนิทอยู่ตรงนั้น โดยไม่ทันมีโอกาสดิ้นรน หรือส่งเสียงร้องแม้แต่คำเดียว

มาเรียกระโดดพรวดพราดคว้าปืนขึ้นมา ก็เห็นสีอันดำสนิทนั้นกองอยู่เบื้องหน้าห่างแค่เอื้อม ราวกับภูเขา

หล่อนถอนใจเฮือกอย่างโล่งอก

“มือดีกว่าเมื่อวานนี้หน่อยหนึ่ง!”

“เป็นคำชมที่ไม่น่าชื่นใจเลย พับผ่า!”

แล้วทั้งสองคนก็ช่วยกันชำแหละ ตับกับหัวใจถูกล้วงออกมาพร้อมกับเนื้อที่ดีที่สุดจำนวนหนึ่ง แล้วความหิวโหยที่ผจญกันมาตั้งแต่ลืมตาตื่นขึ้น ก็ถูกบรรเทาเบาบางลงไป ต่างกินกันด้วยความหมายเพื่อเฉพาะการอยู่รอดประการเดียว กินไม่ผิดอะไรกับมนุษย์สมัยต้นประวัติศาสตร์ ดีหน่อยก็ตรงที่ก่อไฟย่างให้เนื้อสุกเท่านั้น

พอบ่ายก็ข้ามฝั่งธาร ไต่ฝั่งห้วยอันสูงชันขึ้นสู่ป่าโปร่ง

ฝั่งตรงข้าม ระหว่างที่ต่างพยายามใช้อาการใคร่ครวญสำรวจภูมิประเทศกันอย่างถี่ถ้วนรอบคอบที่สุด และเดินกันไปอย่างระมัดระวังนั่นเอง เค้าฝนก็ตั้งทะมึนมาจากยอดเขาเบื้องหน้า พายุเริ่มพัดแรงขึ้น เป็นการพัดสวนหน้าทิศทางเดิน หอบเอาเมฆดำก้อนใหญ่ตรงข้ามมาอย่างรวดเร็ว แล้วมิช้ามินาน ป่าอันสว่างจ้าด้วยตะวันบ่ายก็มืดมัวไปหมด

และแน่ละ มันเป็นฝนหลายห่าใหญ่ รัศมีกว้างไกล ซึ่งรพินทร์ ดาริน และพรานเฒ่าบุญคำ ผู้ติดตามมาเบื้องหลังในขณะนี้กำลังเผชิญอยู่เช่นกัน หากจะคลาดเคลื่อนผิดเวลากันไปบ้างก็เพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น

มันเป็นเวลาเดียวกับที่ไชยยันต์และมาเรีย กำลังล่วงเข้ามาสู่แนวทางเดินลักษณะประหลาด ในระหว่างเนินสูงๆ ต่ำๆ ซึ่งปกคลุมไปด้วยละเมาะเตี้ย ก้อนหินแต่ละก้อนที่เห็นเกะกะอยู่ทั่วไป ก็มีรูปร่างแปลกไปกว่าที่เคยเห็น หรือมิฉะนั้นธรรมชาติก็ได้ตบแต่งเสกสรรค์ไว้อย่างวิจิตร บางก้อนมีลักษณะเหมือนท่อนเสาศิลาใหญ่ ที่สลักเสลาไว้ด้วยศิลปะแห่งปฏิมากรรมในอดีต แต่มันขาดหักอยู่เพียงครึ่งท่อนปลายทั้งสองด้านหายไป เหลือแต่บริเวณกลางบางส่วน บางก้อนก็เป็นลักษณะหินแผ่น สี่เหลี่ยมผืนผ้า ทุกด้านราบเรียบ ได้ส่วนสัดเท่ากันอันเชื่อได้ยากว่าธรรมชาติจะสกัดตบแต่งไว้ นอกจากจะเป็นฝีมือประดิษฐ์ของมนุษย์ หินลักษณะนั้น เล็กบ้างใหญ่บ้าง บางก้อนขนาดใหญ่จะมีส่วนกว้างถึง 3 เมตร และยาวร่วม 6 เมตร น้ำหนักไม่ต่ำกว่า 10 ตัน เป็นหินแกร่งลักษณะเดียวกันกับที่สร้างพีระมิด ก้อนหินกลมและแบนเหล่านี้ปรากฏให้เห็นอยู่ริมทางเดินระหว่างช่องเนินเป็นระยะไป และพบหนาแน่นถี่ขึ้นเป็นลำดับ

จนกระทั่งในที่สุด...เมื่อต่างเดินพ้นช่องทางด้านหนึ่งออกมาสู่บริเวณที่ราบโล่งตอนหนึ่ง ในวงแวดล้อมของเนินหรือภูเขาย่อมๆ สามลูก ทั้งสองก็ต้องหยุดชะงักตะลึงมองภาพที่เห็นอย่างอัศจรรย์ใจไปหมด

ใจกลางพื้นที่อันเป็นดินลูกรังผสมกับกรวด มีวัชพืชประเภทต้นเสือหมอบ และพุ่มหนามเล็กๆ ขึ้นอยู่เป็นหย่อมๆ ทั่วไปนั้น เป็นกองหินกลุ่มใหญ่ ประมาณ 40-50 ก้อน ตั้งเรียงรายกันอยู่ในลักษณะแปลกประหลาด บ้างก็กระจัดกระจาย

ตั้งและล้มไม่เป็นระเบียบเกะกะอยู่กับพื้น และบ้างก็รวมกันอยู่เป็นหมู่พวก ประเภทที่ตั้งค้ำได้ระดับกันที่เรียงรายได้ระยะเป็นหมวดหมู่กันอยู่นั้น มองดูเหมือนเสาหลัก ส่วนหินประเภทแบนกว้างที่วางพาดไว้เหนือเสาค้ำเหล่านั้น ก็แลดูเหมือนคานพวกที่ดูเหมือนเสาบางต้นสูงกว่า 20 ฟุต และน้ำหนักคงไม่น้อยกว่า 30 ตัน

ไม่มีวี่แววก้อนหินตามธรรมชาติทั่วไป จะปะปนอยู่ในละแวกใกล้เคียงเลยสักก้อนเดียว และบริเวณนั้นก็เป็นที่ราบโล่ง ระยะห่างไกลจากภูเขาที่ล้อมรอบออกไปมาก

รูปร่างของมันเหมือนอาคารหินที่ปรักหักพัง หรือมิฉะนั้นก็สร้างค้างไว้เพียงเสี้ยวส่วนเดียว และแน่นอนที่สุด มันจะต้องเป็นสมบัติของอดีตกาลอันแสนมืดมน ธรรมชาติสรรค์หรือฝีมือมนุษย์สร้าง ก็สุดที่จะเดาได้

ทันทีที่โผล่ออกมาเห็น หมาจิ้งจอกกลุ่มหนึ่งประมาณ 7-8 ตัว ที่ดเหมือนจะจับกลุ่มกันอยู่ก่อนแล้ว ภายใต้กองหินประหลาดนั้น พากันวิ่งกระจายพรูหายไปอย่างรวดเร็วในพุ่มละเมาะบังพร้อมกับเสียงเห่าหอน

มาเรียยืนเบิกตาสว่างโพลง จับจ้องอยู่ที่หินกลุ่มนั้นไม่กะพริบ ประกายเขียวเข้มในดวงตาทั้งคู่วาวใสด้วยอารมณ์พิศวงระคนตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว หล่อนมารู้สึกตัวเมื่อไชยยันต์ก้าวเข้ามายืนกระทบไหล่เคียงข้าง

“ไชยยันต์!...”

เสียงหล่อนดังไม่เกินกระซิบ ยกหลังมือขึ้นเช็ดริมฝีปากอันจับชื้นไปด้วยละอองฝนที่เริ่มโปรยบางๆ ลงมา

"คลับคล้ายคลับคลาว่าฉันจะเคยเห็นกองหินชนิดนี้มา จากที่ไหนก่อนแล้ว นึกไม่ออก มันเหมือนอย่างที่เราเห็นอยู่"

"ผมก็เคยเห็นมาก่อนแล้วเหมือนกัน ในลักษณะสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ของโลก"

"คุณเคยเห็นที่ไหน?"

"ทุ่งซัลลิสเบอรี่ ในอังกฤษ เป็นกองหินประหลาดที่มาตั้งเข้าหมวดหมู่กันอยู่กลางทุ่ง โดยไม่มีใครบอกได้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรแต่ประมาณกันว่า 1,700 ปีก่อนคริสตศักราช"

"ใช่แล้ว ฉันเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง กองหินประหลาดในทุ่งซัลลิสเบอรี่ ซึ่งลึกลับที่สุด โดยไม่มีใครค้นหาประวัติความเป็นมาของมันได้!"

มาเรียอุทานออกมาเบาๆ เม้มริมฝีปากแน่น จ้องนิ่งไปยังภาพเบื้องหน้าเขม็ง ขณะนั้น พายุพัดแรงปรากฏเสียงคราง หวือ ละเมาะไม้และป่าหญ้าคาที่แวดล้อมอยู่...ลู่ระเนนเป็นระลอก เป่าร่างของคนทั้งสองที่ยืนเคียงคู่กันอยู่แทบจะซวนเซ เสียงที่ดังครวญครางด้วยสำเนียงประหลาด เป็นเสียงลมที่พัดผ่านเสาหินซึ่งตั้งตระหง่านอยู่กลางทุ่งโล่งนั้น

โดยไม่เอ่ยคำใดกันอีก ทั้งสองบุกป่าหญ้าคาและพงเสือหมอบตรงเข้าไปยังหมู่หินประหลาดที่แลเห็นอยู่นั้นโดยเร็ว ด้วยหัวใจอันเต้นแรงอย่างไรบอกไม่ถูก ไม่สนใจกับพายุและเค้าฝนที่เริ่มจะโปรยลงมาเป็นละอองหนาเม็ดขึ้นทุกขณะ

สองสามอึดใจต่อมา...ต่างก็เข้ามายืนอยู่ภายใต้คานหินที่พาดอยู่บนคานเสาสองต้นลักษณะเหมือนจะเป็นหลังคา เมื่อเข้ามาเห็นใกล้ๆ ก็ยิ่งก่อให้เกิดความพิศวงเหลือที่จะกล่าว ท่อน

เสาใหญ่ขนาดสามคนโอบแต่ละต้น แม้พื้นผิวจะดูขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ แต่ก็มีสัณฐานกลมได้ขนาดเท่ากัน มันไม่ได้ฝังลงไปในพื้นดินแบบเดียวกับการปักเสาธรรมดา หากแต่ตั้งอยู่กับพื้นเฉยๆ อาศัยจากความอวบใหญ่และน้ำหนักอันมากมาย ทำให้มันตั้งยืนอยู่ได้โดยไม่โอนเอียงหรือล้ม ซึ่งคงจะได้ดุลกันกับพื้นอันมีระดับราบเรียบสม่ำเสมอกันด้วย ส่วนหินอันมีสัณฐานแผ่นแบน ที่วางพาดไว้เบื้องบนระหว่างเสาค้ำยันเหล่านั้นก็เป็นการวาดพาดไว้เฉยๆ เช่นกัน ราวกับมีมือยักษ์หยิบขึ้นมาตั้งไว้หรือมิฉะนั้นก็แลดูเหมือนเด็กๆ เอาแผ่นกระเบื้องโมเสกมาวางก่อเป็นอาคารตุ๊กตาเล่น โดยอาศัยมุมตั้งและมุมนอนเป็นหลักก่อสร้างง่ายๆ ผิดกันแต่เพียงว่าหินที่เห็นอยู่นี้ แต่ละก้อนน้ำหนักเป็นตันๆ ขึ้นไปทั้งนั้น

สภาพของมันมีท่าทีคล้ายจะก่อเป็นวงกลม แต่บางส่วนได้ล้มทลายลงเสียก่อน หรือมิฉะนั้นก็ยังสร้างไม่เสร็จ มีเหตุอะไรบางอย่างมาทำให้หยุดชะงักและทอดทิ้งหลักฐานเหลือให้เห็นเพียงเท่านี้

ขณะที่เข้ามายืนอยู่ใต้คานหินตอนหนึ่ง ทำให้รู้สึกหวาดเสียวเป็นอย่างยิ่งว่าคานที่พาดไว้เบื้องบนจะล้มทลายทับลงมา เพราะไม่มีอะไร มันได้ตั้งอยู่ในสภาพเช่นนี้มาไม่น้อยกว่าหมื่นๆ หรือแสนๆ ปีแล้ว จากสิ่งแวดล้อมเท่าที่เห็น

ระหว่างที่มาเรีย กำลังเอามือลูบคลำเสาหิน และเดินพิจารณาตรวจดูด้วยสายตาอันชำนาญต่อเนื้อหิน และโบราณ-

คดีของหล่อน ไชยยันต์ก็แยกออกไปตรวจดูอีกทางหนึ่ง เขา
ก้าวไปตามกองหินที่ล้มระเกะระกะอยู่กับพื้นนั้น มันเป็นก้อน
หินที่สกัดไว้ในขนาดต่างๆ กัน บางก้อนก็น่าจะสันนิษฐานว่า
เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเสาที่หัก เนื้อหินแกร่งสีเทาปนดำ
เหมือนหินที่ปราสาทนครวัด

ครู่เดียวก็หวนกลับเข้ามาสมทบกับมาเรีย ซึ่งกำลังเดิน
เลาะอยู่ในระหว่างเสาใหญ่เหล่านั้น ด้วยอาการพิเคราะห์อย่าง
ลึกซึ้ง

“ธรรมชาติ หรือมนุษยชาติกันแน่ ที่ทิ้งร่องรอยเหล่านี้
ไว้” เขาถาม

มาเรียแหงนหน้าขึ้นมองดูคานหิน ที่พาดอยู่ในระหว่าง
เสา แล้วเอามือตบยันเสาใหญ่นั้นไว้

“ธรรมชาติ...จะไม่สกัดหินภูเขาให้กลายมาเป็นเสาได้
หลายๆ ต้นแล้วนำเอามาวางในลักษณะก่อสร้างเช่นนี้ได้...”

หล่อนตะเบ็งเสียงตอบ แข่งกับเสียงพายุที่พัดอื้ออยู่ใน
ขณะนี้ ทั้งสองพูดกันด้วยเสียงเกือบจะเป็นตะโกน

“เราได้หลักฐานที่เราต้องการค้นแล้ว นี่เป็นซากของการ
ก่อสร้างหรือซากอันปรักหักพังของนครโบราณที่เราพบกำแพง
เมื่อวานซืนนี้อย่างไม่ต้องสงสัย ก้อนหินลักษณะแปลกๆ ที่เรา
พบกันมาก่อนเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว...เป็นชิ้นส่วนของสถาปัตย-
กรรมทั้งสิ้น”

“พอจะเดาได้ไหม นี่มันเป็นซากอะไร?”

มาเรียสั่นหัว เค้าหน้างุนงงไปหมด มองกราดไปรอบๆ

“ทายไม่ถูกเหมือนกัน ลักษณะมันทำท่าคล้ายๆ จะเป็น

ซุ้มประตูทางเข้าอะไรสักอย่างหนึ่ง นี่เป็นเพียงซากส่วนน้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่คงฝังจมอยู่ใต้พื้นดิน คุณค้นพบอะไรบ้าง”

“พบแต่รังหมาจิ้งจอก ขุดโพรงอยู่ใต้แผ่นหินใหญ่ที่ล้มเกยกันอยู่โน่น แล้วก็กระดูกสัตว์”

มาเรียโบกมือในคำพูดที่ฟังดูเหลวไหลไม่เป็นภาษาของเขา แล้วตะโกนมาว่า

“ตามมาทางนี้ จะให้ดูอะไร?”

กล่าวจบ หล่อนก็บุกพงเสือหมอบตรงไปทางด้านเหนือของกลุ่มเสาหินเหล่านั้น ประมาณ 10 ก้าว ไชยยันต์กระโจนตามมาโดยเร็ว แหม่มสาวใช้มีดโบวี่ที่ถือกระชับอยู่ในมือ ฟันกิ่งก้านของวัชพืชล้มลุกที่ขึ้นปกคลุมพื้นดินสูงท่วมศีรษะเหล่านั้นกระจัดกระจายออกไป แล้วเอาเท้ากวาดให้โล่งเตียน

หินใหญ่อีกท่อนหนึ่ง จมดินอยู่ปริ่มๆ ใต้เงาปกคลุมของพงไม้เหล่านั้น พอมองเห็นได้ชัด ไชยยันต์ก็อุทานลั่นออกมา

“เศียรเทวรูป!!”

หินท่อนนั้นมีขนาดกว้างประมาณ 3 ฟุต ยาวโผล่พ้นดินขึ้นมาในลักษณะเอนตะแคง ประมาณ 5 ฟุต เป็นแนว 20 องศากับระดับพื้น สลักเป็นพระพักตร์ของเทวรูปในศาสนาพราหมณ์แต่เค้าหน้าและเศียรส่อให้เห็นชัดว่าเป็นศิลปะปฏิมากรรมแบบขอม ลักษณะเดียวกับหน้าของเทวรูปที่สลักไว้บนซุ้มประตูนครวัดไม่ผิด

พระปรางซีกซ้ายชำรุดสลายแตกหักไปเหมือนกระทบหรือฟาดกับอะไรอย่างรุนแรง ยอดเมาฬีก็หักหายไปอย่างไม่มีร่องรอย

"ชนเผ่ามอญ-เขมร เป็นผู้ที่สร้างเทวรูปนี้ขึ้นมา แล้วก็เป็นเจ้าของอาณาจักรนี้ด้วย"

มาเรียบอกเขาอย่างมั่นใจในความรู้ทางโบราณคดี

"แปลกจริง นี่หมายถึงเทวรูปทั้งองค์จมดินอยู่หรือ"

"ฉันคิดว่าอาจเป็นเพียงเฉพาะส่วนใบหน้า ที่สลักไว้ตามซุ้มประตูก็ได้ ที่หักถล่มทลายลงมา สังเกตที่รอยแตกหักชำรุดนั่น"

"มันเกิดขึ้นเพราะอะไร?"

ไชยยันต์อทานเหมือนจะถามกับตัวเอง

"แผ่นดินไหวแน่ ไม่มีปัญหา ฉันเห็นร่องรอยของแผ่นดินแถบนี้ที่ถูกปกคลุมด้วยเถ้าลาวาของภูเขาไว้ คุณไม่สังเกตรึ ผิวดินที่ปกคลุมบริเวณนี้มีระดับที่ตื้นมาก คลุมพื้นที่เคยเป็นทะเลลาวาไว้เพียงผิวเผินเท่านั้น ต้นไม้ใหญ่จึงไม่ขึ้นเลย มีแต่ไม้เล็กๆ เพราะพวกไม้ใหญ่จะขึ้นอยู่ได้ก็ต้องอาศัยหยั่งรากลึกลงไปในแผ่นดิน แต่นี่ไม่มีเลย ถ้าเราขุดผิวดินที่ปกคลุมนี่ลงไปประมาณสัก 2-3 เมตร ก็จะพบกับชั้นหินที่กั้นอยู่นั่นหมายถึงหินลาวาที่เคยไหลลงมาท่วม..."

แล้วหล่อนก็ชี้มือไปทางด้านซ้าย บอกต่อมาโดยเร็ว

"ทางโน้น ฉันก็พบหินทั้งก้อน สลักเป็นรูปช้าง โผล่ขึ้นมาครึ่งตัว ห่างออกไปอีกเล็กน้อย เป็นภาพของสิงโตมีปีกในท่านั่ง มีคราบลาวาหุ้มอยู่บางส่วน"

ไชยยันต์คว้าข้อมือมาเรีย จูงวิ่งบุกพงเข้าไปในทันที แล้วก็มายืนตะลึงมองดูประจักษ์พยานตามคำบอกเล่าของหล่อน ซึ่งเป็นหินจมดินอยู่ครึ่งตัวตรงตามที่แหม่มสาวบอกทุกประการ

การเสาะแสวงหาหลักฐานร่องรอย มาเรียมีประสาทที่เฉียบไว และละเอียดกว่าเขามากนัก สมแล้วที่เป็นนักค้นคว้าสำรวจ

"สันนิษฐานได้ไหมว่า มันนานมาสักเท่าไหร่แล้ว?"

"เนื้อหินเหล่านี้ มีอายุไม่ต่ำกว่าแสนปีขึ้นไป แต่ใครจะรู้ได้ว่า เหตุการณ์ที่มันหายนะพินาศลงไป จะนานมาแล้วสักเท่าใด และภูเขาไฟใต้พิภพได้ปะทุระเบิดมาแล้วกี่ครั้ง สมัยหนึ่งมันอาจถล่มทลายจมอยู่ใต้แผ่นดิน แล้วต่อมาอีกสมัยหนึ่ง พอภูเขาไฟระเบิดขึ้นอีก มันก็อาจถูกดันให้ปะทุโผล่พ้นผิวดินขึ้นมา ถ้ามีเวลาตรวจให้ทั่ว เราจะได้หลักฐานอะไรอีกมากทีเดียวเกี่ยวกับเมืองดึกดำบรรพ์นี้ สิ่งที่น่าภูมิใจที่สุดก็คือเราไม่เสียเวลาเปล่า เราค้นพบมันแล้ว ซากบางส่วนของนิทรานครแห่งนางพญาพันธุมวดี ตามที่แงซายเคยพูดไว้!"

ฟ้าแลบปลาบเป็นทางสว่างเขียวเข้มจนตาฟาง แล้วอึดใจเดียวก็ผ่าเปรี้ยงสะเทือนแผ่นดินลงมายังที่ใดที่หนึ่ง ไม่ห่างไกลออกไปนัก มาเรียทรุดตัวลงนั่งอดห ในขณะที่ไชยยันต์หดคอแยกเขี้ยว ติดตามลงมาพร้อมๆ กับสายอสุนีบาต ก็คือเม็ดฝนที่ใหญ่ขนาดลูกพุทรา กระทบผิวเนื้อจนเจ็บ มันกระหน่ำลงมาราวกับมหาสมุทรเบื้องบนพลิกคว่ำ อดีตนายทหารปืนใหญ่กระชากแขนมาเรียเผ่นขึ้นยืน

"หาที่หลบฝนก่อน เร็ว!" เขาตะโกน

ทั้งสองวิ่งตัดป่าหญ้าคาและพงเสือหมอบ ตรงไปยังซากกองหินที่เก่า แล้วเข้าไปบังอยู่ใต้คานตอนหนึ่ง แต่ก็ไม่อาจ

จะใช้เป็นที่กำบังพายุฝนอันพัดกระหน่ำแรงอยู่ในขณะนี้ได้เลย แม้แต่นิดเดียว เพราะคานหรือเพิงที่อาศัยหลบบังเงาอยู่นั้นสูงขึ้นไปร่วม 20 ฟต มีลักษณะเป็นหลังคาแบนเรียบกว้างเพียง 2 เมตรเศษ ไม่มีชายคาหรือผนังกำบัง ฝนจึงสาดกระหน่ำเข้ามาได้ทุกทิศ เสียงพายุและสายฝนที่โหมรุนแรงปั่นป่วนอยู่ในขณะนี้ ดังหวีดหวิวราวกับเสียงครวญครางของภูตผีในขุมนรก จะมองไปทางไหนก็มืดมัวไปหมด

"เราหลบอยู่ตรงนี้ไม่ได้ ไม่มีที่กำบังเลย!"

มาเรียร้อง ลบน้ำออกจากใบหน้า แล้วตวัดไรเฟิลสะพายไหล่ไว้ เอาปากกระบอกลงป้องกันไม่ให้น้ำฝนไหลสวนเข้าไปในลำกล้อง ไชยยันต์โอบไหล่หล่อนฉุดให้เข้ามาบังชั่วคราวอยู่หลังเสาหินต้นหนึ่ง โดยอ้อมหลบด้านที่พายุตีเข้ามาไปอยู่ด้านตรงข้าม แล้วมองฝ่าสายฝนออกไปรอบด้านอย่างร้อนใจ เพื่อจะแสวงหาที่กำบังให้ดีขึ้นกว่าสถานที่โล่งแจ้งเช่นนี้ แล้วทันทีนั้นเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ของเขา ก็ชี้ตัดทุ่งไปยังภูเขาย่อม ๆ ลูกหนึ่ง ลักษณะเป็นเนินหินรูปหลังเต่า ห่างออกไปประมาณ 200 เมตร

"ไปที่เนินลูกนั้นดีกว่า อาจหาเพิงหินที่กำบังได้ หาที่หลบชั่วคราวก่อน ขืนตากฝนอยู่อย่างนี้จะแย่ ไม่รู้มันจะตกนานสักเท่าไหร่"

"โอเค ไป!"

ไชยยันต์ตัดสินใจได้รวดเร็วพอ ๆ กับหล่อน

ต่างพยักหน้าให้กันแล้วพรวดออกจากที่ ครึ่งเดินครึ่งวิ่ง

ฝ่าพายุฝนและทุ่งหญ้าคาตรงไปยังที่หมายนั้นโดยเร็ว ไชยยันต์กระชากแขนเพื่อนสาวจะให้ออกวิ่ง แต่หล่อนกลับรั้งไว้ บอกว่า

"เสียเวลา เหนื่อยเปล่า ไหน ๆ เราก็เปียกโชกไปทั้งตัวแล้ว เดินไปดีกว่า"

ไม่นานนัก นักผจญภัยหนุ่มสาวต่างผิวทั้งคู่ก็บรรลุถึงบริเวณชายเนินภูเขาหิน ซึ่งมีระดับค่อย ๆ ลาดสูงขึ้นมากกว่าท่งหญ้าเบื้องล่างประมาณ 30 เมตร ท่ามกลางฝนที่สาดลงมาอย่างแทบลืมหูลืมตาไม่ขึ้น

พอเข้ามาใกล้ มาเรียก็อุทานออกมาอย่างยินดี ชี้ให้ไชยยันต์ดูบริเวณหน้าผาซึ่งตัดราบอยู่ตรงหน้าไม่ห่างออกไปนัก ในระหว่างแนวขนาบของก้อนหินสองด้าน เหมือนจะเป็นแนวทางเดินกว้าง 5 เมตร ทอดเข้าไปสู่ชะเวิกลักษณะคล้าย ๆ ปากโพรงถ้ำ ซึ่งใช้เป็นที่กำบังพายุฝนในขณะนี้ได้เป็นอย่างดี

ต่างเร่งฝีเท้ากันขึ้นอีก ไต่ขึ้นไปตามพื้นหิน อันเหลื่อมสลับซับซ้อน เหมือนขั้นบันไดธรรมชาติเหล่านั้น ตรงเข้าไปโดยเร็ว ชั่วอึดใจก็พบตนเองเข้ามายืน กายเปียกโชกอยู่ใต้เพิงหินปากถ้ำแคบ ๆ นั้นอย่างโล่งอก พายุฝนคำรามอื้ออึงอยู่เบื้องนอก ไม่อาจตามเข้ามาถึงได้ นอกจากกระแสลมที่กรรโชกวูบวาบเข้ามาเป็นระยะ และละอองบางส่วนที่ปลิวมากระทบเท่านั้น

ทันทีที่เข้ามาถึง ทั้งสองสลัดน้ำออกจากตัว และถอดเครื่องหลังออก มีเวลาสังเกตปากถ้ำนั้นเพียงลวก ๆ มันเป็น

คูหาหินแคบๆ เนื้อที่ไม่เกิน 20 ตารางเมตร ในตอนปากท
ลักษณะเหมือนปากถ้ำทั่วๆ ไปอุดมไปด้วยหินงอกและหินย้อย
ลึกเข้าไปไม่เกิน 15 ก้าว เป็นผนังหินตัน แต่ทางด้านขวามือ
ดูเหมือนจะทะลุแยกเป็นทางเข้าไปอีก

มันจะเป็นช่องทางลึกเข้าไปอีกสักเท่าใดก็สุดที่จะบอกได้
และพ้นความสนใจในยามนี้ของบุคคลทั้งสอง เพราะจุดประสงค์
ที่มุ่งเข้ามา ก็เพียงแค่อาศัยหลบกำบังฝนชั่วคราว เฉพาะบริเวณ
ปากถ้ำนี่เท่านั้น

ภายหลังจากกวาดตาสำรวจดูคร่าวๆ มาเรียก็พิง
ไรเฟิลไว้กับก้อนหินงอก เอาปากกระบอกทิ่มลงเพื่อให้สะเด็ด
น้ำ ตนเองทรุดตัวลงนั่ง ถอดรองเท้าออกอย่างรวดเร็ว ไชย
ยันต์มาสะดุ้ง ร้องถามอย่างตกใจ เมื่อเห็นหล่อนยืนขึ้นอีกครั้ง
ในคราวนี้ถอดเสื้อและกางเกงเดินป่าชุดที่สวมอยู่ออก จนเหลือ
แต่เนื้อหนังมังสาอันเปล่าเปลือย สว่างโพลน เห็นแล้วเสียว
ปลาบเข้าไปถึงหัวใจทั้งๆที่หนาวเย็นอยู่ด้วยน้ำฝนอันชุ่มโชกกาย
ขณะนี้

“ฮ้า! เมย์ นั่นคุณจะทำอะไร?”

“อาบน้ำฝน...”

หลอนเอี้ยวคอมาบอกหน้าตาเฉย เบี่ยงตัวหลบแง่หน
ตอนหนึ่ง ขณะที่ก้มลงรูดซับในแบบบิกินีสีดำออกจากข้อเท้า
แล้วหอบเอาเสื้อผ้าทุกชิ้นที่ลอกคราบออก ขึ้นมาถือบังปิดกาย
ลำตัวไว้

"ดีเหมือนกัน ที่มาโดนฝนหนักวันนี้ หมักหมมมาสองวันแล้ว แล้วอีกอย่างหนึ่งก็เปียกฝนโชกแล้วด้วย อาบเสียเลยรู้แล้วร้อด ฉันจะซักเสื้อผ้าชุดนี้ด้วย"

ไชยยันต์ยังไม่สร่างตะลึงงง แหม่มสาวก็หอบเสื้อผ้าวิ่งพ้นจากใต้เพิงผาปากถ้ำออกไปยังลานโล่งตอนหนึ่ง ในระหว่างซอกหินไม่ห่างออกไปนัก

ตำแหน่งนั้น น้ำฝนไหลออกมาจากเนินเบื้องบน และพุ่งกระโจนเป็นลำลงมาราวกับกิ่งน้ำตกเล็กๆ ร่างขาวราวกับไข่ปอก เข้าไปยืนอยู่ใต้สายน้ำนั้นทั้งตัว ขัดสีฉวีวรรณชำระล้างตัวลักษณะไม่ผิดอะไรกับเด็กๆ ที่เล่นน้ำฝนจากท่อสังกะสีตามชายคาบ้าน โยนเสื้อผ้าที่หอบมาด้วยลงกับพื้นหินแทบเท้า ใช้เท้าย่ำขยี้เป็นการซักไปในตัวพร้อมกัน

ชายหนุ่มโผล่ตามออกมายืนดู ด้วยอาการงงๆ เช่นเดิม พักใหญ่อันลับๆ ล่อๆ อยู่ในแง่บังของโขดหินอันเปรียบเสมือนห้องอาบน้ำโดยธรรมชาตินั้น ก็วิ่งกลับขึ้นมาภายใต้เพิงผาตามเดิม โดยไม่สนใจกับสายตาที่จ้องกะพริบอยู่ปริบๆ ของเขา สลัดน้ำออกจากตัว เอามือบิดผมสีทองนั้นบนศีรษะ ซึ่งบัดนี้ถูกน้ำเปียกลู่ไล่น้ำออก แล้ววิ่งตรงไปที่เป้หลังซึ่งถอดวางไว้ เปิดออกหยิบเสื้อผ้าชุดเก่าอันขาดกะรุ่งกะริ่งแต่ก็แห้งสนิท เพราะห่อไว้อีกชั้นหนึ่งด้วยผ้าพลาสติกบางๆ ขึ้นมาสวมแทนชุดเก่าอย่างรวดเร็ว คางสั่นกระทบกันกึกๆ ด้วยความหนาวเย็นพร้อมกับบอกมาว่า

"คุณมีเสื้อผ้าสำรองมาอีกชุดหนึ่งเหมือนกันไม่ใช่หรือทำไมไม่ผลัดเสีย เปียกชุ่มอยู่อย่างนั้นมันไม่เหมาะ"

"ไม่เป็นไรหรอก ผมทนได้ ให้มันแห้งไปกับตัวดีกว่า ถึง อย่างไรเราก็ยังไม่หยุดพักกันแค่นี้ไม่ใช่หรือ?"

"แต่เราก็ไม่รู้ว่าฝนมันจะตกไปอีกสักเท่าไหร่ อาจนานกว่าจะหยุดหรือมิฉะนั้นก็ตกไปจนถึงค่ำ เราจะทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งจับเจ่าอยู่ในนี้ อากาศเย็นชื้นอยู่แล้ว ถ้ายังแช่เย็นอยู่ในเสื้อผ้าที่เปียกโชกอย่างนั้น คุณอาจไม่สบาย"

หล่อนพูดแล้วเดินมาบิดน้ำออกจากเสื้อผ้าที่ซักไว้เรียบร้อยจนสะเด็ดน้ำทุกชิ้นแล้วคลี่ออกผึ่งพาดไว้กับแง่หินงอก แม้จะมีอาการห่อตัวหนาวสะท้านอยู่เป็นระยะก็ดสดชื่นกระปรี้กระเปร่าและมีกำลังขึ้นเมื่อได้อาบน้ำชำระกายจนสะอาดหมดคราบความเหนียวเหนอะที่หมักหมมมาถึงสองวันเต็มๆ

จากนั้นก็ใช้ผ้าแห้งผืนหนึ่งลักษณะเหมือนผ้าพันคอที่เก็บอยู่ในย่ามออกมาเช็ดรอยอันเปียกชื้นของไรเฟิลประจำมือตลอดจนกลไกเครื่องลั่นกระสุนอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง เพื่อให้แน่ใจที่สดว่า...มันจะใช้งานได้ทันทีที่ต้องการโดยไม่มีอุปสรรคขัดข้อง

ไชยยันต์มองดูความชำนาญจัดเจนต่อการใช้อาวุธ ของหล่อนด้วยความนิยม มาเรียคล่องแคล่วไปหมด ไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงผ่านไปอย่างเปล่าประโยชน์เลย

เขาเริ่มจัดการกับตนเองบ้าง โดยการถอดเสื้อผ้าออกมาบิดไล่น้ำที่เปียกชุ่มอยู่ พอให้หมาดแล้วสวมเข้าไปใหม่โดยหวังจะให้ไอตัวทำหน้าที่อบให้มันค่อยๆ แห้งไปเอง แต่แล้วพอเวลา

ล่วงผ่านไปก็รู้สึกว่าจะทนต่อไปไม่ไหว เพราะมันเริ่มหนาวสะท้านขึ้นมาทุกขณะ ฝนเบื้องนอกไม่มีท่าทีว่าจะหยุดลงได้ในเวลาอันใกล้ ในที่สุดก็ต้องปฏิบัติตามหล่อน โดยการลอกคราบเปลี่ยนชุดสำรองที่ยังแห้งอยู่เพื่อให้บรรเทาความเย็นชื้นลง

อุณหภูมิในป่าดงพงไพรมันเป็นเช่นนี้เสมอ ผันเปลี่ยนไปได้อย่างรวดเร็ว จนร่างกายรับไม่ทัน ร้อนอบอ้าวจนแทบจะคลั่งตายอยู่หยก ๆ แล้วชั่วพริบตาเดียว ก็อาจกลายมาเป็นหนาวจนคางสั่นกระทบ สุดแล้วแต่ภาวะของธรรมชาติจะบันดาล แต่นรกหลายขมที่ผ่านผจญมาก่อนแล้วอย่างโชกโชน ทำให้เขาชินเสียแล้ว ร่างกายสร้างภูมิคุ้มกันขึ้นเองโดยอัตโนมัติ

“รอให้ฝนหายเราจะลงไปสำรวจที่ทุ่งหญ้านั่นอีก เชื่อว่าคงจะพบหลักฐานอะไรเพิ่มเติมขึ้นอีกมาก”

แหมมสาวบอกเขา ขณะที่นั่งเช็ดปืนอยู่เคียงข้างกัน

“เฉพาะเทวรูปและรูปสัตว์ที่เราพบเมื่อครู่นี้ มันดูคล้าย ๆ ศิลปกรรมในยคขอม ผมเองก็ไม่มีความรู้ในเรื่องมนษย์-ชาติพงศ์วิทยาหรือพวกโบราณศาสตร์ แต่ก็พอจะรู้บ้างว่าพวกขอมหรือชนเผ่ามอญเขมร เป็นเจ้าของแผ่นดินในแถบนี้มาเมื่อไม่เกิน 3-4 พันปีมานี่เอง แต่สิ่งแวดล้อมจากหลักฐานที่เราพบมันย้อนหลังไปนานกว่านั้นมากนัก”

“ฉันก็กำลังคิดอยู่เหมือนกันว่า เหตุใดมันจึงค้านกันเช่นนั้น...” มาเรียเงยหน้าขึ้น ภายหลังเมื่อบรรจุกระสุนที่ถอดออกเช็ดเข้าแม็กกาซีนไรเฟิลของหล่อนตามเดิม ส่งลูกหนึ่งขึ้นลำ-กล้องแล้วลดนกไว้

“เสียดายที่เราไม่มีน้อยร่วมอยู่ด้วยในคราวนี้ มิฉะนั้นเขา

อาจช่วยสันนิษฐานให้เราได้ดีขึ้น โบราณศาสตร์เป็นวิชาที่ลี้ลับที่สุด เพราะเป็นการมองย้อนหลังไปสู่อดีตกาลที่เราไม่มีโอกาสจะมองเห็นได้ด้วยตาตนเองได้ นอกจากเดาหรือตั้งสมมติฐานเอาจากหลักฐานสิ่งแวดล้อมเท่านั้น ความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ต่าง ๆที่โลกไม่เคยค้นคว้าพบมาก่อน เราสองคนก็ได้เห็นมากับตาตนเองแล้ว มันพ้นปัญญาเกินความคิดคำนึง และเกินหลักวิชาที่เราได้ร่ำเรียนกันมาแล้วมากทีเดียว”

ไชยยันต์ลุกขึ้น เดินออกมายังชายชะง่อนเพิงพัก ซึ่งบัดนี้ท้องฟ้าเริ่มจะสว่างขึ้นเล็กน้อย แต่ฝนยังพรำเม็ดอยู่ทั่วไป แลเห็นหมู่เสาหินในทุ่งเบื้องล่างยืนตระหง่านอยู่ในม่านฝนนั้นได้รางๆ มาเรียตามออกมาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆด้วย

“ผมคิดว่า หมู่เสาและซากหินที่เราเห็นอยู่นั่น น่าจะเป็นปากทางเข้าวิหาร หรือโบสถ์อะไรซักอย่างหนึ่ง มากกว่าที่จะเป็นเคหะที่อยู่ หรือว่าปราสาทราชมณเฑียรของเจ้าผู้ครองนครในยคนั้น”

“ก็อาจเป็นได้ สังเกตจากความใหญ่โตมโหฬารของมัน และมันจะต้องเป็นยุคที่มนุษยชาติเจริญรุ่งเรืองถึงขีดสุด แบบเดียวกับยุคของโรมัน อียิปต์ หรือยูเดีย”

“พวกนั้นไปเอาหินก้อนใหญ่ ๆเหล่านั้นมาเป็นพื้นฐานก่อสร้างได้อย่างไร มันแสดงถึงมหาอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ทีเดียว”

“มหาพีระมิดเป็นหลักฐานให้เราเห็นดีอยู่แล้วว่า มนุษย์ในยุคก่อนเก่ามีความสามารถเพียงไร และเจ้าชีวิตในยุคนั้น ๆมีอำนาจมากมายเพียงไหน ที่เราเห็นอยู่นี่ก็ลักษณะเดียวกัน ก่อนฝนจะตกหนักไม่สังเกตหรือว่า แวดล้อมบริเวณนี้เต็มไปด้วย

ภูเขาหินลักษณะแปลกๆล้อมรอบไปหมด เป็นภูเขาเกลี้ยงๆ ไม่มีไม้ใหญ่ขึ้นเลย หินทั้งนั้น ถ้าฝนซาเม็ดและเราช่วยกันตรวจให้รอบคอบ อาจเห็นหลักฐานของการสกัดหินภูเขาเหล่านี้ เอามาสร้างเมืองทั้งเมือง มันต้องเหลือเค้าโครงให้เห็นบ้างเป็นแน่”

ขณะนั้น มาเรียก็หยุดชะงักการพูดลงอย่างกะทันหัน เหมือนจะสะดุดใจบางอย่าง หล่อนจ้องพิจารณาลงไปยังแนวหินปากทาง ที่นำขึ้นมาสู่เพิงพักซึ่งหลบฝนกันอยู่ในขณะนี้ เหมือนจะค้นหาอะไรที่มันแอบแฝงเงื่อนงำอยู่ แล้วก้าวล้ำออกไปเบื้องหน้าสองสามก้าว แหงนมองขึ้นไปยังหน้าผาเบื้องบนของภูเขาหินลูกนั้น ใช้การพิเคราะห์อย่างลึกซึ้งที่สุด ด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาด และด้วยพื้นฐานความรู้ของนักศึกษาชั้นสูง

ไชยยันต์เห็นอาการนั้นก็สงสัย

“พบอะไรที่น่าสนใจหรือ?”

ก็เห็นแหม่มสาวกัดริมฝีปาก หรี่ตาลง

“สังเกตแนวก้อนหิน ที่เป็นช่องทางขึ้นมาบนปากถ้ำนี่ซิ มันเหมือนกับว่าจะเป็นทางเดินเก่าแก่ เพื่อนำขึ้นมาสู่ที่เราหลบฝนอยู่นี่โดยเฉพาะทีเดียว แนวหินแต่ละด้านที่ยื่นยาวออกไป ถ้าจะดูให้ดีเหมือนๆกับเท้าหน้าของสิงโต ที่หมอบเหยียดขาไปเบื้องหน้า และตำแหน่งที่เรายืนอยู่ปากถ้ำนี้ ก็น่าจะเป็นส่วนปากของมัน ภูเขาลูกนี้ทั้งลูกมีสัณฐานเป็นลักษณะสิงโตหมอบ ถ้าถอยห่างออกไปยืนอยู่ที่กลุ่มเสาหินโน่น และมองกลับขึ้นมาใหม่ เราจะเห็นเป็นภาพที่ว่านี่ชัดเจนทีเดียว และมันจะต้องมีส่วนสัมพันธ์กับหมู่เสาหินที่เราสันนิษฐานกันว่าเป็นทางเข้าวิหารอะไรสักอย่างหนึ่ง”

ไชยยันต์ขมวดคิ้วพยายามเพ่งดูตามคำบอกเล่าของหล่อน แล้วเขาก็พอจะมองเห็นขึ้นมาได้รางๆตาฉายแสงประกาย

“ข้อสันนิษฐานของคุณน่าจะมีเค้าอย่นะ เมย์ โน่นเป็นซากของมหาวิหารปากทางเข้า เพื่อนำเข้ามาสู่เขาสิงโตหมอบลูกนี้ เพราะฉะนั้น ที่นี่มันก็น่าจะต้องเป็นอะไรสักอย่างหนึ่ง”

ทั้งสองหันขวับไปสำรวจโพรงถ้ำที่ยืนอยู่อีกครั้งโดยเร็ว ราวกับนัดกันไว้

ขณะนั้น แสงจากเบื้องนอกพอจะสาดเข้าไปถึงผนังด้านในพอประมาณ เพราะไม่ลึกเข้าไปมากนัก แลดูผาดๆ ก็เหมือนกับว่ามันไปตันอยู่เพียงแค่ตื้นๆ เท่านั้นเอง แต่เงามืดของซอกหินงอกทางด้านขวามือยังเป็นสิ่งที่คลุมเครืออยู่ มันจะเลี้ยวไปตันในระยะทางเพียงช่วงสั้นๆ หรือจะนำไปสู่ที่ใด

เหล่านี้ชวนให้นักผจญภัยหนุ่มสาวต่างผิวทั้งคู่เริ่มขบคิด!

ไชยยันต์ขยับตัวก่อนตามนิสัยอันชอบตัดสินใจเร็ว และคล่องตัวอยู่เสมอ มาเรียก็นำตัวติดหลังมา เพียงชั่วไม่กี่ก้าวของระยะอันแคบสั้นนั้น ทั้งสองก็ผ่านหมู่หินงอกและหินย้อยที่โผล่แพลมดารดาษออกมารอบด้าน เข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงพื้นราบเรียบของผนังสุด ห่างเพียงไม่กี่วา ลักษณะดูเหมือนกำแพงมากกว่าที่จะเป็นผนังหินโดยธรรมชาติ เพราะความเรียบสนิทปราศจากรอยขรุขระของมัน ราวกับจะเป็นฝาผนังตึกเงารางๆ ที่ปรากฏติดอยู่กับแผ่นผนัง พอจะผุดขึ้นให้

สังเกตได้เมื่อเข้ามาใกล้ความสลัวเช่นนี้ มันแลคล้ายเส้นรอยร้าวหรือลายธรรมชาติของแผ่นหิน เมื่อนั้นเอง มาเรียจึงหวนกลับมายังย่ามหลังของหล่อนที่ถอดออกวางไว้บริเวณปากทางฉวยไฟฉายประจำตัวเผ่นกลับมา แล้วส่องจ้าเข้าไป

ทั้งสองอุทานออกมาเบาๆ

ภาพที่เห็นเป็นรอยเงาๆ บนฝาผนังเหล่านั้น แต่ที่จริงมันก็คือภาพแกะสลักลงไปในเนื้อหิน เป็นเทวรูปของเทพเจ้าอะไรสักองค์หนึ่งซึ่งไม่เคยเห็นกันมาก่อน จะว่าพระนารายณ์ก็ไม่เชิง หรือยักษ์ทศกัณฐ์ในรามเกียรติ์ก็ไม่ใช่ ส่วนที่คล้ายๆ กันก็คือ มีมือยุ่มย่ามเต็มไปหมดราวกับขาปู ทุกมือถืออาวุธอันน่ากลัวต่างๆ นับแต่หอก ดาบ โล่ เขน ง้าว คทา โตมร และตรี มือที่แตกเป็นปีกยุ่มย่ามล่างสุด หิ้วหัวมนุษย์ไว้ข้างหนึ่ง และหัวเสือไว้อีกข้างหนึ่ง เฉพาะพระพักตร์ลักษณะครึ่งคนครึ่งปีศาจกำลังแสยะแลดูน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง ที่พระศอมีสังวาลทำด้วยกะโหลกห้อยอย่

เทวรูปประหลาดนี้ประทับอยู่บนสัตว์ชนิดหนึ่ง สัณฐานตัวมองคล้ายเสือ แต่มีหัวเป็นนกอินทรี และนั่นเป็นภาพที่ใหญ่และเด่นที่สุดกลางผนัง ส่วนเบื้องต่ำลงมา ตรงบริเวณฐานใต้พาหนะทรง เป็นรูปสิงสาราสัตว์แปลกๆ เต็มไปหมด

ภาพเหล่านั้น เป็นภาพแกะนูนออกมาจากเนื้อหินของฝาผนัง มองเห็นสัณฐานได้รางๆ เพราะสีกร่อนไปด้วยกาลเวลา แต่อย่างน้อยที่สุด...มันก็ยังเหลือเค้าโครงของศิลปกรรมแกะสลักชั้นเยี่ยมของมนุษย์ในยุคก่อน ที่มีความเจริญรุ่งเรืองด้วยอารย-ธรรมมาแล้ว

มาเรียเป่าลมออกจากปาก ยกมือขึ้นทำอาเมนเหมือนจะแสดงอาการคารวะต่อเทวรูปนั้น แสงไฟฉายที่สาดจับไปกระทบกับแร่โลหะบางชนิดที่ปะปนอยู่ในเนื้อหิน สะท้อนแสงเป็นประกายวูบวาบพราวตาไปหมด

"ได้การละ ข้อสันนิษฐานของเราไม่พลาดไปเลย เจอหลักฐานเข้าอีกแล้ว แต่สวรรค์ทรงโปรดเถอะ ช่างโชคดีเหลือเกินที่เราเป็นฝ่ายเดินสำรวจเข้ามาพบเทวรูปองค์นี้เข้าเอง แทนที่จะให้เทวดาหน้ายักษ์นี่เดินออกจากฝาผนังเข้าไปสะกิดไหล่ทักทายเรา อีตอนที่นั่งกันอยู่เมื่อตะกี้"

ไชยยันต์อดมีอารมณ์ครึ้นเครงไม่ได้ตามนิสัย เพื่อกลบ-เกลื่อนความตื่นเต้นหวั่นไหวของตนเองไว้

"เทวรูปอะไรนี่ ทำไมถึงรูปร่างหน้าตาพิลึกพิลั่นน่ากลัวอย่างนี้"

เสียงของมาเรียเกือบจะเป็นกระซิบ ไชยยันต์หัวเราะหึๆ

"เอ...สงสัยว่าจะเป็น นาซิสสัส แฮะ หรือไม่ก็เทพบุตรอดอนีส"

แหม่มสาวห่อไหล่ลง

"ตอนนี้ฉันเห็นจะไม่มีอารมณ์ขันไปกับคุณด้วยหรอก"

หล่อนพูดปร่าๆแล้วฉายไฟตรวจอย่างระมัดระวังไปรอบๆ และในที่สุดก็ส่องไปยังช่องทางด้านขวามือ ต่างพากันจ้องนิ่งสะกดกลั้นลมหายใจกันไปอีก เมื่อมองเห็นช่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าลักษณะเป็นช่องประตู เจาะทะลุเป็นทางเข้าไปในหลืบหินภูเขาทั้งลูก ไม่ได้เป็นช่องที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติแน่นอน เพราะรอยเจาะที่ได้ระดับเรียบร้อยของมันส่วนสูงขึ้นไปประมาณ 12 ฟุต

และกว้าง 6 ฟุต มีทางเดินเรียบผ่านเข้าไปตามหมู่หินงอกนำไปยังช่องประตูนั้น ซึ่งทางเดินภายในเบื้องหลังปากประตูเข้าไปรู้สึกว่าจะเป็นทางลาดต่ำกว่าระดับเดิมและหักเลี้ยวเป็นมุมข้อศอก นำไปสู่ที่ใดที่หนึ่งที่พ้นความคิดคะเนได้

มาเรียกราดไฟส่องดูตามแนวขอบปากทางอันเหมือนประตูนั้นอย่างพิเคราะห์ แล้วส่องทะลุปากช่องเข้าไปสู่ความมืดมิดอันเต็มไปด้วยปริศนาภายใน ซึ่งมองไม่เห็นอะไรนอกจากผนังหินของมุมหักและเพดานหินด้านบน ที่เทลาดลงไปเป็นแนว 20 องศาตามทางลง

มาเรีย ฮอฟมัน ขยับตัว แต่ไชยยันต์เหนี่ยวไหล่ไว้ด้วยความรู้สึกเย็นวูบในใจอย่างประหลาด โดยที่ตนเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน หล่อนหันหน้ามามองเขาเหมือนจะถาม อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ยิ้มเลี่ยนๆ ตาจับอยู่ที่ช่องประตูนั้นเขม็ง

“ตั้งคำถามกับตัวเราเองเสียก่อนว่า ที่เห็นนั่นน่ะอะไรแล้วเราจะทำอย่างไรกับมัน” เขากล่าวขึ้นแผ่วเบา

“ก็เห็นอยู่แล้วว่ามันเป็นช่องประตูหิน ที่มนุษย์สมัยนั้นเจาะไว้ คงจะมีทางเดินลงไปสู่ที่ใดที่หนึ่ง...”

หล่อนตอบอย่างสงสัยในอาการของเขา

“ทำไม คุณไม่คิดว่าเราควรจะเข้าไปสำรวจดูหรอกรึ?”

“แน่ละ เมื่อมันมีเค้าเงื่อนให้เราสำรวจได้ เราก็จะทำการสำรวจมันให้ถึงที่สุด แต่...”

“อะไร?”

“เราควรจะเข้าไปในลักษณะเตริยมพร้อมเสมอ บางทีเราอาจไม่ย้อนกลับออกมาทางนี้อีกแล้วก็ได้”

ไชยยันต์พูดประโยคสุดท้ายออกไปแล้ว ก็บังเกิดอาการเสียวจูบเข้าขั้วหัวใจ นึกถามตนเองว่านี่เขาพูดอะไรเป็นลางร้ายสำหรับตนเองหรือเปล่าหนอ แล้วก็นิ่งงันอยู่

มาเรียไม่เฉลียวใจคิดอะไรในคำพูดของเขา แต่ก็เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร จึงพยักหน้าเดินย้อนกลับมาที่ปากถ้ำ จัดการเก็บเสื้อผ้าที่พาดผึ่งอยู่บรรจุลงย่ามหลังทั้งๆ ที่ยังเปียกชื้นอยู่ เหวี่ยงย่ามขึ้นไหล่ในลักษณะพร้อมที่จะออกเดินทางได้ทันที โดยไม่จำเป็นจะต้องห่วงกังวลกับอะไรอีกทั้งสิ้น ไชยยันต์ก็ปฏิบัติเช่นกัน

ครู่ต่อมา หนุ่มสาวต่างผิวทั้งคู่ก็พากันมายืนอยู่ตรงหน้าทางเข้าหรือช่องประตูหินภายในถ้ำนั้น

"เจ้าประคุณเอ๋ย ขอให้มันเป็นทางนำลงไปสู่ห้องเก็บมหาสมบัติของกษัตริย์ในยุคนั้นเถิด"

ไชยยันต์พึมพำกับตนเอง มาเรียถามว่า

"คุณบ่นอะไร?

เขาก็แปลถึงความรู้สึกให้หล่อนทราบ แหม่มสาวหัวเราะอย่างขบขันน้อยๆ

"เข้าใจนึกบนบานนี่ แต่ต่อให้มันเป็นมหาสมบัติที่มีค่าเลิศลอยสักแค่ไหน มันก็คงทำประโยชน์อะไรให้เราไม่ได้เลยในภาวะเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม เข้าไปดูกันเป็นขวัญตาเถอะ แต่ฉันกลัวว่าท่าทางมันจะไม่ใช่กรุมหาสมบัติเสียมากกว่า"

"แล้วมันเป็นอะไร"

"เดี๋ยวรู้!"

จากลำไฟฉายอันเป็นเครื่องนำทาง พอพ้นกรอบประตูหินเข้าไป ก็แลเห็นขั้นบันไดทอดลงไปยังพื้นทางเดินเบื้องล่าง...เป็นขั้นบันไดหินสกัดทั้งแท่ง ช่วงห่างของแต่ละขั้นราวสองฟุต เทลงไปทำมุม 60 องศากับพื้นเบื้องล่างประมาณ 10 ขั้น ทางเดินกว้างขวางพอประมาณ เบื้องล่างแลเห็นไปได้ไม่ไกลนักเพราะติดแนวหักโค้งข้อศอก พื้นทางเดินและผนังรอบด้านเรียบเกลี้ยงเกลาด้วยพื้นหินสีดำปานนิล มันเป็นการเจาะขุดหินภูเขาเข้าไปด้วยฝีมือของมนุษย์ ลักษณะเป็นอุโมงค์อันคดเคี้ยว

คนทั้งสองยืนจับมือกันนิ่งขึงไปชั่วขณะ ด้วยจิตสำนึกความรู้สึกที่ไม่สามารถจะบอกกันได้ หลายต่อหลายครั้งมาแล้วที่ต่างมุดบาดาลดำดินมาด้วยกัน จนกระทั่งโผล่ออกมาเห็นแสงเดือนแสงตะวันอีกครั้งก็ยังไม่เคยมีความรู้สึกที่อึดอัดสะท้านใจเท่าครั้งนี้ **ทันทีที่เข้ามายืนอยู่หน้าปากทาง ก็สัมผัสกับความเย็นยะเยือกของบรรยากาศภายในเบื้องล่าง ลอยขึ้นมาพร้อมกับกลิ่นอับๆซึ่งบอกไม่ถูกว่ามันเป็นกลิ่นดิน กลิ่นหินหรือว่าพวกตะไคร่เห็ดรากันแน่**

ฝ่ามือของมาเรียเย็นเยียบ จะเป็นเพราะการอาบน้ำฝนมาหยกๆ เมื่อครู่นี้ หรือเพราะอำนาจความรู้สึกผันผวนบางประการ ก็สุดที่จะบอกได้ ไชยยันต์บีบกระชับมือข้างนั้นแน่นแล้วกระซิบว่า

"คุณคุมหลังคอยระวังไว้ ผมจะส่องไฟนำไปข้างหน้าเอง"

แหม่มสาวยิ้มปร่าๆ พยักหน้าโดยไม่พูดอะไร ไชยยันต์เหวี่ยงดับเบิ้ลไรเฟิลของเขาขึ้นสะพายไหล่ ดึงปืนสั้น.44แม็กนั่ม

จากซองข้างเอวขึ้นมาถือไว้ในมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งถือ
ฮันเตอร์ แล้วก้าวผ่านปากทางเข้าไป

ก่อนที่เขาจะถึงบันไดขั้นแรกนั่นเอง เท้าก็สะดุดเข้ากับ
อะไรชนิดหนึ่ง มันกระเด็นกลิ้งไปกับพื้น ปรากฏเสียงกังวานใส
เป็นเสียงของโลหะที่กระทบกับหินแกร่ง

ชายหนุ่มอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งเบาๆ ฉายไฟต่ำลง
ดูทันทีก็พบด้วยความประหลาดใจว่ามันเป็นวัตถุแบนๆ และ
เรียวยาวปลายแหลมชนิดหนึ่ง สีดำคล้ำ พอก้มลงหยิบขึ้นมาดู
มาเรียกร้องว่า

“ดาบ!”

สิ่งนั้นเป็นเหล็กแกร่ง ยาวประมาณ 4 ฟุต ความกว้าง
ในตอนโคน 3 นิ้ว และค่อยๆ เรียวเล็กลงไปจนกระทั่งถึงปลาย
แหลม ตรงกลางเป็นสัน ลักษณะมีส่วนคมทั้งสองด้านและตี
เป็นรูปตรงไม่มีการโค้งหรืองอแม้แต่นิดหนึ่ง มีกำบังมือกั้นอยู่
เหนือด้ามที่จับเป็นก้านตรงโผล่ออกไปสองด้าน ส่วนด้ามที่จับ
นั้น จะทำด้วยเขาหรือวัตถุอื่นใดก็สุดที่จะเดาได้ เพราะมันแตก
หายไป คงเหลือแต่แก่นโลหะเท่านั้นหนักอึ้ง กระชับมือยิ่ง
ความเก่าแก่ของมันทำให้ความคมทั้งสองด้านหายไปและสีก็
เปลี่ยนเป็นท่อนเหล็กดำๆ ธรรมดาเท่านั้น

ระหว่างที่ไชยยันต์กำลังยกขึ้นพิจารณาดูอย่างงงๆ มา-
เรียก็ขอไปตรวจดูด้วยความตื่นเต้นในสิ่งที่พบใหม่อย่างไม่คาด
ฝัน ถามเร็วปรื๋อ

“คุณว่าอะไรนี่ แต่ฉันว่ามันจะต้องเป็นดาบแน่ๆ”

“ก็เห็นจะไม่ผิดหรอก แต่ลักษณะของมันแปลกเหลือ

เกิน ผมไม่เคยเห็นดาบในยุคใดสมัยใด ตรงแหนวอย่างนี้มาก่อนเลย”

มาเรียกัดริมฝีปากเบาๆ ขมวดคิ้วย่น ทดลองปาดใบของมันกระทบกับแง่หิน ปรากฏเสียงดังกังวานกริ่งแหลมใสและสะท้อนก้องอยู่ไปมาในระหว่างโพรงคูหา เสียงของมันทำให้ขนลุกซ่าเหมือนมีดาบสักร้อยเล่มกรีดหินขึ้นพร้อมๆ กัน

ต่างหันมามองหน้ากันเอง ด้วยความรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ อย่างไรพิกล มาเรียขยับมือจะทดลองฟันดูกับหินอีก แต่ไชย-ยันต์จับข้อมือไว้

“อย่า! ผมสาบานว่าไม่ชอบฟังเสียงของมันเลย มันดังยังไงพิลึก”

“ฉันเคยเห็นดาบในลักษณะเช่นนี้มาก่อน ในพิพิธภัณฑ์อังกฤษ...”

ทั้งสองพูดกันด้วยเสียงกระซิบกระซาบ เพราะรู้สึกว่าการพูดหรือทำเสียงใดๆ ก็ตาม ที่ให้มันดังออกไป จะมีเสียงกังวานล้อเลียนตอบมาอย่างน่าขนลุก อันเนื่องมาจากระบบเสียงสะท้อนของโพรงคูหาถ้ำนั้น

“เป็นดาบของพวกคริสเตียน ในสมัยสงครามครูเสด ลักษณะของมันเวลาชูส่วนด้ามขึ้นจะมองเหมือนไม้กางเขนอย่างนี้แหละ น่าแปลก ที่เรามาพบดาบในลักษณะอย่างเดียวกันในภาคพื้นตะวันออกนี้”

“คุณคงไม่หมายความถึงว่า สงครามครูเสดมาเกิดขึ้นในถิ่นนี้นะ ชนที่เคยเป็นเจ้าของดาบเล่มนี้ นับถือเทวรูป ไม่ได้นับถือพระไคร้สต์ ระยะเวลามันก็แตกต่างกันมาก”

"แนวความคิดในการประดิษฐ์เครื่องใช้ของมนุษย์ อาจบังเอิญมาคล้ายคลึงกันเข้าก็ได้ เมื่อกาลเวลาล่วงผ่านไปนานๆ ลักษณะส่วนดีของดาบชนิดนี้ก็คือมีสองคม จะใช้ฟันทางไหนก็ได้ สังเกตจากน้ำหนักของดาบเล่มนี้ แล้วก็ดูขั้นบันไดนั่น ทำให้เราพอจะสันนิษฐานได้ว่ามนุษย์ยุคนั้นมีร่างกายสูงใหญ่ไม่ใช่น้อย อย่างต่ำๆ ก็หกฟุตครึ่งขึ้นไปเป็นชนเผ่ามีเรือนร่างงามที่สุด

ไชยยันต์มองลงไปตามขั้นบันไดหิน ซึ่งแต่ละขั้นค่อนข้างจะห่างกันมาก แล้วก็มีความเห็นด้วยกับข้อสันนิษฐานอันมีเหตุผลของมาเรีย เขาไม่กล่าวอะไรอีก แต่เอามือทำสัญญาณให้แหม่มสาวละความสนใจกับดาบเล่มนั้นลงเสีย พลางก้าวนำลงไปบันไดทีละขั้นอย่างรอบคอบระมัดระวัง มาเรียบรรจงวางดาบโบราณลงกับพื้นริมผนังข้างทาง แล้วกระชับไรเฟิลตามหลังเขาไป

ในที่สุด ต่างก็ลงมาสู่ระดับพื้นราบอีกครั้งหนึ่ง ในตอนสุดขั้นบันได แล้วจรดฝีเท้าย่องไปจนถึงมุมหักข้อศอกที่กั้นอยู่ มีทางเดินสั้นๆ ในลักษณะเดียวกันไปอีก 20 ก้าว ก็ถึงทางเลี้ยวหักอีกครั้ง ตลอดสองฝั่งฝาผนังสลักเป็นรูปต่างๆ บางภาพก็เป็นภาพเทวรูปแปลกๆ บ้างก็เป็นรูปสัตว์ คน และบางภาพก็เป็นอักขระคล้ายๆ ภาษาของขอมโบราณ

ทั้งสองเดินตรวจดูกันไปทีละก้าว ทันทีที่ลงบันไดลงมาถึงพื้นเบื้องล่างและเลี้ยวมุมหัก แสงสว่างที่พอจะลอดมาจากปากถ้ำเบื้องบนพอให้เห็นอะไรได้ตะคุ่มๆ นั้น ก็พลันมืดสนิท

มาเรียใช้ไฟฉายของหล่อนอีกท่อนหนึ่งคอยส่องจับพื้นไว้ ในขณะที่ไชยยันต์ส่องระไปตามฝาผนังสองด้าน **มีความรู้สึกตื่นเต้น ประหม่างงงันเหมือนพลัดเข้ามาสู่โลกอันลี้ลับแห่งอดีตกาลไกลแสนไกล แม้ว่าจะมีจิตใจที่กล้าหาญมั่นคงเช่นไรก็ตาม ก็อดเสียไม่ได้ที่จะเกิดอาการพรั่นพรึงหวั่นไหว**

สถานที่นั้น...เป็นสถานแห่งความวิเวก และสงัดสงบแท้จริง ไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ แผ้วพานให้เห็นเลย แม้แต่แมลงสักหนึ่งตัว แต่จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรไม่ทราบ ครั้งหนึ่งมาเรียซึ่งเดินตามอยู่เบื้องหลังได้เหนี่ยวไหล่เขาไว้ถามเบาที่สุด

“คุณรู้สึกเหมือนฉันหรือเปล่า?”

“รู้สึกยังไง?”

“คล้าย ๆ กับว่า การเคลื่อนแต่ละก้าวย่างของเรา ตกอยู่ในสายตาเฝ้าจับมองตลอดเวลา เป็นสายตาจำนวนมากมายทีเดียว”

ไชยยันต์ฝืนหัวเราะเบา ๆ เสียงของเขาก้องสะท้านไปทั่วสร้างบรรยากาศอันน่าสะพรึงกลัวให้เพิ่มมากขึ้น มันคล้าย ๆ จะไม่ใช่เสียงของเขาเองงั้นแหละ

“เหลวไหวน่า เมย์ นรกใต้บาดาลที่เรามุดลอดกันมาแล้วมันน่ากลัวกว่านี้มากนัก ตามผมมาให้ดี ประเดี๋ยวเราจะพบเพชรกองโต ๆ แต่ละเม็ดใหญ่เท่าไข่ห่าน ทิ้งเกลื่อนกลาดให้เห็นแล้วไชยยันต์จะเอามาร้อยกับเถาวัลย์ ทำจับปิ้งให้มาเรีย เอาให้ควีนอลิซาเบธอายไปเลย”

“จับปิ้ง?”

“เยส”

“ค์ว้อท อิ๊ส เธอะ มีนนิ่ง อ๊อฟ จับปิ้ง?”
แหม่มสาวสงสัยศัพท์ภาษาไทย
ไชยยันต์แปลความหมายให้ฟัง

เพื่อนสาวต่างผิวผู้ร่วมตายของเขาร้องอุทานลั่นออกมา พร้อมกับทุบหลังโดยแรง

“ซิลลี่ ท็อค!!”

แล้วหล่อนก็หัวเราะกิ๊ก

บรรยากาศอันเงียบสงัดน่ากลัวของสถานที่ ก็ระงมไปด้วยเสียงหัวเราะของมนษย์สองคน ซึ่งการสร้างอารมณ์ขันช่วยทำให้ลืมความรู้สึกอื่นใดทั้งมวลลงได้ชั่วขณะ

พอเลี้ยวมุมทางเดินอีกครั้ง ทั้งสองก็พบตัวเองยืนประจันอยู่กับห้องโถงขนาดใหญ่อย่างไม่น่าเชื่อ แสงไฟที่สาดตรวจออกไป ไม่ได้พบกับกองเพชร หรือมหาสมบัติมีค่าอะไรอย่างที่ไชย-ยันต์หลอกให้ความหวังเพื่อนสาวของเขาไว้ หากแต่มันเป็นภาชนะ เครื่องมือ เครื่องใช้ และสรรพอาวุธโบราณต่างๆ ที่วางอยู่กลาดเกลื่อนไม่เป็นระเบียบตามริมผนังห้องอันมีลักษณะวงกลมนั้น มีพวกตะลุ่ม คนโท จอกกระออม บางอย่างทำด้วยโลหะประเภทสำริด บางอย่างก็เป็นเหล็กกล้าและบ้างก็เป็นพวกเขินหรือเครื่องปั้นดินเผา ลานตาไปหมด ทั้งสองช่วยกันเดินตรวจดูอย่างถี่ถ้วนด้วยความสนใจยิ่ง

“โกหก ไหนว่าจะพบเพชรเม็ดเท่าไข่ห่านยังไงล่ะ”

มาเรียบ่น การล้อเลียนเย้าแหย่ ให้เกิดความรู้สึกคันใจของไชยยันต์ เป็นการปลุกกำลังใจกันอย่างดีที่สุด เดี๋ยวนี้หลอน

ไม่หวั่นเกรงสยองกลัวอะไรอีกทั้งสิ้น ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวกลับคืนมาอีกครั้ง ไชยยันต์ทำหน้าขึงขัง ก้มลงหยิบอะไรชนิดหนึ่งในกองเครื่องใช้ไม้สอยโบราณเหล่านั้นขึ้นมาถือซ่อนหลังไว้บอกว่า

“ไม่เป็นไร ถึงแม้จะไม่พบเพชร เราก็พบในสิ่งที่เราต้องการแล้ว...”

พร้อมกับว่า เขาส่งวัตถุที่ถืออยู่ไปให้ ลักษณะมันเป็นโลหะรูปสามเหลี่ยมคล้าย ๆ ใบโพธิ์ เป็นกระเปาะงองุ้มเล็กน้อยเหมือนฝาอะไรสักอย่างหนึ่ง ซ่อนยิ้ม บอกต่อมาว่า

“สเปเชี่ยลี่ ฟอร์ ยู, มาย สวีต!”

“ฟอร์ มี้?”

มาเรียร้องเสียงสูง รับมาอย่างพาซื่อ พลิกดูอยู่ไปมาด้วยอาการงง

“หย่ะ! ฟอร์ ยู”

“แอนด์ ค์ว้อท’ส เธอะ ยูส ออฟ ห์ดีส?”

“จับปิ้ง!!”

แหม่มสาวลืมตาโต แผดเสียงหัวเราะก๊ากออกมางอหาย

“สติวปิด!! โอ! ไชยยันต์ โด๊น’ท ยู โน? ห์ดีส วัน อิ๊ส ทู สมอลล์ ฟอร์ มี!”

ขาดคำ หล่อนก็เอาวัตถุสิ่งนั้น ปะเข้าไปกลางใบหน้าของไชยยันต์จนเขาสะดุ้งโหยง ร้องลั่นออกมา กระโดดหนีไปทางหนึ่ง มาเรียหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล ดังสะท้อนก้องอึงอลไปทั้งห้องคูหา หล่อนไม่ยอมลดละอยู่เพียงนั้น ก้มลงหยิบวัตถุรูปใบโพธิ์ชิ้นเดิมที่ตกอยู่กับพื้นขึ้นมาอีก ปรี่ดิ่งเข้ามาจะเอาอัด

กับใบหน้าของเขาให้ได้ ไชยยันต์เอ็ดตะโรลั่นคว้าข้อมือเอาไว้ไ
ทัน แล้วกอดไว้

"เฮ้ย! อย่าเล่น อีหน ว้า! ซวยตายโหง!!"

มาเรียกัดริมฝีปาก หัวเราะไหล่เขย่าอยู่เช่นนั้น ต่อม
จึงยอมโยนเจ้าสิ่งนั้นทิ้ง และไชยยันต์ก็ปล่อยอ้อมแขนที่กอ
รัดไว้ออก สบถพำ

"ของเขาปิดข้างล่างดันผ่าเอามาปะหน้ากันได้ คนไท
ถือรู้ไหม?"

"ไม่รู้ละ คุณอยากมาพูดบ้าๆ กับฉันทำไม ปิดล่างปิ
บนก็เหมือนกันแหละ เวลาคุณเกิดมา อยากรู้ว่าเกิดทางไหน"

"แม่ผมทำซีซาเรียน ผมเกิดโดยวิธีผ่าออกหน้าท้องโว้ย!"

"หน็อย ออกทางหน้าท้อง ก็ก่อนจะออกน่ะ คุณเข้า
ทางไหนไม่ทราบ?"

ไชยยันต์หดคอลงพร้อมกับแยกเขี้ยว

"ชิบหาย! ยิ่งพูดยิ่งเข้าตัวแฮะ เอาละๆ แม่คุณ แม่ทูน
จับปิ้ง เลิกแล้วกันไป ไม่ต้องพูดถึงอีก เกมกันแค่นี้พอ ยอมแพ้
เลยว่ะ...มาช่วยกันสำรวจต่อไปดีกว่า"

ด้วยอารมณ์ที่เริ่มครื้นเครง เย้ยหยันต่อโพยภัยและสิ่ง
อันน่าสะพรึงกลัวทั้งมวล ไชยยันต์และมาเรียตรวจบริเวณต่อ
ไป ด้วยอาการหยอกล้อหัวเราะต่อกระซิก ราวกับโลกทั้งโลก
ยามนี้เป็นของเขาทั้งสองโดยเฉพาะฉะนั้น

แล้วต่างก็หันไปสนใจกับช่องประตูหรือปากทางเสียอีก
ด้านหนึ่งที่เจาะทะลุเข้าไปสู่ส่วนลึกเข้าไป มันเป็นด้านตรงข้าม
ที่ผ่านเข้ามา มาเรียสะกิดเขาแล้วเดินล้ำหน้าเข้าไปก่อนพร้อม

กับไฟฉายในมือ แต่สัญชาตญาณของนักเผชิญภัยอย่างหล่อนไม่ทำให้ประมาทเสียทีเดียว แม้จะเปลี่ยนไรเฟิลจากท่าที่ถือเตรียมประจัญบานอย่แต่แรกขึ้นมาสะพายไหล่ เป็นการปลดภาระเกะกะ ก็ยังไม่ลืมกระตุกปืนสั้นข้างเอวขึ้นมากุมไว้

ห้องนั้นกว้างขวางกว่าห้องแรกประมาณ 2 เท่า เป็นรูปยาวรีลักษณะแปลก ริมผนังทุกด้านที่กราดไฟผ่าน เต็มไปด้วยหลืบหิน พื้นเล่า ก็งอกขรุขระสูงๆ ต่ำๆ ด้วยโขดศิลา บางสิ่งบางอย่างของคูหาที่ก้าวล้ำเข้ามาใหม่นี้ สะกดให้สภาพอันหัวเราะต่อกระซิกของคนทั้งสองสร่างซาลง

และแล้วที่สุด ก็กลายเป็นความเงียบสนิท คงได้ยินแต่เสียงลมหายใจขัดๆ ของตนเอง

ต่างยืนปักหลักอยู่กับที่เคียงข้างกัน ส่องไฟตรวจตราคนละด้าน ทันใดนั้นเอง มาเรีย ซึ่งฉายไฟไปยังริมผนังด้านใกล้ตัวที่สุดยังตำแหน่งที่ยืนอยู่ ก็ร้องอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างขวัญบิน ผงะหลังมาชนไชยยันต์สะดุ้งโหยงทั้งตัว แต่ก็สติดีพอที่จะคว้าตัวมาเรียไว้ได้ ส่องไฟจ้าเข้าไปอีกดวง

หัวใจของเขาเกือบหยุดเต้น รู้สึกเหมือนกับว่าผมทุกเส้นผมศีรษะตั้งชันขึ้น เพราะไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้า สำหรับภาพที่เห็นอย่างจู่โจม ห่างเพียงแค่เอื้อม

ใครคนหนึ่ง กำลังยิงฟันแสยะยิ้มอยู่บนใบหน้าอันมีแต่หนังหุ้มกระดูก และตาเขม็งถมึงทึงจ้องมา กระทบแสงไฟฉายเป็นประกายวาวราวกับลูกแก้ว มืออันมีสภาพไม่ผิดอะไรกับ

เล็บแร้ง ข้างหนึ่งยื่นเหมือนจะไขว่คว้าออกมา ส่วนอีกข้างหนึ่งกุมหอกสั้นในท่าเงือดเงื้อ ร่างกายสูงทะมึนชะเงื้อมกว่า 6 ฟุต

ร่างนั้น กำลังจะก้าวออกมา!

ไชยยันต์ กระชากเพื่อนสาวถอยกรูดไปเบื้องหลังสองสามก้าวด้วยความตกใจ ยกปืนสั้นในมือขึ้นในพริบตานั้น

ก่อนที่นิ้วจะกระดิกไกออกไป เพราะขวัญกระเจิงต่อภาพที่เห็นอาการใคร่ครวญพิจารณาอันรอบคอบก็คืนมาสู่ตัว มันเป็นอุปาทานของเขาเองแท้ๆ ที่มองเห็นไปว่า...ร่างนั้นมีอาการเหมือนจะเคลื่อนไหวปรี่ดิ่งเข้ามาทำร้าย แต่ความจริงมันยืนสงบนิ่ง ปราศจากเลือดเนื้อและวิญญาณมานานแสนนาน ไม่ผิดอะไรกับหิน หรือตุ๊กตาปั้น

เพียงแต่ว่า...ทั้งเขาและมาเรีย เข้ามาอยู่เบื้องหน้าของมันในระยะห่างเพียงเอื้อม และจู่ๆ ก็หันไปพบเข้า จึงทำให้แทบช็อก อันเนื่องจากเห็นกะทันหันโดยไม่ทันเตรียมกายเตรียมใจไว้ก่อน

“ภาพปั้น!”

เขาหลุดปากออกมา เหมือนจะบอกกับตนเอง

“โน!...ศพ...ศพตายซากที่อาบยาไว้!!”

เสียงอันสั่นพร่าของมาเรียดังขึ้นอย่างยากเย็น กายหล่อนไหวเทิ้มด้วยอำนาจความตกใจเมื่อครู่นี้ โดยยังไม่สามารถจะระงับได้

“ศพมันจะยืนอยู่ในลักษณะนี้อย่างไร ถึงแม้จะอาบยาไว้ก็ตาม”

“ดูนั่น!...”

หล่อนกระดกลำไฟฉาย กราดขึ้นไปด้านบนของศีรษะอันใหญ่โตที่มีเส้นของหินย้อย ทอดจากเพดานเตี้ยๆ ในช่องหลืบซึ่งมันยืนประจำเข้าซองอยู่ เป็นลำกิ่งแขนงหลายเส้นลงมาเชื่อมกับส่วนศีรษะและไหล่ แล้วเยิ้มปกคลุมอาบย้อยลงไปยังร่างกาย ไม่ผิดอะไรกับเอาครีมข้นราดไว้ ทำให้ภาพนั้นน่าสะพรึงกลัวยิ่งขึ้น

"...มันยืนอยู่ได้ ก็เพราะหยดน้ำอันเป็นต้นกำเนิดของหินย้อยหยาดลงมาที่ตัว พอนานๆ เข้า ก็กลายเป็นแกนหินงอกเคลือบตัวของมันไว้ ยึดร่างของศพให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของหินย้อยไป มันเป็นงานอันพิสดารของธรรมชาติ"

เขาจ้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนอยู่หลายอึดใจ ก็เห็นจริงตามคำพูดของมาเรีย มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์ประหลาดล้ำอีกสิ่งหนึ่ง ในจำนวนหลายๆ สิ่งที่พบกันมาแล้ว ดวงตาที่ลุกวาวเหมือนมีชีวิตที่จ้องถมึงทึงมานั้น แท้จริงเกิดจากประกายหินผลึกที่เคลือบอาบไว้นั่นเอง

โครงซากนั้น พอจะเหลือเค้าให้เห็นจากเครื่องแต่งกายว่าเป็นนักรบ สังเกตจากเกราะหนังที่หุ้มอกอยู่ เครื่องแต่งกายส่วนอื่นๆ เลือนลางสลายไปหมดแล้วเพราะ**ตลอดทั้งร่างกายส่วนใหญ่กลืนไปกับหิน เหลือแต่สัณฐานของใบหน้าอันน่ากลัวและแขนเท่านั้นที่มองเห็นได้ถนัดว่า ครั้งหนึ่งนั้นมันเคยเป็นมนุษย์!**

ณ บัดนี้ แลมันไม่ผิดอะไรกับนายทวารเฝ้าปากทางหรือมิฉะนั้นก็ภูตปีศาจเฝ้าขุมนรก ซึ่งจะลงทัณฑ์กับทุกชีวิตที่บังอาจย่างกรายเข้ามา

"พับผ่าเถอะ! หวังว่ามันคงไม่เดินออกมาเซย์ฮัลโลกับเรานะ เหลียวมาเห็นครั้งแรก หัวใจหล่นลงไปอยู่ปลายเท้าเลย"

"ไชยยันต์ เราเห็นจะหลงเข้ามาอยู่ในสุสานที่เก็บศพของนครดึกดำบรรพ์เสียแล้ว ดูนั่น..."

มาเรียบอกด้วยเสียงสั่นแหบเช่นเดิม พร้อมกับสะกิดแขนเขาให้มองตามการฉายไฟของหล่อนไปยังหลืบหินอีกด้านหนึ่ง

ในช่องซองที่เว้าเข้าไปในผนัง เหมือนๆ กับที่พบศพแรก อีกศพหนึ่งยืนหลังคุ้ม หน้าตะแคงพับอยู่กับอก สภาพของมันไม่ผิดอะไรกันไปเลย ไม่มีอะไรจะน่าเกลียดน่ากลัวเท่า แม้กระทั่งซากของเจ้าผีดิบโล้นที่เคยพบกันมาก่อนแล้ว

ไชยยันต์กลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น รู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาในบัดนั้น แต่ฝืนบังคับจิตใจให้กล้าหาญมั่นคง นึกปลอบใจตนเองว่า...มันเป็นแต่เพียงวัตถุโบราณ หลักฐานทางมานุษยวิทยาและโบราณศาสตร์เท่านั้น มันมีเหล่านี้เคยมีชีวิตอยู่ในอดีตอันไกลโพ้นจนสุดประมาณการณ์ ถ้าวิญญาณมีจริง มันก็คงไปเกิดใหม่และตายซ้ำๆ กันเช่นนั้นหลายร้อยหลายพันชาติมาแล้ว ทำไมถึงจะต้องหวาดกลัวต่อมัน

การที่ศพมีหนังติดกระดูก และการที่มันคงร่างแบบแห้งเกราะตายซากรักษารูปอยู่ได้นาน จนกระทั่งหินย้อยงอกลงมาอาบเชื่อม ได้พิสูจน์ได้เห็นชัดถึงกรรมวิธีอันอาบยาศพไว้ได้ด้วยวิทยาการยอดเยี่ยมในยุคนั้นทีเดียว หาไม่เช่นนั้นซากย่อมจะเน่าเปื่อยผุพัง อย่างดีก็เหลือแต่โครงกระดูกเท่านั้น

แล้วก็อดจะเสียววาบขึ้นมาไม่ได้ว่า **ณ บัดนี้ โดยไม่คาดฝันมาก่อน เขากับมาเรียหลงเข้ามาอยู่กลางป่าซ้าผีดิบพันปีเสียแล้ว**

“ไป! สำรวจให้ทั่ว มันเป็นโอกาสดีที่สุดของเราแล้ว ที่มาพบเข้ากับสุสานดึกดำบรรพ์ของมนุษยชาติ มันมีอะไรที่มหัศ-จรรย์พันลึกเสียยิ่งกว่ามัมมี่ของอียิปต์เสียอีก”

ไชยยันต์กล่าวชวน พร้อมกับฉุดแขนมาเรียให้ตรวจลึกเข้าไปอีก แต่แหม่มสาวยังยืนนิ่งเหมือนจะลังเลอยู่เช่นนั้น ได้แต่กราดไฟระไปตามหลืบในแนวผนังทีละหลืบอย่างหวาดระแวง แลตามแนวไฟอันมีแสงอยู่จำกัดนั้นเข้าไป ก็พอจะบอกได้ในทันทีนั้นว่า...ทุกซอกหลืบหรือช่องที่เจาะไว้เป็นซอง ล้วนเป็นที่ไว้ศพทั้งสิ้น บ้างก็มีสภาพกลายเป็นหินอันเกิดจากการหยดลงมาเคลือบของน้ำหินย้อย และบ้างก็คงซากแห้งเกราะเหมือนคางคกตายซาก ท่ามกลางความเงียบนั้น ได้ยินเสียงน้ำที่ซึมลงมาจากเพดานหินด้านบน ซึ่งไม่สูงขึ้นไปนัก หยดเปาะแปะอยู่ทั่วไป เป็นเสียงสูงๆ ต่ำๆ เหมือนจะเป็นดนตรีประโคมขับกล่อมสุสานนั้นชั่วนิรันดร์

“จะดีหรือ?”

เสียงเบาที่สุดของหล่อนดังขึ้น ไชยยันต์หันไปมองอย่างแปลกใจ

“ทำไม?”

“ฉันว่าเราถอยกลับขึ้นไปข้างบนกันดีกว่า บรรยากาศมันไม่เข้าท่าอย่างไรพิกล...”

มาเรียพูดค้างประโยคอยู่เพียงแค่นั้น ห่อไหล่สยิวกาย

ลง ไชยยันต์หัวเราะปลอบใจ ทอดแขนข้างหนึ่งมาโอบไหล่ไว้ ตบหนักๆ ที่ต้นแขนเชิงปลุกขวัญ

“มาเถอะนะ ผมไม่เคยเห็นคณกลัวอะไรมาก่อนเลย ไหนๆ เราก็ลงมาถึงแค่นี้แล้ว สุสานนี่มันก็ไม่กว้างลึกมากนัก เราจะทิ้งโอกาสอันมีค่าที่สุดนี้เสียหรือ”

“คุณจะดูอะไร ในเมื่อก็เห็นอยู่แล้วว่ามันเป็นสุสานไว้ศพของคนสมัยนั้น มันไม่มีอะไรมากไปกว่าเจ้าพวกมัมมี่ที่ยืนแยกเขี้ยวยิงฟันทำท่าเหมือนจะออกมาหักคอเรา ซึ่งยืนเข้าซองเรียงรายอยู่นั่นหรอก”

“หลักฐานจากซากศพโบราณเหล่านี้ อาจช่วยให้เราได้ร่องรอยอะไรที่เราต้องการรู้เพิ่มเติมขึ้นก็ได้ เป็นต้นว่าลักษณะโครงร่างของมนุษย์ยุคนั้น เครื่องแต่งกาย เครื่องมือเครื่องใช้ หรืออย่างน้อยที่สุด เราก็ต้องการจะรู้ถึงกาลเวลาและกรรมวิธีที่คนสมัยนั้นอาบยาศพไว้”

แหม่มสาวหลับตานิ่งอยู่ครู่ เหมือนจะปรับจิตใจให้เข้มแข็ง ยกมือขึ้นทำอาเมนปากหมุบหมิบสวดมนต์ แล้วลืมตาขึ้นพยักหน้า

“ตกลง! ฉันภาวนาของให้เราพบศพของพระนางคลีโอพัตรากับมาร์คแอนโทนี ถูกนำมาเก็บไว้ที่นี่ด้วย”

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน ว่าได้หรือ...บางทีเราอาจพบซากของเราสองคน สมัยที่เกิด...และตายในยุคนั้น เหลือคอยการกลับมาของเราในชาตินี้ก็ได้”

แล้วเพื่อนตาย ต่างเพศต่างผิวทั้งคู่ก็หัวเราะให้กันเบาๆ การสำรวจเริ่มดำเนินต่อไปอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด

ถูกแล้ว ภายในห้องคูหาอันมีลักษณะตันทึบ ซึ่งเป็นโพรงส่วนหนึ่งของใต้เนินเขาลูกนั้น เต็มไปด้วยมัมมี่ที่ถูกนำมาเก็บไว้ ลักษณะของแต่ละศพ ยืนยันแน่ชัดให้ทราบถึงโครงร่างสูงใหญ่งดงามของมนุษย์ในยุคนั้น ยืนกงโก้แข็งที่อประจำอยู่ในหลืบหลัง ส่วนมากเป็นส่วนประกอบของหินงอกและหินย้อยไปหมดแล้ว และบ้างก็มีกิ่งหินจากเพดานบนทอดลงมาปิดปกช่องที่บรรจุอยู่ เป็นลวดลายคล้ายลูกกรงเหล็กที่ใช้ถักกั้นช่องประตูไว้ มีซอกลดเลี้ยวแยกไปทั้งสองด้าน แต่ก็ไม่ลึกนักและมีทางวกมาบรรจบกันที่กลางคูหา

ทั้งสองช่วยกันตรวจจนทั่ว แล้วกลับออกมายืนอยู่ปากทางเข้าด้วยอาการใคร่ครวญหนัก

“เป็นมัมมี่ที่แปลกมาก คุณเคยเห็นมัมมี่ของพวกอียิปต์โบราณแล้วไม่ใช่รึ”

มาเรียเอ่ยขึ้น

“เคยเห็น พวกนั้นใช้ผ้าขาวอาบน้ำยาไว้ พันศพอย่างแน่นหนาที่สุดทุกส่วน จนมองไม่เห็นหน้าตาหรือผิวเนื้อแม้แต่นิดเดียว แต่มัมมี่พวกนี้กลับไม่ต้องใช้ผ้าพันเลย ปล่อยศพให้คงอยู่ในสภาพปกติ แสดงว่าจะต้องมีสูตรในการอาบยาศพก้าวหน้ากว่าพวกอียิปต์มาก”

“คุณว่ามันเป็นสุสานของชนในชั้นไหนของยุคนั้น”

“ผมว่าคงไม่ใช่สุสานใหญ่ของพวกกษัตริย์หรือราชวงศ์หรอก เพราะสังเกตดูมันไม่โอ่โถงใหญ่โตอะไรนัก อาจเป็น

สุสานของพวกนักรบ หรือขุนนางตระกูลใดตระกูลหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้น ห้องข้างหน้าที่เราผ่านเข้ามาก่อน ก็คงจะเป็นห้องเก็บสมบัติส่วนตัวของผู้ตาย ขณะนำร่างมาเก็บไว้ที่นี่ บางที..."

ไชยยันต์ชะงักไปครู่ ขมวดคิ้วคิด แล้วกล่าวต่อมาว่า

"...บริเวณที่เราเห็นเขาเตี้ย ๆ ล้อมอยู่รอบด้านในบริเวณทุ่งหญ้านี้ทั้งหมด อาจเป็นสุสานทั้งหมดก็ได้ โดยแบ่งแยกออกเป็นหลายสุสานของพวกข้าราชบริพารทั้งหลาย ส่วนซากวิหารที่เราพบ ก็คงจะเป็นวิหารกลางที่จะแยกไปยังสุสานรอบด้าน ก็คล้าย ๆ พวกพีระมิดนั่นแหละ"

"ถ้างั้นสุสานของกษัตริย์หรือพวกราชวงศ์ ก็น่าจะอยู่ในละแวกนี้ด้วย"

"ผมก็คิดเช่นนั้น อาจเป็นเนินเขาลูกใดลูกหนึ่ง อยู่ในรัศมีใกล้เคียงกับที่นี่ ถ้าเราค้น...คงจะพบแน่"

"กลับขึ้นไปข้างบนดีกว่า ถ้าฝนหยุดและมีเวลาพอ ลองค้นดูให้ทั่ว"

ทั้งสองถอยออกมาจากห้องเก็บศพโบราณนั้นอย่างแผ่วเบา ระหว่างที่จรดเท้าก้าวข้ามไปตามกองวัตถุ อันเป็นเครื่องใช้ไม้สอยที่กองระเกะระกะ เพื่อจะบ่ายหน้าเข้าสู่แนวทางเดินของคูหานั่นเอง เสียงชนิดหนึ่งก็แว่วมาสู่โสตสัมผัสท่ามกลางความเงียบ

ต่างหยุดชะงัก หันมองหน้ากัน

"เอ๊ะ! เสียงอะไร?"

มาเรียกระซิบร้อนรน ไชยยันต์ลืมตาโพลง แหงนขึ้นไปยังเพดานหิน

“ฟังคล้ายๆ ก้อนหินใหญ่เคลื่อน...”

เสียงนั้นลั่นคึ่กๆ มันไม่ดังจนเกินไปนัก แต่ผนังโพรงถ้ำที่แวดล้อมอยู่ ไหวสะเทือนเฮือกจนรู้สึกได้อย่างถนัดชัดเจน ทั้งสองคนหน้าตื่นเลิกลั่ก ครั้นแล้วทันใด มาเรียก็ดูเหมือนจะเฉลียวคิดอะไรขึ้นมาได้ ร้องตะโกนลั่นออกมาสุดเสียง

“มันดังมาจากปากทางลง เร็ว ไชยยันต์! เกิดอะไรผิดปกติขึ้นที่ช่องประตูปากทางนั่นแล้ว!?”

ไม่ทันจะขาดเสียง แหม่มสาวก็เผ่นออกจากที่วิ่งตะลุยไปบนกองสิ่งของเครื่องใช้เหล่านั้น ราวกับลูกธนูแล่นออกจากแล่ง ไชยยันต์ก็พุ่งตัวตามมาติดๆ ด้วยสัญชาตญาณสำเหนียกกลิ่นไออันตรายทันๆ กัน พอเลี้ยวมุมโค้ง ถึงบันไดหินที่เป็นทางทอดลงมา และฉายไฟปราดขึ้นไปบนปากทาง ทั้งสองก็ตกใจแทบสิ้นสติ

ช่องประตูใหญ่ ซึ่งครั้งแรกมองเห็นเป็นทางโล่งเจาะเข้ามาในผนังหิน บัดนี้มีลิ่มหินใหญ่ทึบ ลักษณะเหมือนบานประตูกล กำลังเคลื่อนลงมาจากเพดาน **เสียงลั่นคึ่กๆ จนแผ่นดินสะเทือนอยู่ในขณะนี้...คือการเคลื่อนต่ำลงมาของมันนั่นเอง**

ฝุ่นละอองผงธุลีอันเกิดจากการบดขยี้ขัดสี...ระหว่างหินต่อหินเป็นหมอกขาวมัวไปหมด **และบัดนี้มันเคลื่อนลงมาเหลือระดับห่างพื้นเพียงสองศอกเท่านั้น**

แล้วก็ต่ำลงมาอีก...ต่ำลงมาทุกเสี้ยวของวินาทีที่ผ่านไป

มาเรียมาได้สติ ตื่นจากอาการตะลึงตัวแข็งก็ด้วยเสียงร้องฟังไม่เป็นภาษาของไชยยันต์ อดีตนายทหารปืนใหญ่กระชากแขนเพื่อนสาวของเขา กระโจนไต่ขึ้นไปตามขั้นบันไดด้วยพละกำลังที่มีอยู่ทั้งหมด ความหวังที่เหลืออยู่เพียงหนึ่งในพันก็คือขึ้นไปให้ถึงทางออกนั้น ก่อนที่ลิ่มหินก้อนมหึมาจะเคลื่อนลงมาจรดพื้นปิดปากทางออกอย่างสนิท

มันสายไปเสียแล้ว

นักผจญภัยหนุ่มสาวต่างผิวทั้งคู่ตะกายขึ้นมาถึงบันไดชั้นบนขั้นสุดท้ายด้วยอาการตาลีตาเหลือก และทิ้งตัวคว่ำหน้าลงกับพื้น แต่ลิ่มหินแท่งนั้นเคลื่อนลงมาชิดพื้นแล้วเสียงดังครืน

ไชยยันต์สบถด่าเอ็ดอึงอย่างลืมตัว ตะเกียกตะกายลุกขึ้น พยายามจะผลักลิ่มหินนั้นให้เคลื่อนขยับออกไปโดยลืมคำนึงถึงเรี่ยวแรงของตน พลางก็ร้องลั่นให้มาเรียระดมแรงช่วยอีกคนหนึ่ง เสียงของเขาโวยวายกึกก้องไปทั้งโพรงทึบสะท้อนล้ออยู่ไปมา แหม่มสาวไม่ได้ลุกขึ้นมาร่วมในความกระวนกระวายลุกลนนี้ด้วย หล่อนนอนหมอบอยู่กับพื้นที่เดิมอย่างทอดอาลัยครู่หนึ่งต่อมา ไชยยันต์จึงรู้สึกตัว ตระหนักถึงสถานการณ์แท้จริงที่เผชิญอยู่ ทิ้งกายลงนั่งหอบ หลังพิงกับลิ่มหินที่เคลื่อนลงมาปิดนั้น

"ไม่มีประโยชน์ที่จะไปขยับเขยื่อนมันหรอก ไชยยันต์"

ในความมืดนั้น เสียงแผ่วเบาของมาเรียดังมา มันเหมือนกับเสียงที่ล่องลอยมาจากไกลแสนไกล

"หินก้อนนี้หนักหลายตัน และมันเคลื่อนลงมาปิดปากทางเสียแล้ว เราเห็นจะถูกฝังทั้งเป็นอยู่ในสุสานแห่งนี้เอง"

แล้วมืออันเย็นเฉียบข้างหนึ่ง ก็ควานมาพบมือที่ทิ้งลงข้างกายอย่างท้อแท้ของเขา บีบกระชับแน่น

"เมย์..."

"ฉันอยู่นี่..."

"ผมมึนงงไปหมดแล้ว รู้สึกเหมือนอยู่ในห้วงฝัน เหตุการณ์มันเกิดขึ้นได้อย่างไรนี่"

ไชยยันต์พึมพำแหบ ๆ

"ก็ไม่มีอะไรมากหรอก ระหว่างที่เรายังอยู่ในห้องสุสานข้างล่างนั้น เจ้าหินก้อนนี้ มันก็ค่อย ๆ เคลื่อนต่ำลงมาปิดปากทาง เรากำลังมีสภาพเป็นเหมือนไอ้ผีดิบพันปีเหล่านั้นอยู่ในนี้"

"หินมันเลื่อนลงมาได้อย่างไร มันมาจากไหน?"

"เราไม่ทันจะสังเกตกันเองตอนที่ผ่านเข้ามาทีแรก มีลิ่มหินซ่อนอยู่เหนือปากทางเข้า ลักษณะของมันเป็นประตูกล เวลาเปิดมันจะเลื่อนหายเข้าไปซ่อนอยู่บนเพดานถ้ำทั้งแท่ง ตอนที่เราผ่านเข้า มันเปิดอยู่ แต่ตอนนี้ มันเลื่อนลงมาเสียแล้ว นรกช่างทำงานของมันได้อย่างสวยงามที่สุด!"

ไชยยันต์ไม่ละความพยายาม ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ใช้ไฟฉายส่องสำรวจดูรอยปิดของหินก้อนนั้น แต่แล้วก็ต้องสิ้นหวัง มันเป็นหินตันทึบทั้งก้อน แลไม่ผิดอะไรกับผนังถ้ำของภูเขาทั้งลูก รอยที่เคลื่อนลงมาปิดนั้น **แสดงให้เห็นว่า...ได้มีการประดิษฐ์ไว้ตามหลักของสถาปัตยกรรมโบราณซึ่งเกิดขึ้นโดยฝีมือและมันสมองของมนุษย์ หาใช่เป็นอุปัทวเหตุทางธรรมชาติไม่ เพราะมันได้ส่วนสัดพอดิบพอดีกับช่องประตูนั้นทุกด้าน**

“ช่วยกันคิด! มันเลื่อนลงได้ยังไง จริงละ มันอาจมีประตูที่เรามองไม่เห็นซ่อนอยู่บนเพดานก่อนแล้ว แต่มันจะต้องมีสาเหตด้วยอะไรสักอย่าง ที่ทำให้มันปิดลงมาได้อย่างนี้”

เขาพยายามระงับสติอารมณ์อันหวั่นไหวอยู่ในขณะนี้ และใช้การขบคิดไตร่ตรองหนักเพื่อหาทางช่วยตัวเอง

“ระหว่างที่เราเดินอยู่ข้างล่างนั่น อาจไปสะดุดกระทบเข้ากับกระเดื่องกลไกอะไรที่เกี่ยวข้องกับประตูนี่ก็ได้ หรือมิฉะนั้นมันก็เป็นผลมาจากเบื้องนอก โดยใครสักคนหนึ่ง”

“ใครสักคนหนึ่ง!...”

ไชยยันต์ร้อง

“ก็มันเป็นใครเล่า?”

ขาดเสียงตะโกนถึกก้องของเขา **เสียงหัวเราะลึกลับ ก็ดังแว่วลอดเข้ามาทางรอยปิดของลิ่มหิน เป็นเสียงแหบพร่าวังเวงเหมือนเสียงของภูตผีนรก แทรกคลื่นอากาศแว่วมาได้ยินอย่างถนัดชัดเจน ท่ามกลางความเงียบ ประหนึ่งว่ามันจะดังออกมาจากหลังลิ่มหินที่ปิดขวางทางอยู่นั่นเอง...**

แน่ละ มันเป็นเสียงที่ดังมาจากเบื้องนอกใกล้ๆ นี่เอง!

ไชยยันต์ตวาดไปสุดเสียง มีอาการเหมือนจะทลายประตูหินออกไปให้ได้

คำตอบก็คือเสียงหัวเราะอย่างเย้ยหยัน มันสะท้อนก้องไปทั้งคูหาราวจะแว่วออกมาจากหลืบมุมทุกด้านที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ไชยยันต์แทบจะบ้าคลั่งไปในบัดนั้น ด้วยความสยองขนระคนไปกับความเกรี้ยวโกรธ เขาแผดเสียงตะโกนผรุสวาท

เอ็ดอึงอย่างลืมตัว ตรงเข้าเตะถีบกระแทกประตูหินอยู่เป็นพัลวัน มาได้สติรู้สึกตัวก็ต่อเมื่อมาเรียโจนเข้าล็อกคอไว้ ลากให้ถอยห่างบานประตูออกมา พร้อมกับกระซิบเรียกชื่อถี่ๆ

เมื่อนั้น เขาจึงยืนกัดกรามหอบ สงบอาการอันพลุ่ง-พล่านลง ตาลุกวาวจ้าในความมืด เพื่อนสาวผู้ควบคุมสติได้ดีกว่า ประคองให้นั่งลงบนชานบันไดหิน

“ระงับสติอารมณ์ไว้ดีกว่า ไชยยันต์ ถึงอย่างไร เราก็เสียที ‘มัน’ เสียแล้ว”

“ผมอยากร้เหลือเกิน ในดงกันดารเปล่าเปลี่ยวอย่างนี้ มีใครที่ไหนย่องมาทำประตูกลนี่ให้ปิดลงขังเราไว้ในนี้ ยังกะว่าเราเป็นสัตว์ถูกดักงั้นแหละ มิหนำซ้ำยังส่งเสียงหัวเราะเย้ยให้ได้ยินเสียอีก”

“คุณลืมเสียแล้วหรือ...นึกไม่ออกหรอกหรือว่า มันควรจะเป็นใคร?”

“ไอ้ผีดิบมันตรัยนั่นกระมัง!”

“จะมีใครที่ไหน นอกจากมันนั่นแหละ เป็นตัวการ”

“นี่แปลว่า...”

“แน่นอน! ตลอดเวลาที่เราลงไปสำรวจอยู่ในสุสานข้างล่างนั่น จะต้องตกอยู่ในสายตารู้เห็นของมันทุกระยะ แล้วก็ย่องเงียบเข้ามาปล่อยสลักลิ่มหินนี่ให้เคลื่อนลงมาปิดทางออกฝังเราทั้งเป็นโดยไม่ต้องเหนื่อยแรงอะไรเลย”

“ขอให้มึงลงนรกเจ็ดขุม!”

ไชยยันต์สาป ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“หยุดด่า หยุดเกรี้ยวกราด แล้วก็หยุดทำท่าจะเอาหัวชน

ประตูหินตายเสียทีเถอะ มันไม่ช่วยอะไรเราขึ้นมาได้หรอก ออมแรง ออมสติปัญญาเอาไว้แก้ไขสถานการณ์ดีกว่า”

คำพดเตือนสติของเพื่อนสาว ทำให้เขาต้องยอมสงบนิ่งลงอีกครั้ง ต่างนั่งเงียบกันอยู่ครู่ใหญ่เหมือนจะปล่อยให้ความมึนงงต่อเหตุการณ์ผ่านพ้นไปเพื่อสมองคิดที่ดีขึ้น

“เอาละ มาช่วยกันคิดว่า จะทำยังไงดี”

ในที่สด ไชยยันต์เอ่ยทำลายความเงียบขึ้น กลั้วไปกับอาการหัวเราะหยันในโชคชะตาของตนเอง เอื้อมมือไปตบที่ตะโพกของเพื่อนสาวผู้นั่งประสานมือกัดนิ้วอยู่ข้าง ๆ

“ไชยยันต์...”

“ฮือม์”

“ฉันคิดว่า สุสานนี่มันไม่น่าจะมีทางเข้าออกอยู่ทางเดียว”

“ก็เป็นความคิดที่เข้าข้างตัวเองได้ดีเหมือนกัน ในสถาน-การณ์เช่นนี้ นอกจากคิดอย่างนั้นแล้วมีความคิดอะไรที่ช่วยทำให้มีหวังมากกว่านี้อีกบ้างไหม?”

“ถึงจะไม่พบทางเข้าออกอีกสักทางหนึ่งที่หวังไว้ ก็น่าจะพบลู่ทางที่ธรรมชาติและกาลเวลาทำไว้ให้บ้าง เป็นต้นว่ารอยแตกแยก รูหรือโพรง ที่จะนำออกไปสู่ภายนอก ตอนนี้เรายังสำรวจกันยังไม่ทั่วนัก”

ไชยยันต์เกือบจะหลุดปากออกมาว่า สำหรับเขานั้น ไม่เหลือความหวังอะไรอยู่อีกแล้ว นอกจากนอนคอยวาระสุดท้ายที่จะมาถึงด้วยความอดตายอยู่ภายใต้สุสานอันถูกปิดสนิทนี้

แต่มันจะเป็นการแสดงความอ่อนแอใจเสาะให้มาเรียเห็นเกินไป จึงแข็งใจรวบรวมกำลังลุกขึ้นยืน หัวเราะหึ ๆ

“ถ้างั้นก็ลองกันดู แต่ให้ตายเถอะ ความหวังดมันจะเลื่อนลอยเต็มที”

“ก็ยังดีกว่านั่งงอมืองอเท้า สาปแช่งโชคชะตาอยู่อย่างเดียว”

“ถ้าผมมีลูกสาวสักคน ขอให้เขาเป็นคนกล้าหาญและมีสติมั่นคง พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ร้ายแรงที่สุดได้อย่างหน้าชื่นตาบานเหมือนผู้หญิงคนที่ยืนเคียงข้างผมในขณะนี้”

มาเรียยิ้มระรื่นออกมาได้เป็นครั้งแรก เอนศีรษะพิงไหล่เขา

“จะให้เขาเหมือนฉันหมดทุกอย่างไหม?”

“ยกเว้นอย่างเดียว”

“อะไร?”

“ฮิสทีเรีย!”

หล่อนร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง ผลักเขาหัวซุนตกบันไดลงมาสองสามขั้น แล้วก้าวตามลงมา สบถพึมพำเป็นภาษาดั้งเดิมข้างพ่อ จากนั้นก็ไม่กล่าวอะไรอีก เดินนำหน้าฉายไฟตรวจไปตามฝาผนังและพื้นอย่างละเอียด ย้อนกลับลงมายังบริเวณที่เก็บศพแห่งเดิม

ชั่วโมงเต็ม ๆ ของการวนเวียน ช่วยกันตรวจหาลู่ทางตามเพดานหิน และฝาผนังของทั้งสองคูหา ไชยยันต์ก็สังเกตเห็นแสงรุบรู่ชนิดหนึ่ง แพลมลอดออกมาจากหลืบหินด้านบน

ของห้องสุสานด้านในสุด ภายหลังจากดับไฟฉายในมือให้มืดสนิทลง และช่วยกันพิจารณาอยู่ครู่ ต่างก็ลงความเห็นตรงกันว่า มันน่าจะเป็นแสงสว่างจากโลกเบื้องนอก

ทั้งสองไต่ขึ้นไปโดยอาศัยกิ่งหินงอก และผนังถ้ำตะปุ่ม-ตะป่ำ ครู่เดียวก็บรรลุถึงโพรงอันเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ชอนลาดขึ้นไปเบื้องบนเทเป็นมุม 20 องศา กว้างพอที่จะอาศัยคลานลอดขึ้นไปได้ครือ ๆ ตัวเพียงคนเดียว

แล้วมันก็นำออกไปสู่โลกภายนอก ส่วนใดส่วนหนึ่งของลูกเขา ทว่า **อนิจจา! ช่องทางที่จะออกไปสู่อิสรภาพเบื้องนอกนั้นมันเป็นช่องที่กว้างเพียงฝ่ามือเดียวเท่านั้น**...เป็นรอยแยกโหว่ของก้อนหินขนาดใหญ่ที่ขวางทางอยู่ แสงสว่างรำไรของท้องฟ้าหลังพายุฝน และอากาศบริสุทธิ์อันเย็นฉ่ำ ลอดเข้ามาตามช่องอันเปรียบเหมือนทางระบายอากาศนี้

ไชยยันต์คลานเข้าไปจนชิด สูดอากาศบริสุทธิ์เข้าเต็มปอด แล้วคลำสำรวจดูรอบ ๆ บริเวณปากช่องเพื่อจะหาทางขุดเจาะเบิกรูให้กว้างออกไปพอที่จะนำตัวลอดผ่านออกไปได้

แล้วเขาก็ต้องคร่างออกมาอย่างสิ้นหวัง เมื่อพบว่า ทุกด้านไม่ว่าจะเป็นพื้นบนหรือล่าง ล้วนเป็นหินแกร่งทั้งสิ้น อย่าว่าแต่คนเลย ต่อให้ช้างทั้งตัวก็ไม่มีทางที่จะดันแหกออกไปได้

ระหว่างที่เขาพยายามใช้มีดโบวี่เคาะอยู่ เสียงมาเรียผู้เต็มไปด้วยความปีติยินดีที่มองเห็นลู่ทาง ร้องตะโกนถามมาจากเบื้องหลัง อดีตนายทหารหนุ่มไม่ตอบอะไรทั้งสิ้น กระถดถอยคลานกลับออกมา จนถึงที่มาเรียหมอบคอยอยู่ แล้วบุ้ยใบ้

ทำสัญญาณให้แหม่มสาวคลานออกไปด้วยตัวเอง เพื่อนร่วมตายของเขาจึงคลานออกไปในอาการเดียวกัน ครู่ใหญ่ต่อมา ก็ถอยกลับมาตามเดิม เหงื่อโชกเต็มตัว สีหน้าสิ้นหวัง

“นั่นมันเป็นได้ก็แต่เพียงรูสำหรับหายใจของเราเท่านั้น หินใหญ่ทั้งลูก วางซ้อนปิดอยู่ ตรงช่องโหว่นั่น เป็นแค่รอยเผยอของมัน” หล่อนพูดอย่างทอดอาลัย

“ลองหาทางใหม่ดู”

“หมดหวังเสียแล้ว ไชยยันต์ เราตรวจกันดูทุกตารางเซนติเมตรก็ว่าได้ พอจะเห็นอย่รำไรก็ทางข้างหน้าเรานี่แหละ แต่มันกว้างเพียงแค่ฝ่ามือเดียวเท่านั้น...”

แล้วมาเรียก็หันมายิ้มให้ เป็นยิ้มของคนที่หมดสิ้นความ–หวังทุกสิ่งทุกอย่าง กล่าวแผ่วเบาต่อไปว่า

“อย่างน้อยที่สุด พระเจ้าก็ยังปรานี อุตส่าห์ให้เรามองเห็นท้องฟ้าก่อนตาย”

ไชยยันต์เงียบกริบ ตาต่อตามองสบกันนิ่ง ต่อมา เขาก็เอื้อมแขนไปโอบร่างของแม่เพื่อนยาก ดึงเข้ามากอดไว้แนบแน่น มาเรียก็กอดเขาไว้เช่นกัน ซบหน้าลงกับแผ่นอก

“เรายังมีเวลา เมย์”

“ใช่ไชยยันต์...เรายังมีเวลา...เวลาที่จะค่อย ๆ ตายไปอย่างช้า ๆ อย่างทรมานที่สุด เวลาที่เราจะรำพึงรำพันพร่ำพรอดกันจนกระทั่งลมหายใจห้วงสุดท้ายในหลุมศพแห่งนี้...โอ! พระผู้เป็นเจ้า...เหตุใดพระองค์จึงตัดสินให้ลูกต้องตายในลักษณะเช่นนี้ด้วย”

94

ณ บ่าย ของวันที่พายุฝนพัดกระหน่ำราวกับจะกลืนทลายป่าดังกล่าวนี้ สองชีวิตที่ล่วงหน้าไปก่อน ได้มาถูกปิดขังอับจนอยู่ภายใต้สุสานอันลึกลับ หมดสิ้นต่อความหวังทั้งมวล นอกจากรอคอยวาระสุดท้ายที่จะมาถึง ส่วนอีกสามชีวิตที่ติดตามสาวรอยมา ก็ติดฝนอยู่ภายในโพรงไม้เหมือฝั่งห้วย ไม่อาจขยับเขยื้อนถีบหน้าอย่างใดต่อไปได้

ทั้งสองฝ่ายห่างจากกันเพียงคนละฟากฝั่งของขุนเขาใหญ่ที่ขวางกั้นไว้เท่านั้น!

ฝนทางตะวันออกเฉียงเหนือของลูกเขา สร้างซาลงบ้างแล้วแต่ทางด้านใต้อันเป็นหุบ ยังพรำติดต่อกันไปเหมือนจะไม่ยอมหยุดตลอดทั้งวัน แต่ละนาทีที่ผ่านไปของการรอคอยเต็มไปด้วยความอึดอัดกระสับกระส่าย และกลัดกลุ้มของคนทั้งสาม

ซึ่งไม่สามารถจะทำอะไรได้ นอกจากปล่อยให้วิตกกังวลและความคิดนานาประการเผาผลาญสมอง ต่างนิ่งซึม จมอยู่ในห้วงภวังค์ไม่ได้พูดคำใดกันมาเป็นเวลานานนับชั่วโมง ฟังเสียงฝนที่ตกลงมากระทบยอดป่า และสายน้ำที่ไหลเชี่ยวกรากอยู่ในลำห้วยเบื้องล่าง-ห้วย ซึ่งเมื่อก่อนหน้าฝนจะตกใหญ่...เป็นแต่เพียงห้วยแห้งผากไม่มีวี่แววของน้ำเลยแม้แต่สักหยด

บุญคำลอกหนังค่างเสร็จเรียบร้อย จัดการนำเอาลงไปแกว่งล้างน้ำในห้วย แล้วตัดไม้มาคีบไว้เป็นตับเตรียมการย่าง จากนั้นก็เดินเข้ามานั่งรวมกลุ่มอยู่ภายใต้โพรงไม้ เปิดกล่องยาเส้นขึ้นมามวน ตัวแกสั่นอยู่เป็นระยะด้วยความเย็น นิ้วมือและริมฝีปากซีดเป็นกลีบไปหมด

“ท่ามันจะตกไม่หยุดเสียแล้วละนาย น้ำล้นขึ้นมาครึ่งลำห้วยแล้ว แถมเชี่ยวกรากยังกะน้ำตก”

ตาพรานเฒ่าเอ่ยทำลายความเงียบอันยาวนานของหนุ่มสาวทั้งคู่ขึ้น

เมื่อนั้นเอง ดาริน วราฤทธิ์ จึงตื่นจากภวังค์

“ทนรอมันไปก่อน...”

พรานใหญ่ตอบเบาๆ ไม่มีความรู้สึกชนิดใดที่จะปรากฏให้เห็นได้ในสีหน้าอันชาเย็นตายด้านดวงนั้น

“พายุซาไปแล้ว มีแต่ฝนเท่านั้น มันอาจหยุดในไม่นานข้างหน้านี้”

“ไม่แน่นา นาย ที่เราอยู่นี่เป็นบริเวณหุบ มีเขาล้อมรอบทุกด้าน เมฆฝนมันลอยจากไหนต่อไหน...เข้ามาติดเขาอยู่ในหุบ

นี่ แล้วมันก็ช่วยกันเทลงมาเหมือนคว่ำปี๊บ บุญคำกลัวว่ามันจะตกติดต่อไปจนถึงค่ำเสียมากกว่า นั่นกี่โมงแล้ว นายหญิง?”

ประโยคหลัง แกหันไปยื่นหน้าถามดาริน

ราชสกุลสาว ปัดแขนเสื้อขึ้นดู แล้วถอนใจยาว

“บ่ายสี่โมงครึ่งแล้ว บุญคำ เราโดนฝนชัดหนักมาเป็นเวลาถึง 3 ชั่วโมงเต็มๆ แล้วนี่ก็ไม่มีท่าว่าจะหยุดลงเลย วันนี้ฉันว่าเราคงไม่มีโอกาสคืบหน้าต่อไปได้แล้ว เพราะประเดี๋ยวก็มืด”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลุกขึ้นยืน ก้าวออกไปพ้นปากโพรงต้นไม้ใหญ่มองฝ่าความมืดสลัวของแนวไพรที่แวดล้อมอยู่เหมือนจะตัดสินใจอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วหันมาบอกว่า

“คุณหญิงอยู่กับบุญคำที่นี่สักครู่ได้ไหมครับ?”

“คุณจะไปไหน?”

หล่อนถามโดยเร็ว

“ผมจะลองตรวจบริเวณใกล้ๆนี่สักครู่ จะหาทำเลที่พักของเราในคืนนี้ด้วย ถึงอย่างไรเราก็ต้องขยับขยายจากโพรงไม้แคบๆนั่น มันไม่เหมะสำหรับจะพักนอนคืนนี้ เพราะชื้นแฉะและแคบมาก พวกมดปลวกและแมลงที่จะรบกวนก็มาก”

“ลืมมติของเราเสียแล้วหรือ เราสัญญากันไว้แล้วว่าจะไม่แยกห่างลับสายตาจากกันและกันเลย ในภาวะเช่นนี้”

“ผมรับรองว่าไปไม่ไกล และไม่เกิน 10 นาทีเป็นอย่างสูง โปรดอย่าห่วง ขืนช้ากว่านี้มันจะมืดลงทุกที แล้วเราจะทำอะไรกันไม่ได้เลย”

“ทุกลมหายใจเข้าออกของฉันยามนี้ มันเต็มไปด้วยวิตก

กังวลจนสุดที่จะบอกได้อยู่แล้ว อย่าให้ต้องมากังวลกับอะไรเพิ่มขึ้นอีกเลยในรัศมีที่ห่างลับตาของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในระหว่างเราสามคนแล้ว เราควรจะไปด้วยกัน ไม่ควรแยกเดี่ยวเลย”

หล่อนพูด พร้อมกับขยับจะลุกขึ้นยืนด้วย แต่บุญคำจับแขนนายหญิงไว้ รพินทร์ยิ้มให้อย่างปลอบใจ กล่าวต่อมาว่า

“เชื่อผมสักครั้งเถิดครับ คุณหญิง ผมไม่ต้องการให้คุณหญิงออกมาเปียกฝน และเดินลำบากกับผมด้วยโดยไม่จำเป็น พักรออยู่ในนั้นกับบุญคำก่อนดีกว่า ความห่วงกังวลผมยอมรับว่าเรามีอยู่ด้วยกันทุกคนในขณะนี้ แต่ถ้าคุณหญิงมากับผม ก็จะทำให้ผมกังวลเพิ่มขึ้น และทำอะไรไม่สะดวก”

“ไม่ต้องห่วงพรานใหญ่หรอก นายหญิง...”

บุญคำช่วยห้ามมาอีกคนหนึ่ง

“แกไป กะเดี๋ยวแกก็กลับมา นายหญิงอยู่กะบุญคำในนี้ปลอดภัยกว่า”

ดารินลังเลอยู่อึดใจ ก็พยักหน้ายินยอมโดยดี หล่อนรู้นิสัยจอมพรานดีอยู่แล้ว เขามักจะมีสัญชาตญาณอะไรที่ลึกลับและยากจะเข้าใจได้อยู่เสมอในการเคลื่อนไหวทุกชนิด แต่หล่อนก็รู้ว่า มันมีความหมายไปในทางดีเสมอ เขามักจะไม่บอกตามตรงว่า เขาจะไปทำอะไรอยู่ที่ไหน ปุบปับก็ผละหายเข้าป่าไปแล้วอยู่ๆ ก็โผล่กลับมาอีกครั้งพร้อมทั้งโชคดี หล่อนรู้ว่าเขารักษาความปลอดภัยให้แก่ตนเองได้ทุกลักษณะ และทุกสภาพ ทว่าก็อดที่จะเป็นห่วงไม่ได้

“อย่าไปให้นานเกินกว่า 10 นาทีที่บอกนะ”

หล่อนร้องย้ำมา

รพินทร์ผงกหัวแทนคำตอบ ฉวยได้ไรเฟิลคู่มือ หนีบซอกแขนเอาปากกระบอกทิ่มลงหลบฝน แล้วออกเดินดุ่มๆตรงไปยังแนวลำห้วยเบื้องล่างที่บุญคำเอาค่างไปล้างน้ำเมื่อครู่นี้ ชั่วไม่ถึงอึดใจ ร่างเกร็งแกร่งทรหดอดทนราวกับเหล็กเพชรนั้นก็หายลับไปจากสายตาเฝ้าจับมองของหญิงสาว ท่ามกลางแมกไม้พุ่มพงที่เป็นฉากบังตาอยู่ทั่วไป

ไม่เกิน 10 นาทีตรงตามที่รับปากไว้ พรานใหญ่ก็โผล่กรำฝนกลับเข้ามา ขณะนั้น เม็ดฝนเริ่มเบาบางลงมากแล้ว ดารินสังเกตเห็นแววตื่นๆ ในดวงตาคู่นั้นได้เป็นครั้งแรก พอมาถึง สลัดน้ำออกจากตัว ส่งไรเฟิลให้บุญคำ แล้วทรุดกายลงนั่งตรงหน้า ไม่กล่าวคำใดในขณะนั้นทั้งสิ้น แต่แบมือข้างที่กำอยู่ออกไปตรงหน้าของหญิงสาว

ดารินมองเห็นกรองออกมาว่า

“ปลอกกระสุนลูกซอง!”

สิ่งที่อยู่ในฝ่ามือแบของจอมพราน คือปลอกกระสุนลูก-ซองขนาด 12 ยี่ห้อเรมิงตัน ซึ่งทำด้วยพลาสติก เป็นปลอกกระสุนใหม่เอี่ยมเปียกน้ำ มีรอยยิงเมื่อไม่นานมานี้นัก บุญคำชะโงกหน้าเข้ามาเห็นก็อุทานลั่นออกมาอีกคน

“ไอ้คะหยิ่นแน ไม่ก็ไอ้จัน มีพวกเราอยู่สองคนเท่านั้นที่ใช้ปืนลูกซอง!!”

ดารินฉวยไปพลิกดูโดยเร็วอย่างตื่นเต้น แล้วจ้องหน้าเขาถามเร็วปรื๋อต่อมาว่า

“คุณได้มาจากไหนนี่?”

“มันลอยตามน้ำมาในลำห้วยนั่น แล้วมาติดอยู่ในซอกรากไม้ริมฝั่ง ผมเห็นเข้าโดยบังเอิญขณะที่เดินตรวจเลาะชายฝั่งขึ้นไป”

“หมายความว่ายังไงนี่...?”

น้ำเสียงของหล่อนเร่าร้อน มีความปีติยินดีและกระวนกระวายใจปะปนอยู่ด้วยจนจำแนกไม่ออก

“เราได้วี่แววของพวกเราบางคนเพิ่มเติมขึ้นอีกแล้ว นอกเหนือจากคณไชยยันต์และเมย์ที่เราพบกันมาก่อน คณหญิงจำได้ไม่ใช่หรือครับว่าคณะของเรามีคนใช้ปืนลูกซองอยู่สองคน”

“แน่นอน ฉันจำได้ จันใช้เบราว์นิ่งกึ่งอัตโนมัติ ส่วนคะหยิ่นใช้เรมิงตัน ปั๊มแอ็คชั่น ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่า...”

รพินทร์ก้มหัวลง

“ใช่แล้ว ไม่คนใดก็คนหนึ่ง เป็นคนยิงกระสุนลูกซองปลอกนี้เมื่อไม่นานมานี่เอง อาจไม่เกิน 2 วันเป็นอย่างมาก ปลอกกระสุนตกอยู่ในลำห้วยหรือริมฝั่งตอนที่เหนือขึ้นไป พอฝนตก น้ำไหลลงมาก็เลยพัดพาเอาปลอกกระสุนนี่ลงมาด้วย ผมคิดว่า ตำแหน่งที่ปลอกกระสุนตกอยู่ครั้งแรก มันไม่น่าจะห่างจากนี่ขึ้นไปเท่าไหร่นัก”

เค้าหน้าของดารินสดใสขึ้นในทันทีนั้น ตาเป็นประกาย

“คุณพระช่วย! ถ้างั้นเขาก็ยังมีชีวิตอยู่น่ะซิ...”

“มันพิสูจน์ให้เห็นชัดทีเดียวว่า คะหยิ่น หรือไม่ก็จัน ยังมีชีวิตอยู่ นับตั้งแต่วันมหาวินาศที่พวกเราหนีโขลงช้างเข้าไปในถ้ำอันเป็นต้นเหตุให้พลัดพรากจากกันนั่น เขามีชีวิตอยู่มาจน

กระทั่งถึงเวลาที่ยิงกระสุนลูกซองนัดนี้เมื่อเร็วๆ นี้ ส่วนหลังจากนั้น เราก็ยังไม่สามารถจะรู้ได้เหมือนกัน แต่อยากจะเชื่อว่าเขาควรจะอยู่ได้ต่อไป ลงถ้ารอดความตายในครั้งนั้นมาได้แล้วเช่นนี้"

"ฉันดีใจเหลือเกิน ที่รู้ว่าพวกเราอย่างน้อยก็อีกคนหนึ่งยังรอดอยู่ได้ แต่อยากรู้ว่าเป็นใครแน่ คะหยิ่น หรือจัน คุณพอมีทางจะสันนิษฐานได้ไหม จากรอยเข็มแทงชนวนที่ปรากฏอยู่กับปลอกกระสุนนัดนี้ มันยิงจากปืนกระบอกไหนกันแน่เบราว์นิ่ง ออโต หรือเรมิงตัน ปั๊ม"

หล่อนพูดเร็วปรื๋อเป็นรถไฟด่วน เกือบจะลืมเรื่องอื่นใดเสียหมดสิ้น พลิกปลอกกระสุนพิจารณาไปมาในมือ แล้วมองหน้าเหมือนจะขอความเห็นอีกครั้ง แต่รพินทร์สั่นหัว

"ไม่มีทางจะรู้ได้หรอกครับ รอยของเข็มแทงชนวนดูด้วยสายตาเปล่าๆ ไม่ว่าจะยิงจากปืนกระบอกไหนชนิดใด มันก็เหมือนๆกันทั้งนั้นแหละ แต่ผมมีสิ่งที่คุณหญิงควรตื่นเต้นยินดีมากกว่านั้น"

"อะไร?"

แทนคำตอบ เขาก็แบมือที่กำไว้อีกข้างไปให้หล่อนดู พอมองเห็นได้ถนัด นักผจญภัยสาวเลือดราชสกุลก็ตะครุบไปจากมือเขาโดยเร็ว ใบหน้าแดงก่ำขึ้นด้วยความตื่นเต้นปรีดาเหลือที่จะกล่าว

"ก้นซิการ์ ฮาวาน่า ของพี่ใหญ่ สวรรค์ทรงโปรดเถอะมันเป็นของพี่ใหญ่ ไม่มีใครในคณะของเราสูบซิการ์ นอกจากพี่ใหญ่คนเดียวเท่านั้น!"

“คุณชายเป็นอีกคนหนึ่งครับ ที่ทิ้งหลักฐานให้เราเห็นได้ว่ายังมีชีวิตอยู่”

“คุณพบที่ไหน อย่างไร?”

ความตื่นเต้นยินดีต่อกระแสข่าวร่องรอยของพี่ชาย แทบจะทำให้ดารินโผเข้ากอดพรานใหญ่อย่างลืมตัว ร้องถามลั่นพร้อมกับเขย่าแขนเขาโดยแรง

“ลอยติดอยู่ในซอกรากไม้ริมห้วย พบพร้อมๆกันกับปลอกกระสุนลูกซองปลอกนี้แหละครับ จากหลักฐานทั้งสองสิ่งนี้ ทำให้เราอ่านได้ว่า คุณชายไม่ได้มีชีวิตรอดอยู่เพียงคนเดียว หรือบุกป่าอยู่ตามลำพัง หากแต่มีพวกของเราอีกคนหนึ่งร่วมเหตุการณ์ใกล้ชิดอยู่ด้วย คนคนนั้นถ้าไม่ใช่คะหยิ่น ก็จัน”

ดารินยิ้มออกมาทั้งน้ำตา ยกมือขึ้นจบพนมเหนือศีรษะพึมพำออกมาสั่นเครือฟังไม่ได้ศัพท์

“คุณพระคุณเจ้า! ขอขอบพระคุณที่กรุณาให้ได้รับข่าวดีชนิดนี้ ลูกไม่นึกเลยว่าเขาจะมีชีวิตรอดพ้นมาได้ ขอให้ลูกได้พบเขา และพวกเราที่ยังเหลือรอดชีวิตอยู่เสียโดยเร็วเถิด สาธุ!”

“นายตาดีเหลือเกิน...”

บุญคำเอ่ยขึ้น แกเองก็ลิงโลดดีใจไม่น้อยไปกว่านายหญิงเหมือนกัน

“ที่มองลงไปเห็นปลอกกระสุน กับก้นบุหรี่ของนายใหญ่เข้า บุญคำเอาค่างลงไปล้างเมื่อตะกี้ ยังมองไม่เห็นเลย นี่ถ้านายไม่บังเอิญเดินลงไปตรวจตรงห้วยนั่นก็คงไม่รู้เรื่องกัน”

“ฉันเดินย้อนขึ้นไปทางฝั่งบนโน่น มันเหนือบริเวณที่บุญคำเอาค่างลงไปล้างสัก 40 ก้าว ปลอกกระสุนมันสีสะดุด

ตาทำให้สังเกตเห็นได้ชัด ถ้าลำพังก้นซิการ์ก็คงมองไม่เห็นเหมือนกัน แล้วก็โชคดีที่มันลอยมาติดโพรงรากไม้หมุนวนอยู่ตรงนั้น...ไหลต่อไปไม่ได้ ถ้ามันเลยผ่านไปตามสายน้ำเชี่ยวก็จะไม่พบเหมือนกัน ฝนตกใหญ่วันนี้ต้องนับว่าเป็นโชคดีของเราที่ทำให้ได้ร่องรอยนี้ขึ้นโดยไม่นึกฝัน”

“ได้วี่แววของพี่ใหญ่อย่างนี้แล้ว เราจะทำกันอย่างไรต่อไปรพินทร์?”

ดารินถามอย่างกระตือรือร้น

จอมพรานยิ้มออกมาเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มแห่งความหวังอันแจ่มใสครั้งแรก

“รอให้ฝนหยุดเสียก่อน สิ่งแรกที่เราจะทำในทันทีที่มีโอกาสออกเดินทางได้ก็คือเดินตามชายฝั่งลำห้วยนี้ สวนขึ้นไปทางเหนือ ผมแน่ใจว่าจะต้องพบร่องรอยอะไรของคุณชายเพิ่ม-เติมขึ้นแน่ๆ อย่างน้อยที่สุด เราต้องพยายามค้นหาตำแหน่งแรกที่ปลอกกระสุนลูกซองและซิการ์ก้นนี้ถูกทิ้งไว้ ก่อนที่มันจะถูกน้ำพัดพาลงมา และนั่นหมายถึงรอยที่เราจะตามได้ในอันดับต่อไป”

“ฉันอยากให้ฝนหยุดลงเดี๋ยวนี้เหลือเกิน เราจะได้ออกเดินทางกันทันที”

“ใจเย็นๆ ไว้ นายหญิง”

บุญคำระงับความเร่าร้อนกระสับกระส่ายของหล่อนมา

“ลงแบบนี้แล้ว บุญคำกล้าเอาหัวเป็นประกันว่าเราจะต้องตามนายใหญ่พบแน่ ช้าหรือเร็วเท่านั้น ดีไม่ดีอาจอยู่ห่างกันแค่โค้งห้วยนี่ก็ได้”

คำพูดของตาพรานเฒ่า ทำให้แสงชนิดหนึ่งสว่างวาวขึ้นในดวงตาของหญิงสาว หันขวับไปทางรพินทร์

“เป็นไปได้ไหม สมมติว่าพี่ใหญ่อาจติดฝนอยู่ที่ใดที่หนึ่งเหนือลำห้วยนี่ขึ้นไป โดยห่างจากเราในขณะนี้ไม่มากนัก ไม่แน่นะ อาจห่างกันแค่จมูกกับปาก โดยมีป่าบังไว้แค่นี้เอง”

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบคาง ตามองออกไปยังแนวป่าชุ่มฝนเหมือนจะเล็งญาณอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วขอก้นซิการ์จากหญิงสาวไปพิจารณาดูอีกครั้ง ดารินรีบกล่าวต่อมาโดยเร็วอีกว่า

“ดูให้ดีเถอะ ฉันรู้สึกว่ามันจะใหม่เหลือเกิน คล้าย ๆ กับว่าพี่ใหญ่จะโยนมันทิ้งเมื่อไม่เกิน 2-3 ชั่วโมงมานี่เอง ลักษณะของมันไม่ได้อมน้ำชุ่มนักและไม่ได้เปื่อยยุ่ยไปเลย ถ้ามันอยู่ในระยะเวลาที่ฉันกะนี่ก็แปลว่าเรากับพี่ใหญ่ อยู่ไม่ห่างไกลจากกันเท่าไรเลย”

กล่าวพลาง หล่อนก็ส่งปลอกกระสุนปืนลูกซองไปให้เขาเปรียบเทียบค้นหาเวลาอีกครั้ง

“มันอาจเป็นไปอย่างที่คุณหญิงกะ หรืออาจเนิ่นนานเกินไปกว่านั้นก็ได้ ทั้งสองอย่าง...”

ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำอย่างรอบคอบระมัดระวัง ตาหรี่ลง

“การที่จะสังเกตจากก้นซิการ์ ว่ายังไม่เปียกน้ำชุ่มและยังไม่ยุ่ยเปื่อยทั้ง ๆ ที่ลอยน้ำมาในลำห้วยนั่น ยังไม่เป็นข้อสันนิษฐานให้เรารู้ถึงกาลเวลาที่คุณชายทิ้งไว้ได้แน่นอน เราก็รู้อยู่แล้วว่า แต่เดิมลำห้วยมันแห้งแล้ง ป่าทั้งป่า หาน้ำไม่ได้เลย ฝนเพิ่งจะมาตกหนักเมื่อ 3 ชั่วโมงที่แล้ว คุณชายอาจทิ้งก้น

ซิการ์ก้นนี้ไว้ก่อนหน้านั้นนานก็ได้ พอฝนตก และชะมันให้ลอยมาตามสายน้ำในลำห้วย มันจึงเพิ่งมาถูกน้ำเอาในระยะเพียงไม่กี่ชั่วโมงนี้ ถ้าลำห้วยนี้มีน้ำไหลอยู่ก่อนแล้วตลอดเวลา และเรามาพบก้นซิการ์ในสภาพเช่นนี้ ก็จะพอคาดคะเนเวลาได้อย่างที่คุณหญิงว่า เพราะทันทีที่ทิ้งลงน้ำมันก็ลอยตามน้ำมาทำให้กะเวลาได้ถูก แต่อย่างไรก็ตาม ผมกะเผื่อไว้ว่า อย่างช้าที่สุดไม่เกินสองวันที่ผ่านมาแล้ว พิสูจน์กันง่ายๆ ก็แล้วกัน ประเดี๋ยวรอให้ฝนเบากว่านี้อีกสักนิด ลองยิงปืนขึ้นฟ้าดู ถ้าคุณชายอยู่ในรัศมีใกล้เคียงได้ยินเสียงปืนก็คงยิงตอบมาแน่”

“นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด ฉันกำลังจะถามคุณอยู่แล้วว่าทำไมเราถึงไม่ลองยิงปืนเรียกดู แล้วนี่เราจะเอาอย่างไรแน่ ขณะนี้เรากำลังสาวรอยไชยยันต์กับเมย์ แต่แล้วเราก็ได้ระแคะระคายของพี่ใหญ่ซ้อนขึ้นมาอีกด้านหนึ่งโดยไม่คาดฝันอย่างนี้”

ประโยคหลังหล่อนหยั่งเสียง

“ฝนหนัก ทำให้ร่องรอยของคุณไชยยันต์กับเมย์สูญหายไปหมดแล้ว ผมตัดสินใจว่าเราควรจะพักทางสองคนนี้ไว้ก่อน แล้วเดินสวนลำห้วยขึ้นไปดีกว่า และถ้าจะคิดในด้านดี ผมอยากจะเชื่อเสียด้วยซ้ำว่าป่านนี้ ฝ่ายคุณชายกับฝ่ายของคุณไชยยันต์อาจพบกันแล้วก็ได้ เพราะคุณไชยยันต์กับเมย์ก็ล่วงหน้ามาก่อนเราทางทิศนี้เหมือนกัน”

“จริงด้วย!”

บุญคำสอดโพล่งขึ้นมาอีกคนเหมือนจะเฉลียวคิดขึ้นมาได้

“นายใหญ่กับนายทหารน่าจะพบกันแล้วกระมัง”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นได้จริงก็นับว่าโชคดีที่สุด ช่วยกันภาวนาขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ”

ดารินกล่าวอย่างจิตใจพะวักพะวน ทั้งยินดีในข่าวใหม่ทั้งวิตกร้อนใจปะปนสุมอยู่ในทรวง ทำให้กระสับกระส่ายไปหมด

ฝนขาดเม็ดเมื่อเวลา 17 นาฬิกาเศษ เหลือแต่หยาดน้ำที่ค้างอยู่ตามใบไม้พรมเปาะแปะลงมายังพื้นทั่วไป ป่ามืดลงเต็มทีเสียแล้วแทบจะมองอะไรไม่เห็นในระยะที่ห่างเกินกว่า 20 เมตร ทั้งสามก้าวออกมาจากโพรงไม้ที่หลบฝนชั่วคราวเพื่อแสวงหาทำเลแรมคืนที่เหมาะกว่าเก่า ขณะนั้นดาริน วราฤทธิ์ก็เงยปากกระบอกไรเฟิลขึ้นฟ้ากระดิกนิ้วลั่นกระสุนออกไป มันดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหวไปทั้งพงพนาสะท้อนไปยังขอบเขาที่ล้อมอยู่รอบด้าน และต่างก็ยืนนิ่งสะกดกลั้นลมหายใจรอคอยสรรพสำเนียงใด ๆ ที่จะแว่วตอบมา

อึดใจใหญ่ ๆ ของการรอคอยจับฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ และนึกภาวนาขอให้มีเสียงปืนดังตอบมา สิ่งที่ได้รับก็คือความเงียบสงัด คงได้ยินเสียงน้ำในลำห้วยเบื้องล่างไหลเชี่ยวกรากเซาะตลิ่งอ้อยู่เสียงเดียวเท่านั้น คนยิงหน้าสลดลง ถอนใจเฮือก กระชากปลอกกระสุนออกทิ้ง แล้วตบลูกเลื่อนยัดนัดใหม่เข้ารังเพลิงไม่ยิงซ้ำ แต่เหวี่ยงขึ้นสะพายไหล่

“นายใหญ่อยู่ไกลเกินเสียงปืน”

บุญคำพึมพำปลอบใจนายหญิงของแก

รพินทร์ไม่พูดอะไร นำเดินขึ้นปลวกสูงลูกหนึ่งไปเหมือน

จะกำหนดหมายตาอยู่ก่อนแล้ว ครู่เดียวก็ถึงเพิงหินใหญ่ใต้เงาเสลี่ยง แม้พื้นจะเป็นบริเวณหินดานที่ขรุขระ ก็ยังดีกว่าพื้นดินแฉะเปียกชุ่มน้ำอันเป็นสภาพของพื้นป่าทั่วไปในขณะนี้ ภายหลังจากช่วยกันถางต้นไม้เล็กๆ และกวาดกองใบไม้แห้งเปียกน้ำออกไป พื้นตรงนั้นก็เรียบเตียน พอที่จะอาศัยพักนอนได้ด้วยลมหายใจที่ปลอดโปร่งขึ้นบ้าง

การมีบุญคำร่วมทางเพิ่มขึ้นมาอีกคน ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างลุล่วงไปด้วยความสะดวกง่ายดายรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยนายจ้างสาวแทบจะไม่ต้องช่วยอะไรเลย ระหว่างที่พรานใหญ่จัดเตรียมบริเวณที่พักนอน พรานเฒ่าลูกมือของเขาก็ดำเนินการก่อไฟสายฝนขึ้น และด้วยศิลปะชาวไพรอันชำนาญของแกขอนไม้ขนาดใหญ่ถูกนำมาก่ายเรียงกันไว้ ยกระดับเหนือพื้นอันเปียกชุ่มขึ้นมา แล้วไม้สดชนิดที่มียางไวไฟเหมาะแก่การติดเชื้อ ก็ถูกนำมาก่อไฟซ้อนอยู่บนไฟยกร้านนั่น ไม่นานนักรัศมีอันอบอุ่นของมันก็กระจ่ายไปทั่ว ช่วยย่างลนพื้นที่อาศัยนอนให้หมาดแห้งขึ้นด้วย

เนื้อจากค่างย่างเพียงหนึ่งตัว ประทังตายให้แก่สามชีวิต แล้วบุหรี่ใบตองแห้งของบุญคำก็เป็นเพื่อนได้อย่างดีที่สุด แม้ว่ารสชาติมันจะหยาบช้าฉุนเฉียวสักเพียงใด

“ในที่สุด วันนี้เราก็เสียเวลาไปเปล่าๆครึ่งวัน”

ดารินเปรยอย่างกลัดกลุ้ม ภายหลังจากเอาน้ำมันกันแมลงทาชโลมตัว แล้วรื้อเสื้อกันหนาวจากย่ามหลังออกมาสวมรูดซิป

“พรุ่งนี้ยังมีเวลาถมเถไปนายหญิง”

บุญคำว่า กรีดนิ้วบรรจงมวนใบตองกับยาฉุนอย่างประ-ณีต ปากก็เคี้ยวใบกระท่อมอยู่หยับ ๆ ดูแกไม่อาทรร้อนใจอะไรเลย และผ่อนอารมณ์มีความสุขได้ทุกสถานที่ในป่าตามธรรม-ชาติของคนดง

"พรุ่งนี้เราจะตามทันพี่ใหญ่ไหมนี่"

หล่อนอดไม่ได้ ที่จะวิตกวิจารณ์

"ถึงไม่ทัน ก็จะต้องได้ร่องรอยอะไรเพิ่มขึ้น"

รพินทร์ตอบ แล้วหันมายิ้มให้นิดหนึ่ง กล่าวต่อมาอย่างให้กำลังใจว่า

"คุณหญิงไม่ควรจะร้อนใจให้มากนัก เริ่มต้นทีเดียวเราคลำกันอยู่ในความมืดมองไม่เห็นแสงแห่งความหวังใด ๆ แม้แต่ชีวิตก็แทบจะเอาไม่รอดภายใต้ลำธารใต้แผ่นดินนั้น ต่อมาเราก็พบความหวังขึ้นทีละน้อย เราพบบุญคำ เราพบร่องรอยของคุณไชยยันต์กับเมย์ และเดี๋ยวนี้ เราก็ระแคะระคายคุณชายเชษฐาเพิ่มขึ้นมาอีก เรียกว่า นับว่าเวลาแห่งการพยายามค้นหาของเรา เราก็ได้ข่าวดีขึ้นมาเป็นลำดับเกือบจะทุกระยะของการเคลื่อนไหวแต่ละวันทีเดียว สำหรับผมพอใจที่สุดแล้ว"

"เชื่อมือพรานใหญ่เถอะ นายหญิง เรื่องการตามรอยในป่าแล้วไม่มีอะไรจะพ้นมือพรานใหญ่ไปได้หรอก ขอเพียงอย่างเดียวอย่าให้พวกเราคนใดคนหนึ่งตายเสียก่อนเท่านั้น พรานใหญ่เป็นต้องตามพบจนหมดนั่นแหละ นับประสาอะไรกับคนสัตว์ป่าแท้ ๆ ไม่ว่ามันจะเป็นเสือ ช้าง แรด กระทิง พรานใหญ่ยังตามจนได้ตัวทุกรายไป หรือไม่ต้องให้ถึงมือพรานรพินทร์หรอก แค่พรานบุญคำก็ยังไหว นายหญิงไม่ต้องกลัว"

ราชกุลสาวยิ้มจืด ๆ
“ทำไมฉันถึงจะไม่เชื่อมือนายพรานรพินทร์คนนี้...”
หล่อนพูดอ่อย ๆ กับบุญคำ

“และเขาเองก็ย่อมรู้ดีว่า ฉันนับถือฝีมือเขาเพียงไหน แต่ฉันก็อดที่จะร้อนใจไม่ได้ นับตั้งแต่เกิดอุปัทวเหตุพลัดพรากจากกันทั้งคณะมานี่ ก็เป็นเวลาเกือบอาทิตย์เข้าไปแล้ว เรามาคิดดูว่า พวกเราเองต้องเผชิญกับเหตุร้ายเพียงไหน แล้วคนอื่น ๆล่ะ เขาจะไม่เจออย่างเราบ้างเทียวหรือ ยิ่งคิดก็ยิ่งห่วง”

“ถ้าพวกนั้นไม่ตายเพราะตกเหวในถ้ำ หรือถกโขลงช้างเหยียบในคราวนั้น ก็ไม่ต้องห่วงหรอก มันเอาตัวรอดได้ทุกคน เป็นห่วงอยู่แค่สามคนของเจ้านายเท่านั้น คือนายใหญ่ นายทหาร แล้วก็นายแหม่ม แต่นี่เราก็รู้แน่แล้วว่า นายทั้งสามคนนั่นยังอยู่ สองคนไปด้วยกัน อีกคนหนึ่งก็มีคะหยิ่น หรือไม่ก็จันเป็นเพื่อนอยู่ด้วย สบายใจได้”

“รพินทร์ คณลองทายซิ คนที่อยู่กับพี่ใหญ่ เป็นคะหยิ่นหรือจัน”

“ผมทายไม่ถูก จนกว่าจะได้ร่องรอยอะไรมากกว่านี้ คุณหญิงกังวลอะไรหรือในข้อนี้”

หญิงสาวเอามือแตะขมับนั่งเหม่อมองกองไฟอย่างใจลอย

“ถ้าเป็นจัน ฉันก็โล่งอกไปเปลาะหนึ่ง เพราะพูดกันรู้เรื่อง แต่ถ้าเป็นคะหยิ่น พี่ใหญ่พูดกะเหรี่ยงไม่ได้ เท่า ๆ ที่เจ้านั่นพูดไทยไม่เป็นสักคำ ไม่รู้จะส่งภาษากันยังไง”

จอมพรานหัวเราะเบา ๆ

“ไม่เป็นปัญหาอะไรเลยนี่ครับ คุณหญิง ถึงแม้ว่าคุณ-

ชายเชษฐาจะหลงไปกับคะหยิ่นเพียงสองคน และแม้จะพูดภาษากันไม่รู้เรื่อง แต่ก็จะต้องรู้เรื่องเข้าใจกันได้ดีที่สุดในภาษาของเพื่อนตาย มิตรแท้ และสำหรับเจ้าคะหยิ่นนั้น ผมออกใบรับประกันให้ได้เลย ถ้ามันร้าย มันร้ายยิ่งกว่าเสือ แต่ถ้ามันรักซื่อสัตย์ต่อใครแล้ว ก็จะไม่มีวันทรยศหักหลัง มันจะไม่ทอดทิ้งคุณชายเป็นอันขาด และในภาวะจำเป็นเช่นนี้ถึงพูดกันไม่รู้เรื่องแต่ก็ต้องเข้าใจกันได้ดีที่สุด ถ้าคุณชายหลงป่าอยู่คนเดียวก็เป็นเรื่องที่ผมจะต้องห่วงมากทีเดียว แต่นี่เมื่อรู้ว่าอยู่กับไอ้กะเหรี่ยงหล่มช้าง หรือมิฉะนั้นก็จัน คนของผม ผมก็เบาใจเป็นที่สุด และเชื่อว่าไม่เพียงแต่เราเท่านั้นที่เป็นฝ่ายติดตามค้นหา ทางด้านคุณชายก็จะต้องค้นหาเราอยู่เหมือนกัน และถ้ามีคะหยิ่นหรือจันเป็นคนนำทางละก็เป็นต้องพบกันแน่ ผมกังวลอยู่บ้างก็ทางด้านคุณไชยยันต์กับเมย์เท่านั้น ถ้าทั้งสองคนนั่นพบและสมทบกับคุณชายได้แล้วก็ดีไป แต่ถ้าบังเอิญพลัดกัน ผมยังไม่แน่ใจว่าทั้งสองคนจะเตลิดเปิดเปิงไปทางด้านไหน เมย์ชำนาญในการเดินป่าก็จริง แต่ในด้านแกะรอยแล้ว สู้พวกพรานพื้นเมืองของผมไม่ได้หรอก”

หล่อนคิดตามที่เขาพูด แล้วก็เบาใจขึ้น

“แล้วอีกสามคนล่ะ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาอยู่ที่ไหนบ้างเกิด เส่ย แล้วก็เจ้าต่องสู่-ส่างป่าของเมย์เขาน่ะ”

ดารินเป็นห่วงถึงหมดทุกคนตามนิสัยของหล่อน

“กาลเวลาเท่านั้น ที่จะให้คำตอบแก่เราได้ แต่พูดก็พูดเถอะ ผมมีสังหรณ์อะไรอยู่อย่างหนึ่ง เป็นสังหรณ์ที่ดี”

“สังหรณ์ดียังไง?”

“ผมอยากจะคิดว่า ไม่เพียงแค่คะหยิ่น หรือจันคนใดคนหนึ่งเท่านั้น ที่ร่วมอยู่กับคุณชายในขณะนี้ แต่มันน่าจะเป็นพวกเราที่ขาดหายไปทั้งหมดนั่นแหละ อยู่พร้อมหน้าครบชุดร่วมกับคุณชายทีเดียว ทั้งคะหยิ่น จัน เส่ย เกิด และส่างปา ทั้ง 6 คน ชุดนั้น อาจพลัดรวมหมู่ไปด้วยกันตั้งแต่แรกทีเดียว และเป็นพวกที่กำลังบุกบั่นติดตามหาเราอยู่”

“คุณเชื่อเช่นนั้นหรือ?”

หญิงสาวมองหน้าเขาอย่างพินิจ

“ผมบอกแล้วว่าเป็นแต่เพียงสังหรณ์เท่านั้น”

ภายหลังจากเม้มปาก นิ่งเหมือนจะคิดอะไรอยู่เป็นครู่ ประกายชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นในแววตาของหม่อมราชวงศ์หญิง

“ไม่แน่เหมือนกันนะ ฉันเองก็ชักจะมองเห็นอะไรขึ้นมารางๆแล้ว มีเหตุผลชนิดหนึ่งที่ทำให้ฉันอยากจะเชื่อว่าสังหรณ์หรือสันนิษฐานของคุณน่าจะใกล้เคียง”

“เหตุผลอะไรหรือ?”

พรานใหญ่เป็นฝ่ายถามบ้าง

ดารินหยิบก้นซิการ์ ที่เหลืออยู่ขนาดองคุลี และหล่อนยังเก็บไว้ขึ้นมาพลิกดูอีกครั้ง แล้วชูขึ้น

“ซิการ์ก้นนี้!”

“ทำไม?”

“คุณอาจไม่รู้ หรือไม่ทันสังเกตหรอก แต่ฉันรู้ดีพี่ใหญ่มีติดมาด้วยสี่หีบ ตามปกติแล้วตลอดระยะเวลาที่เราเดินป่ากันมา พี่ใหญ่ไม่เคยเอาซิการ์พวกนี้ขึ้นมาสูบเลย เขาสูบกล้องสลับไปกับบุหรี่ธรรมดา และในวันที่เราบรรจุของลงย่ามหลังประจำ

ตัว ฉันก็เห็นว่าพี่ใหญ่มีแต่บุหรี่กับยาเส้นเท่านั้น ไม่ได้มีซิการ์ใส่เป้หลังไปด้วย เขามีสำรองไว้สำหรับเวลาบุหรี่ หรือยาเส้นหมดจริงๆจึงจะเอาขึ้นมาสูบ และซิการ์เหล่านี้บรรจุอยู่ในหีบห่อสัมภาระส่วนกลาง ที่ให้พวกลูกหาบแบก...”

รพินทร์ตาตื่นขึ้นทันทีนั้น เงยหน้าขึ้นมองผู้พูด ซักมาโดยเร็วอย่างสนใจว่า

“แล้วยังไงต่อไปครับสำหรับข้อสันนิษฐานของคุณหญิง”

“คุณลองคิดดูซิ เดี๋ยวนี้ พี่ใหญ่สูบซิการ์ ทิ้งก้นลอยน้ำมาให้เราเห็นนี่ มันก็ต้องแปลว่าเขาค้นเอามาจากหีบห่อสัมภาระส่วนกลางของเรา และในเมื่อหีบห่อสัมภาระของเรายังอยู่ ก็น่าจะแปลว่าพวกลูกหาบต้องอยู่ร่วมกับเขาด้วย มิฉะนั้นเขาจะเอาซิการ์มาได้จากไหน ลำพังแตกแยกไปเดี่ยว หรือเพียงแค่มีใครคนหนึ่งเป็นเพื่อนเขาอยู่ด้วยคนเดียวอย่างที่เราเข้าใจแต่แรก เขาก็ไม่น่าจะมีห่อสัมภาระนั้นอยู่ด้วย”

จอมพรานผิวปากหวือ

“เป็นเหตุผลที่น่าคิดมากทีเดียวครับ คุณหญิง แล้วพอจะจำได้ไหม ห่อสัมภาระที่บรรจุซิการ์อยู่ด้วยนั้น มีอะไรอยู่ในนั้นบ้าง”

“โอ้ย! แทบจะครบหมดทุกอย่างของจำเป็นของเราทีเดียว หีบเวชภัณฑ์ของฉัน ไดนาไมต์ ลูกปืนทุกชนิด เสื้อผ้าสำรอง มันเป็นห่อสัมภาระที่บรรจุของสำคัญและจำเป็นที่สุดของพวกเราทั้งหมด”

รพินทร์ตาลุก

“ถ้างั้นก็ช่วยกันภาวนาเถิดครับ ให้คุณชายอยู่พร้อมหน้า

กับพวกเราคนอื่นๆ ทุกคน ซึ่งเรายังไม่ได้ข่าวในขณะนี้ รวมทั้งสัมภาระส่วนกลางของเราทั้งหมดด้วย ซึ่งนั่นหมายถึงว่ามันจะช่วยให้เรามีพลังขึ้นอีกครั้ง อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับลูกปืนกับยารักษาโรค และถ้ามันเป็นได้อย่างนั้นจริง ก็เหมือนปาฏิหาริย์”

สัญลักษณ์แห่งความหวัง ลางที่ดี ก่อเงาขึ้นแล้ว แม้จะเป็นเพียงการคาดคะเนไว้ ก็ช่วยให้เกิดพลังใจอันแช่มชื่นกระ-ปรี้กระเปร่าขึ้น

ดารินแทบไม่อาจนอนหลับได้ ในคืนนี้หล่อนภาวนานึกเร่งแสงตะวันให้ขึ้นเสียโดยเร็ว เพื่อจะได้ออกเดินทางค้นหาคณะของพี่ชายซึ่งโชยกลิ่นไอมาให้สัมผัสได้

หญิงสาวนอนลืมตาโพลง มองดูเงาไม้อันมืดทะมึนเหนือศีรษะ นึกบนบานศาลกล่าวต่อเจ้าป่าเจ้าเขาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากล ขอให้พิทักษ์คุ้มครองชีวิตของพี่ชาย และผู้ร่วมคณะทุกคน อีกทั้งบันดาลชักพาให้ติดตามพบปะกันพร้อมหน้าโดยเร็ว ตั้งแต่กำเนิดกายมาเป็นแพทย์หญิง ม.ร.ว.ดารินวราฤทธิ์ ผู้ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ในโลกแห่งอารยธรรม โลกของวิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ไม่เคยเลยแต่สักครั้งที่คนอย่างหล่อนจะพนมมือให้แก่อะไรนอกจากพระ

ทว่านับตั้งแต่บุกป่าฝ่าดงมานี่ **หล่อนเพิ่งจะมาพบตนเองพนมมือไหว้สักการะต่อทุกสิ่งทุกอย่างชนิดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และตกเป็นหนี้การบนบานจนนับครั้งไม่ถ้วน เพื่อความหมายอย่างเดียวเท่านั้น...คือความสวัสดีของตนเองและหมู่คณะที่เกี่ยวข้อง**

รพินทร์กับบุญคำ นอนขนาบหล่อนทั้งซ้ายและขวาและหลับไปอย่างง่ายดาย ภายหลังจากเติมเชื้อไฟจนแน่ใจว่า มันจะลุกโชนอยู่ได้หลายชั่วโมง

ดารินนอนหงายเหยียดยาว ประสานมือทั้งสองไว้บนอก พยายามข่มจิต หักอารมณ์ให้เข้าสู่นิทรา แต่กระแสความคิดของหล่อนเลื่อนลอยไปนานาประการ สุดที่จะสะกดลงได้

และก็บอกตนเองไม่ถูกว่า หลับหรือตื่น...

ครั้นแล้ว ขณะหนึ่ง มโนทวารของหล่อนก็บอกกับตนเองว่า แลเห็นเงาดำๆเป็นจำนวนมากมาย โผล่ออกมาจากแนวป่าทึบล้อมรอบหมดทุกด้าน เงาเหล่านั้น เคลื่อนไหวอย่างแช่มช้า ครั้งแรกมองมันคล้ายกับฝูงลิงปิศาจ หรือมิฉะนั้นก็เจ้าผีกองกอย

หล่อนพยายามจะร้อง พยายามจะขยับเขยื้อนเคลื่อนกาย ต้องการจะปลุกพรานใหญ่กับบุญคำซึ่งหลับเคียงข้างอยู่ในขณะนี้ แต่ก็ไม่อาจกระดิกกระเดื้ยเคลื่อนไหวได้ เสียงก็ไม่สามารถจะผ่านพ้นลำคอ ลักษณะเดียวกันกับผีอำ

ต่อมา ภาพตะคุ่มๆ เหล่านั้นก็ค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้น เป็นภาพใบหน้าของผู้คนชายหญิง หน้าตาแปลกๆ จ้องดวงตาจับนิ่งมาที่หล่อน เป็นดวงตาที่ไม่ได้มุ่งประสงค์ร้าย หากแต่วิงวอนเหมือนจะเรียกร้องความการุณย์ช่วยเหลืออะไรสักอย่างหนึ่ง เค้าหน้าเหล่านั้นอมทุกข์และรันทด เปรียบไม่ผิดอะไรกับนักโทษ

ที่ต้องจองจำ ปรารถนาเรียกร้องอิสรภาพปลดปล่อย มืออันนับไม่ถ้วนโบกอยู่ไหวๆ ปากทุกปากก็ขยับเผยอเหมือนจะเอ่ยถ้อยคำอย่างใดออกมา แต่หล่อนไม่ได้ยินเสียง

แล้วร่างหนึ่ง ก็ก้าวพ้นออกมาจากกลุ่มอันออเนืองแน่นอยู่นั้นตรงเข้ามาอย่างแช่มช้า เป็นร่างของบุรุษหนุ่มผู้กำยำสูงตระหง่านแต่งกายแบบนักรบ มีเกราะเงินเป็นมันวับสวมอยู่ที่แผงอกกว้าง สง่างามผึ่งผายนัก

หล่อนจำได้อย่างแม่นยำที่สุด!

จำได้ว่านั่นคือขนศีกค่พระทัยของนางพญาพันธมวดี ผู้ซึ่งได้เคยฝันเห็นเดินเคียงข้างกับวอทองของนางกษัตริย์ในขบวน

นักรบหนุ่มผู้นั้น ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องปลายเท้าที่หล่อนนอนตัวแข็งอยู่ในขณะนี้ แววตาคู่นั้นอ่อนโยนคารวะศีรษะอันเชิดตระหง่านก้มลง

“ใครน่ะ? เจ้าเป็นใคร?”

หล่อนรู้สึกว่าร้องถามออกไปเช่นนั้น แต่ตัวเองก็ไม่ได้ยินเสียงของตน มันเป็นแต่เพียงกระแสจิตเท่านั้น

“ข้าแต่นางผู้กล้าหาญ และกอปรด้วยเมตตาจิต...”

ดาริน วราฤทธิ์ สำเหนียกในเสียงตอบจากนักรบหนุ่มผู้นั้นอย่างชัดเจนที่สุด

“ข้าคือ ขุนพลวรมันต์ แห่งนิทรานคร!”

“ขุนพลวรมันต์...แห่งนิทรานคร!! โอ! อะไรกันนี่ เจ้ามาจากไหนและต้องการอะไรจากฉัน?”

หล่อนร้อง

มันก็แค่อึกอักอยู่ในลำคอเท่านั้น ร่างกายทุกส่วนหนักแสนหนักเหมือนมีภูเขาทั้งลูกมาทับไว้

ดวงตาที่จับนิ่งมายังหล่อนนั้น เยือกเย็นอ่อนเชื่อม ใบหน้าหมดจดคมสันส่ายไปมาช้า ๆ เหมือนจะปลอบให้คลายจากความตื่นตระหนกหวาดระแวงใด ๆ ทั้งมวล

“ข้าไม่ได้เป็นศัตรู หรือมีประสงค์ร้ายต่อท่าน ตรงข้ามข้ามาอย่างคารวะและวิงวอน ไฉนท่านจึงตื่นตระหนกหวั่นระแวงต่อผู้ที่มาสู่ท่านอย่างมิตร และปรารถนาในความการุณย์ช่วยเหลือจากท่าน”

“เจ้าต้องการให้ฉันช่วยเหลืออย่างใด?”

“จุดหมายปลายทางของพวกท่าน ณ นิทรานครอันต้องสาปนี้ใกล้เข้ามาแล้ว ความทุกขเวทนานับแสนปีของเหล่าข้าทั้งหลายกำลังจะยุติสุดสิ้นลงด้วยน้ำมือและน้ำใจอันกล้าหาญที่สุดของพวกท่าน คนใดคนหนึ่ง ณ ที่ใดที่หนึ่ง ในอนาคตอันใกล้นี้ เหล่าท่านจะได้พบกับกริชเล่มหนึ่ง ปักตรึงสะกดติดอยู่กับมหาคัมภีร์ทำด้วยหนังมนุษย์ จงถอนกริชเล่มนั้นให้หลุดออกจากคัมภีร์อุบาทว์ เมื่อนั้นมนต์มายาและสรรพอาถรรพณ์ทั้งปวงของนิทรานครที่จมบาปอยู่ชั่วกัลป์ ก็จะถึงกาลเสื่อมสลาย ทุกวิญญาณที่ถูกจองจำ...จะได้รับการปลดปล่อย โปรดเห็นแก่สวรรค์ ช่วยปลดปล่อยวิญญาณทุกขเวทนาจมนรกหมกไหม้เหล่านี้ด้วยเถิด **ถอนกริชเล่มนั้นออก!! ทำลายล้างกฤติยามนต์คำสาปในคัมภีร์นั้นเสีย!!...”**

ถอนกริชออก...ถอนกริชออก...!! ประโยคชนิดนี้อึงอลแซ่ส่ำอยู่ในโสตของหล่อน มันดังมาเหมือนกับคนนับร้อยนับพัน

ร้องแซ่ขึ้นเป็นเสียงเดียวรอบตัวไปหมด ภาพของบุรุษนักรบในเกราะเงินจางเลือนออกไปจนกระทั่งกลายเป็นความมืดสนิท

ลมหายใจของหล่อนขัด ประสาททุกส่วนชาดิกไปหมด ได้ยินเสียงที่ลั่นย้ำประโยคมาทุกทิศ ถี่กระชั้นอึงอลขึ้นทุกที มันอัดอั้นจนกระทั่งหายใจไม่ออก...

ดาริน วราฤทธิ์ มารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อร่างกายถูกเขย่าโดยแรง พร้อมกับเสียงตะโกนร้องเรียกชื่อถี่ ๆจำได้ว่ามันเป็นเสียงของพรานใหญ่และบุญคำ ซึ่งช่วยกันจับตัวเขย่าอยู่ในขณะนี้

หล่อนเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างมึนงง หายใจหอบแรงแล้วรวบรวมกำลังผุดลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว เหลียวไปรอบ ๆตัว

ทุกสิ่งทุกอย่างในที่พัก เป็นปกติสภาพ กองไฟที่ก่อไว้สว่างวอมแวม เบื้องหลังออกไปเป็นป่ามืดทะมึนที่มีเสียงน้ำค้างหยาดกระทบใบไม้อยู่เปาะแปะ ขณะนั้นเข็มนาฬิกาข้อมือชี้บอกเวลาตีสาม

“คุณหญิง!! เป็นอะไรไป?”

จอมพรานร้องถามขึ้นอีกครั้ง สีหน้าของเขาแสดงอาการตื่นตระหนกตกใจ จับต้นแขนทั้งสองของหล่อนไว้แน่น

“ฉัน...? เอ๊ะ! ทำไม ฉันเป็นอะไรไปหรือ?”

“ผมได้ยินเสียงคุณหญิงกรีดร้อง แล้วดิ้นอย่างแรงที่สุด ผมกับบุญคำตกใจตื่นเพราะเสียงร้องของคุณหญิง”

เขาพูดโดยเร็ว จ้องหน้าหล่อนเขม็ง ดารินยกมือขึ้นเสยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้านิ่งอึ้งไปขณะจิตหนึ่ง สายตาอันหวั่น

สะทกจ้องออกไปยังราวป่ากลางราตรีอันดำมืดอีกครั้ง แล้วกัดริมฝีปากแน่น หล่อนไม่อยากเชื่อเลยว่าหล่อนฝันไป

"คุณเรียกฉันอย่นานไหม?"

"ผมเพิ่งตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง"

"เห็นอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า รอบ ๆที่พักเรานี่"

หล่อนถามตะกุกตะกัก

ดูเหมือนเขาจะอ่านสีหน้าอาการของหล่อนได้ถูก

"ไม่มีอะไรผิดปกติครับ คุณหญิง นี่เห็นจะฝันร้ายไปละซิ"

ดารินนั่งลืมตาโพลงอยู่อีกครู่ จึงถอนใจเฮือกใหญ่

"ถ้างั้นก็ใช่ ฉันฝันไป แต่ก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ฝันร้ายหรือฝันดี"

หล่อนเล่าให้พรานใหญ่กับบุญคำฟังโดยละเอียด ในสิ่งที่มโนคติมองเห็น

"รู้สึกเหมือนกันว่า ฉันจะแก่ฝันมากไปหน่อย ฝันได้เป็นตุเป็นตะ"

ดารินบอกในตอนท้าย พร้อมกับหัวเราะกร่อย ๆ

"ความจริงคืนนี้เป็นคืนที่สงบปลอดโปร่งที่สุด ไม่มีสัญ-ญาณอันตรายใด ๆเข้ามารบกวนเราเลย"

รพินทร์พูดเบา ๆมองกวาดไปรอบที่พักซึ่งเปรียบเหมือนฉากกำมะหยี่สีดำมากางกั้นไว้

"ที่แรกผมนึกว่าพวกแมลงมีพิษ หรืองูมันแอบเข้ามากัดคุณหญิง แต่เห็นหลับตานอนร้องดิ้นอยู่ ก็นึกเหมือนกันว่าคงฝันร้าย"

"แต่นายหญิงฝันพิกลอยู่นา นาย"

บุญคำสอดมาต่ำ ๆอาการของแกตื่นเต้นสนใจอยู่กับสิ่งที่นายหญิงเล่าให้ฟัง

“มันเข้าเรื่องเข้าราวกันได้อย่างน่าคิดทีเดียว”

“ฉันเชื่อว่า ฉันคงจะนึกคิดสร้างมโนภาพเหตุการณ์ขึ้นมาเองโดยไม่รู้สึกตัวเสียมากกว่า...”

ดารินพยายามวิเคราะห์ตนเอง

“ฉันเคยได้ยินได้ฟังจากคำบอกเล่าของแงซาย ที่พูดถึงกริชปักคัมภีร์ ภายใต้แท่นหินที่ร่างของนางพญาเลอโฉมองค์หนึ่งบรรทมนิ่งอยู่แล้วก็คิดอยู่ตลอดเวลาว่า กริชและคัมภีร์นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง...เป็นต้นเหตุให้เกิดความมหัศจรรย์น่าขนลุกนานาประการ ต่อมาฉันก็เคยปรึกษาหารือกับพรานใหญ่ ถามเขาว่าสมมติเราไปพบกริชและคัมภีร์เล่มนั้นเข้าจริงจะทำอย่างไร พรานใหญ่ก็บอกว่าเผาทำลายมันเสีย ฉันก็คงจะรับแนวความคิดอันนี้เข้าไว้ภายในจิตใต้สำนึก แล้วผูกเรื่องราวปะติดปะต่อขึ้นมาเอง โดยสร้างให้มีนักรบหนุ่มขึ้นสักคนหนึ่ง ชื่อวรมันต์...เป็นชู้รักของนางพญาองค์นั้น และได้รับทุกข์ทรมานเป็นต้นว่า ถูกสาปให้กลายเป็นอะไรสักอย่าง พร้อมทั้งข้าราชบริพารและประชากรแห่งนิทรานครในอดีต แล้วขุนพลวรมันต์ก็เข้ามาบอกความกับฉัน ให้ช่วยค้นหาและถอนกริชเล่มนั้นให้ อย่างนี้ใช่ไหม รพินทร์?”

ประโยคหลังหล่อนหันไปพูดกับพรานใหญ่เหมือนจะขอความเห็น

เค้าหน้าของเขา ไม่ได้ส่อแววชนิดใดให้หล่อนอ่านถึงความรู้สึกภายในได้ แต่ถามมาเรียบ ๆว่า

“ทำไมคุณหญิงถึงมีอาการร้องโวยวาย และดิ้นรน”

“ฉันบอกไม่ถูกเหมือนกัน ฉันรู้แต่เพียงว่า เสียงของผู้คนที่วิงวอนร่ำร้องซ่ำแซ่ให้ฉันถอดกริชเล่มนั้นออก เป็นเสียงที่สั่งความมา มันรุมล้อมรอบตัวบีบหัวใจไปหมด มันทำให้ฉันหายใจไม่ออก และรู้สึกเหมือนกับว่าถูกกดจมลงไปใต้บาดาลที่ไม่มีอากาศจะหายใจ ฉันอาจร้อง และดิ้นรนเพื่อหาทางรอดจากความอึดอัดเหมือนถูกผีอำนั่นเอง”

บุญคำ ลุกขึ้นไปเติมเชื้อไฟในกอง แต่แล้วทันใดนั้น

ตาพรานเฒ่าผู้ก้มๆ คลานๆ อยู่ริมกองไฟยุ่งอยู่กับการซุนฟืนก็หยุดชะงักกึก มองจ้องลงไปบนพื้นหินเบื้องหน้า ร้องเรียกมาด้วยเสียงเร่าร้อนว่า

“นาย มาดูอะไรนี่ บุญคำว่า นายหญิงไม่ได้ฝันไปเสียแล้ว”

“ทำไม?”

เขาร้องถามพร้อมกับพรวดลุกขึ้น

“ขุนพลของนายหญิง ที่ชื่อมันๆอะไรนั่น เขามายืนก่ำอยู่ตรงนี้เอง”

รพินทร์เผ่นพรวดเดียวข้ามกองไฟตรงเข้าไปยังที่บุญคำคุกเข่าพิจารณาพื้นอยู่ ส่วนดารินก็รีบถลันลุกขึ้นแล่นตามเข้ามาติดๆแล้วต่างจ้องตะลึงไปชั่ววิบตาหนึ่ง

บนพื้นริมกองไฟ รอยเท้าของมนุษย์คู่หนึ่ง มาหยุดยืนอยู่ที่นั่น สิ่งที่ช่วยให้มองเห็นชัดก็คือ รอยเปรอะเปื้อนจากดิน

โคลนสีแดงอันเป็นสภาพของพื้นเปียกแฉะทั่วไป ประทับเด่นชัดอยู่แทบจะทำให้สังเกตเห็นพื้นฝ่าเท้าได้ชัดเจนทุกส่วนสัด รอยนี้เดินย่ำออกมาจากพุ่มไม้ด้านซ้ายมือของที่พัก และมาหยุดยืนอยู่ตรงนี้ แล้วก็มีรอยเดินผละย้อนกลับออกไปทางเดิม

“เป็นไปได้หรือนี่ มีรอยเท้าคนเดินเข้ามาในที่พักของเราจริงๆ ด้านเดียวกับที่ฉันฝันเห็นด้วยในความฝัน ฉันก็เห็นว่านักรบในเกราะเงินคนนั้น มาหยุดยืนอยู่ตรงนี้แหละ!”

ดารินร้องออกมาด้วยเสียงสั่น

จอมพรานขมวดคิ้ว เหลือบตามองดหน้าหญิงสาวแวบหนึ่งแล้วบอกให้บุญคำไปเอาไฟฉายมา ทรุดกายลงส่องตรวจรอยเท้าอันเกิดจากรอยเปียกของดินแดงนั้นอย่างพินิจ สีหน้าของเขาสงบ ไม่แสดงอาการตื่นเต้นหรือประหลาดใจอะไรทั้งสิ้น จากนั้นก็ส่องสำรวจไล่รอยตามลำดับไปจนกระทั่งหายเข้าไปในแนวป่าซึ่งแวดล้อมอยู่ใกล้ๆ

“นักรบในเกราะเงินคนนั้นไม่ได้ชื่อวรมันต์หรอกครับคุณหญิง แต่ชื่อแงซาย”

“หมายความว่ายังไง?”

“นี่มันรอยเท้าของแงซายครับ ชัดเจนที่สุด ผมจำรอยเท้าของมันได้อย่างแม่นยำเท่าๆกับรอยเท้าของตัวเองทีเดียว ระหว่างที่พวกเราทั้งหมดนอนหลับสนิท และเป็นเวลาเดียวกับที่คุณหญิงฝัน แงซายได้เดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงนี้ แล้วก็เดินกลับออกไปทางหลังพุ่มไม้ที่มันโผล่ออกมานั่น”

“คุณพระช่วย! ฉันไม่เข้าใจเลย แงซายย่องเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงนี้ทำไม”

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน...”

รพินทร์ว่า แล้วก็ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เดินส่องไฟตามรอยออกไปจนถึงบริเวณพ่มไม้ทึบที่แวดล้อมที่พักอย่ ดารินกับบุญคำคว้าไฟฉายกับไรเฟิลประจำตัวตามเข้ามาด้วย

แล้วทั้งสามก็พบกับความประหลาดใจซ้อนขึ้นมาอีก ตามพื้นดินเปียกร่วนรอบบริเวณของสุมทุมพุ่มพฤกษ์ที่แวดล้อมอยู่นั้น สับสนมากมายไปด้วยรอยตีนรูปสามแฉกของพวกผีกอง-กอยที่ย่ำไว้กลาดเกลื่อนราวกับว่ามันยกกันมาเป็นโขยงและมามุงอยู่รอบ ๆที่พัก ในรัศมีที่ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 30 ก้าว เป็นรอยใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างสด ๆร้อน ๆคล้ายกับว่า พวกมันผละจากไปเมื่อไม่กี่อึดใจมานี่เอง บุญคำกับดารินถึงกับอุทานลั่นออกมาอย่างตกใจ **ไม่มีปัญหา ร่องรอยเหล่านี้ได้เกิดขึ้นในขณะที่ทุกคนหลับสนิท และน่าสันนิษฐานได้ว่าเป็นเวลาเดียวกับความฝันประหลาดของดารินนั่นเอง**

รพินทร์เองก็อดพิศวงไม่ได้ถึงการย่องเข้ามาใกล้ที่พักของเจ้าฝูงสัตว์ประหลาดนั้น...เป็นการมาอย่างเงียบกริบราวกับเงาของภูตปิศาจจนเขากับบุญคำ ซึ่งจัดว่าเป็นคนนอนไว มีประสาทหูดีที่สุด ไม่ทันรู้ตัวเลยแม้แต่นิดเดียว **พวกมันยกขบวนกันมาเป็นกองทัพทีเดียว และเป็นการมาจริงอย่างแน่นอน มิฉะนั้นจะไม่ปรากฏร่องรอยหลักฐานจากรอยเท้ามากมายเกลื่อนกลาดเหล่านี้ทิ้งไว้เป็นพยานให้เห็น**

สำหรับรอยเท้าของแงซายนั้น เห็นชัดว่าเดินตัดมาในระหว่างร่องรอยของพวกกองกอยทั้งหลายที่แวดล้อมอยู่ เป็นการมาพร้อมกับเจ้าสัตว์ครึ่งภูตครึ่งเดียรัจฉานเหล่านั้น คล้าย

จะเป็นจ่าฝูงหัวหน้าของพวกมัน พวกกองกอยได้แต่มามุงล้อมอยู่รอบนอกที่พัก และ**แงซายเพียงคนเดียว...ที่เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ริมกองไฟทางด้านปลายเท้าของดาริน**

ทั้งรอยมาและรอยผละไปของสิ่งประหลาดนี้ ขึ้นมาและลงไปทางริมฝั่งห้วยด้านล่าง บุญคำทำท่าจะสาวรอยห่างที่พักออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แต่รพินทร์เรียกไว้ โบกมือเป็นเครื่องหมายให้ถอยกลับที่พัก

ต่างหวนกลับมานั่งริมกองไฟตามเดิม ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ได้แต่นั่งมองหน้ากันเอง ทำตาปริบ ๆ

“เอ มันพิลึกอยู่นะครับ คุณหญิง”

ในที่สุด รพินทร์ทำลายความเงียบขึ้นด้วยเสียงแหบต่ำ สีหน้าพิพักพิพ่วนเกินกว่าที่จะบรรยายได้

“หลักฐานที่เราค้นพบนี่ มันมาคล้องจองกับความฝันของคุณหญิงเข้าได้อย่างไร เราเห็นจะต้องคิดในข้อนี้เสียแล้ว อีกประการหนึ่ง...แงซายกับเจ้าพวกกองกอยยกโขยงกันเข้ามาล้อมรอบที่พักเราแค่นี้เอง ผมกับบุญคำนอนหลับเป็นตายไม่รู้สึกตัวเลย มาตื่นขึ้นก็เพราะเสียงคุณหญิงร้อง ข้อเท็จจริงจากหลัก-ฐานที่เราพบนี่ ก็คือแงซายกับพวกกองกอย ได้เข้ามาล้อมอยู่รอบที่พักของเรา และตัวแงซายเองก็เดินเข้ามาจนถึงกองไฟนี่ มันตรงกับเหตุการณ์ในความฝันของคุณหญิงทุกอย่าง ผิดกันไปก็แต่ในฝันนั้น...คุณหญิงเห็นเป็นผู้คนมากมายหน้าตาแปลก ๆ มาล้อมรอบด้วยอาการวิงวอนขอให้ช่วยเหลือ แล้วนักรบหนุ่มใน

เกราะเงินอ้างชื่อตัวเองว่าวรมันต์เป็นผู้เข้ามาพูดกับคุณหญิงแทนให้แก่คนเหล่านั้น”

“ครั้งแรก...ที่ฉันแลไปเห็นรอบป่านี้ ฉันก็เห็นในลักษณะเงาตะคุ่มๆเป็นเหมือนพวกผีกองกอยเหมือนกัน แล้วต่อมามันกลายเป็นใบหน้าของผู้คนชายหญิงลักษณะแปลกๆ”

ดารินพูดอย่างตื่นเต้นหวั่นไหวไปหมด

“แล้วขุนพลวรมันต์ ก็ก้าวเด่นออกมาจากฝูงผู้คนที่ยืนอออยู่เหล่านั้น ตรงเข้ามาที่ฉันในลักษณะที่ฉันยังนอนอยู่เช่นนี้แหละ ฉันไม่สามารถจะวินิจฉัยได้เลยว่า ทั้งหลายแหล่ที่ฉันมองเห็นในภาพฝันประกอบกับหลักฐานร่องรอยที่เราพบจริงเหล่านี้ มันคืออะไรกันแน่ คุณกับบุญคำก็มองเห็นอยู่ไม่ใช่หรือว่า ขณะที่ปลุกเรียกฉันขึ้นมานั้น ฉันนอนหลับตาอยู่”

“ใช่แล้ว นายหญิงนอนหลับตา ลักษณะของนายหญิงหลับ ขณะที่ผมกับพรานใหญ่เขย่าปลุกขึ้น”

บุญคำบอกมาโดยเร็ว

“เพราะฉะนั้น ฉันก็ควรจะเห็นภาพทั้งหลายแหล่ที่บอกมานี่ โดยทางมโนคติ เห็นด้วยจิตสัมผัสมากกว่าที่จะเห็นด้วยแก้วตา แต่จิตสัมผัสหรือมโนคตินี้ ได้เกิดขึ้นในขณะเดียวกันกับที่แงซาย และฝูงกองกอยได้เข้ามาที่นี่ คล้ายๆกับว่า มีอำนาจชนิดหนึ่ง มาสะกดครอบงำให้ฉันมองเห็นไปเช่นนั้น”

“ถ้างั้นบุญคำรู้แล้ว”

ตาพรานเฒ่าเอ่ยขึ้นโดยเร็ว มองหน้านายหญิง และพรานใหญ่สลับกันด้วยแววตาตื่นๆ

“ไอ้พวกกองกอยทั้งหลาย แท้ที่จริงมันก็คือดวงวิญญาณ

ของผู้คนที่เคยอาศัยอยู่ในเมืองนี้สมัยก่อน และเจ้าตัวหัวหน้าที่เข้าสิงแงซายก็คือหัวหน้าใหญ่ที่อาศัยร่างของแงซายเข้ามาสะกดนายหญิง ชักนำให้เห็นในสภาพเดิมแท้จริงของมัน แล้วก็ขอให้ไปช่วยถอนกริชที่ปักตรึงคัมภีร์อุบาทว์นั่นออก คัมภีร์กับกริช... คงจะเป็นคำสาปแช่งอะไรสักอย่างหนึ่งทำให้พวกมันทั้งหลายกลายเป็นสัตว์ประหลาดทนทุกขเวทนาไม่รู้ผุดรู้เกิดอยู่เช่นนี้"

"เข้าใจเดา ผูกเรื่องปะติดปะต่อได้ดีมาก..."

รพินทร์ว่า สีหน้าของเขาขรึม และหางเสียงแห้งกระด้างฟังไม่ออกว่ายอมเห็นด้วยกับคำพูดของบุญคำ หรือว่าเป็นคำประชด

"ฉันก็อยากจะคิดแต่งเรื่องให้มันประสานคล้องจองกันอย่างเหมาะเหม็งอย่างนี้เหมือนกัน ไหนลองช่วยกันผูกเรื่องต่อไปซิ คัมภีร์ที่มีชื่อว่า 'มายาวิน' เล่มนั้น ทำไมถึงกลายเป็นผลแห่งคำสาปอันชั่วร้ายขึ้น ใครเป็นคนสาป ใครเป็นคนเอากริชไปปักไว้"

"ปุโรหิตมันตรัย ไอ้ผีดิบโล้นนั่น"

ดารินกล่าวมาอย่างหนักแน่นชัดเจน จอมพรานหันไปมองหน้าก็พบดวงตาอันสำแดงถึงความรู้สึกแท้จริง โดยไม่มีแววขบขันหรือเห็นเป็นเรื่องเล่นแผลงอยู่เลย เขายิ้มออกมานิดหนึ่ง

"นักวิทยาศาสตร์อย่างคุณหญิง ก็แต่งเรื่องนิยายมหัศจรรย์ลี้ลับได้น่าตื่นเต้นไม่แพ้ตาบุญคำเหมือนกัน ทีนี้ลองสร้างพล็อตปะติดปะต่อหรือให้สมมติฐานต่อไปซิครับว่า มันตรัยปุโรหิต ทำไมถึงจะต้องสาปไว้เช่นนั้นด้วย"

"อาจเกิดจากความเคียดแค้นพยาบาท อาจเกิดจากความ

ปรารถนาที่จะให้สมใจสัมฤทธิผล ในสิ่งที่ตนเองต้องการอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุการณ์ที่ผ่านมาทุกระยะเป็นลำดับ มันทำให้ฉันพอจะคิดสันนิษฐานได้เลา ๆแรกที่สุด เราพากันมืดมนไปหมด ไม่สามารถเข้าใจได้ว่า พวกกองกอยพยายามจะชักจูงเรามาเพื่ออะไร เรารู้แต่เพียงความหมายเลือน ๆว่า พวกมันต้องการให้เราช่วยเหลือ และตลอดระยะเวลาแห่งการจำใจมุ่งหน้ามาของเรา พวกเราก็ได้รับการขัดขวางสกัดกั้นจากเจ้าผีตายซากมันตรัยนั่น รวมทั้งบริวารของมัน ขณะเดียวกันกลุ่มพวกกองกอยก็หาทางช่วยเหลือสนับสนุนเราอย่างแอบแฝงซ่อนเร้นมาทุกระยะ มาเดี๋ยวนี้ เราพอจะรู้แล้วว่าวัตถุประสงค์ของฝ่ายหนึ่ง ต้องการจะจูงเราให้ไปช่วย อีกฝ่ายหนึ่งพยายามขัดขวางเป้าหมายมันอยู่ที่คัมภีร์และกริชเล่มนั้นนั่นเอง ความลี้ลับมหัศ-จรรย์ทั้งหลาย มันไปรวมอยู่ที่คัมภีร์หรือคำสาปอาถรรพ์นั้น นั่นคือต้นเหตุของความถล่มล่มจมของนิทรานครในอดีต กลายสภาพมาเป็นอาณาจักรผีสิงอยู่ในขณะนี้ โดยมีปุโรหิตมันตรัยเป็นเจ้าแห่งผีดิบครอบครองมีอำนาจอยู่เหนือทุกวิญญาณที่ต้องทัณฑกรรมแห่งคำสาปของมัน วิญญาณที่ถูกทรมานเหล่านั้นดิ้นรนเพื่อแสวงหาอิสรภาพ จึงไปชักจูงพวกเรามาให้ช่วย และบัดนี้วิญญาณเหล่านั้นก็บอกชัดออกมาแล้ว ขอร้องวิงวอนให้เราค้นหาคัมภีร์มายาวินเล่มนั้น แล้วถอดกริชที่ปักสะกดออก พวกเขาจะได้หมดเวรไปผุดไปเกิดเสียที พวกผีกองกอยทั้งหลายแท้ที่จริงก็คือเหล่าทหาร...ประชากรแห่งนิทรานครอันเป็นฝ่ายตรงข้ามกับมันตรัยนั่นเอง และตัวหัวหน้าของมันก็คือ ขุนพลวรมันต์ ซึ่งขณะนี้อาศัยแฝงอยู่ในร่างของแงซาย”

“แล้วตัวนางพญาพันธุมวดีนั่นเล่า?”

“นั่นอาจเป็นตัวต้นเหตุสำคัญของความหายนะทั้งปวงแห่งนิทรานครทีเดียว ใครจะรู้ได้ว่า...มันเกิดมาจากเบื้องหลังอะไรสักอย่างหนึ่งที่สลับซับซ้อน บางที...”

ดวงตาของหญิงสาวหรี่ลง มองฝ่าความมืดออกไปอย่างปราศจากจุดหมาย เหมือนจะเพ่งให้เกิดเป็นภาพขึ้น เสียงของหล่อนที่กล่าวต่อไป แผ่วเบาเหมือนกระซิบ คล้ายคนที่ตกอยู่ในระหว่างครึ่งหลับครึ่งตื่น

“อาจเป็นเรื่องของความรัก ความพิศวาส ที่เกิดจากการหักล้างแย่งชิงกันขึ้นก็ได้”

“ทุกสิ่งทุกอย่าง มันเป็นเพียงความนึกคิดคาดคะเนของเราทั้งสิ้น”

จอมพรานว่า พยายามจะขจัดความคิดทั้งมวลให้หลุดออกไปจากสมอง

“ผมว่าเราอย่ามัวไปพะวังถึงอะไรอยู่เลยครับ เอาไว้ให้เหตุการณ์มันบอกตัวเองออกมาดีกว่า หน้าที่ของเราในขณะนี้ไม่ใช่ไปมัวค้นหากริชหรือคัมภีร์อะไรนั่น แต่เราต้องค้นหาพรรคพวกของเราที่พลัดพรากจากกันในขณะนี้ และในจุดมุ่งหมายสำคัญนี้ ถ้าหากบังเอิญเราไปพบเข้ากับสิ่งที่เราคาดคะเน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

ว่าแล้ว เขาก็เข้าประจำที่นอนตามเดิม กล่าวชวนให้น้องสาวของนายจ้างนอนพักเอาแรงด้วย

ภายหลังจากนั่งเอามือเท้าคาง ปล่อยให้ความคิดล่อง-ลอยไปตามลำพังคนเดียวอยู่ครู่ใหญ่ ดารินก็เอนกายลงนอน

เหตุการณ์ของครึ่งคืนหลัง ผ่านไปอย่างราบคาบปกติ โดยไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามารบกวนอีกเลย

ทั้งสามตื่นขึ้นมาอีกครั้ง...เป็นเวลาล่วงเลยมาถึง 9 นาฬิกาแล้ว บุญคำตื่นเป็นคนแรกและปลุกอีกสองคนขึ้น อากาศในยามเช้าของวันนี้มืดครึ้มไปด้วยละอองหมอก แม้เวลาจะล่วงเลยจนสาย อากาศก็ยังหนาวเย็นและมองไม่เห็นแดดเลย ทำให้เผลอตัวหลับเลยเถิดไปจนเกินเวลา ประกอบกับความอิดโรยอ่อนเพลียที่ผจญกันมาอย่างหนัก

เพียงแค่เหยียดแขนขาสะบัดตัวไล่ความเมื่อยขบ และเอาน้ำชโลมหน้า ทั้งสามก็พร้อมสำหรับการออกเดินได้ทันที ท่ามกลางแสงสลัวของยามเช้าที่หมอกปกคลุมไปทั่วพื้นดินและใบไม้ยังเปียกชุ่ม สลัดน้ำฝนที่ค้างอยู่เมื่อคืนพรูลงกระทบพื้นเบื้องล่างเป็นระยะเมื่อถูกลมพัด บุญคำนำลิ่วจากเนินลงมาสู่ชายขอบห้วย โดยตามรอยของแงซายและพวกกองกอยที่ย่ำกันไปเป็นเทือกลงมา

“รอยมันย้อนลำห้วยขึ้นเหนือ ทางเดียวกับที่เราจะไปเหมือนกันนาย!”

เสียงตาพรานเฒ่าพูดขึ้นเบาๆ ขณะที่มองตามรอยซึ่งเดินเข้าขบวนเลียบไปตามชายฝั่ง สวนแนวน้ำไหลขึ้นไป ขณะนั้นสายน้ำอันแดงคล้ำที่เกิดจากฝนตกชะเมื่อคืน และไหลไปตามห้วย ลดระดับที่เคยสูงเอ่อขึ้นมาจนถึงครึ่งฝั่งลงไปแล้ว เหลือแนวไหลคดเคี้ยวอยู่ใต้ก้นห้วยลึกไม่ถึงศอก

รพินทร์กวาดตาคมกริบไปรอบ ๆ แล้วแตะหลังตาพรานเฒ่าเบา ๆ

“ไป ตามมันไปเรื่อย ๆ ก่อน พยายามหาร่องรอยของพวกเราด้วย อย่ามัวแต่ดูรอยมันอยู่”

เขาหลีกทาง พยักหน้าให้หญิงสาวไปเดินเรียงหนึ่งอยู่ตรงกลางตนเองปิดท้ายระวังหลังมา โดยปล่อยหน้าที่นำให้แก่บุญคำ

แนวลำห้วย วกเวียนคดเคี้ยวขึ้นไปสู่เทือกเขาสูง และสูงขึ้นไปเป็นลำดับ การเดินเลาะไปตามชายฝั่ง บางระยะก็เลียบผ่านไปได้โดยสะดวก บางระยะก็ติดป่ารกประเภทดงไผ่และหวายซึ่งอุดมไปด้วยหนาม ทำให้ต้องอ้อมเลาะ หรือมิฉะนั้นก็ลงเดินลุยพื้นอันเปียกแฉะอับชื้นของก้นลำห้วย

การตัดสินใจเลือกแนวเดินไม่มีอะไรยุ่งยากหรือต้องคิดมากนักเพราะอาศัยรอยของพวกกองกอยกับแงซายซึ่งเป็นเรือนำร่องให้เห็นไปก่อนแล้ว หนทางเดินยากลำบากอย่างยิ่ง เพราะสภาพอันเปียกแฉะและลื่น ทั้งสามขะมุกขะมอมเปียกเปรอะโคลนแทบจะตลอดทั้งตัว ต่างมุดกันไปภายใต้ยอดไม้ที่ปกคลุมอยู่หนาทึบเบื้องบนจนแทบมองไม่เห็นท้องฟ้า ทุกฝีก้าวย่างที่ผ่านไป ยังต้องระมัดระวังตัวแจจากงูพิษขนาดเล็ก และทากตลอดจนแมลงก่อความรำคาญต่าง ๆ ซึ่งมีชุกชุมตลอดระยะ

หมูป่าขนาดใหญ่เขี้ยวขาวโง้งออกมานอกปากยาวเกือบคืบตัวหนึ่งหักซุ้มนอนอยู่บนแอ่งเหนือฝั่งห้วย กระโจนออกแล่นหนีป่าแตกครืนพร้อมกับส่งเสียงร้องลั่นขึ้น เมื่อคนทั้งสามไต่ก้นห้วยขึ้นมา ระยะห่างเพียง 3 วา โดยต่างฝ่ายต่างไม่รู้ตัว

ทำเอาดารินสะดุ้งตกใจไถลลื่นลงมาปะทะรพินทร์ กลิ้งขลุกขลักกันอยู่ก้นห้วย

กว่าตาพรานเฒ่าบุญคำจะตะโกนร้องบอกลงมาให้ทราบว่าอะไรเป็นอะไร ไอ้หมูโทนผู้เป็นต้นเหตุแห่งการตื่นตระหนกนั้น ก็เผ่นแน่บหายไปแล้ว

เสียงร้องลั่นของหมู และเสียงที่มันกระโจนพรวดพราดขึ้นอย่างกะทันหันใกล้ตัว ท่ามกลางป่าอันเงียบสงัด เป็นเสียงที่เตลิดขวัญกันได้อย่างชะงัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมันเกิดขึ้นในขณะที่ไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน

“ยิงไม่ทัน ตัวสูงท่วมเอว”

บุญคำบอกมาอย่างเสียดาย เมื่อรพินทร์กับดารินไต่ตามขึ้นมาถึงฝั่งห้วย

“ใจหายหมด”

ดารินพึมพำ เอามือกุมหน้าอกที่หัวใจยังเต้นแรงอยู่แล้วถอนใจ

“ฉันนึกว่าไอ้โคร่งดำนั่นโจนเข้าเล่นงานบุญคำเสียแล้ว”

ตาพรานเฒ่าย่องเข้าไปด้อม ๆ มอง ๆ ตรวจรอยที่มันนอนอยู่เมื่อตะกี้นี้ ด้วยนิสัยพรานไพรของแก แต่รพินทร์ดีดนิ้ว แล้วโบกมือห้ามให้เลิกความสนใจ เร่งการเดินทางรุดหน้าต่อไป

เขาไม่ต้องการจะเสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาวันนี้ ทุกคนยังไม่ได้กินอะไรเลยทั้งสิ้น นอกจากน้ำเท่านั้น แต่บางสิ่งบางอย่างอันเป็นความหวังที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า มัน

รุ่มร้อนใจ จนทำให้ต่างลืมความหิวโหยเสียหมดสิ้น นอกจากจะพยายามเร่งการเดินให้เร็วที่สุด

แนวลำห้วยนั้น นำเข้าส่หบ แล้วทะลออกมาบรรจบกับด่านช้างขนาดใหญ่เส้นทางหนึ่ง จากนั้นก็ลดเลี้ยวซอกซอนไต่เขาต่อไปอีกเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด เวลาเริ่มผ่านไปเป็นลำดับจากชั่วโมง กลายเป็นสองและสามชั่วโมงต่อมา แสงของตะวันเที่ยง แลเห็นอยู่รำไรเหนือยอดไม้ระหว่างเหลี่ยมไศลสูง เมื่อพ้นหุบออกมาบรรจบด่านช้างความเย็นชื้นก็เริ่มจะแปรมาสู่สภาพอันร้อนอบอ้าวจนเหงื่อซุ่ม สามคนบุกบั่นฟันฝ่ากันไปด้วยวิญญาณทรหดขีดสุด มีสภาพไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่า

สำหรับดาริน วราฤทธิ์นั้น บัดนี้ความเคยชินต่อเหตุ-การณ์หล่อหลอมหัวใจและร่างกายของหล่อนให้แข็งแกร่งไม่ผิดอะไรกับลูกป่าคนหนึ่ง กำลังอยู่ตัว แข็งแกร่ง ศิลป์การเดินป่าซึ่งเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ทำให้เกิดการคล่องตัวชำนาญขึ้น เมื่อมาประกอบกับน้ำใจสู้ยิบตาต่อความยากแค้นแสนสาหัสทั้งปวง หล่อนจึงไม่เป็นภาระอันน่าหนักใจใดๆ อีก

และแน่ละ ต่อไปนี้ทุกสภาพของป่าเขาลำเนาไพรไม่ว่ามันจะยากแค้นทุรกันดารเพียงไร แม้จะหลงพลัดพรากอยู่เพียงคนเดียว นักผจญภัยเลือดราชสกุลสาวผู้ผ่านหลักสูตรการดำรงชีพในป่าเทียบขั้นปริญญามาแล้ว ย่อมจะเอาชีวิตรอดได้เสมอ สิ่งนี้ รพินทร์ผู้เปรียบเสมือนครูฝึก กล้าที่จะออกประกาศนียบัตรให้ได้

แต่เขาก็ไม่บอกให้หล่อนรู้ตัว นอกจากนานๆครั้งก็ชำเลือง

เหลือบไปทางลูกศิษย์สาว ผู้เคยบอบบางและเปราะเหมือนไข่ในหินด้วยความรู้สึกที่ปลอดโปร่งหมดกังวล

ในที่สุด สภาพอันรกทึบของป่า ก็เริ่มจะค่อย ๆ โปร่ง ขึ้นเป็นลำดับ ตามแนวป่าของลำห้วยนั้น รอยฝนตกหนักเมื่อเย็นวานยังชุ่มฉ่ำอยู่ทั่วไป แม้จะเดินกันมาแล้วหลายชั่วโมง แสดงว่าอาณาบริเวณของมันกว้างไกลยิ่ง พอทะลุออกมาพบกับด่านใหญ่อีกเส้นหนึ่ง รอยของแงซายกับพวกกองกอยก็แยกจากแนวห้วย บ่ายหน้าไปทางตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นทางขึ้นไหล่เขา

ฝ่ายติดตามหยุดชะงักลงในบัดนั้น ด้วยปัญหาที่ต้องใคร่ครวญขบคิด

“เอายังไงดีนาย ไอ้แงซายแยกจากแนวห้วยเสียแล้ว ห่าดงนั่นทำให้เราต้องคิดอีกแล้ว”

แม้จะอยู่ในอารมณ์เคร่งเครียด จอมพรานก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ในคำพูดของตาพรานเฒ่าสมุนขวาของเขา ที่ตั้งสรรพนามใหม่ให้แงซาย ส่วนดารินตาเขียว ทุบไหล่บุญคำโดยแรง

“บ้า! บุญคำนี่ปากไม่ดี มันเรื่องอะไรที่ไปด่าเขาอย่างนั้น”

“ผมว่าบุญคำตั้งฉายาให้แงซายได้ถูกต้องที่สุดแล้ว”

รพินทร์ขัดแทรกขึ้น พร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

“มันเป็น ‘ห่าดง’ จริง ๆ ไม่งั้นก็คงไม่ย้ายยักเต็มไปด้วยเล่ห์กล ทำให้เราต้องเดินงมดงกันอยู่อย่างนี้”

“อ้อ! นี่ปากเสียอีกคนหนึ่งรึ อย่าลืมนะ ถึงอย่างไรแงซายก็เป็นคนของฉัน”

“ครับ เคยเป็น แต่เดี๋ยวนี้เห็นจะไม่ใช่เสียแล้ว อย่ามัวมาทะเลาะกันให้เสียเวลาเลย มาช่วยกันคิดดีกว่า เราจะตามหลังแงซายไป หรือว่าจะยึดแนวนำของลำห้วยนี่ตามเดิม”

“ฉันว่าตามแงซายไปดีกว่า เพราะฉันเชื่อแน่ว่า เขาจะต้องนำเราไปสู่แนวทางที่ถูกต้องเสมอ เขายังนำเราไปให้พบกับบุญคำ และรอยของไชยยันต์กับเมย์ได้ เขาก็น่าจะนำเราไปพบกับร่องรอย หรือตัวจริงของพี่ใหญ่ได้”

ดารินพูดโดยเร็ว ไม่ต้องเสียเวลาคิด

รพินทร์ยกมือขึ้นจับปลายคาง แล้วเช็ดเหงื่อสลัดออกไป

“ถ้าจะให้เลือกตามความเห็นของผม เราน่าจะยึดแนวลำห้วยต่อไป เลิกสนใจกับรอยของแงซายได้ มันจะเดินแยกไปทางไหน ก็ช่างหัวมัน”

“เหตุผล?”

“ให้ผมถามคุณหญิงก่อนดีกว่า ขณะนี้อยากจะพบคุณ-ชายเชษฐาหรือว่าอยากพบแงซาย”

“บ้า! ฉันก็อยากพบพี่ใหญ่ก่อนน่ะซิ”

“ถ้าอยากพบ ‘พี่ใหญ่’ ก่อน ก็ทิ้งแนวลำห้วยไม่ได้ ต้องยึดเส้นทางนี้แหละ”

“แต่แงซายน่าจะนำเราไปให้ถึงตัวพี่ใหญ่ โดยหนทางที่ถูกต้องและสะดวกกว่า”

หล่อนไม่ยอมทิ้งความเห็นส่วนตัว ที่เกิดขึ้นอย่างเชื่อมั่นแต่รพินทร์สั่นศีรษะ

“อย่าลืมเสียว่า แรกทีเดียว เราตั้งใจที่จะยึดแนวลำห้วยนี้ขึ้นมาโดยตลอด จนกว่าจะพบวี่แววหรือร่องรอยอย่างอื่นของคุณชายอีก ที่เราตัดสินใจดังนั้น...ก็เพราะหลักฐานปลอกกระสุนปืนกับก้นซิการ์ที่มันลอยไปให้เห็น ซึ่งหมายความว่าคุณชายจะต้องอยู่ที่ใดที่หนึ่งใกล้แนวลำห้วยนี้แน่ ๆ แงซายเพียงแต่เดินตามแนวฝั่งมาในทางเดียวกันนี่เท่านั้น แล้วเดี๋ยวนี้ก็เห็นชัดว่ามันแยกไปโดยที่เรายังไม่พบวี่แววหลักฐานใด ๆ ของคุณชายเพิ่มขึ้นเลย จุดประสงค์ของแงซาย หรือจะเรียกให้เข้าใจง่าย ๆ ว่า ขุนพลวรมันต์ของคุณหญิง ต้องการจะนำเราแยกทางไปส่ที่อื่นไม่ใช่นำไปพบกับคุณชายแน่”

“เชื่อพรานใหญ่เถอะ นายหญิง ไอ้คนผีสิงนั่นต้องการให้เราตามมันไปยังที่ที่มันประสงค์ มันต้องการให้เราช่วยเหลือมัน ไม่ใช่ต้องการให้พวกเราพบกันเอง เมื่อคืนนี้มันก็ยังมาเข้าฝันนายหญิง บอกให้ไปช่วยถอนกริชอะไรนั่น นายหญิงลืมเสียแล้วหรือ” บุญคำช่วยพูดมาอีกคนหนึ่ง

ดารินอึ้งไปด้วยความคิดที่ขัดแย้ง แล้วว่า

“คุณกับบุญคำแน่ใจหรือว่า ถ้าเราเดินเลาะห้วยต่อไปเราจะได้พบวี่แววของพี่ใหญ่ นี่เราเดินมาตั้ง 3-4 ชั่วโมงแล้วยังไม่พบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น เมื่อวานนี้ฝนตกหนัก คงจะลบหลักฐานอะไรหมดแล้ว และบางทีตลอดระยะเวลาที่เราเดินผ่านกันมา เราอาจผ่านพ้นตำแหน่งที่พี่ใหญ่หยุดพักมาแล้วก็ได้ โดยค้นไม่พบเพราะฝนตกกลบหมด และเขาก็อาจแยกไปทางอื่นแล้ว มัวแต่เลาะลำห้วยไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้แน่ว่าจะเอาอะไรเป็นที่กำหนดหมาย เราอาจคว้าน้ำเหลว”

“ผมแน่ใจ และกล้ารับรองว่าเราจะต้องพบร่องรอยของคุณชายเพิ่มเติมแน่นอน หากเลาะลำห้วยนี่ไปอีก ที่ผ่านมาแล้วมายังไม่ถึงที่ซึ่งคุณชายมาพักอยู่ครั้งแรก แม้ฝนจะตกหนักเมื่อวานก็ตาม มันจะต้องเหลือเค้าอะไรให้เห็นอยู่บ้าง ซึ่งผมก็สังเกตอย่างละเอียดมาทุกระยะทีเดียว แต่นี่เรายังไม่พบวี่แววอะไรเลยสักอย่าง หลักฐานที่เราต้องการเห็น จะต้องอยู่ข้างหน้า และอาจถัดจากนี่ไปอีกไม่ไกลนัก”

“ความจริง แงซายกับพวกกองกอยก็แสดงเครื่องหมายนำทางให้เราเห็นชัดอยู่แล้วนะ”

“ถูกแล้ว แงซายนำทางให้ แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า แงซายจะนำไปสู่ที่ไหนตะหาก ผมถึงต้องการทราบความเห็นของคุณหญิงเมื่อตะกี้นี้ว่า เราจะเลือกตามฝ่ายใด ถ้าตามแงซายเราก็พลาดกับคุณชายแน่ ส่วนจะไปได้ผลคืบหน้าในด้านใดนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าตามคุณชายต่อให้พบหรือไม่พบก็ตาม เราก็จะไม่มีวันคลาดจากแงซายวันยังค่ำ เพราะไม่ว่าเราจะเดินไปทางไหน ในป่านี้ หากแงซายต้องการจะให้เราเห็นเมื่อไร มันก็จะไปดักหน้าปรากฏตัวให้เห็นอยู่เสมออย่างที่แล้วๆ มา ควรจะคำนึงความจริงด้วยว่า ถ้าเราไม่ตามมัน มันก็ตามเรา แง-ซายไม่มีวันผละห่างทิ้งเราไปหรอก จะวนเวียนใกล้ชิดอยู่ทุกระยะ”

หญิงสาวจำนนต่อเหตุผล พยักหน้า

“ความจริง ฉันไม่น่าจะมีความเห็นแย้งกับคุณเลยนะทั้งๆ ที่คุณก็เป็นผู้นำมาโดยตลอด เอาละ ตกลง ยึดแนวห้วยต่อไป”

รพินทร์แหงนสำรวจยอดป่าและท้องฟ้าที่ปรากฏให้เห็นบางส่วนอีกครั้ง แล้วเคลื่อนที่ทันที ครั้งนี้เขาออกนำไปเบื้องหน้า ให้บุญคำไปอยู่รั้งท้าย เร่งฝีเท้าทำเวลาเต็มที่ ดารินก็สาวเท้ากระชั้นชิดโดยไม่ยอมปล่อยให้เขาทิ้งระยะห่างออกไปด้วยความบึกบึนขีดสุด

ไม่นานต่อมา ลำห้วยที่นำมาโดยตลอดนั้น ก็เจาะมุดเหมือนจะเป็นทางอุโมงค์ ลอดเข้าไปในกระเชิงป่าเถาวัลย์ที่ปกคลุมหนาแน่นไปหมด จนสังเกตอะไรไม่ได้ ไม่มีทางที่จะอาศัยเลียบตามชายฝั่งได้เลย นอกจากจะเดินลอดไปใต้ลำห้วยนั้น

จอมพรานมาหยุดยืนลังเลคิดอยู่ปากทาง อันเป็นดงกล้วยป่าเล็กๆ ดารินมองหน้าอย่างอ่านความคิดไม่ออก

“ทำไมหรือ?”

“เห็บ! รู้สึกว่าจะเป็นดงของมันทีเดียว”

หญิงสาวขนลกขนชันขึ้นมาในทันทีนั้น หล่อนรู้พิษสงฤทธิ์เดชของเห็บป่าได้เป็นอย่างดี เพราะเคยโดนมาก่อนแล้วสมัยการเดินทางเพื่อล่าสัตว์ในช่วงแรก...ก่อนจะถึงหล่มช้างเพียงตัวเดียวเท่านั้น...ที่ฝังลงไปในผิวหนังบริเวณเนื้ออ่อน ทำเอาตะครั่นตะครอปวดหัวตัวร้อนไปหลายวัน กว่าจะค้นพบสาเหตุยิ่งกว่านั้น แม้จะขุดเอาตัวของมันออกมาได้แล้ว แผลรอยกัดก็ยังทิ้งความเจ็บๆ คันๆ ก่อความรำคาญไปอีกนาน บางครั้งแม้ตัวของมันจะถูกเด็ดออกไปแล้วก็ตาม แต่ส่วนศีรษะอันมีเขี้ยวราวกับคีมก็ยังขบติดเหลือค้างอยู่ใต้ผิวหนัง มองด้วยตาเปล่าแทบจะไม่เห็น

ขณะนั้น บุญคำก็ล้วงเอากลักยาฉุนของแกออกมาขยุ้มในฝ่ามือวักน้ำในลำห้วยผสมขยี้แล้วชโลมไปทั้งตัวอันเป็นผิวเนื้อบริเวณนอกร่มผ้า ตลอดจนทุกส่วนเท่าที่จะล้วงมือเข้าไปได้

"เอ ไม่เข้าทีเสียแล้ว หาทางเลี่ยงอ้อมให้พ้นดงบริเวณนี้เสียก่อนไม่ได้หรือ"

หล่อนพูดอย่างไม่สบายใจ

"ลำบากครับ ดงบริเวณนี้มันทึบและกว้างใหญ่เหลือเกิน ไม่ทราบว่าจะอ้อมออกไปไกลสักเท่าใด จึงจะพ้นบริเวณและพบแนวห้วยนี้อีกครั้ง มีทางเดียวเท่านั้น เราต้องลงเดินในลำ-ห้วยนี่ไป"

"แล้วจะทำยังไงดี กว่าจะพ้นกระเซิงป่าที่ปกคลุมอยู่นี่มันมิเล่นงานเราแย่ไปหรือ"

จอมพรานกัดริมฝีปากนิ่งไปครู่ ก็ล้วงย่ามหลังหยิบขวดน้ำมันกันแมลงอีกชนิดหนึ่ง สีเขียวเข้มราวกับน้ำมันเขียวออกมาส่งให้ บอกเสียงหนักๆ ว่า

"ชโลมให้ทั่วตัวเลยครับ ทนแสบเอาหน่อย ระวังอย่าให้ถูกตาหรือริมฝีปาก ยานี่แรงมาก"

"ทั่วทั้งตัว?"

หล่อนร้องเบาๆ เบิกตา เขาพยักหน้า

"เพื่อความปลอดภัยที่แน่นอน มิฉะนั้น มันอาจเกาะติดเสื้อผ้าและหาทางแทรกตัวเข้าไปภายหลังก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามซอกต่างๆ ใต้ร่มผ้า"

กล่าวจบ เขาก็กระดิกนิ้วเรียกบุญคำ ที่กำลังง่วนอยู่กับ

การเอายาฉุนละลายน้ำทาตัว ให้เดินล้ำมาเบื้องหน้า สั่งเฉียบขาดว่า

"นายหญิงจะเอายาทาตัว บญคำยืนอยู่ตรงนั้นแหละ อย่าหันกลับมาเป็นอันขาด"

แล้วเขาก็หันมาทางหญิงสาว

"เชิญครับ ผมเองก็จะหันหน้าไปทางโน้น เสร็จเมื่อไหร่บอกด้วย" กล่าวจบก็หันหลังให้

ดารินถอนใจเฮือก แล้วตัดสินใจอย่างรวดเร็ว วางไรเฟิลลงกับแง่หินข้างๆ ปลดดุมเสื้อ และซิปกางเกงเดินป่าแบะออกจนถึงผิวเนื้อ จัดการเอาน้ำยาลูบทาผิวกายด้านในก่อนแล้วจึงชโลมทาตามมือ แขน ซอกคอ และบางส่วนของใบหน้า มันแสบร้อนจนกายของหล่อนสั่นเทา โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงบริเวณที่เป็นผิวหนังอ่อน หญิงสาวสูดปากเบาๆ หน้านิ่วคิ้วขมวด จัดการกลัดดุมรูดซิปให้รัดกุมเรียบร้อยตามเดิมและสะกิดหลังเขาส่งขวดยาคืนไปให้

"มันทำท่าเหมือนจะถูกลวกให้สุกไปทั้งตัวงั้นแหละ ถ้าหนังฉันหลุดออกเป็นชิ้นๆ ละก็ นายพรานเอ๋ย อย่าอยู่เป็นคนอีกเลย ฉันจะสาปให้คุณไปเกิดเป็นตัวเห็บเหล่านั้น"

"ถ้าผมเกิดเป็นตัวเห็บได้ละก็ ทราบไหมว่า ผมเลือกเกาะบริเวณไหนในตัวของคุณหญิง"

เขากระซิบ ขณะที่รับยามาทาตนเองบ้างอย่างลวกๆ ดารินค้อน กระซิบตอบ ขณะที่ใช้ศอกถองสีข้างคนพูด

"ไม่รู อย่าพูดให้ต้องคิดลึกนะ เดี๋ยวเหอะ เห็นฉันเป็นหยั่งไปแล้วหรือยังไง อุ๊ยย์ แสบร้อนแทบทนไม่ไหวแล้ว"

"ทนเอาหน่อย อีกสักประเดี๋ยวมันจะค่อยยังชั่วลง แสบร้อนทรมานหน่อยก็ยังดีกว่าให้เห็บมันเกาะ"

เสร็จสรรพการป้องกันตัวจากสัตว์ประเภทแมลงมีพิษร้าย ทั้งหมดก็เดินลอดป่าที่ปกคลุมทึบอยู่เบื้องบน เข้าไปตามช่องลำห้วยนั้นอย่างระมัดระวัง โดยเฉพาะดาริน...ทุกฝีก้าวย่างหายใจไม่ทั่วท้องเลย

หนทางภายในมืดสลัวราวกับมุดเข้าถ้ำ รพินทร์กระซิบเตือนไม่ให้หล่อนจับต้อง หรือกระทบกับกิ่งไม้ที่ทอดเกะกะอยู่เหนือศีรษะ โดยให้พยายามก้มหลีกเลี่ยงไปเสียเพื่อไม่ให้เกิดการสั่นไหวกระทบกระเทือนขึ้น เสียงแมลงกรีดกริ่งแซดแซ่ไปหมด ระคนไปกับเสียงน้ำไหลกระทบแก่งแง่อยู่ริก ๆ

ทั้งหมดปลดไรเฟิลลงมาถือไว้ในมือป้องกันไม่ให้ปลายปากกระบอกโผล่ล้ำขึ้นไประกิ่งไม้ ขณะเดียวกัน ก็เตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับอะไรก็ตาม หากมันจะบังเอิญเดินสวนทางมาในลำห้วยแคบจากดง ชนิดที่ต้องเดินกันแบบเรียงหนึ่งนั่น

แต่ก็ไม่มีวี่แววร่องรอยอะไรทั้งสิ้น ดงทั้งดงเงียบสงัดวังเวงยิ่ง คงมีแต่เสียงพวกแมลงเท่านั้น

เวลาผ่านไปอีกเกือบชั่วโมงเต็ม ๆ ของการเดินมุดตามท้องห้วยใต้กระเชิงป่าเถาวัลย์ ต่อมาก็ผ่านซอกเขา แล้วไต่เนินขึ้นที่ราบสูง ป่าเริ่มจะโปร่งขึ้นอีกครั้ง แลเห็นหญ้าและเฟิร์นเขียวขจีอยู่ตามเนินสองฟากฝั่ง และเต็มไปด้วยดอกเอื้องสีสันต่าง ๆ ประดับอยู่บนคาคบไม้สูง ภูมิประเทศผันแปรกลับหน้า

มือเป็นหลังมือไปอย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว ทั้งหมดใช้ประสาทสัมผัสทั้งหมดสังเกตดูมันอย่างรอบคอบระแวดระวังโดยไม่ยอมประมาทแม้แต่นิดขณะที่ไต่ฝั่งห้วยขึ้นมา

ทันทีนั้น บุญคำซึ่งไต่ตลิ่งขึ้นไปถึงเป็นคนแรกก็ชี้มือไปเบื้องหน้าร้องออกมาด้วยเสียงอันตื่นเต้น

“ดูโน่น นาย!”

รพินทร์กับดารินเหนี่ยวรากไม้ตามขึ้นไปติด ๆ แล้วก็เห็นภาพที่ตาพรานเฒ่ากำลังจ้องอยู่ในขณะนี้

บนเนินย่อม ๆ ลูกหนึ่ง ริมฝั่งห้วยที่เหนือขึ้นไปเล็กน้อย ห่างไม่เกิน 50 ก้าว ใต้ร่มเงาของตะเคียนใหญ่ มีกองท่อนไม้ลักษณะถูกไฟกินไปดำ ๆ ด่าง ๆ ทิ้งเกลื่อนกระจัดกระจายอยู่กับพื้น รวมทั้งเศษกิ่งไม้และใบไม้ที่มีรอยตัดลิดออกมาจากต้นทิ้งทั่วบริเวณ ทั้งสามปราดตรงเข้าไปในทันทีนั้นด้วยหัวใจอันเต้นแรง พอเข้ามาใกล้ ดารินก็ตกใจหน้าซีด ร้องออกมา

“รอยช้างโขลงผ่านเข้ามาที่นี่!!”

พื้นดินอันอ่อนนุ่มบริเวณนั้น ถูกเหยียบย่ำสับสนด้วยรอยเท้าช้างขนาดใหญ่ จนแลเป็นปลักไปหมด

บุญคำมีอาการเหมือนหมาล่าเนื้อ ออกวิ่งพล่านสูดดมค้นหาไปรอบ ๆ บริเวณ ส่วนรพินทร์ย่างเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงกองไม้ที่กระจัดกระจายอยู่กับพื้น ใต้กองไม้เหล่านั้นเป็นกองถ่าน และขี้เถ้ามากมาย ดารินใจระทึก ลมหายใจถี่เร็ว เข้ามายืนอยู่ใกล้ ๆ เขา มองลงไปที่กองไม้และหันกลับมาจ้องหน้ารพินทร์สลับกันโดยเร็วเหมือนจะให้ช่วยแปลรหัส

“ร้านย่างเนื้อ...”

เขาบอกต่ำๆ ในลำคอ บุ้ยปากให้หล่อนดูลงไปยังกองไม้เหล่านั้น แล้วก้าวออกไปเบื้องหน้าก้าวหนึ่ง ใช้เท้ากวาดกองใบไม้ที่คลุมเกลื่อนอยู่ เขี่ยเอากระดกท่อนขาของสัตว์อะไรชนิดหนึ่ง ถ้าไม่ใช่วัวขนาดใหญ่ก็กระทิง ออกมาให้หล่อนเห็น

“เรามาถึงต้นแหล่งที่เราต้องการแล้ว ต้นแหล่งที่ก้นซิการ์และปลอกกระสุนลูกซอง ลอยลำห้วยตามสายน้ำฝนไปให้เราเห็นเมื่อเย็นวาน”

“พี่ใหญ่มาหยุดพักที่นี่หรือ?”

“ไม่ได้หยุดพักเฉยๆ แต่ตั้งแค้มป์พักแรมอยู่ไม่น้อยกว่าสองสามวันทีเดียว สังเกตดูกองไฟขนาดใหญ่ และร้านย่างเนื้อนี่ คงจะยิงอะไรได้ในบริเวณใกล้ๆ นี้ และเห็นว่าชัยภูมิเหมาะจึงพักอยู่ชั่วระยะหนึ่ง”

“แล้ว...?”

ดารินอ้าปากร้องค้างอยู่เช่นนั้น ชี้มือลงไปยังรอยโขลงช้างที่ย่ำเกลื่อนเป็นแปลงอย่ พรานใหญ่สั่นศีรษะ

“ไม่มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นหรอกครับ เพียงแต่ว่า ช้างโขลงนี้มาถึงบริเวณที่เคยเป็นที่ตั้งแค้มป์ของคุณชายก่อนเรารอยของมันรู้สึกว่าจะเป็นเมื่อเช้านี่เอง คุณชายเคลื่อนย้ายไปก่อนหน้านั้นแล้ว อาจเป็นตอนเช้าของวันวานก็ได้ โดยทิ้งร้านย่างเนื้อไว้ ช้างป่าที่ผ่านมาเมื่อเช้านี้เห็นเข้าก็เลยมาช่วยกันรื้อเสีย สันดานช้างมันเป็นอย่างนั้นเอง เห็นอะไรเกะกะแปลกปลอมไม่ได้ มันต้องรื้อถอนทำลายเสียหมด”

“ไม่ใช่เกิดปะทะกันขึ้นนะ”

“ไม่มีร่องรอยเลยครับ แล้วคุณหญิงคิดหรือว่า ถ้าไอ้

โขลงนี้เกิดปะทะกับพวกของคุณชาย มันจะไม่ถูกยิงทิ้งซากให้เห็นบ้าง รอยต่อสู้อื่นๆ ก็ไม่มี คงมีแต่รอยที่มันผ่านมาเห็นสถานที่อันเคยเป็นที่พักของมนษย์ มีอะไรเหลือให้เกะกะลูกนัยน์ตา มันก็รื้อถอนทำลายเสียเท่านั้น”

ขณะนั้นเอง บุญคำผู้ด้อมอยู่ริมฝั่งห้วย ก็หันกลับมาตะโกนบอกว่า

“กระทิง นาย! หนังกับหัวทิ้งอยู่ในห้วยนี่เอง”

แล้วแกก็เดินลิ่วกลับเข้ามา กิริยาเต็มไปด้วยความปีติยินดี พอมาถึงก็แบฝ่ามือทั้งสองที่ถือกอบอยู่ออกไปต่อหน้าบคคลทั้งสอง

“นายใหญ่ กับไอ้พวกนั้น ช่วยกันซัดไอ้กระทิงนั่นเป็นการใหญ่เลย ปลอกกระสุนปืนเกลื่อนอยู่ริมฝั่งห้วยโน่น บุญคำเก็บได้”

ดารินเห็นเข้าก็ลืมตาโพลง ตะครุบเอาปลอกกระสุนประมาณ 7-8 ปลอกเหล่านั้นไปด มันมีทั้งปลอกลกซองและไรเฟิลขนาดต่างๆ แล้วส่งปลอกหนึ่งไปให้จอมพรานดู ก่อนร้องออกมาด้วยเสียงสั่น

“พี่ใหญ่! ใช่แล้ว!!...”

ปลอกกระสุนนัดนั้นคือปลอกของ .460 เวเธอร์บีแม็กนั่มรพินทร์รับไปดู แล้วมองหน้าหล่อน ซึ่งบัดนี้แดงระเรื่อขึ้น

“ดูให้ดีซิครับ อีกสองสามปลอกนั่น เป็นลูกปืนอะไร?”

“สามสิบศูนย์หกสองปลอก แล้วก็สามเจ็ดห้าอีกปลอกหนึ่ง!”

“หล่อนพูดอย่างตื่นเต้น แล้วส่งให้เขาดูอีกโดยเร็ว

“จำได้ไหมครับ พวกเราใครใช้ 30/06 บ้าง”

“เกิดคนหนึ่งละ ที่ใช้มันลิเคอร์ของพี่ใหญ่...แล้วก็อีกกระ-บอกหนึ่งเป็นซีแซดของคุณเอง ที่ให้เส่ยถือไม่ใช่หรือ”

“แล้ว .375 ล่ะ”

ดารินตาเป็นประกาย เม้มริมฝีปากเอามือแตะขมับ

“พวกเราทั้งหมดมี .375 ใช้อยู่สามกระบอก กระบอกหนึ่งบุญคำถืออยู่นี่ อีกกระบอกเป็นซีแซดของเมย์ แล้วอีกกระบอกหนึ่ง เบราว์นิ่งของฉัน เดิมทีฉันให้แงซายถือ ต่อมาภายหลังคุณเป็นคนเปลี่ยนไปให้เจ้าส่างปา...ใช่แล้ว ส่างปา!!”

ประโยคหลัง หล่อนร้องลั่นออกมา

“ถ้าเช่นนั้น การคาดคะเนของคุณหญิง และการสังหรณ์ของผมก็เป็นความจริงหมดทุกอย่าง คุณชายอยู่ครบพร้อมหน้ากับพวกเราทุกคนที่ยังไม่ได้ร่องรอย คือคะหยิ่น ส่างปา เกิด เส่ย และจัน รวมทั้งคุณชายเองด้วย เป็นหกคน!”

“คุณแน่ใจอย่างนั้นหรือ”

“ปลอกกระสุนเหล่านี้ มันก็เป็นเครื่องยืนยันชัดอยู่แล้ว มิหนำซ้ำลักษณะการตั้งแค้มป์นี่ก็บอกได้ว่า เป็นที่พักของคนหมู่ใหญ่หลายคนทีเดียว...”

แล้วเขาก็หันขวับมาทางบุญคำ

“ซากหัวกระทิงกับหนัง ถูกลอกมากี่วันแล้ว บุญคำ?”

“ไม่เกินสองสามวันมานี่เอง นาย! พวกนั้นทิ้งหัวกระทิงแช่อยู่ในน้ำ หัวเกือบเท่าครกตำข้าว ต้นกระบากขนาดเท่าขาอ่อนบนชายฝั่งโน้น ขาดราวกับถูกฟ้าผ่า รอยมันพุ่งเข้าขวิดแล้วตีลังกากลิ้งลงมาตายในลำห้วย พวกนายใหญ่คงตามยิง

มาจากฝั่งโน้น พอได้ตัวก็ชำแหละขึ้นมาก่อร้านย่างและพักอยู่ฝั่งนี้”

แกหยุดเว้นระยะ สั่นหัวดิก ๆ

“นายใหญ่ไม่ดีจริง ๆ ไม่ยักทิ้งอะไรไว้ให้เรากินมั่งเลย เหลือแต่หัวกะหนังเน่า ๆ แมลงวันตอมหึ่ง”

ดารินหย่อนกายลงนั่งบนโขดหินใกล้ ๆ ลูกหนึ่ง ถอนใจเฮือกอย่างโล่งอก พนมมือขึ้น ริมฝีปากหมุบหมิบ

“ขอบคุณ–คุณพระคุณเจ้า...ขอบคุณต่อเจ้าป่าเจ้าเขาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย...”

ในการตรวจอย่างถี่ถ้วน รอบ ๆ บริเวณอีกครั้ง ทั้งสามพบหลักฐานเพิ่มเติม ที่จะเชื่อได้อย่างแน่ชัดไม่มีอะไรต้องสงสัยเลยว่า พันโท ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ อดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะอยู่กันพร้อมหน้ากับพรานอีก 5 คน รวมทั้งสัมภาระส่วนใหญ่ของคณะทั้งหมดด้วย เพราะมีกระดาษเช็ดมือ เศษกระดาษตะกั่วที่ผนึกยาเม็ด เศษปลาสเตอร์สำหรับปิดแผลทิ้งไว้ให้เห็น แม้กระทั่งก้านไม้ขีด บุญคำก็คุ้ยขึ้นมาได้จากกองใบไม้

หลักฐานเท่าที่เห็นอยู่นี้ แสดงว่าทั้งสองฝ่ายพลาดจากกันเพียงชั่วระยะเวลานิดเดียวอย่างน่าเสียดายที่สุด แต่สำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ เขามองเห็นความหวังอยู่เพียงแค่เอื้อมแล้ว

ระหว่างที่ดารินยังนั่งพัก รพินทร์กับบุญคำแยกกันออกเดินตรวจในรัศมีที่ห่างออกไปรอบ ๆ อีกครั้ง พรานใหญ่มา

หยุดยืนพินิจอยู่ที่ทางด่านเล็กๆ อันทอดเลี้ยวเลาะในระหว่างแมกไม้พุ่มพงขึ้นไปยังโคกสูง ต่อมาก็รู้สึกว่ามีใครมายืนอยู่เบื้องหลัง

“คุณคิดว่าพี่ใหญ่กับพวกนั้นจะไปทางนี้หรือ?”

เขายังไม่ตอบในขณะนั้น เหลียวกลับมามองหาบุญคำเห็นแกโผล่ออกมาจากแนวบังของซุ้มไม้ทางด้านซ้ายมือ แล้วก็เดินตรงเข้ามาสมทบ

“บุญคำดูจากรอยไม้ที่ตัดไว้ รอยที่ใหม่ที่สุดคะเนว่าควรเป็นเวลาเช้าของเมื่อวาน ดจากซากหัวกระทิงไม่ได้หรอกนายเพราะพวกนั้นยิงไว้ก่อนหน้า 2-3 วัน และยังพักต่อไปที่นี่จนกระทั่งเพิ่งจะย้ายไปเมื่อเช้าวานนี้”

“เมื่อวาน เราโดนฝนกันตอนบ่าย พวกที่อยู่ที่นี่จะต้องย้ายแค้มป์ไปก่อนที่ฝนจะตก”

“ใช่แล้วนาย”

“เห็นรอยบ่ายหน้าไปทางไหนบ้างไหม?”

บุญคำสั่นศีรษะ

“ดูไม่ออกเลย พวกนั้นไปก่อนฝนตก ที่บริเวณนี้เป็นที่ลุ่มในระหว่างตีนเขาล้อมรอบ น้ำฝนมันเทชะลงมา ลบรอยตีนหมด”

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบใบหน้า ยอมรับกับตัวว่ามันเป็นสิ่งที่วินิจฉัยยากเหลือเกิน เขาจะต้องใคร่ครวญอย่างรอบคอบและตัดสินใจให้ถูกต้องใกล้เคียงที่สุด มิฉะนั้นแล้ว การติดตามจะล่าช้าเสียเวลาลงไปอีก ผิดทิศผิดองศากันแม้แต่นิดเดียว ทั้งสองฝ่ายจะเดินพลัดแยกกันออกไปไกลลิบทีเดียว

จอมพรานหันมาทางหญิงสาว ผู้ตลอดเวลามองเหมือนจะรอความเห็นอยู่

“ถ้าเราตามถูกทาง ก่อนค่ำของวันนี้ ถึงแม้จะยังไม่ถึงตัวกันแต่ก็ควรจะห่างกันในระยะที่เสียงปืนลั่นได้ยิน คุณชายมาพักอยู่ที่นี่สามสี่วันมาแล้ว เพิ่งจะเคลื่อนย้ายไปเมื่อเช้าวานนี้เอง เราพอจะสรุปได้แน่นอนแล้ว จากหลักฐานที่เห็น”

“พักอยู่ถึงสามสี่วันทีเดียวหรือ?”

หล่อนร้องเสียงสูงอย่างแปลกใจ

“รอยมันบอกเช่นนั้นครับ”

“ทำไมพี่ใหญ่ถึงจะต้องพักแรมที่นี่นานถึงอย่างนั้นด้วย เขาไม่ได้เป็นฝ่ายที่ร้อนใจ จะต้องเร่งออกเดินทางติดตามพวกเราที่เขาไม่รู้ข่าวหรอกหรือ?”

“แน่นอนคุณชายจะต้องร้อนใจไม่ผิดอะไรกับเรานี่แหละ แต่อันเนื่องมาจากฝ่ายของคุณชายมีสัมภาระและจำนวนคนอยู่กันพร้อมเพรียงมากที่สุดเปรียบเหมือนทัพหลวง สัมภาระเหล่านั้น เป็นสิ่งที่ถ่วงหนักและเกะกะมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการออกติดตามค้นหาเราโดยไม่รู้จุดหมายแน่นอนเช่นนี้ ส่วนจะสละทิ้งเสียก็เป็นไปไม่ได้ ผมคิดว่าคุณชายคงสังเกตเห็นชัยภูมิตอนนี้เหมาะดี จึงวางแค้มป์ชั่วคราวเป็นสถานีกลางขึ้นและกระจายกันออกสำรวจค้นหาพวกเรา โดยแยกกันออกไปในรัศมีที่สามารถจะกลับมาชุมนุมกันที่นี่ได้ แต่ที่เคลื่อนย้ายไปหมดทั้งกอง ก็คงเป็นเพราะภายหลังจากพยายามค้นหาร่อง-รอยของเราแล้วไม่ได้ผล จึงย้ายไปตั้งสถานีอำนวยการใหม่ การจำเป็นจะต้องมีสถานีกลางสำหรับพักของ ทำให้ทั้งหกคน

ไม่สามารถเคลื่อนที่ไปได้ทุกระยะอย่างเป็นอิสระเหมือนฝ่ายเรา”

ดารินพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ถ้างั้นเราก็มีโอกาสที่จะตามเขาได้ทันโดยเร็ว”

“แน่นอน ถ้าเราตามไม่ผิดทาง ผมเชื่อว่าขณะนี้ ฝ่ายของคุณชายคงจะไปตั้งแค้มป์เป็นการชั่วคราวขึ้นที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างจากที่นี่ออกไปมากนัก และคงยังไม่เคลื่อนย้ายไปเร็วนัก สถานีอำนวยการนี้จะเคลื่อนย้ายไปเป็นระยะๆ และเปิดโอกาสให้เราตามทันได้ ดีไม่ดี ระหว่างทางก่อนค่ำนี่ เราอาจเดินปะหน้า หรือสวนกับพวกเราคนใดคนหนึ่ง ที่ทางสถานีอำนวยการกลางส่งออกตระเวนค้นหาก็ได้”

“แล้วคุณลังเลอะไรอยู่อีก?”

จอมพรานเบนสายตาไปจับอยู่ยังทางด่านขนาดเล็กนั้นอีกครั้ง

“ผมไม่แน่ใจว่าพวกนั้นจะไปทางนี้หรือเปล่า แต่รอยช้างโขลงเดินสวนลงมาทางนี้เมื่อตอนเช้า รอยช้างปรากฏขึ้นในขณะที่พื้นดินเปียกแฉะเพราะฝนก่อนแล้ว ส่วนพวกเราสมมติว่าจะเดินไปทางนี้จริง ก็เป็นการเดินไปก่อนฝนตก ผมกลัวว่าเราจะไม่พบร่องรอยอะไรเลย”

“คนหกคน พร้อมทั้งสัมภาระอันหนักอึ้ง ไปกันอย่างกองคาราวานคงจะไปไม่ได้เร็วนักหรอก แล้วเชื่อว่าไปไม่ได้ไกลด้วย คุณก็เชื่ออย่างนั้นแล้วไม่ใช่หรือ?” ดารินว่า

“ถูกแล้ว ปัญหามันมีอยู่แต่เพียงว่า เราต้องใคร่ครวญให้รอบคอบและค้นหาทิศทางไปของพวกเขาให้ถูกต้องแม่นยำที่สุด

มิฉะนั้นมันจะเสียเวลาไปโดยใช่เหตุ ผมไม่ต้องการให้ผิดพลาดไปเลยแม้แต่องศาเดียว ตำแหน่งนี้เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญยิ่งของการติดตาม”

หญิงสาวหันกลับไปมองยังแนวฝั่งห้วย ภายใต้ปกคลุมของเงาป่าฝั่งตรงข้าม

“เดิมที พวกเขามากันจากฝั่งโน้นไม่ใช่หรือ ตามการสันนิษฐานของบุญคำ-แล้วก็ขึ้นมาวางแค้มป์กันบนฝั่งนี้ คงเป็นไปไม่ได้ที่จะย้อนกลับไปทางเดิม แล้วด้านนี้ก็มีทางด่านน่าจะให้เดินไปได้โดยสะดวกทางเดียวนี่เท่านั้น”

“ก็ไม่แน่นา นายหญิง สภาพของป่าฝั่งนี้มันพิกลอยู่ ไม่รกทึบเกินไปนัก...”

บุญคำขัดเบาๆ พลางชี้มือไปยังเนินสูงๆ ต่ำๆ รอบด้านซึ่งปกคลุมไปด้วยหญ้ามอส ราวกับขึงปูไว้ด้วยพื้นพรมสีเขียว มีต้นสนขึ้นเรียงรายอยู่เป็นระยะประดุจจะเป็นป่าวนอุทยานที่มีใครมาดูแลปลูกไว้ เนินอันสลับซับซ้อนสูงๆ ต่ำๆ เหล่านั้นอยู่เหนือแนวละเมาะไม้ที่ล้อมรอบอยู่ในขณะนี้ขึ้นไปไม่มากนัก มันเป็นภูมิประเทศที่งามน่ารื่นรมย์ที่สุด เหนือกว่าสภาพป่าทุกแห่งที่เคยผ่านกันมาแล้ว อุดมไปด้วยไม้ดอกและไม้ใบสีสันเจิดจ้าสวยสดงดงามยิ่ง พวกเอื้องและกล้วยไม้พันธุ์แปลกๆ เกาะอยู่ตามคาคบ และซอกหินแข่งกันชูช่อลานตาไปหมด

“นายใหญ่กับพวกนั้นอาจตัดละเมาะเดินขึ้นไปตามสันเนินก็ได้แล้ว ถ้าเดินตามเนินนั่น หนทางไปมันก็มีอยู่รอบด้าน เดากันไม่ถูกหรอก”

“ก่อนที่จะขึ้นไปถึงเนินเหล่านั้นได้ ก็ต้องไต่ทางตัดละ-

เมาะขึ้นไป หากคนเหล่านั้นไม่ได้เดินกันตัวเปล่า แต่มีสัมภาระหนักที่จะต้องแบกหามไปด้วย ถ้าเป็นใจของบุญคำจะเลือกเดินทางไปที่สะดวก หรือจะแบกของไต่เนินขึ้นไป”

“นายใหญ่จะคิดยังไงบุญคำไม่รู้ แต่ถ้าเป็นบุญคำ บุญคำจะเลือกเดินไปตามทางด่านนี่ก่อน”

“นายใหญ่ก็น่าจะคิดอย่างเดียวกับบุญคำนั่นแหละ...”

หล่อนบอก แล้วหันมาทางจอมพราน

“คุณควรจะเป็นคนตัดสินใจนะ”

“เอาละครับ เราจะเลือกเดินไปทางด่านนี่ก่อน ถึงแม้จะสังเกตอะไรไม่ได้ในระยะต้นๆ นี้ เราก็อาจได้ร่องรอยระหว่างทางภายหลังก็ได้ คนหกคนพร้อมทั้งหาบของสัมภาระน่าจะต้องทิ้งอะไรไว้ให้เห็นได้บ้างไม่มากก็น้อย”

ดารินยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู เต็มไปด้วยมานะกำลังใจที่เกิดขึ้นอย่างมากมาย

“บ่ายสองโมงตรง เรามีเวลาที่จะเดินได้อีก 4 ชั่วโมงเต็มๆ อย่าให้เสียเวลาไปอีกเลยแม้แต่นาทีเดียว รพินทร์”

เขามองหน้า ขยับปากจะเอ่ยถามอะไรออกมา แต่แล้วก็ไม่ถาม เพียงแต่แวววตาเท่านั้น มันแทนคำพูดให้หล่อนเข้าใจ ดารินฝืนยิ้มตาเป็นประกายวาว

“ไม่ต้องกังวล ฉันยังไปได้ไหวเสมอ”

“คุณหญิงยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย ตั้งแต่เช้าวันนี้”

“ฉันคนเดียวเมื่อไหร่ คุณกับบุญคำก็เหมือนกัน เรื่องเด็กเหลือเกิน วันนี้ถ้าไม่พบพี่ใหญ่ ก็ไม่ต้องกินกันละ”

“เอาอันเหรอ”

“แน่นอน!”

“ไป!”

สามคนเคลื่อนที่โดยไม่ยอมเสียเวลาอีกเลยแม้แต่นิดหนึ่ง ความหิวโหยอ่อนเพลียดูเหมือนจะถูกลืมเสียหมดสิ้น หนทางนั้นซอกซอนไปในป่าละเมาะระหว่างสองฟากเนิน ภูเขาเตี้ยๆ ซึ่งปกคลุมไปด้วยหญ้าและต้นสน รอยช้างโขลงหักไม้และเหยียบย่ำผ่านลงมาเป็นเทือกผ่านโป่งขนาดใหญ่ที่มีรอยกวางและวัวลงกินเมื่อคืนที่ผ่านมาอย่างสับสนมากมาย แล้วเลาะเลียบไปตามไหล่เนินสูงๆ ต่ำๆ ที่อุดมไปด้วยสนสามใบ ก่อหว้า อบเชย และต้นชา พื้นเบื้องล่างแทรกสลับด้วยหญ้ามอสกูดและเฟิร์น

แดดในยามบ่ายสาดอร่ามเรืองอาบภูมิประเทศอันสวยงามรอบด้านชวนให้ตื่นตาตื่นใจไปหมด แต่อากาศเย็นฉ่ำเดินสบายผิดกับตอนที่มุดกันมาตามลำห้วยตลอดครึ่งวันทีแล้ว

ในที่สุด ก็แยกจากรอยช้างโขลงเมื่อไต่ทางขึ้นมาสู่ที่ราบสูงตอนหนึ่ง ในระหว่างภูเขาหญ้าสองลูกที่ทอดเนินลาดลงมาบรรจบกัน รอยช้างผ่านไปในระหว่างตีนเขานั้นมุ่งลงไปสู่บาสนในหุบทึบ ตำแหน่งนี้เอง รพินทร์ก็พบปลอกกระสุนลูกซองใหม่ๆ อีกนัดหนึ่งกลิ้งอยู่ในกอหญ้าแตกระบัด สีแดงแสดของมันตัดกับความเขียวขจีของใบหญ้าทำให้สะดุดตาเห็นชัด

และยิ่งเนื่องจากปลอกลูกซองนั่นเอง ทำให้ทั้งหมดสามารถค้นหาร่องรอยของคณะที่ล่วงหน้ามาก่อนได้อีกครั้งสามารถสังเกตได้พบเครื่องสุดท้ายตรงที่วางแค้มป์ริมห้วย

สิ่งที่พบใหม่ก่อความปีติยินดีให้แก่บุคคลทั้งสามเป็นอย่างยิ่ง!

“เราตามมาถูกทางแล้ว!”

ดารินพึมพำออกมาอย่างลิงโลด

ภายหลังจากช่วยกันสังเกตอยู่ครู่เดียว ก็เห็นรอยของคณะเชษฐาแยกตัดขึ้นเนินเขาด้านเหนือ จากรอยมีดที่ตัดลิดกิ่งสนไว้ ต่างเร่งฝีเท้ากันขึ้นอีกโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย หนทางนั้นนำผ่านไปตามเนินเขาเตี้ยๆ ลูกแล้วลูกเล่า แล้วก็ลงไปสู่บริเวณแอ่งกว้างใหญ่ลักษณะเหมือนกระทะ เป็นทุ่งหญ้าสลับไปกับป่าหินและละเมาะเป็นหย่อมๆเวลาจะผ่านไปสักเท่าใดไม่ทราบได้ ทั้งสามมารู้สึกตัว...ยืนพิจารณาภูมิประเทศเพื่อหาทางอีกครั้งก็ต่อเมื่อตะวันลับเหลี่ยมเขาเบื้องหลังไปแล้ว อากาศเริ่มมืดสลัวและหนาวเย็นลงอย่างรวดเร็ว

“เอ จะผิดทางเสียตอนลงเขาเมื่อตะกี้กระมัง”

ดารินเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกระซิบ รู้สึกเยือกเย็นวังเวงใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“หรือว่าจะย้อนกลับขึ้นไปตรงเชิงเขานั่น หาทางดูใหม่”

บุญคำเสนอ ตาก็กวาดลอกแลกไปรอบๆ

รพินทร์เม้มปาก ใช้นิ้วเสยปีกหมวกขึ้น เขายังไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ขณะนั้นเองก็ตาลกโพลง ขยับตัววับ ดารินสังเกตเห็นอาการเข้าพอดีขยับไรเฟิล

“อะไร?”

หล่อนกระซิบเบาที่สุด

“คล้ายๆ คน หลบแวบเข้าไปในป่าดิบด้านขวามือนั่น”

ดารินใจเต้นแรง ประสาททุกส่วนเขม็งเกลียวเครียดขึ้นในทันทีนั้น หันขวับไปทางที่เขาจ้องอยู่ในขณะนี้ ก็มองไม่เห็นอะไร นอกจากเงาของโขดหินสูงๆ ต่ำๆ ที่งอกดารดาษทั่วไป บุญคำก็ย่องกริบเข้ามาสมทบ

“ตามมา อย่าพยายามแยกไปทางไหนทั้งสิ้น”

พรานใหญ่กระซิบสั่ง แล้วจรดฝีเท้าแผ่วเบาเดินเลาะ-ลัดไปตามหมู่โขดหินเหล่านั้น ตรงไปยังตำแหน่งที่เขาเห็นเงาดำๆ ผ่านหางตาไปเมื่อครู่นี้ ด้วยลมหายใจที่สะกดกลั้น

เงียบกริบ ไม่มีเสียงใดแว่วมาให้กระทบโสตเลยทั้งสิ้น นอกจากเสียงหัวใจตนเองเต้นระทึกอยู่ในอก และเสียงลมที่ลั่นกริ่งออกช่องหูเท่านั้น ดารินกับบุญคำถือไรเฟิลในท่าเตรียมพร้อม นิ้วแตะรออยู่ที่ไกปากกระบอกเสียขึ้นสี่สิบห้าองศา ย่องตามหลังมาเยื้องกันคนละมุม

ผ่านหินก้อนใหญ่รูปสูงชะลูดราวกับเสาหลักที่ใครนำมาปักไว้ แล้วแฝงกายไปตามแนวทางเดินระหว่างหมู่หินเหล่านั้น ครู่ใหญ่ของการที่ไม่ได้ปริปากคำใดแก่กันเลย ทั้งสามก็พบตนเองกำลังเดินอย่างแผ่วเบาลงไปบนขั้นหินที่ทอดลงไปสู่เบื้องต่ำ มันเป็นศิลาแลงที่สกัดไว้ทั้งแท่ง เบื้องบนก็เป็นกำแพงที่ก่อไว้ด้วยหินในลักษณะเดียวกัน ปกคลุมไปด้วยตะไคร่และเถาวัลย์

ดารินผู้ย่องตามอยู่เบื้องหลังสะกิดหลังจอมพรานโดยแรง แล้วบุ้ยใบ้ชี้ให้เขาดูลักษณะของกำแพง ซึ่งในขณะนี้ทั้งสามคน

หลวมตัวผ่านเข้ามาโดยไม่ทันรู้สึกตัวล่วงหน้า ดวงตาของหล่อนเบิกโพลง สีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นอัศจรรย์ใจสุดที่จะพรรณนาได้

รพินทร์พยักหน้ารับ เป็นความหมายให้ทราบว่าเขาเองก็ค้นพบเข้ากับสิ่งที่แวดล้อมอยู่นั้นแล้วเช่นกัน แล้วชี้ให้หล่อนแหงนขึ้นไปดูซุ้มเสาหินมหึมาที่กำลังย่องผ่านกันอยู่ในขณะนี้ มันเป็นส่วนใบหน้าของเทวรูปใหญ่โตมโหฬาร ขนาดยี่สิบเท่าของส่วนสัดคนจริง...สลักติดอยู่บนซุ้มประตูนั้น ทรงของใบหน้าเทวรูป...เป็นศิลปกรรมของชนเผ่ามอญเขมร ลักษณะเดียวกับที่แกะสลักอยู่ในปราสาทนครวัดไม่มีผิด

บุญคำ ซึ่งตกอยู่ในอาการของคนใบ้เช่นเดียวกัน ก็อ้าปากพะงาบ ๆ ชี้สะกิดให้ทั้งสองมองไปยังแนวเสาหินเรียงรายเบื้องหน้าของทางที่ลาดต่ำลงไปสู่ห้องโถงเบื้องล่าง มันเป็นเสาทรงกลม ทำด้วยหินอ่อนทั้งแท่ง มีรูปสิงโตหิน และช้างยืนประจำอยู่ริมเสาเหล่านั้น ลักษณะของมันคล้าย ๆ จะเป็นทางเข้าท้องพระโรง หรือมิฉะนั้นก็ราชฐานชั้นในของกษัตริย์ในอดีต-กาล

ดารินขยับตัว แต่พรานใหญ่เหนี่ยวไหล่ไว้ ทำสัญญาณให้คอยเดินตามหลัง ตนเองกวาดสายตาอย่างระแวดระวังเต็มที่ไปรอบ ๆ แล้วจรดฝีเท้าย่องคืบหน้าเข้าไป

ไม่เกิน 10 ก้าว ที่บุคคลทั้งสามบรรลุถึงระดับพื้นเบื้องล่าง และเลี้ยวมุมเข้าไปสู่ห้องโถงอันกว้างใหญ่ท่ามกลางเสาหินที่สลักหักพังล้มกองเกะกะอยู่กับพื้น ต่างก็ยืนตัวแข็งเหมือนถูกสะกดนิ่งอยู่กับที่ไปชั่วขณะ ในภาพที่ปรากฏกับคลองจักษุ

กลางห้องซึ่งมีเค้าโครงหลักฐานเหลือให้เห็นได้ว่าครั้งหนึ่งมันเคยเป็นห้องอันสวยสดงดงามตระการตาที่สุด เท่าที่ฝีมือของมนษย์จะพึงสร้างขึ้นมาได้นั้น เป็นแท่นหินอ่อนประดิษฐานเด่นอยู่ หินสีดำสนิทประหนึ่งนิล สูงในระดับเอวและเหนือแท่นหินอันงดงามนั้นร่างของสตรีนางหนึ่งสนิทนิ่งนิทราเหยียดยาวอยู่บนนั้นภายใต้ครอบอันใสโปร่งตาราวกับหยดเคลือบของน้ำค้างที่หยาดลงมาปกคลุมไว้ฉะนั้น!!...

จบตอน 'จอมผีดิบมันตรัย'

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

'อาถรรพณ์นิทรานคร'